

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ, ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τῆς καὶ μέγα ἐχούσης τὸ αἰδέσιμον διὰ τὸν ἱστορήσαντα αὐτὴν

ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΛΟΥΚΑΝ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΝ

ΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ

Ἐπιφημιζομένης κατὰ τὴν νῆσον Κύπρον.

Νῦν τρίτον τύποις ἐκδοθεῖσα ἐπιμελεστορον. προστεθέντα τε καὶ
τινα ἄλλα τῶν ἀναγκαίων πρὸς περιδότησαν βεβαίωσιν.

Ἐτι δὲ καὶ θαυμάσιά τινα τῆς Θεοτόκου, τὰ πρότερον καὶ ἐς ὕστερον γινόμενα
εἰς δόξαν αὐτῆς καὶ πρὸς ὠφέλειαν μεγίστην τῶν Εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

Τὰ πάντα καλῶς διαταχθέντα μετ' ἐπιμελείας καὶ
ἀκριβοῦς ζητήσεως καὶ διορθώσεως.

Τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου πρῶτον Ἀρχιερέως

ΚΥΡΙΟΥ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΠΙΣΣΙΔΕΙΟΥ

Ἐτι δὲ προσετέθησαν καὶ τρία Πιρραϊοτικὰ Συγγειλιώδη Γράμματα,
καὶ ἐπωφελῆ τινα ἄλλα, ἵνα διανήμηνται δωρεάν.

ΗΓΟΥΜΕΝΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΙΣ

ΚΥΡΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΤΡΙΤΟΥ

α ω ι ζ Ε Ν Ε Τ Ι Η Σ Ι Ν 1817

Τετάρτη ἐκδοσις πιστὴ ἀνατύπωσις τῆς τρίτης ἐκδόσεως ἀδείᾳ τοῦ πανοσιωτάτου
καθηγουμένου Κύκκου κ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ γενομένη δαπάναις τῶν κ. κ. Ἀγαπ. Γ.
Ἰωαννίδου, Ι. Χατζηχαλαράμπους καὶ Κ. Γ. Ῥώδου.

Ἐν ἔτει 1904

ΤΗ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΩ ΧΑΡΙΤΙ

ΤΗΣ

ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ ΑΦΙΕΡΟΥΣΙΝ

ΟΙ ΤΑΠΕΙΝΟΙ ΤΗΣ ΔΟΥΛΙΑΣ

ΑΓΑΜ. Γ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ι. ΧΑΤΖΗΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Κ. Γ. ΡΩΣΣΟΣ

Πᾶσι τοῖς Εὐσεβέσι καὶ Ὁρθοδόξοις Χριστιανοῖς,
Χάριν, Ἐλεος καὶ Ἀγάπην πατρικὴν, καὶ
τὴν τῶν ποθουμένων ἐπίτευξιν,

Ο ΠΡΩΗΝ ΑΓΚΥΡΑΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ
Ο ΚΑΙ ΠΙΣΣΙΑΔΕΙΟΣ

Καὶ ἐκ τῆς Λογάδος τῆς τοῦ Κύκκου Μονῆς
ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ
ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΚΥΠΡΟΝ

ὁ νὰ κρύπτη καὶ νὰ σιωπαίνει τινὰς τὴν ἀλήθειαν, ὁμοιάζει μὲ ἐκεῖνον, ὅπου θάπτει χρυσὸν εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς Γῆς διατὶ ἡ ἀλήθεια πάντοτε ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὅποιος ἀποβάλλῃ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ λόγου του, ἔχει τὸν νοῦν του βεβλαμμένον, καὶ εἶνα τυφλός, καὶ ἔχει ἀορασίαν κατὰ τὴν διάνοιαν, καθὼς ὅμως ἐκεῖνος, ὅπου λαλεῖ τὸ ψεῦδος, μολύνεται τὴν ψυχὴν καὶ τὸ στόμα, τοιούτῳ τρόπῳ καὶ ἐκεῖνος, ὅπου λαλεῖ τὴν ἀλήθειαν, ἀγαάζεται τὴν ψυχὴν καὶ τὸ στόμα· καὶ καθὼς κηρύττεται ἡ Πίστις ἀπὸ ὅλους, τέτοιας λογῆς πρέπει νὰ καταγγέλλεται καὶ ἡ ἀλήθεια ἀπὸ ὅλους· διότι ἐκεῖνοι, ὅπου δὲν γνωρίζουσι κατὰ ἀκρίβειαν τὴν ἀλήθειαν, δὲν

ἡμποροῦσι ποτὲ νὰ ἔχωσι τὴν Πίστιν ἀληθινήν· διατὶ φυσικὰ πρέπει πρῶτον τινὰς νὰ γνωρίσῃ καλῶς, ἔπειτα δὲ καὶ νὰ πιστεῦσῃ· καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ δύναται νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν τὴν κηρύττει, κατακρίνεται βαρέως ἀπὸ τὸν Θεόν· διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος, κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸν Λόγιον, ὁποῦ λέγει· Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀλήθεια. Λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἀλήθεια εἶναι τὸ θεμέλιον ὅλης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ ὁποῖος εἰς τὰ τοιαῦτα δὲν ἀγωνίζεται τρόπον τινὰ ἀρνήσεως σκοπὸν μεταχειρίζεται· εἰ δὲ καὶ δὲν κρύπτει καὶ τὴν φανερώνει, φαίνεται πῶς κάμνει καθαρὰν ὁμολογίαν τῆς Πιστεὸς του· ὅθεν ὁ λέγων καὶ κηρύττων τὴν ἀλήθειαν τὸν Θεὸν αὐτὸν κηρύττει, καὶ ὁ ἀθετῶν ὡσαύτως ταύτην καὶ ἀποκρύπτων Θεὸν ἴδιον αὐτὸν ἀρνεῖται. Φοβηθεὶς δὲ κάγῳ τοῦτο, ἵνα μὴ ἀρνητὴς ἐπιφαίνωμαι κρύπτων τὴν ἀλήθειαν, διὰ τοῦτο πόθῳ ζέοντι καὶ ὅλη ψυχῇ ἐβουλόμην νὰ φέρω εἰς φῶς τὴν περιγραφὴν τῆς Ἱερᾶς καὶ Βασιλικῆς Μονῆς τοῦ Κύκκου ἐπιφημιζομένης, Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, Χαριτοβρύτου τε καὶ Θαυματουργοῦ αὐτῆς Ἀγίας Εἰκόνος τῆς τὸ μέγα ἐχούσης τὸ αἰδέσιμον, διὰ τὸν ἱστορήσαντα αὐτὴν Ἀπόστολον Λουκᾶν, καὶ νὰ τὴν διαδώσω εἰς ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς, μὲ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Τύπου. Βαβαὶ τῆς χάριτος! πόσων μυρίων χαρίτων ἡξιώθη αὐτὴ ἡ ἁγία Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτὴν Βασίλισσαν τοῦ παντός· φεῦ τῶν θαυμάτων καὶ θαυματουργιῶν αὐτῆς τῆς Χαριτοβρύτου Εἰκόνος! ὦ δόξα τῇ χάριτί σου, Κόρη Θεονύμφευτε Δέσποινα· ἀκούσατε, Λαοί, Φυλαί, Ἔθνος ἐκλεκτόν, ἅπαν τὸ Σύστημα τῶν Ὁρθοδόξων· ἀκούσατε παράδοξα καὶ τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ μυρίας τὰς χάριτας ὁμολογήσατε καὶ τῷ μονογενεῖ αὐτῆς Υἱῷ, Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ δοξάζοντες εὐχαριστηρίους ᾠδὰς ἀναπέμψατε· καὶ πόθεν τάχα; τὴν αἰτίαν ἡξεύρετε; τάχα διατὶ ἱστοριογραφήθη ἀπὸ ἑνα τοιοῦτον Ἀπόστολον, τὸν Λουκᾶν λέγω καὶ Εὐαγγελιστὴν; ναί, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι· ὅτι νὰ ἱστορηθῇ

μία τοιαύτη Ἱστορία ἀπὸ ἑνα τοιοῦτον ἄνδρα, ὡσάν τὸν Λουκᾶν, ὅστις καὶ Εὐαγγελιστὴς καὶ Ἀπόστολος καὶ τοῦ Σωτῆρος Μαθητὴς καὶ Κῆρυξ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὁπαδὸς τοῦ Διδασκάλου του Χριστοῦ, εἶναι βέβαια μέγα προτέρημα. Μὲ πόσον σέβας, εὐλάβειαν, φόβον ὁμοῦ, προσευχάς τε καὶ νηστείας, ἀγρυπνίας τε καὶ μετὰ δακρύων δεήσεις νὰ ἔκαμε τῇ Θεοτόκῳ δεόμενος αὐτὸς ὁ Ἀπόστολος, διὰ νὰ τὸν λαμπρύνῃ τὸν νοῦν νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον· μὲ πόσῃν καθαρότητά τάχα, νομίζετε, ψυχῆς καὶ σώματος καὶ φόβον μέγαν καὶ τρόπον τῆς καρδίας του ἐστενοχωροῦσε τὸν ἑαυτὸν του, ὅταν ἐστοχάζετο μὲ τὸν νοῦν του τὸ Πανάχραντον Πρόσωπον τῆς Παρθένου καὶ ἤρχιζε νὰ ἱστορῇ, διὰ νὰ ἐξισωθῇ καὶ νὰ ἐξομοιοῦται καὶ νὰ συμφωνῇ ἡ Ἱστορία μὲ τὸ Πρωτότυπον; πόσον φόβον ἐλάμβανε τάχα ἡ ψυχὴ του; πόσον τρόπον ἡ καρδία του; πόσον κλόνον τὸ σῶμά του; πόσους στοχασμοὺς ἔκαμνε μὲ τὸν νοῦν του; ἡξεύρετε τάχα; γνωρίζετε; βέβαια ἕνας τοιοῦτος Μαθητὴς, Κῆρυξ, Εὐαγγελιστὴς, Ἀπόστολος δοῦλος, καὶ διάκονος τοιοῦτου Διδασκάλου καὶ ἱστοριογράφος μιᾶς τοιαύτης Μητρὸς τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων, συμπεραίνεται ὅτι νὰ ἔλαβε κατὰ τὸν νοῦν πολλοὺς στοχασμοὺς, διὰ νὰ ταιριάσῃ τὴν Ἱστορίαν μὲ τὸ πρωτότυπον· καὶ πότε μὲν ἐστοχάζετο τὰ Πανάχραντα μέλη τοῦ Σώματός της μὲ τὸν νοῦν, πότε δὲ τὴν ἰσαριθμίαν τοῦ Σώματος, τῶν Δακτύλων, τῶν χειρῶν, τοῦ Προσώπου τὴν ὥραιότητα, τῶν Ὀφθαλμῶν τὸ κάλλος καὶ τῶν λοιπῶν ἀκόμῃ ἀρμονιῶν τοῦ Πανασπίλου καὶ Παρθενικοῦ αὐτῆς Σώματος· εἰς κάθε ἑνα ἀπὸ αὐτὰ μὲ μεγάλους στοχασμοὺς τοῦ νοός του καὶ σχεδὸν ἐκθαμβούμενος διὰ καθ' ἑνα ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἀπορῶν καὶ ἐν ἀμηχανίᾳ γινόμενος, ἀνίστατο καὶ τὸν Θεὸν ἱκέτευε γοερῶς, μετὰ δακρύων καὶ ἐκ ψυχῆς, ὅτι νὰ τὸν φωτίσῃ τῇ ἐπιλήμψει τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ τῇ δυνάμει τούτου νὰ τελειώσῃ τὴν ἱστοριογραφίαν κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τῆς Βασιλίσσης καὶ Θεοτόκου Μαρίας. Τοῦτα ὅλα, ναί, εἰ-

ναι ἀρετὰ διὰ τὴν προξενήσουν εἰς τοιαύτην Ἱστορίαν καὶ Ζωγραφίαν μιᾶς τοιαύτης Μητρὸς τοῦ Θεοῦ Χάριτας Θείας· ἀπείρους καὶ ἀναριθμήτοις· καὶ ποῖος ἀμφιβάλλει; βαβαί! καὶ τίς δὲν τὸ πιστεύει; ὦ, φείσάι μου, Κύριε, Κύριε· τίς λέγω, ὑποπτεύεται; εἰμὶ τι ἄντις ἐθνικὸς καὶ ἄθεος· ἀλλὰ τὸ κυριώτερον τῆς αἰτίας δὲν εἶναι τοῦτο· τάχα ὅτι, διατὶ εἶναι Ζωγραφία τοῦ Ἀποστόλου καὶ διὰ τοῦτο τοσοῦτον Χαριτόβρυτος καὶ Μυριοχαριτώτος, εἶναι αὕτη ἡ Ἀγία Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἡ καὶ Ἐλεοῦσα λεγομένη, καὶ κατὰ τὴν ἐπὶ ὠν-μίαν ταύτην ἅπαντας ἐλεοῦσα καὶ ἀπείρους Χάριτας βρούουσα καθ' ἐκάστην; ὄχι, τοῦτο δὲν εἶναι ἡ ἀληθὴς αἰτία, ὄχι· ἀλλ' ἄλλο τι ὑπέρτερον καὶ θαυμασιώτερον καὶ παραδοξότερον· ποῖον; ὦ τῆς εὐεργεσίας σου, Πανάσπιλε καὶ Παναμώμυτε Κόρη, ἦν περ ἐδωρήσω τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι σου ταύτῃ! Ἀκούσατε λοιπὸν τὴν ἀληθῆ αἰτίαν. Ἀφ' οὗ ἐζωγράφησεν ὁμοῦς ταύτην τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα τῆς Ἀειπαρθένου Κόρης ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς, τρίτη οὔσα αὕτη ἐκ τῶν τριῶν ἐκείνων (καθὼς ἀκριβέστερον θέλετε ἀκούσει εἰς τὴν διήγησιν), ἡ καὶ Ἐλεοῦσα ἐπικέκληται καὶ λέγεται, ἔχουσα τὸν Μονογενῆ αὐτῆς Υἱὸν ἐν τῇ δεξιᾷ, ἐφάνη κατὰ πάντα τρόπον ἀρεστὸν τῇ Κυρίᾳ τοῦ Παντός καὶ ἡ Ζωγραφία καὶ ἡ συμμετρία τῆς Ἱστορίας, καὶ ὅτι νὰ ἔχη καὶ τὸν Μονογενῆ αὐτῆς εἰς τὰ δεξιὰ καὶ πολλὰ εὐχαριστηθεῖσα ἡ Πανάχραντος εἰς τοῦτο καὶ τὸν Ἀπόστολον ἐπαινέσασα μεγάλως καὶ ἐκθειάσασα, ἐκτεῖνας τὰς Παναχράντους Χεῖρας αὐτῆς καὶ τὴν ζωγραφισθεῖσαν Εἰκόνα εἰς χεῖρας αὐτῆς λαβοῦσα καὶ τοὺς διαυγεῖς Θειοτάτους Ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἀνατείνασα εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ζωγραφισθείσης Εἰκόνης καὶ μετ' ἐπιμελείας στοχασθεῖσα τὴν τε εὐτεχνίαν καὶ ἐπιμέλειαν τοῦ τεχνίτου, δηλαδὴ τοῦ Ἀποστόλου, θαυμάσασα, πολλὴν τινα ὥραν κρατήσασα ταύτην τὴν Εἰκόνα εἰς τὰς Ἀχράντους Χεῖρας αὐτῆς, ἐξεφώνησε τὰ ἀδόμητα ἐκεῖνα τὰ παρὰ τοῦ Συγγραφέως ἱστορικοῦ ῥησίδα, τό, ἡ Χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος νὰ εἶναι μὲ αὐτήν· ὦ Χάρις! ὦ Πλοῦτος Θεῖος!

ὦ Οὐράνιος Μυροθήκη! ὦ Εὐεργεσία μυριόπλουτος! Κεχαριτωμένη Κόρη, Σεβασμιωτάτη ἀπείρανδρε Μήτηρ· μέγιστα τὰ θαυμάσιά σου καὶ παράδοξα, ἅπερ ἐδωρήσω τῇ Εἰκόνι σου ταύτῃ. Ποῦ εἴσθε τώρα οἱ φιλακροάμονες Εὐσεβεῖς; ἠκούσατε; ἐμάθατε τὸ αἷτιον, διὰ τὸ ὅποιον καὶ χαριτοβρύτως εἶναι ἅπειρα τὰ θαυμάσια τῆς Ἀγίας Εἰκόνης ταύτης; ἐπληροφορήθητε ὅσον ὀλίγον τὸ κύριον καὶ ἀληθὲς τῆς ὑποθέσεως, δι' ἣν αἰτίαν τοσοῦτον παρὰ πασῶν τῶν ἄλλων Εἰκόνων τῶν παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἱστορηθεῖσων ἐχαριτώθη αὕτη ἡ Ἀγία Εἰκὼν παρὰ τῆς Θεοτόκου καὶ Ἐλεοῦσα ὀνομάσθη καὶ λέγεται; ἐβεβαιώθητε δι' ἣν αἰτίαν ὑπερέχει καὶ διαφέρει πάσας τὰς ἄλλας ζωγραφισθείσας Ἀγίας Εἰκόνας τὰς παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ αὕτη ἡ Ἀγία Εἰκὼν, ἡ καὶ Κυκλιώτισσα ἐπιφημίζεται; Τούτῃ λοιπὸν εἶναι ἡ αἰτία, ὥς προεῖρηται, ὅτι ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τὴν ἐπεριέλαβεν εἰς τὰς Παναχράντους Χεῖρας τῆς, καὶ ὅτι κρατήσασα ὥραν ἱκανὴν αὐτήν, ἐκτεῖνας τοὺς Θειολαμπεῖς Ὀφθαλμοὺς τῆς εἰς τὸ ζωγραφισθὲν Σεβάσμιον Πρόσωπον τῆς Ζωγραφίας, μὲ τὰς Θεοειδεῖς Χάριτας τὴν ἐβράβευσε καὶ μὲ τὰ ἐκφωνηθέντα λόγια, ὅπου ἀπὸ τοῦ πανάχραντον αὐτῆς Στόμα ἐξῆλθεν, καὶ ὁ ἀχνὸς ἐκεῖνος καὶ ἡ ὑγρασία τῆς Θεϊκῆς χάριτος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐξῆλθεν ἡ φωνὴ ἐκείνη ἀπὸ τοῦ Πανάγιον αὐτῆς Στόμα, ἡ λέγουσα τό, ἡ Χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος νὰ εἶν) μὲ αὐτήν. Μυριοχαριτόβρυτον ἀπειργάσασα ταύτην καὶ Δεδοξασμένην τὴν ἀπέδειξεν ἐν παντὶ καιρῷ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Οἰκουμένῃ· πάντα δὲ τὰ Γένη διὰ τῶν ἀπείρων αὐτῆς θαυμάτων ὀρῶντες καὶ ἀπολαμβάνοντες καὶ ἀντλοῦντες ὁσημέραι σωτηριωδῶς ἐκ τῶν Πηγῶν τῶν Ζωηρύτων τῆς Πανάγνου Δεσποίνης ἡμῶν, τό, Κυκλιώτισσα βοοῦσι καὶ δέονται, εἰ ἄρα μετὰ Πίστεως αἰτήσωνται τὸ αἷτημα αὐτῶν καὶ ἀδιστάκτως πιστεύσωσι τυχεῖν τῆς ἐντεύξεως. Διὰ τοῦτο λοιπὸν οἶμαι νὰ εἶναι καὶ ἀθεώρητον τὸ Πανάχραντον αὐτῆς

καὶ Θειοειδὲς Πρόσωπον τοῖς προσερχομένοις αὐτὴν κατασπάζεσθαι· τίνι δὲ τρόπῳ καὶ πῶς καὶ δι' ἣν αἰτίαν καὶ πόθεν καὶ πότε ἤρξατο τοῦτο γενέσθαι τοῦ μὴ θεαθῆναι τὸ Πρόσωπον αὐτῆς, δηλοποιήσομεν εἰς τὸ ἐξῆς λεπτομερῶς ἐν τῇ διηγήσει πρὸς πληροφορίαν τῶν ἀπεριέργως εὐλαβουμένων φιλευσεβῶν καὶ ἀποστόμωσιν τῶν περιέργως ἐξεταζόντων ἀνευλαβῶν τινῶν καὶ ἀνερεινώντων τὰ περὶ τὰ τοιαῦτα ὑπερφυσικά παρὰ Θεοῦ χαρίσματα, μὲ φυσικοὺς λογαριασμοὺς καὶ σοφιστικοὺς τρόπους τε καὶ λόγους· καὶ τὸ πῶς, τὸ ὑπὲρ τὸ πῶς μὴ νοοῦντες, κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα Ἰωάννην, ἀκολουθοῦντες σεσοφισμένοις μύθοις, ἀφέντες τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δωρεὰν αὐτοῦ ἀρνούμενοι καὶ τὴν Σοφίαν τοῦ Κόσμου μανθάνοντες μωραίνονται τῇ ἐαυτῶν ἀπάτῃ καὶ θέλοντες τὴν φιλίαν τοῦ Κόσμου καὶ ἀγαπήσαντες ταύτην ἀρνοῦνται τὴν τοῦ Θεοῦ φιλίαν καὶ τῷ Διαβόλῳ συμμερίζονται, κατὰ τὴν τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου φωνήν, τὴν λέγουσαν· Εἴ τις θέλει φίλος εἶναι τοῦ Κόσμου, ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καθίσταται· καὶ ὁ Κύριος ἐν Εὐαγγελίοις, διατάττων τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἔλεγεν αὐτοῖς προσέχειν ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων· ἐκεῖνοι δὲ μὴ γνόντες τὴν δύναμιν τοῦ Λόγου ἐνόμιζον ὅτι περὶ ἄρτου ἐστὶν ἡ ἐπιταγή· διὰ τοῦτο ἤκουσαν παρὰ τοῦ Διδασκάλου αὐτῶν τὸν ἔλεγον· εἶπε γὰρ αὐτοῖς· Πῶς οὐ νοεῖτε; ἀκμὴν, καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐστε; πῶς οὐ νοεῖτε ὅτι οὐ περὶ ἄρτου εἶπον ὑμῖν, ἀλλὰ προσέχειν ἀπὸ τῆς διδαχῆς τῶν Φαρισαίων; Οὕτω λοιπὸν καὶ τανῦν μερικοὶ τινες δοκσισοφοὶ ὄντες καὶ τὰ περὶ Θεοῦ ἀκριβολογοῦντες καὶ μετὰ πάσης περιεργείας ἐρευνῶντες ἐν τῇ ἀπωλείᾳ αὐτῶν ἐαυτοὺς συνιστῶσι, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι, μὴ εἰδότες τὰς Γραφάς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπὲρ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἡγάπησαν τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ αὐτὰ λοιπὸν ἅς καταλάβωμεν καὶ ἅς ἔλθωμεν εἰς φρόνησιν, μὴ ἀπιστοῦντες τοῖς Θαύμασι τοῦ Θεοῦ· ἡ γὰρ Βασίλισσα τοῦ παντός εἶναι

μεσίτρια εἰς τὸν Μονογενῆ τῆς Υἱὸν διὰ τὴν ἀφῆσιν τῶν ἀμαρτιῶν μας, ὅταν μετ' εὐλαβείας προσφέρωμεν αὐτῇ εὐπείθειαν μετὰ ταπεινοφροσύνης, διότι ἡ ταπείνωσις διώκει τοὺς δαίμονας ἀπὸ ἡμῶν, ἡ δὲ ὑπερηφάνεια μᾶς κάμνει δαίμονας. Ὅθεν καὶ γὰρ μὲ ἄκραν ταπείνωσιν μετ' εὐλαβείας πρὸς τὴν Θεοτόκον διὰ τὰς ἀπείρους Χάριτας, ὅπου ἀπόλαυσα καὶ ἀπολαυβάνω καθ' ἐκάστην ἀπὸ τὰς πλουσίας εὐεργεσίας τῆς, θαρρῶντας εἰς τὴν ἄβυσσον τῶν χαρίτων τῆς, ἐπεχειρίσθην τὸ ὑπὲρ δύναμίν μου τοῦτο ἔργον, εἰς τὸ νὰ κάμω καταγραφὴν τῆς Περιγραφῆς ταύτης, ἥτις καὶ πρότερον τύποις δέδοται, ἐν συντομίᾳ ὅμως, διὰ τὸ βίαιον τοῦ Συγγραφέως καὶ διὰ τὸ κατεπεῖγον αὐτῷ νεφροτικὸν πάθος, τὸ ὁποῖον δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάσῃ ἢ νὰ ἔχῃ τινὰ ἀνεσιν, καὶ διὰ τοῦτο ἐβιάζετο νὰ τελειώσῃ τὸ ποθοῦμενον, πρὶν ὁ θάνατος καταλάβῃ αὐτόν, φοβούμενος τὴν ἐκ τοῦ πάθους ὁδύνην, μήπως ἐκ ταύτης προλάβῃ αὐτὸν θάνατος· ὅθεν καὶ ὡς ἐδυνήθη ἡψατο τοῦ ἔργου καὶ εἰς τὸ τέλος ἤξε τὸ ζητούμενον, καθὼς καὶ μόνος του δηλοποιεῖ ἐν τῷ Προοιμίῳ τῆς πρώτης Ἐκδόσεως ὁ Συγγραφεὺς ὁ ἴδιος, ὁ ἀοιδίμος, λέγω, Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων, Κύριος Ἐφραίμ, ὅστις ἐννεακαίδεκα χρόνους ὑπῆρξεν ἐν Κύπρῳ Καθηγερῶν τοῦ Ἑλληνομουσείου καὶ πολλοὺς τῶν μαθητῶν παιδεῖα καὶ μαθήσει κατακοσμῶν μετέβη κάκειθεν καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα πορευθεὶς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων ἐκληρώσατο.

Δέξασθε λοιπὸν πάντες τὴν παροῦσαν Περιγραφὴν τῆς τοῦ Κύκκου Μονῆς λεγομένης, ἥτις περιέχει ἐν αὐτῇ τὰ περὶ τῆς Ἀγίας Εἰκόνος, καθὰ εὐρέθησαν γεγραμμένα παρὰ τοῖς Συγγραφεῦσιν, οὕτω καὶ ἐγράψαν, μὲ διάφορα θαύματα ἀρχαῖα καὶ τὰ μετέπειτα ὅπου νεωστὶ ἔγιναν παρὰ τῆς Χαριτοβρύτου Ἀγίας Εἰκόνος καὶ ἐδόθησαν εἰς τύπον καὶ τὰ συγγειλιώδη Γράμματα τὰ Συνοδικὰ τὰ παρὰ τῶν Ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν βραβευθέντα τῇ Ἀγίᾳ Μονῇ

ταύτη τοῦ Κύκκου, ἵνα μὴ ἡ πολυκαιρία καταναλώσῃ αὐτά.
Σὺν τούτοις ἐτυπώθησαν καὶ τινες κανόνες πρὸς τὴν Ἀειπάρ-
θενον Θεοτόκον καὶ εἰς τὴν Χαριτόβρυτον Εἰκόνα αὐτῆς πρὸς
ὠφέλειαν κοινὴν πάντων ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων καὶ Εὐσεβῶν
Χριστιανῶν, ἧς καὶ ἡ Χάρις εἴη ὑμῖν ᾗπασι.

Τῇ Ὑπεράγνῳ Δεσποίνῃ καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
Πανασπίλῳ καὶ Μυριωνύμῳ, Ἀπειράνδρῳ τε

ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΩ ΚΟΡΗ.

Τὴν δουλικὴν μου μετ' εὐλαβείας καὶ ἐκ μέσης ψυχῆς
ὀφειλομένην μου ἄκραν προσκύνῃσιν.

ταν ὁ εὐλαβὴς Χριστιανὸς ἔχῃ πάντοτε τὸν
Θεὸν εἰς τὸν νοῦν τοῦ καὶ τὸν ἐνθυμῆται
καθ' ἐκάστην μὲ τὴν μνήμην τῆς καρδίας
τοῦ ἐκείνη ἢ ἐνθύμησις τὸν δίδει μεγά-
λην χαρὰν καὶ εὐφροσύνην εἰς τὴν ψυχὴν
τοῦ· ὅταν ὁ εὐλαβὴς Χριστιανὸς εἰς τὰς
θλίψεις τοῦ καὶ στενοχωρίας προσκαλέσῃ τὸν Θεὸν εἰς τοῦ λό-
γου τοῦ, μὲ τὸ μέσον τῆς Προσευχῆς διασκεδάζεται ἀπὸ λόγου
τοῦ ἐκείνη ἢ θλίψις, ὡς τὰ νέφαλα, ὅπου διασκεδάζονται εἰς
τὸν ἀέρα. Δεδοξασμένον νὰ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μυριάκις·
διότι ὅσα πάθη καὶ θλίψεις συνεχώρησεν ὁ Θεὸς εἰς τὸ ἀνθρώπι-
νον γένος διὰ νὰ δοκιμάσῃ κάθε ἄνθρωπον, ἀκόμη ἄλλα τόσα
καὶ περισσότερα περιπλέον προητοίμασε καὶ τὰ ἱατρικὰ τούτων
τῶν παθῶν καὶ τῶν θλίψεων εἰς θεραπείαν εἰς ἐκείνους, ὅπου
τὰ ζητήσουν, ἢ τυχὸν νὰ εἶναι τὰ πάθη ψυχικὰ ἢ καὶ σωμα-
τικὰ· διότι ὅσοι εἶναι φρόνιμοι καὶ νουνεχεῖς ἄνδρες καὶ ἔχωσι
βάρος τοῦ νοός των καὶ εἶναι στοχαστικοί, τὰ διακρίνουσιν ὅλα
αὐτὰ καὶ τὰ στοχάζονται, πῶς ὁ Θεὸς εἶναι ὅπου βλέπει ὅλα,
ὅσα γίνονται εἰς τὸν Κόσμον, καὶ ἔχουσι Πίστιν πῶς χωρὶς τὴν

Θέλῃσιν του κανένα πράγμα δὲν γίνεται εἰς τὸν Κόσμον. Ὁ λόγος μου εἶναι τοιοῦτος, ὅτι ἐγὼ ἤμην μικρότερος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Πατρὸς μου, ὁ δὲ ἐμοῦ Θεὸς, ὁ καὶ πρὸ ἐμοῦ προστάτης τε καὶ καθηγούμενος τῆς Μονῆς ταύτης Κύριος Παρθένιος, ὁ ἐν μακαρία τῇ λήξει γενόμενος αἰοίδιμος ἀνὴρ· οὗτος, λέγω, ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων ἀναθρέψας με καὶ εἰς τὴν τῆς νεότητος ἡλικίαν ἀγαγὼν με, γυμνάσμασι νοθεσιῶν καὶ ψυχροσπηρίων ὁδηγιῶν παιδεύων καὶ διδάσκων με ὁσημέραι, ἐβουλήθη διάδοχον αὐτοῦ ποιῆσαί με ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ· ἐγὼ δὲ ὠκνοῦν εἰς τοῦτο, καὶ ἐναντιούμην αὐτῷ, προβάλλων τὸ τῆς νεότητος ἄστατον, τὸ ἄηθες καὶ ἄπρακτον τὰ περὶ τῶν ἐθίμων καὶ συνηθειῶν τῆς Μονῆς, τοὺς κόπους, τοὺς ἀγῶνας, τοὺς περισπασμούς καὶ συνεχεῖς κινδύνους, καὶ ἀνθιστάμενος ἀπεποιούμην. Οὕτως οὖν ἐκεῖνος ἀγωνιζόμενος, ὡς ὑπέρβηρος ὢν καὶ ἀδύνατος, ἔφθασε καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς αὐτοῦ, τοῦ μεταλλάξαι τὸν βίον τοῦτον, ἐπειδὴ ἄνθρωπος ὢν ἔπρεπε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὰ ἀνθρώπινα· οὕτω δὲ μεταστὰς τούντεῦθεν καὶ πρὸς τὴν ἄλλην ζωὴν μετατεθείς, πρὸς Κύριον ἀποδημήσας, ὡς εἰκός, τὸ βάρος καὶ τὸ φορτίον ἅπαν καὶ τὰ περὶ τῆς Μονῆς ἐν ἐμοὶ ἀπέθετο. Ἐγὼ δὲ μὴ ἔχων ἄλλως πως ποιῆσαι ἀνεδεξάμην αὐτὸ ἐκοντί τε καὶ ἄκοντι, καὶ καὶ μὴ βουλόμενος.

Οὗτος οὖν ὁ μακάριος, μετὰ τὴν πυρκαϊάν τῆς Μονῆς, ἤφατο τοῦ ἔργου τοῦ κτίζειν τὴν Μονήν, ἐκ βάρων ἀνεγείραι αὐτὴν βουλόμενος, ἐπεὶ καὶ ἡ πυρκαϊὰ ἅπασαν τὴν οἰκοδομὴν κατηράλωσε, καὶ ἀψάμενος τοῦ ἔργου καὶ ἀνεγείρας τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν οἰκοδομὴν ἀνασώσας, πρὸς Κύριον ἀνεπαύσατο, εἰσάας ἅπαν τὸ βάρος, καὶ τὴν φροντίδα ἅπασαν εἰς ἐμέ. Ἐγὼ δὲ, συνεργεῖα καὶ ἐπικούρῳ ἀντιλήψαι τῆς Πανάγνου Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, μόχθῳ πολλῷ καὶ ἀγῶνι καὶ τῆς δαπάνης οὐκ ἐξαρκούσης, οὐκ οἶδα ὅπως ὠκονομήθησαν τὰ πράγματα καὶ τὰ ἐλλείποντα καὶ χρειώδη ἀνεπλήρωσα, βοηθούσης τῆς Ἀγνῆς

Θεομήτορος· πολλοὺς δὲ ἀγῶνας καὶ κόπους δοκιμάσας καὶ πειρασθεὶς ὁ αἰοίδιμος ῥηθεὶς Κύρ Παρθένιος, καὶ κινδύνους πολλοὺς ὑπομείνας παρὰ τῶν ἔξωθεν καὶ παρὰ τῶν ἑσωθεν, τὰ τοῦ βίου ἐγκατέλιπεν. Ἐγὼ δ' ὅμως, βοηθεῖα τῆς Θεοτόκου, ἐπιφορτισθεὶς τὸ βάρος, καὶ τὸν ὄγκον τόσον τοῦ χρέους, ὅσον καὶ τὴν ἅπασαν φροντίδα, οὐδὲν ἑμαυτῷ συνειδώς, εἰμὴ τὴν προστασίαν καὶ ἀντίληψιν τῆς Θεοτόκου, μετὰ θερμῶν δακρύων προσπίπτων ἔμπροσθεν τῆς Χαριτοβρύτου αὐτῆς Ἀγίας Εἰκόνας, κάμπτων δὲ τὰ γόνατά μου εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπεφώνησα πρὸς αὐτὴν τάδε ἀναξίως καὶ ἱκετικῶς, οἰκτρῶς καὶ ἐλεεινῇ τῇ φωνῇ, ἀνοίξας τὸ στόμα καὶ παμβέβηλά μου χεῖλη.

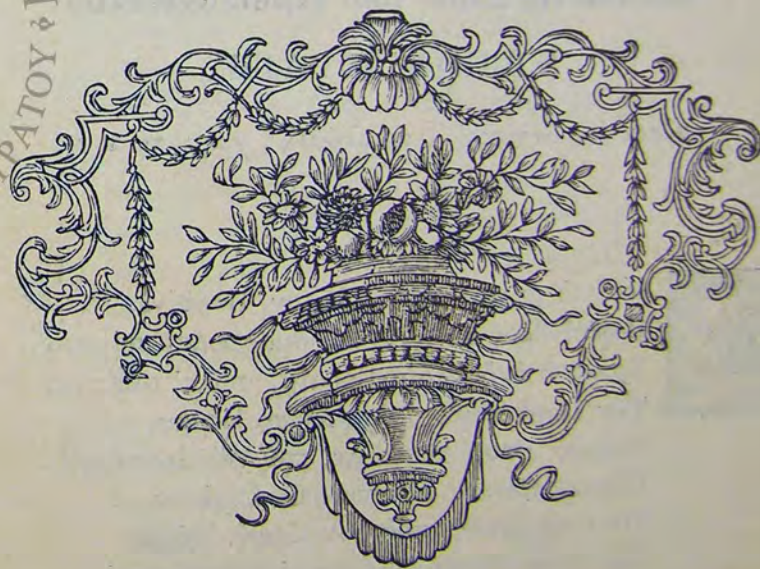
«Πανύμνητε, ποῖος δύναται νὰ ἀποδείξῃ μὲ λόγους τὰς ἀπίεστες εὐεργεσίας, ὅπου κάμνεις πάντοτε καὶ καθεκάστην εἰς ὅλους ἡμᾶς; ὦ Κόρη Κυριώνυμε, καὶ Μυριώνυμε, Σὲ λοιπὸν ἀνυμνοῦσιν ὅλοι αἱ χορεῖται τῶν Ἀγγέλων καὶ αἱ φλογεραὶ γλῶσσαι καὶ πυρίμορφοι καὶ τῶν Ἀσωμάτων τὰ στόματα. Λοιπὸν σὺ εἶσαι ἀναψυχὴ τῶν ἐδικῶν μας ψυχῶν, τὸ ἀγαλλίαμα τῶν καρδιῶν μας, ὁ φωτισμὸς τῶν ὁμμάτων μας, ὁ γλυκασμὸς τῶν λαρυγγῶν μας καὶ ἡ ἐλάφρωσις τῶν πόνων μας, ἡ παραμυθία τῶν λυπουμενῶν, ἡ θεραπεία τῶν ἀσθενούντων, ἡ ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, ἡ βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων, ἡ προστασία τῶν χηρῶν, ἡ παρηγορία τῶν ὀρφανῶν, ἡ λύτρωσις τῶν ὑρισκομένων εἰς τὰς ἀνάγκας, τῶν πολεμουμένων τὸ καταφύγιον, ἡ Ἁγία Χώρα καὶ τὸ ἀγεώργητον χωράφι· ἡ νοητὴ καὶ ἀνῆροτος ἀμπελος, ἡ καθαρὰ Γῆ καὶ ἐκλεκτὴ, Ἀγιώτατε τόπε, ὅρος ἀλατόμητον, δεδοξασμένη Πύλις, ζωντανὸν Παλάτιον, πάντιμε Θάλαμα, Χρυσοπορφύρωτε Παστάς, Νυμφὼν ἀχειρόπλοκε, φλόγινον Ἄρμα τοῦ Λόγου, ὑψηλὴ τοῦ Βασιλέως Καθέδρα, ὑπερνεφῆς καὶ μετάρσιε Κλίμαξ, Κόσμε τοῦ Κόσμου, καὶ Οὐρανὲ λογικέ. Νὰ ἐσπιλε καὶ Τέμενος ἄσυλον, πύλη φωτός, θησαυρὸς Μυστηρίων, ἐμφυχε Παράδεισε, πολυανθέστατε κῆπε, λειμῶν

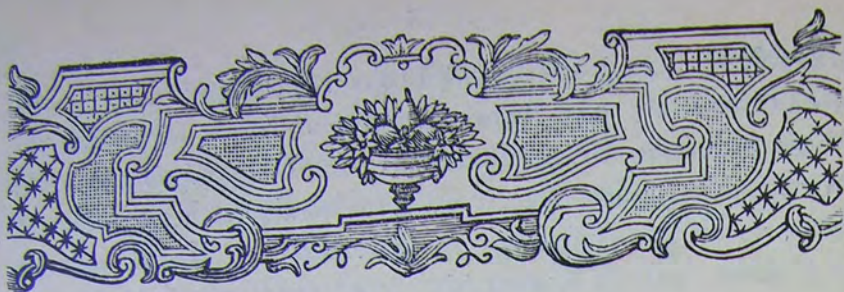
ἡδύπνοε, ἡ ἀνεξάντλητος πηγὴ, ἡ ἀδαπάνητος κρήνη, ἡ ἀέναος
καὶ ἄφθονος βρύσις, ἡ καλλονὴ τοῦ Ἰακώβ, ἡ ῥίζα τοῦ Ἰεσσαί,
ἡ ῥάβδος τοῦ Ἀαρών, τὸ σκῆπτρον τοῦ θείου Δαβὶδ, τῆς ἀρετῆς
τὸ βλάστημα, τὸ τῆς φύσεως ἄνθος, ὁ τῆς κτίσεως καρπός, ἡ
τοῦ γένους εὐγένεια, ἡ παραδόξως τεχθεῖσα καὶ συλλαβοῦσα
ἀσπόρως καὶ τεκοῦσα ἀφθόρως, τῶν ἀνθρώπων ἡ δόξα, τῶν Ἀγίων
τὸ κράτος, τῶν Ἀγγέλων τὸ θαῦμα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀδάμ, ἡ
χρυσέρυθρος μυροθήκη τοῦ Πνεύματος, ἡ Ἀειπάρθενος Μήτηρ
τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀνύμφευτος Νύμφη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, ἡ
ἐξαίρετος κατοικία τῆς Πανταγίου Τριάδος· Σύ, Πανάμωμε,
σύ, Δέσποινα ἡμῶν τῶν ἀναξίων καὶ ἀχρείων καὶ οὐτιδα-
νῶν δούλων σου, Μήτηρ θετὴ, ἐλεοῦσα· σύ, πανάσπιλε θεο-
χαρίτωτε, σύ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἅπαντα τὸν χρόνον τὴν ποιμνὴν
σου ταύτην, τὴν πνευματικὴν σου ἐκλογάδα, τὰ φυτευθέντα
κλήματα ταῦτα, ἐν τῇ ἀμπέλῳ τοῦ υἱοῦ σου, παρὰ τοῦ γεωργοῦ
τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων φυλάττοις καὶ ἀπολιόρχητον ἐκ τῶν
ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν καὶ Ὁρθόδοξον καὶ Εὐσεβές, ἄτρω-
τόν τε καὶ ἀνεπηρέαστον παντοίων ἀνέμων ἐναντίων δαιμονι-
κῶν. Δέσποινα, ὦ Δέσποινα, ὦ Κυρία πάντων ἡμῶν τῶν ταπει-
νῶν καὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθόδοξων ἀπάντων Χριστιανῶν· ὦ
Κόρη, Μήτηρ τοῦ Ἐμμανουήλ, ἐπτάφωτος λυχνία, ἣν εἶδεν ὁ
Προφῆτης Ζαχαρίας, ἐλαία οὐσα κατὰ καρπὸς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ,
περιβεβλημένη πεποικιλμένη ἐν χρυσωτοῖς ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Θεοῦ
καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ τοῦ υἱοῦ σου ὡς βασίλισσα ἐνδόξως καθημένη
καὶ ὡς Ἀνασσα καὶ Δέσποινα πάντων, βασιλικῶς βραβεύουσα
δῶρα οὐράνια· ῥάνον καὶ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τῶν ταπεινῶν δού-
λων σου ῥανίδα ἐλεημοσύνης καὶ εὐσπλαγχνίας τοῦ Ἐλέους σου,
ὡς Ἐλεοῦσα, καὶ εὐεργεσίαις θείαις καταπλουτίζουσα ἅπαντας
τοὺς μετ' εὐλαθείας καὶ πόθῳ σοι, θερμοῖς τε δάκρυσι τὴν γῆν κα-
ταβρέχοντας. ὦ Δέσποινα, ἐπίσκεψαι ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα· πρό-
φθασον, Δέσποινα· ῥῦσαι, Δέσποινα, τὴν Μοῖνὴν ταύτην, Κόρη

Πανσέβαστος, ἐν ᾗ ἐφίδρυται ἡ Εἰκὼν τῆς Θείας σου Μορφῆς, ἣν
ἀναλαβοῦσα εἰς τὰς Παναχράντους σου Χεῖρας ἡγάσας καὶ
Μυρίοις Χάρισι θείαις κατεπλούτισας. Σῶσον δὴ, ὦ σῶσον δὴ,
Μήτηρ Ἀπειράνδρε, Χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Μονογενοῦς σου
Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
ὦ ἡ Δόξα, καὶ τὸ Κράτος εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν
αἰώνων. Ἀμήν. Ἀμήν. Ἀμήν.

Τῆς σῆς εὐεργετικωτάτης Δεσποίνης καὶ Κυρίας ἡμῶν
ὕποκλινής, ἀνάξιος καὶ εὐτελής δούλος

Μελέτιος Ἱερομόναχος Κύπριος.

ΕΤΕΡΟΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΟΡΗ

ΕΝ ΟΙΣ ΚΑΙ Η ΜΟΝΗ ΩΚΟΔΟΜΗΘΗ

ΣΤΙΧΟΙ ΙΑΜΒΙΚΟΙ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ

ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΝ ΚΟΡΗΝ

Συντεθέντες παρὰ τοῦ Ἱεροδιδασκάλου

ΚΥΡΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ

Τοῦ καὶ ἐς ὑστερον Ἱεροσολύμων χρηματίσαντος

ἔξαι τὸ μικρὸν τοῦτο δῶρον, Παρθένε,
Παρ' ἀνδρὸς οἰκτροῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ πάμπαν,
Χριστοῦ τε δούλου Ἐφραίμ, σοῦ τ' οἰκέτου,
Τῆς Παρθενομήτορος Ἀγίας Κόρης,
Μητρὸς Θεοῦ Λόγου τε, τοῦ καὶ Δεσπότου
Τῶν ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀορατῶν,
Ὅν σαῖς λιταῖς ποίησον ἵλεων, Κόρη,
Ὡς οὔσα Μήτηρ Ἐλέους κ' Εὐσπλαγχνίας,
Ὅπως παράσχῃ μοι τὴν λύσιν τῶν πταισμάτων
Κ' ἀξιώσῃ μ' Οὐρανῶν Βασιλείας.

Κόκκου Ὅρος, Χαῖρε· φῶς γάρ σοι ἔφάνη,
Κόρης Ἀγνῆς, Πανάγνου τε καὶ Παρθένου,
»Εἰκὼν Ἀγία, ἱστορία τε πάλαι,
Ἰατροῦ κ' Ἀποστόλου, Λουκᾶ τοῦ φίλου,
»Εὐαγγελιστοῦ Θεοῦ Μητρός, τοῦ Ζωγράφου,
Ἐν σοὶ ὠκοδοῦνται Μονὴ Ἀγία,
»Κυκκιώτισσα τὴν ἐπωνυμίαν ἅμα,
Διὰ σ' εὐφημουμένη καὶ λεγομένη,
»Παρ' ἅπαντας δὲ τρανῶς πως κ' ἀδομένη,
Τέσσαρ' ὄρη πέριξ, καὶ σοῦ δ' ἐν πλησίον,
»Σαφῶς δηλοῦσί σου ὄνομα· Μαρία,
Ἐφίδρυσται τανῦν Μονὴ ὡς ὁράται,
»Συνεργούσης Κόρης Μητρὸς τῆς Παρθένου,
Τέρπου, Ὅρος Κόκκου· γεγόνاسι γάρ σοι
»Παράδοξα σημεῖα πολλὰ τε ἄλλα,
Πάντιμα, πανένδοξα καὶ ἀνήκουστα.
»Σοῦ δ' αὔχημα Εἰκὼν τε ἡ σεβασμία.

ΩΣ ΕΚ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ

Κόκκου Ὅρος κέκλημαι Παρθένου Κόρης,
Δόξα τῇ Κυρίᾳ, ἔχω τὰ Βραβεῖα.
»Χάρις τῇ Ἀγνῇ, ἔχω τὰ Μεγαλεῖα,
Ἀββᾶς Ἡσαΐας, Ἐρημοουκίτης,
»Δόμον ὠκοδόμει, κ' Ἀνασσα ὠδήγει,
Ὁ Βασιλεὺς δ' Ἀλέξιος τῶν Κομνηνῶν
»Ἰδίους δαπάναισι, κτήτωρ ἐγεγόνει.

ΕΤΕΡΟΙ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΡΘΕΝΟΝ

Ἡ Μοῖνην, Κόρη, ἐγείραντες ἐκ βάθρων,
Σὴ ἀντιλήψει διατήρει τῶν ἀβλαβῶν,
Οἰκέτας σοὺς, γυμνοὶ πεφυκότες θείας
Ἐπικουρίας, κ' ἀρετῆς τε ἀπάσης,
Λύτρωσιν αἰτοῦσιν ἁμαρτιῶν τ' ὅλων.
Πάνυ γὰρ ὑπάρχεις ἐλέους πέλαγος.

ΕΤΕΡΟΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΑΡΘΕΝΟΝ ΚΟΡΗΝ

Κόρη Μαρία καὶ Παρθένε Ἀνασσα,
Θεοῦ τε Μῆτερ καὶ Πύλην κεκλεισμένην,
Τρυφῆς Παράδεις, Νόων τ' ἀνωτέρα,
Ὑπάρχεις γὰρ ἀγνῶς κ' Οὐρανῶν πλατυτέρα,
Ὅρεσι τοῦ Κόκκου ἐπήξω Μοῖνην σὴν,
Σύνθετον Σκηνήν, ἐφιδρῦναί θ' Ἀγίαν,
Σεπτὴν δὲ Εἰκόνα, Ἐλεοῦσαν ὄντως,
Χαριτοπλήρωτον, Θείαν πανενδόξως.

ΕΤΕΡΟΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΟΡΟΣ

Ὅρος τοῦ Κόκκου, τί σκυθρωπάξεις καὶ ταράττεσαι;
Ἀπ' ὅλα τῆς Κύπρου τὰ Βουνὰ ἡξεύρεις τί εἶσαι;
Μυριόπλουτον ναί, κοσμοπόθητον καὶ ὥραϊον,
Κάλλιστον Ἀνθισμα καὶ Ῥόδον εὐωδιασμένον.

ΕΤΕΡΟΙ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

Πέντε Βουνὰ τοῦ Κόκκου, πέντε στοιχεῖα, Μαρία,
Πέντ' αἰσθητήρια ἀνδρὸς ἀγίου βοηθεῖα,
» Ἐνίδρυσαν, ἐπηξαν Κύκκου Μοῖνην τὴν Ἀγίαν,
» Ἡσαίου τ' οἰκοδομήν, σεπτὴν καὶ θαυμασίαν.
» Ἀλέξιος τῶν Κομνηνῶν, Βυζαντίδος Βασιλεὺς,
Τῆς Κεχαριτωμένης καὶ Ἐλεούσης Ταμιεύς,
» Παρὰ Μητρὸς Θεοῦ φοβερισθεὶς καὶ ἀναγκασθεὶς,
Πέμπ' Εἰκόνα τῆς Παρθένου, ὡς οὕτω προσταχθεὶς.
» Εἰς τὴν τῆς Κύπρου Νῆσον, τὴν περιώνυμον εὐθύς,
» Ἐκ τῆς Θυγατρὸς τοῦ Ἀννης, παρ' ἐλπίδα καὶ ἐγγύς,
» Ἡ Νόσος φυγαδευθεῖσα καὶ ἐκ τῶν πόνων ἅμα
» Ὑμνεῖ τὴν Ἀχραντον, ἀπαλλαγεῖσα, ὦ θαῦμα!

ΣΤΙΧΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΤΗΣ ΚΥΚΚΟΥ

ΑΓΙΑΝ ΕΙΚΟΝΑ

Θεοῦ τε Μητρὸς Εἰκόνα ἱστόρησον, Ἀκέστωρ,
 Μαθητὰ καὶ Ἀπόστολε, Λουκᾶ Εὐαγγελίστωρ.
 »Χάριν γὰρ ἔλαβες ὡς ἄλλος οὐποτε τῶν Ζωγράφων,
 Ἄνωθέν σοι προσεκομίσθησαν σανίδες Θεῶν
 »Τριῶν, Σεπτῶν, Σεβασμίων παραδόξως Εἰκόνων,
 Προστάγματι Θεϊκῷ, καὶ Χαρίτων Οὐρανίων,
 »Παρ' Ἀρχαγγέλου τοῦ Γαβριὴλ, εὐαγγελίσαντος.
 Εὐαγγέλια τῆς Χαρᾶς τῇ Κόρῃ, μινύσαντος·
 »Νοὶ καὶ καρδίᾳ φοβοῦ, τρέμων δὲ καὶ χειρὶ σου
 Ἰστόρησον ἃ προσετάγης, μὲ τὴν εὐπείθειάν σου.
 »Χεῖρα κίνησον καὶ κάλαμον, τοῦργον ἐκπλήρωσον,
 Χάρις ταῖς χερσὶ σου, Λουκᾶ, τὴν Κυρίαν δόξασον.
 »Χάρις Θεία τῇ διανοίᾳ σου, ὑπερένδοξε,
 Δόξα τῇ εὐεργεσίᾳ σου, Κόρη πανένδοξε.
 »Κύριός σοι ἀπεκάλυψεν, ὡς Μύστιν σε Θείων,
 Ἀγγέλον ἔχεις Μηνυτὴν κ' ὁδηγὸν τῶν Ἀγίων.
 »Βάλ' ἀρχὴν εἰς τοῦργον, χαίρων ὦν καὶ τῇ διανοίᾳ·
 Οὐδεμία δυσκολία τῇ σῇ μεγαλοψυχίᾳ.
 »Μέγα θαῦμα, πῶς Μητροπάρεθρος ἦν ἀτενίζουσα,
 Κατὰ βάθος στοχάζουσα, λίαν δὲ θαυμάζουσα.
 »Ἐπαίνει, νύχτο τῇ καρδίᾳ, ἄπτουσα τῇ χειρὶ·
 Χάρις, ἔφησεν, νιοῦ μου ἐλθέτω· καὶ τίς ἀπορεῖ
 »Εἰκόνι τῇ ἐμῇ; ἅμα δ' αὐτὴ χαριτωθεῖσα,
 Ὑπὲρ πλέον ὅμως εὐθέως θεοπλουτισθεῖσα
 »Λαμπρότητας οὐ τὰς τυχούσας παρὰ τοῦ Σωτῆρος,
 Ἦρξατο τελεῖν ἰάσεις ἅμα, ὡς ἐκ τοῦ δοτῆρος.

»Φῶς γὰρ καὶ δόξα Κυρίου ἐπεσκίασεν αὐτήν,
 Καθὼς ἐζήτησεν ἡ Μητήρ τὴν Χάριν δι' αὐτήν.
 »Ὅντως, καθὼς ἐξέχει ὁ Οὐρανὸς ἀπὸ τὴν Γῆν,
 Τοιαύτην ἀπ' ἄλλας ὅλας ἔχει διαφορετικὴν
 »Τὴν χάριν καὶ αὐτή, ὡς ἀθεώρητος παντελῶς.
 Σκεπασμὲν' ἀκριβῶς μὲ σκέπην, φαίνεται δ' οὐδαμῶς.
 »Περικεκοσμημένη παιδρῶς δόξη τῇ Θεϊκῇ,
 Περιαστράπτουσα λαμπρότητι τῇ φωτιστικῇ.
 »Μὲ ἀκίνας μαρμαρυγὰς ἀποστίλβουσα πολλὰς,
 Ἐκπέμπουσα καὶ ἐκχέουσα εὐωδίας θαυμασὰς.
 »Ἐνθρονιασμένη δὲ ἐν ᾧ ἐφίδρυται Θρόνῳ,
 Κρότος γίνεται πολλάκις τῷ καιρῷ καὶ τῷ χρόνῳ.
 »Εἴτ' ἀὴρ ἐξέρχεται ἐκ τῆς θυρίδος λεπτόθερμος,
 Καρδίας τῶν εὐψύχων ἀναψύχων ὡς εὖσμος.
 »Διὸ οἱ προσελθόντες ἀσπάσασθαι, κ' ἐγγίσωσιν.
 Φόβῳ κρατοῦνται, ὅπως τῇ ποινῇ μὴ περιπέσωσιν.
 »Ὅθεν οἱ ἀδιορθῶτως ἐγγίσαντες, βαρέως
 Παιδευόμενοι, χαμαὶ πίπτουσιν ἐδαφιαίως.
 »Μέγα ἀλαλάζοντες, δεινοπαθῶς ὁδύρονται,
 Τῇ δὲ φλογὶ τῆς καρδίας αὐτῶν καταφλέγονται.
 »Ἄμα δ' εὐχῆς γενομένης παρὰ τῶν Ἱερέων,
 Ὁ πάσχων ἰᾶται καὶ λυτροῦται τῶν παλαμναίων.
 »Μεγάλα τε θαυμαστά, παράδοξα τὰ τελούμενα,
 Ὑπέρμετρα καὶ ἀνεκδιήγητα τὰ ὁρώμενα.
 »Ὅμως ἀνθρώπινος κ' Ἀγγελικὸς νοῦς ἀδυνατεῖ
 Νὰ νοήσῃ, νὰ ἰδῇ, τὴν διήγησιν νὰ κρατῇ.
 »Νὰ μετρήσῃ τινὰς εὐκολώτερον εἶναι σαφῶς
 Τ' Ἄστρον τ' Οὐρανοῦ, ἅμιον θαλάσσης, διατ' εἶν' ἀληθῶς.
 »Παρὰ νὰ γράψῃ βέβαια καὶ ποτὲ νὰ διηγηθῇ
 Θαύματα τὰ ἄπειρα κ' ὁ νοῦς θέλει ἀλλοιωθῇ.
 »Κάλλιον οὖν τὸ σιγᾶν ἢ τὸ εἰπεῖν καὶ λαλῆσαι,
 Διότι ταῦτα εἰς τὸν νοῦν οὐ δύνανται χωρῆσαι.

ΣΤΙΧΗΡΑ ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ

Ἐν τῇ Διτανείᾳ τῇ τῆς Κοιμήσεως Ἑορτῇ τῆς Θεομήτορος. Λιτα-
νεύόντων τῶν Ἱερῶν Πατέρων καὶ περιερχομένων τὰ περίξ' ὅλα
τῆς Μονῆς προαύλια, μετὰ τῆς Χαριτοβρύτου Ἀγίας καὶ
Θεομητορικῆς Εἰκόνος, δυνακολοθούντων καὶ Λαῶν
ἀπείρων· καὶ κατέχοντες ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν ῥῶτα
καὶ κηρία ἀπτόμενα περιέρχονται μετ' εὐλα-
δείας ἅπαντες, ψάλλοντες καὶ ᾄδοντες τὰ
παρόντα, ἀσκεπεῖς τῇ κεφαλῇ, δέει
πολλῷ, μετὰ ῥανῶν καὶ λαμπά-
δων, καὶ εὐωδῶν θυμιαμάτων.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐπὶ κλίνης σε νεκράν, Χριστοῦ Φοιτηταὶ καθο-
ρῶντες, σὲ τὴν Μητέρα Ζωῆς, δάκρυσι κατέβρε-
χον τὴν γῆν ἐν ἁσμάσι· καὶ τῷ πόθῳ ἠπειγόντο,
καρδίᾳ καὶ χεῖλει, Σῶμα τὸ πανένδοξον σοῦ
περιπτύξασθαι· ὅμως, συστελλόμενοι φόβῳ, μέλ-
ποντες ἐβόων σοι Χαῖρε, Μῆτερ Ἀειπάρθενε Θεόνυμφε.

Ὅμοιον.

Ὅτε ἐν τοῖς ὅμοις σε νεκράν, αἶροντες οἱ Μύσται τοῦ Λόγου,
σὲ τὴν Μητέρα Θεοῦ, μύρα καὶ ἀρώματα Ἀγγέλων Τάγματα,
Οὐρανόθεν κομίζοντες, ἀνύμουν ἐκ πόθου, ᾄδοντες ἐν ἁσμάσι

τοῖς Μύσταις ἔλεγον· τί οὖν, ἀθυμεῖτε τῇ λύπῃ; τέρποντες
βοήσατε πᾶσι, ἡ Ἀγνὴ πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται.

Ὅμοιον.

Ὅτε αἱ Δυνάμεις σε σεμνή, Ῥάβδον Ἀαρὼν καθορῶντες, κει-
μένην ἄπνουν ἐν γῇ, ἔφριττον Πανάμωμε ἀλλήλοις λέγον-
τες, νῦν ἀπαίρει ἡ Ἀνασσα, ἐνδόξως εἰς Θεῖα, Ἀνακτος Σκη-
νώματα, Ἀγνὴ Μητρόθεος· τρόμῳ συνεχόμενοι πάντες, ἐξόδιον
ὑμνον ἐβόων, Ἀειπάρθενε Θεότευκτε.

Ὅμοιον.

Ὅτε ἐν τῷ Τάφῳ σαρκικῶς, σὲ τὴν Κυοφόρον ὁρῶντες, Πνευ-
μάτων Τάξεις πυρός, φόβῳ συνεστέλλοντο καὶ περιύπταντο,
κατηφείας πληρούμενοι αὐλῶς ἐν δόξῃ, Σῶμα τὸ Θεότευκτον
ὁ περιεῖποντο· ὅμως αἱ ἀνώτεροι τούτων, ἐπάρατε πύλας ἐβόων,
ἐκ σοῦ γὰρ ἀνθρώπων τε ἡ Λύτρωσις.

Ὅμοιον.

Φοίττει τῶν Ἀγγέλων ἡ πληθὺς, καὶ σὲ Μαριάμ καθορῶσα,
κειμένην κλίνῃ νεκράν. Κόσμος μακαρίζει σε Πιστοὶ θαυ-
μάζομεν, τὴν Σεπτὴν σου Μετάστασιν, τιμῶντες ἐνθέως, καὶ
σὺν Ἀποστόλοις σε φαιδρῶς γεραίρομεν· ὅθεν καὶ βοῶμέν σοι
Χαῖρε, ἀπείρανδρε Νύμφη Ἀγγέλων, ἡ Χαρὰ ἀνθρώπων τε καὶ
Λύτρωσις.

Ὅμοιον.

Ρεῖθρα δακρυρροῦν ἐκ Πηγῆς, Θεῖοι ἀναστεύσαντες Μύσται
Λόγου Θεοῦ Μαθηταί· ῥήματα χαρμύσυνα διαπρροθμεύουσι,
Φιλοθέοις τοῦ πνεύματος, μινύοντες πόθῳ, τὴν σὴν ἐκ τοῦ
Μνήματος Ἀγνὴ Μετάστασιν· ὅθεν τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον
φωνὴν ὑπ' Ἀγγέλων, τούτοις τὴν τὸ Χαίρετε προστάττουσαν.

Ὅμοιον.

Ἀλκτον καὶ θεῖαν χαρμονὴν, ἐπιχορηγοῦσαι τοῖς Θεοῖς καὶ
Ἀἱεροῖς Μαθηταῖς, ὥφθησαν ἀνώτεροι Νόων Δυνάμεων, ἐκ-
πληροῦσαι τὸ κέλευσμα τοῦ Θεοῦ Δεσπότη, οὗ ἐξεθαυμάθη-

σαν φωνὴν τὴν ἐνθεον, λέγουσαν, ἀρθήτωσαν Πύλαι, Οὐρανο-
δρομῶν τῇ Μητρὶ μου· αὕτη γὰρ εἴ Σκηνὴ ἐπουράνιος.

Ὁμοιον.

Χαίροντες Ἀπόστολοι Χριστοῦ, τῶν ἐκ τῶν Ἀύλων ῥημάτων
ἐπακροώμενοι γοῦν, ὅθεν τὴν Μετάστασιν Ἀγνῆς Μητρα-
νάνδρου, ὑπὲρ πλεόν πιστούμενοι, κἂν πρὶν ἀγνοοῦντες, Τάφῳ
παρειστήκεισαν καὶ ἐκθαμβούμενοι, ἔνδον ἀναβλέψαντες τοῦ-
τον, ἀποκενωθέντα ἐνόουν, ἧς διηποροῦντο τὴν Μετάθεσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Πρὸς τό, Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον.

Σὲ τὴν ὑπερβάλλουσαν Μητέρα Θεοῦ ἡμῶν, Τιμιωτέραν πάσης
Κτίσεως, καθορῶν ὁ σὸς θετὸς Υἱός, φίλος τε ἡγαπημένος
τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, κειμένην νεκρὰν ὑπτίαν, ἐπεφώνει
γοερῶς, θρήνοις τε καὶ δάκρυσι, καὶ ὀδυρόμενος ἔλεγεν· οἶμοι,
Μητρόθεε πάναγνε! ἦν πρὸ μικροῦ τεθέαμαι, ἐν τῷ τῶν ἐλαιῶν
Ὅρει, ἱκετεύουσιν καὶ δεήσεις προσφέρουσιν, τρέμοντα δὲ τὰ
δένδρα κορυφὰς ὑποκλίνοντα καὶ προσκυνοῦντά σοι· τὸν δὲ
Γαβριὴλ τὸν Μέγαν Ἀρχάγγελον καταπτάντα καὶ μυνύοντά σοι
τὸ μετάρσιον τῆς ἀνόδου, καὶ τὸ Χαῖρέ σοι λέγοντα· πῶς δὲ
νῦν, ὑπτίαν καὶ νεκρὰν βλέπω σε; οἶμοι, τὸν ξένον, τὸν ἀπορ-
φανισθέντα παρὰ σοῦ· οἶμοι τὸν ὑστερηθέντα σοῦ τῆς Μητρός,
καὶ Θεοῦ μου γαλουχοῦ· πῶς οἶσω Μῆτερ; καὶ γὰρ παραδόξων
πραγμάτων, καὶ ἀνεκδιηγήτων Θαυμάτων οὐ δύναμαι νοεῖν τὴν
σαφήνειαν· ὦ Θαυμάτων παραδόξων· ὦ Μῆτερ Θεόνυμφε, ὄντως
μεγαλεῖα τὰ σά, Δέσποινα Θεοτόκε· ὅθεν Θεαρχίῳ νεύματι,
πάντοθεν ἤρχοντο, οἱ Θιασῶται διὰ νεφῶν, ὀρῶντες τὸ Θεῖον
Σκηνός σου νεκρόν, ἐξεστηκότες γοερῶς, ἄσματα θεῖά σοι ἀνέ-
μελλον, ὦ Δέσποινα ἐκβοῶντες, ποίαις χερσί σε προσψαύσαντες,
κηδεύσωμεν τὸ σὸν ἀκήρατον Σῶμα; μεγαλύνομέν σε πανευ-
λαδῶς Πανάχραντε Δέσποινα, ἀνυμνοῦντές σου τὴν Θεῖαν
Μετάστασιν.

τὰ παρόντα Ἰδιόμελα ψάλλονται, ὅτε ὁ λαὸς ὅλος ἀσπάζεται τὴν
Ἀγίαν Εἰκόνα, μετὰ τὴν Λιτὴν, ὁ δὲ ἀσπασμός γίνεται ἔξω
τῆς πύλης. Ψάλλονται δὲ τὰ αὐτὰ ὁσαύτως καὶ ἐν πάσαις
ταῖς Λιτανείαις, ἐν αἷς δέονται τῇ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητρὶ,
ἐν καιρῷ αὐχμοῦ καὶ λιμοῦ καὶ αἰὶνιδίων θανά-
των καὶ δυσκρασίας ἀνέμων.

Ἦχος α'.

Δράμετε δαιτυμόνες καὶ τῆς Παρθένου ἐρασταί, ἐπὶ τῇ χαρι-
τοβρύτῳ Πανηγύρει αὐτῆς, μὴ συναρπασθέντες συμβουλίᾳ
τοῦ δράκοντος, ὡς ἡ προμήτωρ πάλαι ἐν Ἐδέμ· ὁ γὰρ δόλιος
ἐχθρός, φθονεῖ τὴν Σωτηρίαν ἡμῶν, Ἀνασσα δὲ Κόρη ἀντι-
βραβεύσει ἡμῖν, ἅπασι τοῖς Πιστοῖς, Δῶρα Οὐράνια.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε τὸ Σύστημα τῶν Πιστῶν, Χριστοφόροι Λαοὶ καὶ τῆς
Κύπρου οἱ βλαστοί, συνελθόντες πάντες ἐπὶ τὸ αὐτό,
πλησιάζαντες ἐν τῷ τοῦ Κόκκου ὄρει, ἅπιτε τῇ τῆς Παρθένου
Μονῇ πανευλαδῶς, ἀντλοῦντες Ὑδωρ Πνευματικόν, Οὐράνιον
Πόμα καὶ ἡδύ, Χάριτας Θείας παρὰ τῆς Ἀχράντου, διὰ τῆς
Θεομυτορικῆς Εἰκόνης· νέμει γὰρ ἡμῖν τὰ βραβεῖα δαψιλῶς,
πλουσίως καὶ παραδόξως τὰς χάριτας ἐπιχορηγεῖται· δεῦτε
ἴδετε Θαύματα παραδόξα, πάθη ποικίλα καὶ νοσημάτων ἀρω-
στήματα θεραπευόμενα· ψυχικῶν παθῶν τραύματα ἀπαλλαττό-
μενα, κακουργῶν ἔλκη δεινὰ ἰώμενα. Ἴδοὺ ἡ Ἀνασσα, συ-
σφίγγουσα παραλύτους, καὶ φυγαδεύουσα δαίμονας, λεπρούς
καθαρίζουσα, καὶ χολοὺς ἀνορθοῦσα, καὶ πάντων τῶν χαλεπῶν
παθῶν τὴν ἀπαλλαγὴν παρέχουσα, ἰᾶται τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ
τὰ σώματα· κωφοὺς εὐλόλους ποιεῖ, καὶ τοὺς ἐν θαλάσῃ κιν-
δυνεύοντας παραδόξως αἰεὶ διασφύζει. Δεῦτε οὖν σκιρτήσατε
μετ' εὐφροσύνης, καὶ χορεύσατε ἀγαλλόμενοι πνευματικῶς, ἐπὶ
τῇ πανηγύρει αὐτῆς, συνορτάζοντες βοήσατε τῇ Κόρῃ· ὦ
Πανσεβάσμιε Παρθένε, ὦ Παναγία, ὦ Δέσποινα ἀπειρόγαμε Μα-
ρία, Κυκκιωτίσσης Εἰκὼν θαυματουργοτάτη, ῥῦσαι ἡμᾶς λιμοῦ,
καὶ λοιμοῦ τε αὐχμοῦ, καὶ πάσης ἄλλης ἀνάγκης ἐπιδουλοῦς·
τὴν σὴν γὰρ προστασίαν κεκτημένοι ἀγλαοφανῶς, φρουροῦ-
μεθα κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε τῶν Ὁρθοδόξων τὸ Σύστημα, πνευματικῶς συνελθόντες, συνεορτάσωμεν, ὕμνους ἐξάδοντες, ἐν τῇ τῆς Θεοτόκου Πανηγύρει, κραυγάζοντες, Παναγία ὑπεράμωμε, στήριγμα ἀρ-
ραγές, καὶ τεῖχος ἀπολιόρκητον τῆς Νήσου Κυπρίων· ἐξαιρέτως δὲ ταύτης τῆς Ποίμνης σου, Κυκκιώτισσα· εἰμὴ γὰρ σε εἶχομεν προστάτιν ἐπίκουρον, πάντως ἐγενόμεθα ἂν κατάβρωμα δαιμό-
νων, Πανύμνητε· τί σοι προσενέγκωμεν ὑπὲρ τούτων Πανάμωμε Δέσποινα; τὴν Πίστιν βεβαίαν, Ἀγάπην τὴν εἰλικρινῇ, καὶ Ἐλπίδα, τὴν ἐνθερμον καὶ μόνιμον, δι' ὧν σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος 6'.

Μεγάλης εὐεργεσίας ἀπολαύειν μέλλοντες Πιστοί, πανευλα-
βῶς τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι προσδράμωμεν, τῆς Πανυμνήτου καὶ Θεομήτορος, τὰς ψυχὰς ἡμῶν μυστικῶς ἀγιαζόμενοι. Μήτηρ γὰρ ἡμῶν ἡ θετή, ἡ τοὺς υἱοὺς ἐφορῶσα καὶ ποιοῦσα ἔλεος, κλίνει ἑαυτὴν καὶ εὐχὰς δεχομένη χοϊκῶν, πάσης ἐναντίας δυνάμεως, ἀσφαλῆ δωρεῖται τὴν ἐπίβασιν. Ταύτη ἐκβοήσωμεν εὐχαριστοῦντες, ὦ Δέσποινα ἀντιλαβοῦ ἡμᾶς, καὶ λύτρωσαι ἐκ τοῦ πονηροῦ· σὺ γὰρ εἶ προστάτις ἡμῶν καὶ βοήθεια.

Ὁ αὐτός.

Παρῆλθεν ἡ πλάνη τῆς ἀρᾶς, τῆς σῆς Νηδύος ἀσπόρου τε-
τοκυίας Πανύμνητε· πάντες γὰρ ὁρῶντες ἐν σοί, τὰ ὑπὲρ φύσιν παράδοξα Μυστήρια, προστρέχομεν τῇ χαριτοβρύτῳ σου Εἰκόνι πόθῳ τε καὶ χαρᾷ, καὶ τῶν αἰτημάτων οὐκ ἀμοιροῦν-
τες, λυτρούμεθα τῶν δεινῶν ἡμῶν, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων.

Ἦχος γ'.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὰς μυστρικάς σου χάριτας Πανσεβάσμιε;
Πόλλεις γὰρ ἡμᾶς, λιμοῦ λοιμοῦ τε καὶ αὖχμοῦ, καὶ δαιμό-
νων ἀοράτων καὶ κινδύνων ἀφαρπάζουσα· τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ τὰ σώματα, διατηροῦσα ἐκ τῶν σκανδάλων τῶν πονηρῶν, καὶ φθορᾶς καὶ κακώσεως διασφύζουσα Κόρη, Σεβασμία διὰ τῆς Χα-
ριτοβρύτου Εἰκόνος σου Θείας, ἣν ὁ Θεὸς Λουκάς ἀνιστορή-
σας σοι ἀπέδωκε. Χαριτοβρύτως ταύτην οὖν κατεκόσμησας

Θείαις Χάρισι, προσψεύσασα παναχράντοις χερσί σου· διὸ
ἄσπιλε δι' αὐτῆς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ανασσα Μαριὰμ τῆς Κύπρου τὸ καύχημα, καὶ παντὸς τοῦ
Λαοῦ τῶν Ὁρθοδόξων τὸ Σύστημα, προσπίπτομέν σοι μετὰ
φόβου, οἱ ἐν δεινοῖς ἁμαρτήμασι. Μήτηρ γὰρ ἡμῶν ὑπάρχεις
Πανάχραντε Δέσποινα. Συγγενοὺς οὖν προνοίας μὴ ἐπιλάβῃ
Ἀχραντε· γυμνοὶ γὰρ ἔσμεν Θείας ἐπισκέψεως, Χαριτόβρυτε
Κόρη, μὴ παρίδῃς φωνὰς ἁμαρτωλῶν, ἱκετεύουσα τῷ τῶν ὅλων
ἡμῶν Θεῷ, ὅπως γένηται ἡμῖν ἴλεως, καὶ δωρήσεται ἡμῖν
ἁμαρτιῶν τὴν ἄφεσιν· καὶ γὰρ ἔχεις τὸ δύνασθαι, ὡς Μήτηρ
οὔσα τοῦ Κτίστου σου, ἐπιδείξον ἡμῖν ἀσφαλῶς τὴν ἐνέργειαν,
διὰ τῆς Χαριτοβρύτου σου Εἰκόνος Κυκκιώτισσης, ἀνανδρε
Θεόνυμφε· ἐπιβραβεύουσα, καὶ σφύζουσα ἡμᾶς διὰ τὸ μέγα ἔλεος
τοῦ Ὑἱοῦ σου, Πανακήρατε Θεονύμφευτε, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν
Χριστοῦ.

Ὁ αὐτός.

Επρεπε τῇ περιφύῳ Νήσῳ τῆς Κύπρου, τὴν Εἰκόνα ἔχειν τῆς
Θεοτόκου, ὥσπερ τινὰ Κόσμον Οὐράνιον, Θησαυρόν τε πο-
λύτιμον καὶ ἄσυχον· αὕτη δὲ καταπλήττουσα πάντας, τοῖς
Χαριτοβρύτοις αὐτῆς Θαύμασιν, συναγείρει τοὺς Πιστοὺς ἁσμά-
των τῶν Θεοπρεπῶν, ὡς ἐραστὰς τῶν δωρημάτων αὐτῆς· ταύ-
τη ἐκβοήσωμεν, Κυκκιώτισσης Εἰκὼν Θεόνυμφε Κόρη, σῶζε
ἡμᾶς τῇ μεσιτείᾳ σου Πανύμνητε Δέσποινα.

Ὁ αὐτός.

Πάντες οἱ ἐρασταί, τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Παρθένου τε καὶ
Ἀγνῆς, Φιλόχριστοι Λαοί, προσελθόντες μετ' εὐλαθείας,
προσεγγίσατε ἀδιστάκτως· ἡ γὰρ μητρόθεος Ἀνασσα, πάρεισιν
εὐμένως ἡμῖν τοῖς φιλοτέκνοις, εὐεργετοῦσα καὶ ἰωμένη ἡμῶν
ἐνοσήματα, λύουσα τὰς σειρὰς τῶν ἁμαρτημάτων ἡμῶν. Ταύ-
τη ἐκβοήσωμεν, προθύμως ἀνακράζοντες· ὦ Παναγία Κυκκιώ-
τισσα πρόφθασον, διὰ τῆς σῆς Εἰκόνος, Σεπτῆς τε καὶ Χαρι-
τοβρύτου, ἐπευεργετοῦσα ἡμᾶς, καὶ καταπλουτίζουσα Πάντιμε

μυριώνυμε Κόρη. Δεῦτε οὖν, πανευλαβῶς ἐνατενίζοντες αὐτῇ, φωτισθῶμεν τῇ διανοίᾳ μυστικῶς πανηγυρίζοντες· ἰδοὺ ἡ Μη-
τηρ ἡμῶν τῶν πιστῶν, ἡ πάσης τῆς κτίσεως Ἀνασσα, ἡ τῶν Ἀγγέλων χαρά, καὶ Μεσίτρια ἁμαρτωλῶν, ἡ σφίζουσα τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν διὰ τοῦ Τόκου αὐτῆς.

Ο αὐτός.

Δεῦτε τῶν Κυπρίων τὸ Σύστημα Χριστοφόροι Λαοί, οἱ τοῦ Φω-
τὸς υἱοί, καὶ συνεορτασταὶ τῆς Θεόπαιδος Ἀγνῆς, ἄρατε
τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, τὸν νοῦν ἀνιπτάμενοι ἐπιγινῶμεν μυσ-
τηρίου τὴν δύναμιν· τί τὸ βάθος, τίς ὁ πλοῦτος, καὶ τὸ ὕψος
τῆς πανηγύρεως· ἡ γὰρ σεπτὴ τῆς Θεομήτορος Εἰκὼν, Χαρι-
τόβρυτος οὔσα, Κυπρίων ἐστὶ τὸ ἀγλαΐσμα· Ὁρθοδόξων τὸ
καύχημα, Βασιλέων τὸ νῆκος καὶ τρόπαιον, κατ' ἐχθρῶν ὄρα-
τῶν καὶ ἀοράτων· δόξα καὶ πλοῦτος ἀπάντων τῶν ἐπ' αὐτῇ πε-
ποιθότων, πανευλαβῶν Χριστιανῶν· τῶν Μοναζόντων· ἐστὶ τὸ
σεμνολόγημα, τοῦ Κόκκου Ὅρους τὸ ἀγαλλίαμα, Ἀρχιερέων
ἡ εὐπρέπεια, καὶ τῆς Μονῆς ταύτης ἡ προστάτις καὶ ἀντίληψις·
παντὸς δὲ τοῦ Κόσμου ὁ κόσμος καὶ Μοναζουσῶν καλλωπι-
σμός καὶ εὐπρέπεια· ἡ τῶν Ὁσίων εὐφημος τερπνότης καὶ θυ-
μηδία· ἡ κατὰ τὸ ὄνομα Κυκκιώτισσα, καὶ κατ' ἐνέργειαν χαρι-
τόπλουτος, Ἐλεοῦσά τε καὶ Ἀνασσα· καὶ γὰρ οἱ μὴ ἔχοντες
ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις, προσελθόντες ἀρύσασθαι ἀπολαβόν-
τες ἑαυτοῖς, καὶ ἐμπλησθέντες τῶν δωρεῶν τῆς Ἀνάνδρου ἡμῶν
Μητρός. Ἐλαιον ἀγαλλιᾶσεως, φωτισμὸν νοὸς καὶ διανοίας·
ἔλαιον χρηστότητος, χάριτος Θεοφεγγοῦς τῆς Σοφίας· ἔλαιον
Ἀγιασμοῦ Μύρον Οὐράνιον, Θεοδότου δωρεᾶς, καὶ τροφῆς
πνευματικῆς. Τράπεζα γὰρ τοῦ Λόγου ἐστὶν ἡ Πάναγνος, ἐκ-
τρέφουσα Θεὸν πεινώσας ψυχὰς. Ἀλλ' ὦ Παρθενομῆτορ Κόρη,
διὰ τοῦ ἀχράντου Τόκου σου, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ο αὐτός.

Οὐκ ἔδεισε Νῆσος Κυπρίων, ὑπεραίρεσθαι καὶ μεγάλα αὐχεῖν,
κομπάζουσα κατὰ νοῦν καὶ διάνοιαν, ὡς πεφυκυῖα καθέδρα
τῆς πρώτης Ἰουστινιανῆς· ἔχεις γὰρ Κυκκιωτίσεως τῆς Θεο-

μήτορος, ἱστοριόγραφον Ἀποστολικὴν Εἰκόνα, τῆς ἀσπόρου
τὸν Κύριον ἡμῶν Τεκούσης· καθομολογουμένη δὲ βόησον,
κραυγάζουσα καὶ ἀποδιδούσα τῇ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητρὶ τοῖς
εὐχαριστηρίοις ὕμνους, μεγαλύνει ἡ δόξα μου λέγουσα, τὸν
Ἀνακτα Θεὸν τὸν ἀποδόντα μοι, τὴν τῆς Θεομήτορος Χαριτό-
βρυτον ταύτην Εἰκόνα· τὴν ὑπόληπιν τῶν ἀξιωματῶν μου, καὶ
ἀνάπαιυσιν τῶν ἐμῶν κροτάφων, τὸ ὕψος τε τῶν ἀπείρων θαυ-
μάτων, καὶ βάθος τῆς εὐσπλαγχνίας, καὶ πλοῦτον τῆς ἐμῆς
πτωχείας, καὶ μῆκος τῆς σωτηρίας· διὸ αἰτουμένη βόησον·
Ἀνανδρε Κόρη, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Λαῷ σου διὰ τοῦ
Θείου Τόκου σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. α'

Προσελθόντες συνεγγίσατε, ὁ τοῦ Θεοῦ Λαὸς ὁ Ἅγιος, οἱ
πεφωτισμένοι Πνεύματος Κυρίου ἦκατε, καὶ τῇ Πανάγνῃ
Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ῥῥὰς ἄσατε, ἐπὶ τῇ χαρμοσύνῃ αὐτῆς
Ἑορτῇ· ἡ γὰρ Ὑψηλοτέρα τῶν Οὐρανίων ἄνω Ταγμάτων καὶ
ἀσυγκρίτως Τιμιωτέρα, Παρθένος καὶ Σεβασμία ταχύς ἐστιν εἰς
ἀντίληπιν καὶ ἀρωγὸς ἡμῶν ἐπίκουρος καὶ οὐκ ἰσχύσει ἡμῖν
ὁ νοητὸς ὄψις, ὁ νοῦς ὁ Ἀσσύριος καταπαλαίειν ἡμᾶς, τῇ
προστασίᾳ αὐτῆς, ἀλλ' ὦ Πανάχραντε Ἀγνή, μὴ ὑστερήσης
ἡμᾶς τοὺς τὴν σὴν προστασίαν κεκτημένους, τῆς Μητρικῆς
σου Χάριτος μὴ ἀποβάλης ἡμᾶς ἀπὸ σοῦ, Κόρη Ἀχραντε,
μήποτε καταισχνυθῶμεν ἀθλίως ὑπὸ τῶν δαιμόνων οἱ τάλανες.
Ποῦ εἰσι τὰ ἀρχαῖά σου ἐλέη, ὦ Πανάμωμε Κόρη; ποῦ δὲ
πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀναξίους καὶ τὰ σὰ μητρικὰ σπλάγχνα; καὶ
ποῦ φύγωμεν οἱ δεινοὶ τῆς σῆς προστασίας οὐκ οὔσης; πῶς
οἴσομεν τὰ παγχάλεπα δεινά, ὦ Δέσποινα; τί γενώμεθα, ἀθε-
τηθέντες παρὰ σοῦ Πανακίηρατε; Σῶσον εὐόδωσον ὦ Ἐλεοῦσα
πράγματι καὶ ὀνόματι, πρόφθασον καὶ ἀντιλαβοῦ ἡμᾶς, τῷ
ἀσπόρῳ Τόκῳ σου, Ἀχραντε Θεόνυμφε.

Ο αὐτός. πλ. α'.

Δεῦτε φιλέοργοι Λαοὶ καὶ Θεόφρονες Πατέρες πρὸς τὴν Παρ-
θένον δράμωμεν· νέμει γὰρ τὰ βραβεῖα ὡς τοῦ Θεοῦ Μήτηρ.

Εἰκὼν δὲ ταύτης χαριτωθεῖσα ἐξ αὐτῆς, τὰς χάριτας ἐπιχορηγεῖ ἡμῖν διὰ τῆς Θεόπαιδος, ἀπείρως καταπλουτίζουσα πάντας βεβαίως. Πόθω οὖν προσέλθωμεν τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, δεόμενοι αὐτῇ ἐκτενῶς, κραυγάζοντες Παναγία τοῦ Κύκκου πρόφθασον, ἐξελοῦ ἡμᾶς καὶ ῥῦσαι ποιμνὴν σὴν καὶ λαὸν ἀναπολόγητον Κυκκιώτισσα παναμώμητε, κατάβαλλε δὲ τῶν ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, τῇ παναλκεστάτῃ καὶ παντοκρατορικῇ δυνάμει τοῦ Υἱοῦ σου Ἀχραντε.

Ἦχος πλ. 6'.

Χαίροις Ἀνασσα Ἀγνή, Μητροπάρθενε Θεοτόκε Κόρη· σὲ ἱκετεύομεν οἱ δοῦλοί σου, μετὰ πόθου εἰλικρινῶς· σὺ γὰρ πέφυκας παλάτιον τοῦ Λόγου πανύμνητε Κόρη καὶ γὰρ ἀνεδείχθης Δέσποινα, Οὐρανὸς καὶ Ναὸς τῆς Θεότητος, σπλάγχχνα δὲ μητρικὰ ἀναλαβοῦσα, καταπολέμησον ὥς ποτε ὁ Δαβὶδ τὸν ὑψηλόφρονα Γολιάθ, ἐχθρὸν ἡμῶν τὸν παμπόνηρον, ἐκσφενδονήσασα τῇ σφενδόνῃ τῆς σῆς δυνάμεως καὶ καταβάλλουσα τὴν ὀφρῦν αὐτοῦ πανάχραντε Δέσποινα, ἀλλ' ὧ ἐμψυχε Ναὲ καὶ Κιβωτὲ ἀγιάσματος, ἐκτεινον τὴν χεῖρά σου τὴν ἄμαχον καὶ θραῦσον τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν τὰ φρυάγματα, σὺ γὰρ εἰ Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς, ἡ ἠδύνουσα τὰ πικρὰ νάματα τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν τῇ σῇ Χάριτι, ἡ ὁδηγοῦσα ἡμᾶς ἐν ὁδῷ μετανοίας καὶ σῶζουσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ωνεολαία τῆς Παρθένου τε καὶ Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὧ Ἱερὸν Σύστημα καὶ συνάθροισμα τῶν Πατέρων ὁ χορός, ἀγγελιδοὺν ἥκατε γονυπετῶς τῇ Πανάγνῳ, λέγοντες πρὸς αὐτὴν ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύϊ ὑμῶν μετ'εὐλαβείας καὶ διανοίας καθαρᾶς. Ἀνασσα Δέσποινα ἡ ἐλπίς ἡμῶν καὶ βοήθεια διὰ τῆς σεπτῆς καὶ χαριτοβρύτου σου Εἰκόνης, ἐλέησον Ποίμνην σὴν· ἡμεῖς γὰρ Λαὸς σου καὶ πρόβατα νομῆς σου, σῶσον ἡμᾶς Πανάχραντε διὰ τοῦ Τόκου σου.

Ὁ αὐτός.

Τὴν δεκάχορδον κιννύραν τοῦ Δαβὶδ, τὴν τοῦ Σολομῶντος χρυσῇν Κλίνην, ἐν ἣ ἄνδρες ἐξήκοντα δυνατοὶ ἐκύκλουν

αὐτήν· τὴν ἐπτάφωτον τοῦ φωτὸς λυχνίαν τὴν χρυσαυγίζουσαν, ἐν ἣ τὸ λαμπάδιον ὁ Χριστὸς· τὴν τοῦ Ἀαρὼν βλαστήσαν· Ράβδον· τὴν Στάμνον τὴν χρυσῇν, ἥς ὁ Λόγος τὸ Μάννα· τὸ τοῦ Κόκκου Ὅρους σεπτὸν σεμνολόγημα, συνελθόντες ἀδελφοί, ὕμνοις ἐπαίνων, ἐγκωμιάζοντες εἰπώμεν· Θεοτόκε Ἀειπάρθενε, Κεχαριτωμένη Χαῖρε Μήτηρ Θεοῦ, Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνοῦντές σου δεόμεθα, φύλαττε Πανύμνητε ἀδλαβῇ Ποίμνην τὴν σὴν, ἐκ λύκων ἀοράτων λυμαιομένων αὐτήν, καὶ σῶσον ἡμᾶς πανάσπιλε Δέσποινα.

Ὁ αὐτός.

Πανύμνητε Ἀνασσα, Παρθενομήτορ Κόρη Πανάμωμε, καὶ Δέσποινα πάντων, ἐπίδε ἐπὶ λαοῦ τοῦ πολλὰ ἡμαρτηκότος σοι, ἴδε τὴν ταπείνωσιν ἡμῶν, ἴδε καὶ τὴν κάκωσιν, πάντως γὰρ ἀπολώλαμεν Ἀχραντε· θαυμάτωσον ἡμῖν τὰ ἐλέη σου, αὐχμοῦ, λιμοῦ καὶ λοιμοῦ διὰ τῆς Σεπτῆς Ἀγίας σου Εἰκόνης ἀπαλλάττουσα, ὅτι δύνασαι ὅσα θέλεις Πανάχραντε· μύποτε εἰπωσὶ τὰ ἔθνη, ποῦ ἐστὶν ἡ βοήθεια αὐτῶν; ἡρετίσω δὲ ἐν τούτῳ τῷ Ὄρει, ἐφιδρυθῆναί σου, τὴν Χαριτόδουτον Θεῖαν Εἰκόνα, Πανακήρατε Κόρη ὥς ἐν Πόλεσιν Ἀγίαις, μὴ παρίδῃς ἡμᾶς, ἀλλ' ἐγκαίνισον ἡμῖν ταῖς σαῖς μητρικαῖς εὐεργεσίαις, ἐγκαίνια καθαρότητος πνεύματι ἡγεμονικῷ, τοῖς Οὐρανόις δώροις καταπλουτίζουσα τοὺς σοὺς δούλους· ἀλλ' ὧ Κυκκιώτισσα λεγομένη, καὶ Ἐλεοῦσα πεφυκυῖα, σκέπε ποιμνὴν σου σεπτὴν, Λαὸν τὸν Ὀρθόδοξον· κληρὸς γὰρ ἐκλεκτὸς τοῦ Υἱοῦ σου ἐσμὲν ἅπαντες· δέξαι τὰς δεήσεις ἡμῶν, ὑπὲρ λαοῦ ἡμαρτηκότος καὶ ἀπεγνωσμένου, καὶ σῶσον Παναμώμητε τὴν κληρονομίαν σου, διὰ τοῦ ἀφράστου Τόκου σου.

Ἦχος βαρύς.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ Σύστημα, πνευματικῶς πανηγυρίζοντες, τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἄσωμεν ἄσματα Ἑόρτια· ὑπὲρ γὰρ λόγον καὶ ἔννοιαν τὸ Θαῦμα αὐτῆς· πᾶσα δὲ γλῶσσα ἀπορεῖ εὐφημεῖν κατ' ἀξίαν αὐτήν· χεῖλεσιν οὖν ἀναξίοις περιδεῶς ἀτενίζοντες πρὸς αὐτήν, θερμῶς ἀνακραῶμεν· Παναγία Παρθένε,

ρῦσαι ἀναπολόγητον κληρουχίαν σου· εἰς σὲ γὰρ θαρροῦντες σφζόμεθα πάντες.

Ἦχος πλ. δ'.

Παράδοξα σήμερον, τελοῦνται θαύματα ἐν τῇ Μονῇ τῆς Θεοτόκου καὶ Παρθένου Μητρός· τὰ Οὐράνια Τάγματα, περιπτάμενα, περικυκλοῦσι τρόμφ σεπτῶς, τὴν πανσέβαστον αὐτῆς μορφὴν, ὡς οὔσα ἐξ αὐτῆς, πλήρης Χάριτος πεπλουτηκυῖα, βαβαὶ τῶν χαρίτων, ὧν ἡξιώθης Μονὴ τοῦ Κύκκου; μεγάλα τὰ σὰ δωρήματα, καὶ μεῖζονα τὰ αὐχήματα· μακρόθεν γὰρ ἦκασιν ἐπὶ σοὶ ἐξ Ἀνατολῶν καὶ Δυσμῶν, Βορρᾶ τε καὶ Θαλάσσης, υἱοὶ φωτός, προσκομίζοντές σοι δῶρα τίμια καὶ ἔνδοξα πνευματικῶς· ἅπαν γένος τῶν βροτῶν ἕκαστος καθὰ δύναται, καὶ προαίρεσιν ἦν κέκτηται ἀγαθὴν· τὰς παραδόξους θαυμασιουργίας, ἐν αἷς διὰ τῆς Χαριτοβρύτου σου, Σεπτῆς Εἰκόνης κατεπλουτίσθησαν καταγγέλλουσιν, εὐμενῶς τὰς ἀπείρους Χάριτας κηρύττοντες, καθομολογοῦσιν εὐλαβῶς τὰ ἐν αὐτοῖς ἐπιτελεσθέντα θαύματα, δοξάζοντες τὴν πανύμνητον Ἀνασσαν, καὶ θεόπαιδα Μαρίαν, τὴν Ἀγνήν, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Χαίρετε ὄρη καὶ τὰ βουνά· τοῦ Κύκκου δὲ μᾶλλον ἀγαλλέσθω τὰ τοῦτου δένδρα, καὶ τὰ τῶν ὀρέων πεύκη, οἷς γὰρ πρότερον ὠκοῦντο θηρία ἄγρια καὶ σαρκοφάγα ὄρνεα, νῦν ἡ ἔρημος βλαστοῦς ἀνθρώπων ἀνεβλάστησε, καὶ τὰ ὄρη κατοικίαι Ἀγίων γεγόνασι. Ὡ τῶν παραδόξων θεωριῶν· ὦ θαυμασίας ἀλλοιώσεως· ὄντως παράδοξα ταῦτα, καὶ ὑπὲρ νοῦν ἐκπληττόμενα· διὸ μεγαλύνομεν τὸ Πανάγιόν σου Ὄνομα Ἀχραντε. Κηρύττομεν τὴν Χάριν ἣν ἐδωρήσω τῇ Ποίμνῃ σου ταύτῃ· καθομολογοῦμεν αἰνοῦντες, τὴν σὴν κρατίστην ἀντίληψιν, δι' ἧς ἔσφασας ἡμᾶς τῷ ἀφθόρῳ Τόκῳ σου.

Ὁ αὐτός.

Ωφθι ἡ φωτοφανὴς λαμπάς, τὸ Ἄρμα τοῦ Λόγου, ἡ Παστὴς ἡ ἐμψυχος, ἡ Νουτὴ Τράπεζα, ὁ τοῦ Γεδεὼν Πόκος, ἡ τοῦ Ἀαρὼν βλαστήσασα Ῥάβδος, ἐξ ἧς ἡ Σωτηρία ἡμῶν ἐβλάστησεν· ἡ Βάτος ἡ ἀκατάφλεκτος μέινασα, ἡ Πάναγνος Ἀνασσα

καὶ Ἀγνή, ἡ δαδουχοῦσα ἐν τῇ Ἑορτῇ καὶ πανηγύρει αὐτῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ εὐφραίνουσα τὰς καρδίας πάντων τῶν Φιλεόρτων, διὰ τῆς Χαριτοβρύτου αὐτῆς Θείας, καὶ Ἀγίας Εἰκόνης. Προσέλθωμεν οὖν αὐτῇ μετὰ πόθου καὶ φόβου, κατασπαζόμενοι τοὺς παναχράντους αὐτῆς πόδας, αἰτοῦμενοι θερμῶς, τὴν λύσιν τῶν δεινῶν πλημμελημάτων ἡμῶν καὶ αἰώνιον ἀπόλαυσιν τῶν Οὐρανῶν, ἐκβοῶντες αὐτῇ μετὰ πίστεως καὶ πόθου καρδίας· Παντάνασσα Μαριάμ, ἐπίσκεψαι ἡμᾶς Ἐλεοῦσα, διὰ τῆς σεπτῆς σου Εἰκόνης Κυκκιώτισσα, μήποτε εἴπῃ ὁ ἐχθρὸς ἡμῶν, ἰσχυσα πρὸς αὐτούς· ἐμπλησον ἡμῶν τὰς καρδίας θεiais χάρισι τοῦ Υἱοῦ σου, διὰ τὸ μέγα αὐτοῦ ἔλεος, Ἀχραντε Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς.

Ὁ αὐτός πλ. δ'.

Σήμερον ἡ ἀνύμφευτος καὶ Παρθένος, Δῶρα Θεῖα ὡς Ἀνασσα ἐπιβραβεύει ἡμῖν τοῖς Πιστοῖς· ἡρετίσασα κατοικεῖν, ἐν Ὅρεσι τούτοις τοῦ Κόκκου. Σεπτὴ γὰρ Εἰκὼν ἐφίδρυται ἐνθάδε τῇ Μονῇ, τῆς Θεόπαιδος Ἀγνῆς· κάμπτοντες δὲ τὰ γόνατα ἡμῶν, πανευλαβῶς προσπίπτοντες καὶ ἱκετεύοντες προσεῖπωμεν· ὦ Χαριτόβρυτος Εἰκὼν, Ὁρθοδόξων τὸ κλέος, Κυκκιώτισσα Σεπτὴ, Μαρία Ἀνύμφευτε, σῶσον χαρίτωσον πάντας ἡμᾶς· πλήρεις γὰρ μολυσμάτων ἐσμέν, ἐμπλεοὶ οἱ τάλαρες· ἀλλ' ἀπόπλυνον διασφζουσα τῶν δεινῶν ἡμῶν, τῇ μεσιτείᾳ σου Πανύμνητε.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ, ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ

ΕΠΙΦΗΜΙΖΟΜΕΝΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΚΥΠΡΟΝ

λα βέβαια τοῦ Θεοῦ τὰ Χαρίσματα εἶναι γαμὰτα χρηστότητος καὶ τελειότητος καθ' ἓνα εἰς τοῦ λόγου του, ἐπειδὴ κανένα ἀτελείωτον Χάρισμα καὶ ἀγαθὸν πρόεισιν ἀπὸ τὸ ἄκρον τέλος καὶ τελειοποιῦν καὶ τελεταρχικὸν ἀγαθόν, ὡς ἄριστα περὶ τούτου ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ἐφιλοσόφησε λέγων· «Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἀνωθέν ἐστι καταβαίνον ἀπὸ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων»· ἀμὴ τὸ πλέον ὑψηλὸν καὶ σεβάσμιον, ὅπου ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἤδη πλασθέντα, δὲν μοῦ φαίνεται νὰ εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ Σοφία· διατὶ μετ' ἐκεῖνο τελειοῦται εἰς τὸ εἶναι ἄνθρωπος καὶ ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ἐκεῖνον, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς τὸν ἐπλασεν, ἡγουν εἰς τὴν ὁμοίωσιν τοῦ Πλάστου του, καθ' ὅσον εἶναι δυνατὸν νὰ ὁμοιωθῇ τὸ ὑλικὸν μὲ τὸ αὐλόν, εὐθύνων τὰς γνωστικὰς αὐτοῦ καὶ ὀρεκτικὰς δυνάμεις εἰς τὸ Θεῖον θέλημα· καὶ ἂν ἡ τελειότης τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τελειότερα καὶ ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν τῶν ἄλλων ζώων τελειότητα, τὴν ἐν τῷ αἰσθητῷ τούτῳ Κόσμῳ, καὶ ἐκεῖνο λοιπόν, ὅπου τὴν τελειώνει, εἶναι καλλιώτερον, ἀνώτερον καὶ ὑψηλότερον ὅλων τῶν λοιπῶν τελειωτικῶν. Διὰ τοῦτο ὁ ἐνθεος Παῦλος, ἀπαριθμούμενος τὰ τοῦ

Πνεύματος Χαρίσματα, εἰς τὴν πρώτην τάξιν κατατάττει καὶ τίθησι τὴν Σοφίαν, λέγων· «ἐκάστω δίδεται ἡ φανέρωσις τοῦ» Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον· ὃ μὲν γὰρ δίδεται διὰ τοῦ Πνεύματος Λόγος Σοφίας, ἄλλῳ δὲ Λόγος Γνώσεως, κατὰ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, ἐτέρῳ δὲ Πίστις ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι, ἄλλῳ δὲ Χαρίσματα ἰαμάτων ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι· ἐν οἷς Πρῶτον ἐτάξε τὸν λόγον τῆς Σοφίας· Δεύτερον δέ, ὡς ὑποβεβηκότα, τὸν Λόγον τῆς Γνώσεως· Τρίτον δέ που καὶ κατωτέρω τὴν Πίστιν, καὶ ἐπειδὴ προετίμα τὸν Λόγον ἀπὸ τὰς ἐνεργείας τῶν Θαυμάτων, διὰ τοῦτο τὰ ἐνεργήματα τῶν Δυνάμεων καὶ τὰ τῶν Ἰαμάτων Χαρίσματα ἐν τῇ κατωτάτῃ τίθησι χώρα. Καὶ ὁ Ἡσαΐας ὁμοίως λέγει, ὅτι εἰς τὸν ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαὶ ἀνθήσαντα πρῶτον ἐπαναπαύεται Πνεῦμα Σοφίας καὶ Συνέσεως καὶ ἐφεξῆς τὰ λοιπὰ Πνεύματα, ἡγουν τὰ Χαρίσματα τοῦ Πνεύματος· καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπαγγέλλεται ἐξαποστειλὰι Σοφοὺς εἰς ἐκείνους, ὅπου ἤθελαν πιστεύσῃ εἰς αὐτόν, καὶ λέγει οὕτως· «ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω πρὸς ὑμᾶς Προφήτας καὶ Σοφοὺς καὶ γραμματεῖς, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖτε καὶ σταυρώσετε»· καὶ ὁ Δαβὶδ, ὅταν ἐπρόκοπτεν εἰς τὸ κρεῖττον καὶ καλλιώτερον κατορθώνωντας τὰς ἀρετάς, εἰς τὴν Σοφίαν ἐκαυχᾶτο καὶ ἔλεγε, πῶς νὰ ἐκατάλαβε τὰ Μαρτύρια τοῦ Κυρίου ὑπὲρ τοὺς Πρεσβυτέρους· αὐτὸς γὰρ ὁ Θεὸς ἐσόφισεν αὐτὸν ὑπὲρ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ τὰς ἐντολάς του· ὀλισθήσας δὲ καὶ ἐκκλίνας τῆς εὐθείας ὁδοῦ τὴν Σοφίαν εἶχε μείζονα κατήγορον, ὅτι τὰ ἁδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς Σοφίας ἐδηλώθησαν εἰς αὐτόν, αὐτὸς δὲ ταῦτα παριδὼν τοσοῦτον ἐξώκειλε καὶ ἐγκρέμνισεν. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Σολομών, ὁ διὰ τὴν ὑπερβολικὴν Σοφίαν τὴν ἐκ Θεοῦ δωρηθεῖσαν αὐτῷ Σοφὸς κατ' ἐξοχὴν ὀνομασθείς, πόσα ἐγκώμια πλέκει καταπάνω εἰς αὐτὴν τὴν Σοφίαν, εἰς τὸ Βιβλίον, ὅπου ἐπέγραψε καὶ τὸ ὠνόμασε Σοφίαν, ἀπὸ τὸ Ἑβδόμον Κεφάλαιον ἕως τὸ Ἐνδέκατον, στήσας περὶ αὐτῆς τῆς Σοφίας πραγματεῖαν ὁλόκληρον, προτρέπων καὶ παρακινῶν πάντας, Βασιλεῖς τε καὶ

ιδιώτας πρὸς τὴν ἐκείνης περιποίησιν, ὥσάν ὁποῦ ὑπερέχει αὐτὴ ἡ Σοφία τὰ σκηπτρα τῶν Βασιλέων καὶ τῶν Θρόνων, υἱείας τε καὶ εὐμορφίας καὶ χρυτοῦ καὶ ἀργύρου καὶ παντοίας περιουσίας καὶ τῶν λοιπῶν, ὅσα εἰσὶ τοῖς ἀνθρώποις περισπούδαστα. Ταύτης τῆς Σοφίας τὸ ὕψος καὶ τὴν δόξαν καὶ τὴν ὠφέλειαν, ὁποῦ δίδει εἰς τὸν Κόσμον, νὰ ἠθέλαμεν ἐπιχειρισθῇ νὰ ἐρμηνεύσωμεν, οὔτε νοῦς οὔτε ἡ γλῶσσα οὔτε ὁ χρόνος ἐξήρχησεν ἂν ἡμῖν. Διὰ τοῦτο πέμποντες τοὺς φιλομαθεῖς εἰς τὰ ῥηθέντα τοῦ Σολομῶντος Κεφάλαια παρακινούμεν νὰ τρυφήσωσιν ἐκεῖ τὸν Παράδεισον τῶν ἐκείνης ἐγκωμίων καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ προκείμενον ἔλθωμεν. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ταῦτα οὕτως ἔχει, (ἀπορία) ἄξιον εἶναι νὰ ἐρωτήσῃ τινὰς τί παθὼν ὁ Παῦλος μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους καὶ μὲ ὅλον ὁποῦ γνωρίζοντες αὐτοὶ οἱ Ἀπόστολοι πῶς εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι Σοφοί, τοὺς ὁποίους ὑπεσχέθη ὁ Κύριος νὰ πέμψῃ εἰς τὸν Κόσμον διὰ ἐκείνους, ὁποῦ ἔχουσι νὰ πιστεύσουν εἰς τὸ Πανάγιόν του Ὄνομα, καὶ λέγουσιν αὐτοὶ οἱ Ἀπόστολοι μὲ ὅλον τοῦτο εἰς ἄλλους κάποιους τόπους, ὅτι ἡ Σοφία εἶναι καταργουμένη καὶ ἀπολλυμένη καὶ προκρίνουσιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν Σοφίαν τὴν μωρίαν τοῦ κηρύγματος, ὅμοιον ποιοῦντες τοῖς τὸ σκότος ἐπαينوῦσι καὶ τὸ φῶς διαβάλλουσι. Λέγουσι λοιπὸν ὁ μὲν ἓνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος· ὁ Χριστὸς με ἀπέστειλεν εὐαγγελίσασθαι οὐκ ἐν Σοφίᾳ λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ, τουτέστι καταφρονεθῇ, ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου· ὕστερον φέρει καὶ μαρτυρίαν πρὸς βεβαιωτέραν τοῦ λόγου τούτου ἀσφάλειαν ἀπὸ τοῦ Ἡσαΐου καὶ λέγει· γέγραπται γάρ· ἀπολῶ τὴν Σοφίαν τῶν Σοφῶν καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω· ποῦ Σοφός; ποῦ Γραμματεὺς; ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν Σοφίαν τοῦ Κόσμου τούτου; τὸ ὁποῖον σοῦ φαίνεται νὰ εἶναι ὕβρις τῆς Σοφίας. Καὶ οὐ μόνον ὁ Παῦλος ἔχει τοιαύτην γνώμην παρ' ἑαυτοῦ, ἀμὴ καὶ τοὺς ἄλλους παρακινούμενος λέγει· μηδεὶς ἑαυτὸν ἐξαπατάτω, εἴτις δοκεῖ Σοφὸς εἶναι ἐν ὑμῖν, ἐν τῷ αἰῶνι

τούτῳ μωρὸς γενέσθω, ἵνα γένηται Σοφός· ἡ γὰρ Σοφία τοῦ Κόσμου τούτου μωρία παρὰ τῷ Θεῷ ἐστὶ· γέγραπται γάρ· ὁ δραστήσιμος τοὺς Σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν· καὶ πάλιν λέγει· Κύριος γινώσκει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν Σοφῶν ὅτι εἰσὶ μάταιοι. Ὁ δὲ Ἀπόστολος Πέτρος λέγει καὶ αὐτός, ὅτι οὐ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ περιουσίαν, ἀλλ' ἐπόπται γενηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος. Ἐκ τούτων οὖν τῶν δοκούντων διαβάλλειν τὴν Σοφίαν, ἠθέλε νὰ εἰπῇ τινὰς ὅτι ἀγωνίζονται οἱ αὐτοὶ Ἀπόστολοι νὰ προσάψωσι μῶμον καὶ κατηγορίαν εἰς τὴν σφάταν τῆς ἀρετῆς (διότι αὐτὸ εἶναι ἡ παιδείσις τῆς Σοφίας), περισσότερον δὲ ὅμως εἰς τὸ νὰ ὁμοιωθῇ τινὰς μὲ τὸν Θεόν· διότι τί ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ Φιλοσοφία παρὰ τάχα νὰ ὁμοιωθῇ τινὰς μὲ τὸν Θεὸν κατὰ τὸ δυνατόν; Τὰ ὅσα λοιπὸν εἶπον (λύσις) οἱ Ἀπόστολοι δὲν λαμβάνονται τοιοῦτῳ τρόπῳ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἴδια λόγια τῶν Ἀποστόλων, ἡμπορεῖ νὰ εὕρῃ τινὰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ νοήματος, ἀνίστως καὶ ἔχῃ προσοχὴν μὲ ἀκρίβειαν. Δύο λογίων εἶναι ὁ τρόπος τῆς Σοφίας· ὁ ἓνας τρόπος λέγεται ἀπλῶς Σοφία καὶ Σοφία Θεοῦ, ὁ δὲ ἄλλος Σοφία τοῦ Κόσμου τούτου καὶ τοῦ αἰῶνος τούτου· λέγεται καὶ ἀνθρωπίνη καὶ Σοφία τοῦ λόγου ὀνομάζεται, ἔχουν μόνον μὲ λόγον συνίσταται καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρόμοια· καὶ ἡ μὲν πρώτη καὶ ἀπλῶς Σοφία εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀπὸ τὰ κτίσματα γνωρίζει τὸν κτίστην καὶ ἐρμηνεύει νὰ τὸν λατρεύωμεν ἀναβιβάζουσα τὸν νοῦν ἡμῶν ἀπὸ τὴν κάτω ὕλην εἰς τὸν ἄϋλον τεχνίτην καὶ δημιουργὸν τῶν ὁρατῶν πάντων καὶ ἀοράτων. Ἡ δευτέρα εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία εἰς τὰ κτίσματα μόνον ἐναπομένοντα καταβιβάζει εἰς τὴν κτίτιν τὴν δόξαν τοῦ κτίσαντος καὶ ἀποπλανᾷ τὸν ἀνθρώπον μακρὰν ἀπὸ τὸν Ποιητὴν του, δουλεύουσα μόνον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ καὶ τῷ παρόντι Κόσμῳ τοῖς εἰς τὰ ἐνυλὰ καὶ φθαρτὰ ἐπτοημένοις, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι καὶ αἰῶνι τοῦ Κόσμου κα-

ταργουμένην καὶ ἀπολλυμένην, ὡς ἀπολέσασαν τοὺς ἐξακολου-
θήσαντας αὐτῇ. Διὰ τὴν πρώτην Σοφίαν λέγει ὁ Παῦλος, πῶς
ὁ Θεὸς τὴν ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Κόσμον, διὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ Κό-
σμος μὲ τὸ μέσον αὐτῆς τὸν Θεόν. Ὁ Θεὸς ἐφανερώσε τὸ γνω-
στὸν αὐτοῦ τοῖς ἀνθρώποις· τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως
Κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἢ τε αἰδῖος αὐτοῦ δύ-
ναμις καὶ θειότης· ἐπειδὴ ὅμως ἐν τῇ Σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω
ὁ Κόσμος διὰ τῆς Σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς
μωρίας τοῦ Κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας. Διὰ τὸν δεύ-
τερον τρόπον τῆς Σοφίας λέγει· βλέπετε τὴν κλῆσιν ἡμῶν, Ἀ-
δελφοί, ὅτι οὐ πολλοὶ Σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς,
ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ Κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς Σοφοὺς
καταισχύνῃ. Ποίους Σοφοὺς ἐννοεῖ ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος; ὅχι ἐκεί-
νους, ὅπου ἔχουν τὴν ἀληθινὴν καὶ Θείαν Σοφίαν· δὲν ἐννοεῖ ἐκεί-
νους, ὅχι, ἀμὴ ἐννοεῖ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι νομίζοντες καὶ φαντά-
ζοντες πῶς νὰ εἶναι Σοφοί, διὰ νὰ καταλάβωσι τὴν γνῶσιν τῶν
κτισμάτων, ἐμωράνθησαν περὶ τὴν κτίσιν καὶ ἥλλαξαν τὴν δό-
ξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ, ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου.
Οἱ τοιοῦτοι λέγονται Σοφοὶ μὲν, ἀλλὰ κατὰ σάρκα, διότι μόνον τὰ
σαρκικά δογματίζουν καὶ τὰ ἀνθρώπινα, μὲ συλλογισμοὺς τῆς
ἐντέχνου Σοφίας, μὴδὲν ὅλως συγχωροῦντες τῷ Πνεύματι· διὰ
τοῦτο καὶ ψυχικοὺς τοὺς ὀνομάζει ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος· ψυχικὸς
γὰρ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, μωρία
γὰρ αὐτῷ ἐστὶ καὶ οὐ δύναται γινῶναι ὅτι πνευματικῶς ἀνακρί-
νεται. Οἱ τοιοῦτοι, ὅταν ἀκούσωσι τὰ θαύματα τῆς Πίστεως ἡμῶν,
μυκτηρίζοντες καὶ περιγελῶντες τοὺς Κήρυκας λέγουσι· τί ἂν
θέλῃ, τί ζητεῖ, τί ταραττεῖ, τί συγχύζει ὁ σπερμολόγος οὗτος;
τί θέλει νὰ λέγῃ καὶ νὰ κηρύττῃ; ἢ πάλιν τοὺς τοιούτους κή-
ρυκας οἱ τοιοῦτοι λεγόμενοι Σοφοὶ φοβερίζοντες τοὺς ἀγριεύουσι
καταπάνω των καὶ φωνάζουσιν· αὐτοὶ εἶναι ὅπου ἀνακατώνουσι
καὶ συγχύζουν καὶ ταραττοῦν ἡμῖν τὴν πόλιν, καὶ πάντα ἡμῶν

τὰ δόγματα ὀνομάζουσι μανίας καὶ μωρίας, τὰ ὅποια ὑπερβαί-
νουσιν ἀσυγκρίτως τὴν ἐκείνων ὑψηλὴν καὶ μετέωρον νομιζομένην
Σοφίαν, καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος· ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ
Θεοῦ σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ, διατὶ ἐκεῖνο, ὅπου αὐτοὶ
δὲν ἠμπόρεσαν νὰ κάμωσι μὲ ὅλην τοὺς τὴν Σοφίαν, ἤγουν τὸ νὰ
λυτρώσωσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων καὶ
ἀπὸ τὰ αἰσχροὶ ἔργα νὰ τοὺς φέρωσιν εἰς τὴν Θεογνωσίαν καὶ σω-
φρονισμόν, ἐδυνήθησαν καὶ ἠμπόρεσαν οἱ παρ' αὐτοῖς νομιζόμενοι
μωροὶ καὶ ἀσθενεῖς, ἐξουθενημένοι τε καὶ ἀγενεῖς. Ὅταν λέγωσι
λοιπὸν οἱ Ἀπόστολοι τὴν Σοφίαν ἀπολλυμένην καὶ καταργουμέ-
νην, ἐννοοῦσιν ἐκείνην, ὅπου χωρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Χρι-
στὸν καὶ τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον, ἡ ὁποία μὲ τὸ νὰ μὴ φθάνῃ
ἕως τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, λέγεται φθειρομένη καὶ ψευδής, πρὸς
ἀντιδιαστολὴν τῆς Θείας καὶ ἀληθινῆς, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθῆσεται
ποτε ἀπὸ τῶν περιποιουμένων αὐτῆς. Καὶ ὅταν πάλιν λέγωσιν
οἱ Ἀπόστολοι πῶς δὲν εὐαγγελίζονται ἐν Σοφίᾳ λόγου, ἐννοοῦσι
μόνον περὶ τῆς ἐν λόγῳ μόνῃ καὶ κομψῇ κειμένης, ἡ ὁποία τὴν
ἀκοὴν γοητεύσασα καὶ ἐπ' ὀλίγον τέρψασα καὶ γλυκάνασα,
ἀπῆλθε μὴδὲν βελτιώσασα ἐπ' ἀρεταῖς τὸν ἀκούοντα· διότι, ἂν
ἤθελε διορθωθῇ ὁ Κόσμος μὲ τοιαύτην ἐντεχνον Σοφίαν, δικαίως
ἂν ἤθελεν ἀναφέρεσθαι ἢ καύχῃσιν εἰς τὰς ἀνθρωπίνους τέχνας·
ἀλλ' ὁ λόγος μου καὶ τὸ Κήρυγμά μου (λέγει ὁ Ἀπόστολος
Παῦλος) οὐκ ἐστὶν ἐν πειθοῦς ἀνθρωπίνης Σοφίας λόγοις, ἀλλ'
ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως, ἵνα ἡ Πίστις ἡμῶν μὴ ᾖ
ἐν Σοφίᾳ ἀνθρώπων ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ. Δὲν ἀρνούνται ὅμως
τὴν ἀληθινὴν Σοφίαν οἱ Ἀπόστολοι, διότι εἰς ἄλλο μέρος πάλιν
λέγει ὁ αὐτὸς Παῦλος· «Σοφίαν λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις, Σο-
φίαν δὲ οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος
τῶν καταργουμένων, ἀλλὰ λαλοῦμεν Σοφίαν Θεοῦ ἐν Μυστη-
ρίῳ, τὴν ἀποκεκρυμμένην, ἣν προώρισεν ὁ Θεὸς πρὸ τῶν αἰώ-
νων εἰς δόξαν ἡμῶν». Τὸ δέ, ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν Σοφίαν τοῦ

Κόσμου τούτου, δηλοῖ ὅτι ἀπέδειξεν αὐτὴν μωρὰν μὴ δυνηθεῖσαν νὰ κατορθώσῃ ἐκεῖνο, ὅπου ἐκατέρωθωσεν ὁ Σταυρὸς καὶ οἱ ψαράδες οἱ Ἀπόστολοι ἐκαμιν καὶ ἐκατέρωθωσαν μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκεῖνο, ὅπου παρακινεῖ νὰ εἶναι εἰς τὴν μωρίαν οἱ εὐσεβοῦντες, δὲν ἐννοεῖται τοῦτο ἀπλῶς μόνον, ἀλλὰ λέγει ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ· «εἴ τις δοκεῖ Σοφὸς εἶναι ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, μωρὸς γενέσθω, ἵνα γένηται Σοφός»· ὥσάν νὰ ἔλεγε τρόπον τινά· ὅποιος κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Κόσμου σοφιστεύεται καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ μὲ ἀκρίβειαν, μὲ λόγον καὶ ἀπόδειξιν τὰ ὑπὲρ φύσιν διδάγματα τῆς Εὐσεβείας, ἐκεῖνος βέβαια ἀρνεῖται τὸ Κήρυγμα τοῦ Σταυροῦ. Διὰ τοῦτο λοιπόν, ὅποιος καὶ ἂν εἶναι ἐκεῖνος, πρέπει νὰ ἀφήσῃ τὰς τοιαύτας φαντασίας καὶ νὰ μακρυνθῇ ἀπὸ τοὺς βιαστικὸς συλλογισμοὺς, ἀναγκαζόμενος νὰ καταλάβῃ τὰ ὅσα δὲν εἶναι καταληπτὰ καὶ νὰ προσδράμῃ μὲ ἀπλότητα χωρὶς τινὰ περιέργειαν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Δεσπότη Θεοῦ τῶν ὅλων καὶ νὰ δεχθῇ χωρὶς τινὰ πανουργοδόλιον ἐξέτασιν τὰ τῆς Πίστειος (διότι ἡ τοιαύτη Σοφία δὲν εἶναι ἀναγκαία πρὸς σωτηρίαν), καὶ μὲ τέτοιον τρόπον γίνεται Σοφὸς ὁ τοιοῦτος, ὅποιος καὶ ἂν εἶναι ἐκεῖνος, ἐπειδὴ καὶ σφύζεται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ καθὼς προστάζει ἡ Πίστις μας κάθε ἓνα πιστὸν νὰ γίνεται νεκρὸς, ἐὰν θέλῃ νὰ ζήσῃ, καὶ ἡ νέκρωσις αὕτη δὲν βλάπτει, μάλιστα καὶ ὠφελεῖ, ἐπειδὴ καὶ γίνεται αἰτία ζωῆς· τέτοιας λογῆς προστάζει νὰ γίνεται καὶ τινὰς μωρὸς εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον, ἡγοῦν κοντὰ εἰς τοὺς Φιλοσόφους τοῦ Κόσμου, διατὶ ἀπὸ τοῦτο γεννᾶται ἡ ἀληθινὴ Σοφία τῆς αἰωνίου ζωῆς. Τότε δὲ γίνεται μωρὸς ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν Κόσμον, ὅταν καταφρονῶντας τὴν ἐξωθεν Σοφίαν νὰ εἶναι βεβαιωμένος πῶς δὲν τὸν ὠφελεῖ παντελῶς ἡ ἐξω Σοφία διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του διὰ μέσου τῆς Πίστειος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ πρὸς τί τέλος ὁ λόγος μας οὗτος προετέθη καὶ ἐμάχρυνεν οὕτως; ὅμως τὸ πρᾶγμα τὸ συμβὰν μὲ ἀναγκάζει οὕτω τὸν λόγον μεθοδεῦσαι καὶ διὰ τί;

διότι πολλοί, ὅπου λέγονται εὐσεβεῖς καὶ καυχῶνται εἰς τὴν δύναμιν ταύτης, θαύματα δὲν πιστεύουσιν ὡς τῆς ἀσεβείας! καὶ ὅταν δὲν πιστεύονται τὰ θαύματα, μήτε τὰ Μυστήρια εἶναι ἄξια Πίστειος, ἐπειδὴ ὑπὲρ φύσιν εἶναι καὶ ἐκεῖνα καὶ τούτα. Ἀκούσατε λοιπὸν κατὰ τὸ παρὸν τὴν διήγησιν τῆς περιγραφῆς καὶ τότε χάριτι τῆς Πανάγνου Μητρὸς θέλομεν φανερώσει καὶ περὶ τῶν θαυμάτων ἐξηκριβωμένως. Δέσποινα Θεοτόκε, προηγού ἡμῖν καὶ γενοῦ βοηθός, δὸς λόγου δύναμιν ἡμῖν.

Δὲν εἶναι ἀμφιβαλλόμενον εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ προσκυνητὰς τῶν Ἀγίων Εἰκόνων, πῶς εἶναι τοῦτο ἔργον Θεῖον, ἡ τιμητική, λέγω, τῶν Εἰκόνων προσκύνησις, παραδεδομένον ὑπὸ τῶν Θεῶν Ἀποστόλων καὶ αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἐπειδὴ πρῶτος αὐτὸς τὸ ἔχον τὸ ἑαυτοῦ ἐκτύπωμα Ἱερὸν Μανδύλιον πρὸς Αὐγαρον ἔπεμψε, καθὼς ἐν τῷ περὶ Εἰκόνων πρώτῳ Λόγῳ τοῦ Δαμασκηνοῦ ἐμφέρεται αὐτοῖς ῥήμασι· «λόγος ἄνωθεν» εἰς ἡμᾶς παραδεδομένος κάτεισιν, Αὐγαρον τὸν Ἐδέσσης Ἀνακτὰ φημι, τῇ τοῦ Κυρίου πρὸς Θεῖον ἐκπυρσευθέντα ἔρωτα ἄκοῃ, ἀπεσταλκέναι Πρέσβεις τὴν ἑαυτοῦ ἐξαιτοῦντας ἐπίσκεψιν, εἰ δὲ ἀρνηθείη τοῦτο δράσσειν, τὸ τούτου κελεύει ὁμοίωμα Ὡγράφῳ ἐκμάξασθαι, ὃ γνόντα τὸν πάντα εἰδόντα καὶ πάντα δυνάμενον τὸ ῥάκος εἰληφέναι καὶ τῷ Προσώπῳ προσενεγκάμενον ἐν τούτῳ τὸν οἰκεῖον ἐναπομόρξασθαι Χαρακτῆρα, ὃς καὶ «μέχρι τοῦ νῦν σφύζεται». Καὶ ὁ Ἱερὸς δὲ καὶ Θεὸς Ἀπόστολος Λουκᾶς ἱστορήσῃ πρῶτος Εἰκόνας Ἀγίας τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ τῆς Θεοτόκου, μὲ τὴν αὐτῆς προσταγὴν καὶ τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων, καθὼς δείκνυται τοῦτο ὅχι μόνον ἀπὸ τὸν βίον του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Θεῖον Δαμασκηνόν, καὶ ἀπὸ ἄλλους μεταγενεστέρους. Συμπεραίνεται δὲ αὐτὸ καὶ ἀπὸ ἄλλα τινά, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ ὑπόμνημα τοῦ μεταφραστοῦ Συμεῶνος, ὅπου κάμνει εἰς τὸν εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν, ἐνθα καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· «ὃ δὲ τῶν ἄλλων ἐστὶ χαριέστατον, ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν τοῦ προσ-

»λήμματος τοῦ ἐμοῦ Χριστοῦ τύπον, τόν τε τῆς αὐτὸν Τεκνού-
 »σης καὶ δούσης τὸ πρόσλημμα, Χαρακτῆρα πρῶτος οὗτος κη-
 »ρῶ καὶ χρώμασι βάψας ἐν Εἰκόνι τιμᾶσθαι μέχρι καὶ νῦν πα-
 »ραδέδωκεν»· ὅθεν ἀκόλουθον εἶναι νὰ ἱστορήσεν εἰς τὴν ζωὴν
 τοῦ ὁ Ἀπόστολος καὶ ἄλλας Εἰκόνας Δεσποτικὰς καὶ Θεομη-
 τορικὰς· ὁ λόγος ὁμῶς εἶναι περὶ τῶν τριῶν ἐκείνων Εἰκόνων τῆς
 Θεομήτορος, ὅπου φαίνεται ἐγγράφως, ὡς εἴπομεν, εἰς τὸν βίον
 τοῦ, νὰ ἐδειξῇ ταύτας πρὸς τὴν Παρθένον ἔτι ζῶσαν, ἀφ' οὗ τοὺς
 ἱστορήσεν, εἰς τὰς ὁποίας εὐαρεστηθεῖσα καὶ ἡ Παρθένος εἶπε
 τὸ περιχρόμενον ἐκεῖνο· «ἡ χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ Τεχθέντος δι' ἐμοῦ
 »μετ' αὐτῶν» διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἐπλούτησαν, ὡς εἰκός, ξεχωρι-
 στὴν χάριν αἱ τρεῖς αὗται κατ' ἐξοχὴν· ἐξ ὧν ἡ μὲν μία, ἡ καὶ
 πρῶτως ἱστορηθεῖσα, ὡς φασιν, ἡ μὴδὲ τὸν Μονογενῆ αὐτῆς υἱὸν
 ἔχουσα, Ἐλεοῦσα ἐπιγράφεται, ὡς δεομένη τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς ἵνα
 ἐλεήσῃ ἡμᾶς· ἡ δὲ ἑτέρα, ἡ καὶ ἔχουσα τὸν Μονογενῆ ἐξ ἀρι-
 στερῶν, λέγεται Ὁδηγήτρια, ὡς ὁδηγοῦσα ἡμᾶς ἢ τὸν Ὁδη-
 γοῦντα ἡμᾶς εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν φέρουσα. Ἡ τρίτη
 δέ, ἡ ἔχουσα τὸν Μονογενῆ ἐκ δεξιῶν, Ἐλεοῦσα καὶ αὐτὴ γρά-
 φεται, ἢ ὡς ἐλεοῦσα ἡμᾶς ἢ ὡς τὸν ἡμᾶς ἐλεήσαντα γεννήσασα
 καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσα. Αὕτη λέγεται καὶ Ἐλεοῦσα τοῦ Κύκ-
 κου, διὰ τὸ οὕτως ὀνομαζόμενον Ὅρος τοῦ Κόκκου, τοῦ μετονο-
 μασθέντος Κύκκου, ὅπερ ὕστερον, ὡς δοκεῖ, προσετέθη, πρὸς δια-
 φορὰν τῆς ἄλλης Ἐλεούσης, διὰ τὸ ὅποιον ἴσως αἷτιον καὶ Κυκ-
 κιώτισσαν ταύτην ἐπέγραψαν εἰς τὸ Ἀργυροῦν Κόσμημα, γενό-
 μενον κατὰ τοὺς χιλίους πεντακοσίους ἐβδομήκοντα ἐξ χρόνους
 ἀπὸ Χριστοῦ· καὶ μὴ θαύμαζε εἰς τὴν ἐπιγραφὴν· διατὶ καθὼς
 ἡ διὰ θαλάσσης ἐλθοῦσα Θαυματουργὸς Εἰκὼν τῆς Θεομήτορος
 ἢ ἐν τῇ Βασιλικῇ Μονῇ τῶν Ἰβήρων Πορταίτισσα ἐπιγράφεται,
 ἐπειδὴ ἐγγὺς τῆς πόρτας ἐστί, καθὼς καὶ ἠθέλησεν, οὕτω καὶ
 αὕτη Κυκκιώτισσα ἐπεγράφη, ἐπειδὴ ἐξελέξατο εἰς κατοικητήριον
 τὴν κατὰ τὸ Ὅρος τοῦ Κύκκου Ἱερὰν Μονὴν ἐν τῇ Νήσῳ Κύ-

πρῶ· οὕτω γὰρ καὶ ἡ Ὁδηγήτρια ἢ ἐν τῇ μεγάλῃ Σπηλαίῳ αὔσα
 Σπηλαιώτισσα λέγεται. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ περὶ τῶν τριῶν σε-
 πτῶν Εἰκόνων τῆς Θεομήτορος λεγόμενα καὶ γραφόμενα. Ὁ δὲ
 τῆς Περιγραφῆς Συγγραφεὺς γράφει τὸν Ἀρχάγγελον Γαβριὴλ
 ἐπιδουναὶ τῇ Ἀποστόλῃ Λουκᾷ τὰς σανίδας τῶν τριῶν τούτων
 Εἰκόνων· τὴν μίαν πρῶτον, τῆς δίχα τοῦ Μονογενοῦς Εἰκόνας,
 καὶ τὰς λοιπὰς δύο ὕστερον, καθὼς τοῦτο φαίνεται καὶ ἐν τῇ
 Ζωγραφίᾳ. Μία δὲ ὁλόκληρος εἶναι τῆς Εἰκόνας ἢ σανὶς καὶ ἄση-
 πτος, ὡς καὶ ὁράται. Πρῶτον δὲ φησι τὰς τρεῖς ταύτας Εἰκόνας
 πεμφθῆναι εἰς Αἴγυπτον παρὰ τοῦ Θεοῦ Λουκᾷ, ἴσως διὰ τοὺς
 ἐκεῖ ὄντας Ναζαραίους καὶ βίον Ἀγγελικὸν πρῶτως διὰ τοῦ
 Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου μετερχομένους θαυμασίως Πιστοῦς,
 κατὰ τὸν Φίλωνα Ἰουδαῖον καὶ τὸν Παμφίλου Εὐσέβιον· ἐξ Αἰ-
 γύπτου δὲ πάλιν, ἡ μὲν τῆς Ὁδηγητρίας Ἀγία Εἰκὼν ὑπὸ τῶν
 εὐσεβῶν Βασιλέων ἐφέρθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, κατατεθεῖσα
 εἰς τι εὐαγὲς Μοναστήριον, τῆς Ὁδηγητρίας ἐπονομαζόμενον,
 καὶ ἄπειρα ἐποίει θαύματα. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦ Εἰκονο-
 μάχου Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, λέγουσιν ὅτι ἐτέθη ἐν τινι κιθωτίῳ
 ἀσφαλισθέντι καλῶς καὶ ἐρρίφθη εἰς θάλασσαν καὶ μετ' οὐ πολὺ
 ἐξέβη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, λαμπρῶς ὑποδεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ τότε
 Πατριάρχου καὶ παντὸς τοῦ Λαοῦ· κακείθεν πάλιν ἐκομίσθη εἰς
 τὸ Βυζάντιον (ὡς τῆς φήμης διαδοθείσης) διὰ προσταγῆς τῶν
 μετὰ ταῦτα Βασιλευσάντων, Ὁρθοδόξων Βασιλέων. Ἡ δὲ Ἐλε-
 οῦσα λεγομένη, ἡ δίχα τοῦ Μονογενοῦς, οὐκ οἶδα ὅπως ἐφέρθη,
 ὡς λέγει, πρῶτον εἰς Ἀττάλειαν, εἶτα ὑπὸ τῶν Περσῶν κυριευ-
 οῦσης τῆς Ἀτταλείας ἐφέρθη εἰς τὴν Νῆσον Κύπρον διὰ τὸ
 εἶναι πλησίον. Κακείνης δὲ ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν κατακυριευθεί-
 σης ἐκομίσθη εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὸν Συγγραφέα, διὰ τὸ ἁ-
 κμάζειν ἐκεῖ τότε τὴν Σοφίαν, πρὸς τὸ ἔχειν αὐτὴν τοὺς σοφοὺς
 Ἀθηναίους, ὡς λέγει, βοήθειαν, τὴν δὲ ἑτέραν, ἣτις καὶ ἐπεγράφη
 ὕστερον Κυκκιώτισσα, τὴν οὖσαν ἔτι ἐν Αἰγύπτῳ διὰ τὰς ἐκεῖσε

καταδρομάς, ἠθέλησάν τινες τῶν Εὐσεβῶν κομίσαι εἰς τινὰ Νῆ-
σον πρὸς φύλαξιν, ὅθεν καὶ λαβόντες αὐτὴν εὐλαβῶς ἔθεντο ἐν
πλοίῳ καὶ ἔπλεον· θεία δὲ παραχωρήσει Σαρακηνοὶ τυχόντες
αὐτοὺς ἡχμαλώτευσαν καὶ ἔλαβον καὶ τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα μετὰ
παντὸς τοῦ ἄλλου ἔλθου· ἀλλ' ὁ Θεὸς ὁ ἀκατανοήτοις καὶ ἀρ-
ρήτοις τρόποις τὰ πάντα πανσέφως οἰκονομῶν, ὁ πατάσων καὶ
πάλιν ἰώμενος, εὐθὺς τότε κατέβαλε τὴν ὄφρυν τῶν ὑπερηφάνων
Σαρακηνῶν· πλοῖα γὰρ βασιλικά ἀνεφάνισαν τῶν Ῥωμαίων, ἃ
καὶ συλλαβόντα αὐτοὺς· αἰχμαλώτους ἤγαγον εἰς Κωνσταντι-
νούπολιν καὶ τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα ἔθεντο ἐν τῷ Παλατίῳ.

Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Συγγραφέα ἐν συντομίᾳ εἶπον· ἐμοὶ
δὲ δοκεῖ, ὥσπερ πάντα τᾶλλα κειμήλια τὰ Θεῖα καὶ Ἱερὰ Λεί-
ψανα διὰ συνδρομῆς τῶν Εὐσεβῶν Βασιλέων ἐκομίσθησαν εἰς τὴν
Βασιλεύσαν, οὕτω καὶ αἱ Ἁγίαι Εἰκόνες διὰ τὴν ἐν αὐταῖς
χάριν καὶ τὰ δι' αὐτῶν ἐνεργούμενα ἄπειρα Θαύματα ἀπήχθη-
σαν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Πῶς δὲ πάλιν ἡ μὲν, ὡς λέγεται,
εὐρέθη εἰς τὸ κατὰ τὴν Πελοπόννησον Εὐαγὲς Μοναστήριον τοῦ
Μεγάλου Σπηλαίου ἡ Ὁδηγήτρια, ἡ δὲ Ἑλεοῦσα ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ,
ἡ δὲ Κυκκιώτισσα ἐν τῇ Κύπρῳ, ἄλλοι ἄλλα λέγουσιν, ἅπερ
γράφειν οὐκ ἀναγκαῖον.

Πλὴν ἐπεὶ ὁ λόγος ἡμῶν ἐστὶ περὶ τῆς ἐν τῷ Σεβασμίῳ
Μοναστηρίῳ τοῦ Κύκκου Χαριτοβρύτου Εἰκόνης, εἰπωμεν πάλιν
κατὰ τὸν Συγγραφέα τῆς Περιγραφῆς ὀλίγα ἐκ τῆς κατὰ τὴν
Ἱερὰν Ἐκκλησίαν παλαιᾶς Ζωγραφίας, δεικνυούσης τὰ περὶ τῆς
ἀποκομίσσεως τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης καὶ ὅσα διὰ τῆς ἀκοῆς παρε-
λάβομεν. Εὐρίσκετο, ὡς προεῖρηται, ἐν τῷ Βασιλικῷ Παλατίῳ
ἡ ἐκ δεξιῶν ἔχουσα τὸν Μονογενῆ Σεβασμία Θεομητορικὴ Εἰκὼν,
ἡ καὶ μέγα ἔχουσα τὸ αἰδέσιμον διὰ τὸν Ἱστοριογράφον Ἀπό-
στολον Λουκᾶν, διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἐτιμᾶτο ὑπερβαλλόντως ὑπὸ
τῶν Εὐσεβῶν Βασιλέων, φυλαττομένη καλῶς ὑπὸ τῶν κατὰ και-
ροὺς Βασιλευόντων, ὡς μέγας τις θησαυρὸς καὶ καύχημα τῶν

Ῥωμαίων, καθὼς καὶ ἐστὶ τῇ ἀληθείᾳ. Κατὰ δὲ τὸ ἐξακισχι-
λιοστὸν πεντακισιοστὸν πεντηκοστὸν ἔτος καὶ ἐπέκεινα τῆς τοῦ
Κόσμου Κτίσεως, κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Κομνηνῶν Βασιλέων,
περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ ἐξακισχιλιοστὸν ἐξακισιοστὸν, ὅτε ὁ
Κομνηνὸς Ἀλέξιος ἐβασίλευε καὶ ἦν ὑπὸ τὴν Ἐπικράτειαν τῶν
Ῥωμαίων πάλιν ἡ Κύπρος, ἐπέμποντο ἐν τῇ Νήσῳ παρὰ τοῦ
Βασιλέως ἄρχοντες, ἀξίωμα ἔχοντες Δουκῆς. Ἀμφιβαλλόμενον
δ' ἐτέθη τὸ ἔτος, ἐπεὶ καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀμφιβάλλεται· οἱ μὲν γὰρ
τὸν Κομνηνὸν Ἰσαάκιον λέγουσι, τὸ πέμπτον ἔτος τῆς Βασι-
λείας αὐτοῦ, ὅστις δύο ἔτη μόνον ἐβασίλευσεν· εἰ δὲ καὶ εἶχεν
οὗτος καὶ τέκνα Ἰωάννην καὶ Μαρίαν, ἀλλὰ διὰ τὰ μεσολαβή-
σαντα περιστατικὰ καὶ πολυχρονιότητα ζητοῦντα, δὲν ἀκολουθεῖ
νὰ ἦτον ὁ Ἰσαάκιος ὁ οὕτως ὀλίγον βασιλεύσας, ὡς εἴρηται.
Λοιπὸν ἀληθέστερον εἶναι πῶς ἦτον ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος (ἀγκαλὰ
καὶ νὰ μὴν εἶχε θυγατέρα μονογενῆ), ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸν καιρὸν
τούτου φαίνεται νὰ ἦτον Μανουὴλ ὁ Βουτομίτης, τὸν ὅποιον λέγει
ὁ Συγγραφεὺς νὰ ἐχρημάτισε Δούκας τῆς Κύπρου, πλὴν ἐν θ'.
καὶ ια' καὶ ιδ'. Βιβλίῳ Ἀννης Κομνηνῆς Καισαρίσσης τῆς
Πορφυρογεννήτου οὐκ ἐμφέρεται ὡς Δοῦξ ὁ Βουτομίτης Μα-
νουὴλ, ἐν Κύπρῳ ὅμως ἐπορεύθη καὶ τὸν ἀποστάτην Ῥαφιομάτην
ἐνίκησε καὶ πάλιν ἦλθεν εἰς Κύπρον, ὅτε πρὸς Βουλδοῦνον τὸν
Ῥῆγα Ἱεροσολύμων ἐπέμφθη παρὰ τοῦ Βασιλέως Ἀλεξίου,
ὥστε ἡ Δοῦξ ἐχρημάτισε Κύπρου εἴτε καὶ μὴ, ἐν Κύπρῳ ὅμως
καὶ ἦλθε καὶ διέτριψε, Στρατηγὸς ὢν ἄριστος καὶ ἀξία τιμη-
μένος μεγίστη καὶ συμπεραίνεται ἐκ τούτου ἀληθὲς εἶναι τότε
Βασιλέα ὑπάρχειν τὸν Κομνηνὸν Ἀλέξιον, ὡς καὶ ἀπεδείχθη.

Οὗτος οὖν ὁ Βουτομίτης Μανουὴλ διατρίβων ποτὲ ἐν Κύ-
πρῳ καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μένῃ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θέρους ἐν
τῇ Λευκωσίᾳ διὰ τὴν ὑπερβολικὴν τοῦ Ἥλιου καύσιν καὶ τὸ
πνιγῶδες τοῦ ἀέρος, ἐπορεύθη μετὰ καὶ ἄλλων ἀρχόντων εἰς
τόπους ψυχροὺς καὶ ἀερώδεις πρὸς φυλακὴν τῆς υἱείας, καθὼς

εἶχον συνήθειαν νὰ κάμουν τοῦτο οἱ προεστώτες τῆς Κύπρου εἰς τὸν καιρὸν, ὅπου ἐγένοντο ὑπερβολικαὶ καύσεις. Ἦλθον λοιπὸν εἰς τὸ μέρος τῆς Μυριανθούσης, κάκει διατρίβοντες πολλάκις ἐπορεύοντο εἰς τὰ πλησίον ὄρη καὶ τοὺς δρυμῶνας, κυνηγοῦντες καὶ τοὺς ἵππους γυμνάζοντες.

Ἦσαν δὲ τότε εἰς τὰ ὄρη τῆς Κύπρου καὶ εἰς τὸν Ἀκάμαν τὸν περιβόητον μάλιστα πλήθη Μοναχῶν ἀναχωρητῶν, καθὼς καὶ εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κόκκου, τοῦ μετονομασθέντος Κύκκου, ἐγγὺς ὄντος τῆς Μυριανθούσης, εὕρισκετο Μοναχὸς τις ἐνάρετος, Ἡσαίας ὀνόματι, γυμνὸς καὶ ἐν σπηλαίῳ τινὶ κρυπτόμενος. Τοῦτον ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν διώκων ἀγρίμια, ζῶα οὕτω καλούμενα, ὁ Βουτομίτης Μανουὴλ εὔρε μόνος μόνον εἰς τὸ ὄρος κεκοπιακῶς ὢν ἐκ τοῦ κυνηγίου καὶ περίλυπος διὰ τὸ μονωθῆναι τῆς ὁδοῦ πλανηθέντα. Ἠρώτησεν οὖν αὐτὸν λέγων· τίς εἰ σύ; καὶ ποῦ ἡ κατοικία σου; ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ, ἀλλ' ἔφυγε, μὴ θέλων γνωσθῆναι· ὅθεν καταφρόνησιν ἑαυτοῦ νομίσας τοῦτο ὁ Δούξ, οὐ μόνον ὕβρισε τοῦτον, κακώτερον ἀποκαλῶν καὶ τοῖς ἄρχουσι μὴ πειθόμενον, ἀλλὰ καὶ ἔτυψεν αὐτὸν ἀνηλεῶς, ὑπὸ τοῦ θυμοῦ παροξυνθείς, καὶ ἐπὶ γῆς αὐτὸν ῥίψας τοῖς ποσὶ κατελάκτιζε. Ταῦτα πάσχων ὁ Ὅσιος ἐδόξαζε κλαίων τὸν Θεόν, πράξιαι ὅμως τῇ φωνῇ εἶπε καὶ πρὸς τὸν ἄρχοντα·

»Οὐκ ἀρκεῖ σοι, ὦ ἄνθρωπε, ἡ τσαύτη εὐτυχία καὶ ἡ ἀπό-
»λαυσις τῶν ἡδέων τῆς Νήσου καὶ ἡ τῶν Πόλεων καὶ Κωμῶν
»κατοικία, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐν ἐρήμοις ἐνοχλεῖς ἀναιτίως
»καὶ κακοποιεῖς οὕτω, μηδὲν ἀδικηθεῖς; ἀπελθε ἀπ' ἐμοῦ καὶ
»πάντως ἀποδώσει σοι πονηρὸν τὸ ἀνταπόδομα ὁ Κύριος, ὅτι
»αὐτοῦ δοῦλός εἰμι ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλός». Ὁ δὲ Δούξ, ὑπὸ τοῦ
θυμοῦ νικώμενος, εἰς οὐδὲν ταῦτα ἐλογίσαστο, οὔτε ἐλυπήθη τὸ
σύνολον, ἀλλὰ τὸν ἵππον βιάζων εὔρε τοὺς συντρέφους αὐτοῦ
καὶ ἦλθον εἰς τὴν κώμην, ὅπου διέτριβον ἀναπαυόμενοι. Δὲν
ἐπέρασε μεταξύ πολὺς καιρὸς καὶ ἐρχόμενος εἰς τὴν Λευκωσίαν ὁ

Δούξ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀσθένησεν ἀσθένειαν βαρυτάτην καὶ
σχεδὸν ἀνίατον, τὴν λεγομένην Ληθαργίαν, ἐκ τῆς ὁποίας τὸν
θάνατον ἐννοῶν ἐκλαίεν ἀπαρηγόρητα καὶ ἐπεκαλεῖτο τὸν Κύ-
ριον εἰς βοήθειαν· οὕτω γὰρ πάντες οἱ ἄνθρωποι πάσχοντες καὶ
οἱ πλούσιοι μάλιστα, περιπίπτοντες εἰς συμφορὰς καὶ ἀσθενείας,
ἐνθυμοῦνται τοῦ Θεοῦ καὶ μετανοοῦσι, κατὰ τὸ, «ἐν θλίψει
ἐμνήσθημέν σου». Τότε δὴ τότε ἐνεθυμήθη καὶ ὅσα ἐποίησε τῷ
Μοναχῷ Ἡσαίᾳ ὁ Δούξ καὶ οἶαν ἀπανθρωπίαν ἀναιτίως ἔδειξε
πρὸς αὐτὸν καὶ ἐγνώρισεν ἀληθῶς, ὅτι διὰ τὴν ἁμαρτίαν αὐτὴν
παιδεύεται· ὅθεν καὶ προσηύξατο τῷ Θεῷ μετὰ δακρύων παρα-
καλῶντας νὰ τοῦ χάριση τὴν υἰεῖαν, διὰ νὰ ὑπάγῃ ὁ ἴδιος ζη-
τῶντας νὰ λάβῃ τὴν συγχώρησιν, ὑποσχόμενος μετὰ χαρᾶς νὰ
κάμῃ τὴν ἱκανοποίησιν, ὅπου ἤθελε διορίσῃ πρὸς αὐτὸν ὁ Ὅσιος.
Ταῦτα δὲ τοῦ Δουκὸς ἐκ βάθους καρδίας εὐχομένου, ἐπήκουσεν
ὁ Θεός, τῷ δὲ Ὅσίῳ ἀπεκαλύφθη ἅπαντα καὶ ὅτι τὰ γινόμενα
Θεῖα ἦν Οἰκονομία, ὅπως ἡ ἐν τῷ Βασιλικῷ Παλατίῳ εὕρισκο-
μένη Θεομητορικὴ Εἰκὼν, ἡ παρὰ τοῦ Ἱερογράφου ἱστορηθεῖσα
Λουκᾶ, ἔλθῃ διὰ τοῦ Δουκὸς ἐν Κύπρῳ, ἐπεὶ τοῦτό ἐστι θέλημα
Θεοῦ καὶ οὕτως ἀρέσκειται ἡ Ὑπέραγνος Δέσποινα· διὸ καὶ ἐκε-
λεύσθη τῷ Ὅσίῳ ἐκ τῆς θείας ἀποκαλύψεως, ἵνα κανονικῶς προσ-
τάξῃ ἐρχομένῳ τῷ Ἀρχοντι ὑπηρετῆσαι τῇ Θεῇ ταύτῃ Οἰκο-
νομίᾳ, τοῦ ἐλθεῖν δηλαδὴ τὴν Θεομητορικὴν καὶ Χαριτόβρυτον
Εἰκόνα ἐν Κύπρῳ δι' αὐτοῦ, ὅτι ἄλλως οὐ συγχωρηθήσεται καὶ
εἰς τοῦτο μηδὲν δειλιάτω, ὥς δὴθεν ἀδύνατον· τὰ γὰρ παρὰ τοῖς
ἀνθρώποις ἀδύνατα παρὰ τῷ Θεῷ δυνατά. Ταῦτα, ὥς ἐπροσ-
τάχθη ὁ Ὅσιος, εἶπε τῷ Ἀρχοντι τῷ ζητοῦντι μετὰ δακρύων
συγχώρησιν.

Ὡς δὲ ὁ Δούξ τοῦτο ἤκουσεν, ὅλως ἐξεθαμβήθη καὶ μετὰ
κλαυθμοῦ ἔκραξε· «συγχώρησόν μοι, Πάτερ, ὅτι ὑπὲρ δύναμιν τὸ
»ἐγχείρημα· τίς γάρ εἰμι ἐγώ, ὁ πάντων τῶν Βασιλικῶν Ἀρ-
»χόντων ἔσχατος, ὅστις τολμήσω τοιοῦτόν τι εἰπεῖν τῷ Βασιλεῖ;

«ἀδύνατον τοῦτο, Πάτερ, καὶ ἄλλη ἔστω μοι ἡ ἱκανοποίησις». Ἄλλ' ὁ Ὅσιος, εἰ θέλεις, εἶπε, συγχωρηθῆναι, τοῦτο ποιήσον καὶ ἔξεις πάντως βοηθὸν τὴν Θεοτόκον εἰς τὸ ἐγχεῖρημα· ἐπεὶ οὕτω μοι ἀπεκάλυψεν. Εἰς ταῦτα τὰ λόγια καὶ ἄλλα πλείονα, ὁποῦ παρὰ τοῦ Ὁσίου ἤκουσε, θαρρήσας ὁ Ἀρχὼν ἐσυγκατένευσε νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τοῦτο ὅσον τὸ δυνατόν, πλὴν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Ὅσιον νὰ ὑπάγῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλεῦσαν, εἰς τὸ ὅποιον ἔστερξε καὶ ὁ Ὅσιος, μόνον νὰ ἀπολαύσῃ τὸ ποθούμενον. Οὕτω γοῦν συνταξάμενοι τότε ἀμφότεροι ἀνεχώρησαν.

Ἐλθόντος δὲ τοῦ ὠρισμένου καιροῦ, ὅτε ἐμελλεν ὁ Δοῦξ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀπελθεῖν, ἐμήνυσε τοῦτο τῷ Γέροντι κατὰ τὴν συμφωνίαν· ὁ δὲ ἐλθὼν μετὰ χαρᾶς καὶ εὐχόμενος εἰσέβησεν εἰς τὸ πλοῖον καὶ πλεύσαντες καλῶς ἔφθασαν Θεοῦ εὐδοκοῦντος εἰς τὸ Βυζάντιον. Τότε δὲ ὁ μὲν Ὅσιος μὴ στέργωντας νὰ εὕρισκεται εἰς ὁσπίτια ἀρχοντικά, ἐπορεύθη εἰς τόπον ὀλίγον ἥσυχον καὶ γνῶριμον εἰς τὸν Ἀρχοντα· ὁ δὲ Μανουὴλ ἐπορεύθη εἰς τὰ Βασίλεια εἰς προσκύνησιν τοῦ Βασιλέως, διὰ νὰ φανερώσῃ εἰς αὐτὸν ὅσα ἦτον ἀναγκαῖα καὶ νὰ δώσῃ λόγον κατὰ τὸ σύνθημα τῆς καλῆς αὐτοῦ διοικήσεως καὶ ὅχι μόνον ἀπαξ ἐπορεύθη εἰς τὸν Βασιλέα, ἀλλὰ καὶ δις καὶ πολλάκις, πλὴν οὐκ ἐτόλμα περὶ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης λαλῆσαι λόγον· ἐζήτηι ὅμως τὸν ἀρμόδιον καιρὸν, διατὶ ἐγνώριζε, καθὼς ἔλεγεν εἰς τὸν Ὅσιον, τὸ πρᾶγμα δυσκολοκατόρθωτον καὶ εἰς τὸν Βασιλέα πολλὰ βαρετὸν φαινόμενον· ὅθεν ἐσιώπα τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενος. Ἀλλὰ τί τὸ ἐντεῦθεν; ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ διαφόρους φροντίδας περιστοιχούμενος, ἀναγκαζόμενος μάλιστα καὶ ἀπὸ ἐχθρῶν, ὁποῦ ἤγειραν ὡς ἐναντίοι πολέμους, καθὼς τοῦτο συμβαίνει πολλάκις εἰς τοὺς Βασιλεῖς, ἐκίνησε κατ' αὐτῶν, θέλωντας νὰ τοὺς τιμωρήσῃ διὰ νὰ ταπεινωθοῦν. Ὁ δὲ Ὅσιος μὴ ὑπομένωνντας νὰ ὑστερῇται τόσον καιρὸν τὴν ποθουμένην ἡσυχίαν του, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Ἀρχοντα ἐκεῖνον ἄδειαν νὰ ἔλθῃ εἰς Κύπρον, παραγγέλλας αὐτῷ νὰ φυ-

λάττῃ τὴν ὑπόσχεσιν, ὁποῦ ἔκαμε, καὶ εὕρισκοντας τὸν καιρὸν ἀρμόδιον νὰ ἀναφέρῃ τοῦτο τῷ Βασιλεῖ, ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι τῆς Θεοτόκου τὸ θέλημα. Ταῦτα ἀκούων ὁ Δοῦξ ἐλυπεῖτο μὴ θέλωντας νὰ πέμψῃ ἄπρακτον τὸν Ὅσιον καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μὴ δυνάμενος νὰ κατορθώσῃ τὸ θέλημά του· ὅθεν, ἐπειδὴ νὰ κρατήσῃ ἐκεῖ τὸν Ὅσιον δὲν ἦτο δυνατόν, ἐπρόσταξεν ἕνα ζωγράφον ἐπιτήδειον καὶ ιστόρησε δύο Ἀγίας Εἰκόνας, εἰς τὴν μίαν τὸν Δεσπότην Χριστὸν ἐπὶ θρόνου καθήμενον καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὴν Ἀγίαν Τριάδα, κατὰ τὸν τύπον τῆς φιλοξενίας τοῦ Ἀβραάμ, καὶ κάτωθεν τὴν Θεοτόκον καὶ πρὸς τοὺς πόδας αὐτῆς ἐκ δεξιῶν τὸν μοναχὸν Ἡσαΐαν καὶ ἐξ ἀριστερῶν τὸν Βουτομήτην Μανουὴλ, καθὼς ὁ Συγγραφεὺς λέγει, καὶ αὐτὰς μὲν ὁ Δοῦξ δίδωντας εἰς τὸν Ὅσιον καὶ χρήματα ἱκανὰ πρὸς οἰκοδομὴν Ναοῦ τοῦ ἔδωκεν ἄδειαν κλαίωντας καὶ παρακαλῶντάς τον νὰ εὐχεται διὰ λόγου του, χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν ὑπόσχεσιν. Ὁ δὲ Γέρων ἐμβὰς εἰς πλοῖον ἔφθασεν εἰς τὴν Νῆσον Κύπρον Θεοῦ βοηθείᾳ καὶ πορευθεὶς εἰς τὴν ἑαυτοῦ κατοικίαν ἐχαίρετο μὲν διὰ τὴν ποθουμένην ἡσυχίαν του, ἐλυπεῖτο δὲ διατὶ ἐστράφη ἄπρακτος.

Οὕτως οὖν εὕρισκόμενος βλέπει πάλιν κατ' ὄναρ ὅπερ καὶ πρότερον καὶ φωνὴν ἤκουσε λέγουσαν· μὴ λυποῦ, Γέρον· ὀλίγου γὰρ παρελθόντος χρόνου ἐλεύσεται πρὸς σὲ ἡ Χαριτόδωτος τῆς Θεοτόκου καὶ Θαυματουργὸς Εἰκὼν, οἷς ὁ Κύριος γινώσκει τρόποις καὶ ὡς ἀρέσκειται ἡ Ὑπέραγνος Δέσποινα. Ταῦτα χρηματισθεὶς δι' ὀνείρου ὑπὸ Ἀγγελικῆς ὁπτασίας ὁ Ὅσιος, ἤρξατο κτίζειν Ναὸν εἰς ὄνομα τῆς Ὑπερουσίου Τριάδος, ὡς ἐκελεύσθη, ὃν καὶ ἀπαρτίσας ἔθετο ἐν αὐτῷ τὰς δοθείσας παρὰ τοῦ Δουκὸς Ἀγίας Εἰκόνας καὶ τοὺς ἐρχομένους πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ὄρει δεχόμενος κατέστησεν ἐκεῖ Μοναστήριον καὶ οὐκ ἔπαυσεν ἀδιαλείπτως εὐχόμενος, ὅπως τελειωθῶσι τὰ τῆς ὁράσεως. Καὶ οὕτω μὲν ὁ Ὅσιος· ὁ δὲ Θεός, ὁ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον οἰκο-

νομῶν μὴ θέλων, μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν ἐστέρηται τὸ τῶν Ἑλλήνων Γένος μετὰ τὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἄλωσιν, ὑπερ-
ρηθῆναι καὶ τῆς Θεομητορικῆς ταύτης καὶ Χαριτοβρύτου Εἰκόνας
ἀκούσατε τί ὥκονόμησεν.

Ἦσαν θυγατέρες τῷ Βασιλεῖ Ἀλεξίῳ, κατὰ τοὺς Ἱστορικούς,
εἰ καὶ ὁ Συγγραφεὺς Θυγάτηρ, φησὶν, ἣν μονογενῆς τῷ Βασιλεῖ,
ἴσως δὲ καὶ τότε μία ἦν θυγάτηρ τῷ Βασιλεῖ ἢ πρωτογενῆς, ὡς
μήπω γεννηθεισῶν τῶν ἄλλων· αὕτη γοῦν ἡ τοῦ Βασιλέως θυ-
γάτηρ ἢ καὶ πολλὰ ἀγαπωμένη τῷ Βασιλεῖ, ἀσθενήσασα δεινὴν
καὶ ἀνίατον νόσον τὴν λεγομένην Ληθαργίαν, ὁμοίαν ὡς προεί-
ρηται τοῦ ὄντος ἐν τῇ Νήσῳ Κύπρῳ Δουκός, ἡλέγχοντο πᾶσαι
αἱ τῶν ἱατρῶν μέθοδοι, ἀδυνατοῦσαι εἰς θεραπείαν τοῦ πάθους·
τοσοῦτων γὰρ συνδραμόντων ἱατρῶν οὐδεὶς ἐδυνήθη θεραπεῦσαι
τὴν τοῦ Βασιλέως θυγατέρα, ἀλλὰ πάντες σχεδὸν θανεῖν αὐτὴν
ἐψηφίσαντο. Ἦλγει ἐπὶ τούτοις ὁ Βασιλεὺς καὶ ἐκ τῆς λύπης
πολλάκις ποταμὴν ἔχυνε τὰ δάκρυα, οἷα Πατὴρ τῆς Κόρης
φιλόστοργος. Ἐτυχε δὲ τότε κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν ἐν τῷ Πα-
λατίῳ καὶ ὁ Βουτομήτης Μανουὴλ καὶ βλέπων τὸν Βασιλέα
περίλυπον ἐσκυθρωπάξεν, ὡς εἰκός, καὶ αὐτός· ὁ δὲ Βασιλεὺς
τοῦτον ἰδὼν εἶπεν·

«Οὐδεὶς δύναται ἐλεῆσαί με, λέγων μοι τὴν ἱατροίαν τῆς Θυ-
γατρὸς μου; Τότε ἀπεκρίθη καὶ ὁ Δοῦξ τῷ Βασιλεῖ, μόνῳ τε
ὄντι καὶ τοῦ καιροῦ ὡς ὄντως ἀρμοδίου· ἐγὼ, εἶπεν, ὦ Δέσποτα
Βασιλεῦ, ἐν Κύπρῳ τὴν αὐτὴν ἐδοκίμασα ἀσθενεῖαν καὶ εἰ μὴ
ἐβοήθησέ μοι ὁ Κύριος, δι' εὐχῶν τινος Μοναχοῦ Ἡσαίου, πά-
λαι ἂν ἐτεθνήκειν ὅθεν καὶ ἐξαγγέλλω σοι νῦν τὴν ἱατροίαν τῆς
θυγατρὸς σου καὶ Κυρίας ἡμῶν καί, ἐὰν ποιήσης ὡς λέγω σοι,
ταχέως ἰαθήσεται». Ταῦτα τοῦ Βουτομήτου λέγοντος, ὑπόσχε-
ται ποιήσειν πάντα ὁ Βασιλεὺς καὶ προέτρεπεν αὐτὸν λαλῆσαι
ὅπως ταχέως γένηται ἡ θεραπεία τῆς θυγατρὸς του· ὅθεν ὁ Μα-
νουὴλ τὴν ἐντολὴν τοῦ Γέροντος ἐνθυμούμενος, βλέπων μάλιστα
καὶ τὴν γενομένην θεῖαν οἰκονομίαν, ἔλεγε θαρρύντως τῷ Βασι-

λεῖ· «γνωστὸν ἔστω σοι, ὦ Βασιλεῦ, ὅτι ἐντολὴν ἔλαβον παρὰ τοῦ
Γέροντος ἐκείνου καὶ Ἀγίου Ἀνδρός, ἀναγγεῖλαί σοι, ὅτι τοῦτό
ἐστὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου Παρθένου, ἀποστεί-
λαι τὴν οὖσαν ἐν τῷ Παλατίῳ Θεομητορικὴν Ἀγίαν Εἰκόνα ἐν
τῇ Νήσῳ Κύπρῳ πρὸς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἀπο-
καλυφθεῖσαν αὐτῷ Θεῖαν Ὀπτασίαν· ὅπερ ἐὰν μὴ ποιήσης, οὐκ
εἰς καλὸν σοι ἀποβήσεται οὐδὲ ἡ θυγάτηρ σου ἰαθήσεται· κά-
κεῖνος δὲ ἦλθε μετ' ἐμοῦ, θέλων δηλῶσαί σοι τὴν θεῖαν Προ-
ταγὴν δι' ἐμοῦ· ἐγὼ δὲ μὴ τολμῶν τοιοῦτόν τι εἰπεῖν τῇ Βα-
σιλεῖά σου, ὡς μηδὲ τοῦ καιροῦ τοῦτο καλέσαντος, ἀνεχώρησε
πάλιν ἐντειλάμενός μοι μετὰ ἐπιτιμίου τοῦ ἀναγγεῖλαί σοι
πάντα καὶ ὡς βούλει ποιήσον».

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς ἔμεινε περίλυπος, πλὴν ὑπέσχετο
ἐὰν ἰαθῇ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, τοῦτο ποιήσειν, μάλιστα δὲ καὶ μετὰ
δακρύων ἔκραξεν· «εἰ τοῦτό ἐστι σὸν θέλημα, Θεοτόκε Παρθένε,
ὅτις εἰμι ἐγὼ ὁ εὐτελὴς τοῦ ἐναντιωθῆναι τῇ σῇ βουλῇ, Κυρία
μου Δέσποινα; πλὴν τοῦτο δέομαι ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς, ἵνα
λυτρώσης τὴν Κόρην μου ἐκ τῆς ἀνιάτου καὶ δεινῆς ἀσθενείας
καὶ πάντως ἀποστείλω ἐτοίμως τὴν ἐν τῷ Παλατίῳ μου Σεπτὴν
Εἰκόνα σου ἐν τῇ Νήσῳ Κύπρῳ». Ταῦτα ὁ Βασιλεὺς συνταξά-
μενος, εὐθὺς ἡ νόσος ἐφυγαδεύετο καὶ ἡ ἀσθενοῦσα ἀνερρωνύετο
καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐθεραπεύθη τελείως ἢ πρόφην νεκρὰ καὶ ἀναι-
σθητος. Θαυμαστὸς ὄντως ὁ Θεός, ὡς ἐνδόξως ποιῶν τέρατα,
κατὰ τὸ εἰρημένον. Ἀλλ' ὁ μὲν Βασιλεὺς, τῆς Θυγατρὸς αὐτοῦ
θεραπευθείσης, ἐπελάθετο ὅπερ καὶ συνετάξατο, μὴ θέλων μά-
λιστα τοιοῦτου Θησαυροῦ στερηθῆναι, τῆς Θεομητορικῆς, λέγω,
ταύτης Εἰκόνας· ὁ δὲ Θεός, ὃς οὐδὲ μνηστρεῖται, κατὰ τὸν εἰ-
πόντα, τί ἐποίησεν; ἀσθενεῖ ὁ Βασιλεὺς ὡς παραβάτης τῆς ὑπο-
σχέσεως, ἣν καὶ ἐνθυμηθεὶς διὰ τὴν ἀσθενεῖαν, ἐκάλεσεν εὐθὺς
ἄριστον Ζωγράφον καὶ ἐνετείλατο αὐτῷ ἱστορῆσαι Εἰκόνα τῆς
Θεοτόκου κατὰ πάντα ὁμοίαν τῆς ἐν τῷ Παλατίῳ Ἱερᾶς Εἰκό-

νος, βουλόμενος ταύτην ἀποστείλαι ἐν Κύπρῳ. Ἄλλ' ἡ Θεοτόκος, οὐδ' αὐτὴ ἀρεσκομένη ἐν τούτῳ, ἐφάνη κατ' ὄναρ τῷ Βασιλεῖ μετ' ἀπειλῆς λέγουσα· «Βασιλεῦ, τὴν σὴν Εἰκόνα ἔασον ὧδε, »τὴν δ' ἐμὴν ἀποστείλον ταχέως ἐν τῇ Νήσῳ πρὸς τὸν Μονα-»χὸν Ἡσαΐαν· οὕτω γὰρ ἐγὼ ἀρέσκομαι». Εἰς ταῦτα ἐντρομος γενόμενος ὁ Βασιλεὺς ἐξηγέρθη τοῦ ὕπνου ἔμφοβος καὶ εὐθὺς ἐπρόσταξε τοῖς περὶ αὐτὸν εὐτρεπίσαι τὸ βασιλικὸν πλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ πάσης τιμῆς τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, ἐκόντι ἀέκοντι θυμῷ, καὶ εὐλαβῇ τινα Ἱερομόναχον διὰ Καθηγούμενον, ὡς λέγουσι, χρήματά τε ἱκανὰ πρὸς οἰκοδομὴν Ναοῦ ἀπέστειλε πάντα πρὸς τὸν τότε Δούκα τῆς Κύπρου, προστάζων αὐτῷ διὰ γράμματος ἐγχειρίσαι ταῦτα τῷ Μοναχῷ Ἡσαΐᾳ, τῷ ἀσκουμένῳ κατὰ τὸ Ὅρος τοῦ Κύκκου, συνεργῶν αὐτῷ ἐν πᾶσι καὶ ὑπακούων τοῖς παρ' αὐτοῦ λεγομένοις· ἅπερ πάντα γέγονασι κατὰ τὸ Βασιλικὸν ἐπίταγμα. Ἐλθούσης δὲ τῆς Θεομητορικῆς καὶ Χαριτοβρύτου Εἰκόνης ἐν τῇ Νήσῳ Κύπρῳ, ἄπειρα εὐθὺς ἐγένοντο θαύματα, καὶ ἐπληρώθη τότε ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐου, ἡ ἐν Κεφαλαίῳ κδ'. λέγουσα· «διὰ τοῦτο ἡ δόξα Κυρίου ἐν ταῖς Νήσοις ἔσται τῆς θαλάσσης· τὸ ὄνομα Κυρίου ἐνδοξὸν ἔσται». Ὁ δὲ Ἡσαΐας λαβὼν αὐτὴν εὐλαβῶς παρὰ τοῦ Δουκὸς καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὡς ὁ Βασιλεὺς ἐκέλευσεν, ἤρξατο κόπτειν τὸ Ὅρος καὶ κτίζειν ἐν αὐτῷ Ναὸν μέγαν, εἰς ὄνομα τῆς Θεοτόκου, ἐν ᾧ καὶ τὴν Σεπτὴν Εἰκόνα ἀπέθετο καὶ κελλία ἔτι πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν Μοναχῶν, ἅπερ καὶ τελέσας καὶ Ἡγούμενον ἐν τῇ Μονῇ καταστήσας καὶ Τυπικὸν ἐν αὐτοῖς διαταξάμενος, πῶς δεῖ τοὺς ἐν τῇ Μονῇ διάγειν Μοναχοὺς καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς ψυχικὴν σωτηρίαν ἀποδίδουσι, ἐφρόντισεν ὕστερον καὶ περὶ τῆς Ζωοτροφίας τῶν ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, γράψας τῷ Δουκὶ ὅσα ἦν ἀναγκαῖα. Ὁ δὲ Δοῦξ ἐδωρήσατο χάριν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῇ Μονῇ δύο κώμας, πλησίον αὐτῇ οὕσας, ὄνομα τῇ μιᾷ Μηλον, τῇ δὲ ἐτέρᾳ Μηλικούριον· καὶ πάλιν ἐτέραν εἰς τὸ μέρος τῆς Λευκωσίας,

Περιστερῶνα καλουμένην· ἅπερ πάντα καὶ διὰ Χρυσοβούλλου ἐπεβεβαίωσεν ὕστερον ὁ Βασιλεὺς. Διὰ τοῦτο γοῦν δικαίως καλεῖται Βασιλικὴ Μονὴ τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον, ἐπειδὴ διὰ βασιλικῶν χρημάτων ἐγένετο καὶ ὑπὸ βασιλικῶν δωρημάτων οἱ ἐν αὐτῷ ἐτρέφοντο, καὶ πάντα Λατῖνοι, κυριεύσαντες τὴν Κύπρον κατὰ τοὺς χιλίους ἑκατὸν ἐνενήκοντα χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ, ἐκ τῆς Μονῆς ἀφείλοντο· καὶ τὸ κάλλος δὲ τῆς Μονῆς καὶ ὁ Ναὸς καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ σκεύη, Βιβλία, Ἱερὰ Ἀμφία, Διαθήκαι, Χρυσόβουλλα καὶ ὅσα ἄλλα, διεφθάρησαν ὑπὸ τοῦ γενομένου ἄφνω ἐμπρησμοῦ κατὰ τὸ ἐξακισχιλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν ἐβδομηκοστὸν τρίτον ἔτος ἀπὸ Κόσμου γενέσεως, χιλιοστῷ δὲ τριακοστῷ ἐξηκοστῷ πέμπτῳ ἀπὸ Χριστοῦ, ὅτε καὶ ὑπὸ τὴν ἐπικράτειαν τῶν Δυτικῶν ἔτι ἡ Κύπρος ἦν, ἀγκαλὰ καὶ διαφόρων· πρῶτος γὰρ ὁ Βασιλεὺς Ἀγγλίας Ῥιχάρδος κυριεύσας αὐτὴν ἐπώλησεν εἰς τοὺς Τεμπλάρους, οὗτοι δὲ πάλιν εἰς τὸν Γάλλον Γουβδωνα, τοῦ ὁποῖου ὁ ἀδελφὸς ἐλέγετο, κατὰ τὸν δοθέντα αὐτῷ τίτλον, Ῥῆξ ἢ Βασιλεὺς, καὶ διὰ τοῦτο φαίνονται μέχρι τοῦ νῦν ἐν Κύπρῳ Παλάτια Ῥηγός, καὶ ἄλλα πάλιν διεφθαρμένα τῆς Ῥηγαιῆς καλούμενα, ἐπειδὴ τὰ Δουκὸς κτίσματα δὲν λέγονται ποτὲ Ῥηγός, ὥσάν ὅπου ὁ Ῥῆξ εἶναι τοῦ Δουκὸς ἀνώτερος, καθὼς καὶ τοῦ Ῥηγός πάλιν ὁ Βασιλεὺς. Ὑστερον δὲ πάλιν ἦλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Γενοουσιῶν ἡ Κύπρος, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς χεῖρας τῶν Ἑνετῶν, ἕως τοὺς χιλίους πεντακοσίους ἐβδομήκοντα χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ, ὅτε ὑπέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ὀθωμανῶν, κατὰ τὸν γεωγράφον Μελέτιον, κυριευόντων ταύτην καὶ μέχρι τοῦ νῦν ὄθεν, καὶ δεκατεσσάρων ὄντων ἐν Κύπρῳ Ἐπισκόπων πρότερον, οἱ Λατῖνοι ὀκτῶ ἐποίησαν, τέσσαρας τῶν Ῥωμαίων καὶ τέσσαρας τῶν Λατίνων· τὸν Λευκωσίας Ἀρχιεπίσκοπον Λατίνων, πλὴν οὐχὶ Κύπρου, ἀλλὰ Λευκωσίας μόνον ὀνομαζόμενον, τὸν δὲ Σωλῆας Ῥωμαίων, Ἀμμοχώστου Λατίνων, Καρπασέων δὲ Ῥωμαίων, Νεμεσσοῦ Λατίνων, Κουρέων δὲ Ῥωμαίων, Πά-

φου Λατίνων, Ἀρσενός δὲ Ῥωμαίων καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲ τῶν Ῥωμαίων οἱ Λατῖνοι πάλιν εἶχον τὴν προεδρείαν, κατὰ τὸν συγγραφέα τῆς εὐρεθείσης Περιγραφῆς. Ἐγὼ δὲ ἐν ἄλλοις ἀνέγνω, ὅτι, ἐὰν μὴ ὠμολόγουν καὶ χεῖλεσι καὶ γράμμασι φρονεῖν ὅσα ὁ Πάπας, οἱ χειροτονεῖσθαι μέλλοντες Ἀρχιερεῖς, καθὰ τῷ βουλομένῳ ἐξεστὶν ἰδεῖν ἐν θ'. Βιβλίῳ περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχευσάντων τοῦ Ἱεροῦ Δωσιθέου, οὐδαμῶς ἐλάμβανον ἄδειαν παρὰ τοῦ Ἀρχοντος τῆς Νήσου τοῦ χειροτονεῖσθαι· ὅθεν καὶ Ἰωσήφ ὁ Βρυέννιος, ὁ διὰ τὴν Σοφίαν καὶ ἀρετὴν περιώνυμος, σφοδρῶς κατὰ τῶν Κυπρίων φέρεται, προδότης ἐν τούτῳ καλῶν τοῦ Ὀρθοδόξου φρονήματος τῆς Ἀνατολικῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας· διὰ τὸ ὅποιον καὶ Συνοδικῶς οἱ Ὀρθόδοξοι Πατριάρχαι καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς ἀπέκοψαν τότε τοὺς Κυπρίους τῆς Ἐκκλησίας, εἰ καὶ ὕστερον προσκλαιομένους καὶ μετανοοῦντας ἀπέδεξαντο, ἀπολογουμένους τοῦτο ποιεῖν ἀκουσίως οἰκονομίας χάριν· καὶ ἀληθεύειν τοῦτο δοκεῖ ἐκ τοῦ σφριζομένου μέχρι τοῦ νῦν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Λατινικοῦ, καὶ Ἑλληνικοῦ Ἰσου, τοῦ δεθέντος τοῖς προσκλαιομένοις Κυπρίοις γράμματος παρὰ τοῦ τότε Πάπα Ἀλεξάνδρου τοῦ Τετάρτου. Νῦν δὲ ὑπὸ τὴν ἐπικράτειαν οὗσης τῶν Ἑθνικῶν τῆς Κύπρου τέσσαρες ἐν αὐτῇ εἰσιν Ἀρχιερεῖς. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου καὶ Νέας Ἰουστινιανῆς (ὁ καὶ Μακαριώτατος λεγόμενος διὰ τὸ Αὐτόνομον, ὃ ἔλαχεν ἡ Κυπρίων Ἐκκλησία ἐξ Ἀποστολικῆς παραδόσεως καὶ ἐπεβεβαίωσε τοῦτο διὰ Κανόνων ἢ Ἱερὰ καὶ Οἰκουμενικὴ Τρίτη Σύνοδος, τὰ ἀρχαῖα ἔθη καὶ τοὺς τῶν Πατέρων Ὅρους ἀκαινοτομήτους μένειν διακελεύσασα, διὰ τοὺς ἐνοχλοῦντας τότε τῆς Ἀντιοχείας προστάτας) καὶ οἱ τρεῖς Μητροπολῖται, ὁ Πάφου, ὁ Κιτιέων καὶ ὁ Κυρηνείας.

Ἐπαινετοὶ οὖν οἱ Κύπριοι, ὅτι μὴ ὄντες πλούσιοι ἀπὸ χρημάτων πλουτοῦσιν ἀπὸ Θεῆα ἀληθῶς Ἀναθήματα καὶ Σεβάσματα, οἷόν ἐστι τὸ ἐν Λευκάροις τίμιον ξύλον, ὅπερ ἔθετο κτίσασα τὴν

ἐν τῷ Ὄρει Μονὴν ἢ Βασιλὶς Ἑλένη, ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἐπανακάμπουσα καὶ τότε ὑετὸς ἐγεγόνει, ἐπὶ δεκαεπτὰ ἔτη τῆς ἀνομίας ἐπικρατούσης, δι' ἣν καὶ ἡ Νῆσος σχεδὸν ἡρῆμωται, κατὰ τὸν γεωγράφον Μελέτιον· καὶ ὁ ἐν τῷ Ὁμίδῳ Ἅγιος Κάνναβος, (τὸ σχοινίον λέγω ἐκεῖνο, μεθ' οὗ τὸν γλυκύτατόν μοι Δεσπότην, τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν, ἔδησαν οἱ παράνομοι) θαυμάσια ἄπειρα τελῶν καὶ εἰς τοὺς δαιμονιζομένους μάλιστα ὡς φριττόντων τῶν δαιμόνων τὴν αὐτοῦ δύναμιν, καθὼς καὶ αὐτοὶ μαρτυροῦσιν οἱ δαίμονες ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐξερχομένων. Ἀφήνω νὰ λέγω τὰς εὕρισκομένας Θαυματουργοὺς Εἰκόνας· ἀφήνω νὰ λέγω τὸ Ἀποστολικὸν τοῦ Ἱεροῦ Φιλίππου Κρανίον καὶ ἄλλα Ἅγια Λείψανα καὶ μάλιστα τὸν ἐν τῷ Κύκῳ εὕρισκόμενον Ἅγιον Θρόνον, ἐκ σανίδος ὄντα, ἔχοντα ἐν ἑαυτῷ ἐντέχνως μέρη Ἀγίων Λειψάνων πολύτιμα, ὡς μεμαρτυρημένα καὶ εὐωδίας πλήρη· ἀφήνω νὰ λέγω τὸν εἰς τὴν σκάλαν τῆς Λάρνακος Πολεως μέγιστον Ναὸν τοῦ Ἀγίου Λαζάρου, ἀρχαιότατον, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ἡ οἰκοδομὴ ἐκ τῶν χρόνων αὐτοῦ, ὡς λέγεται, ἐν ᾧ καὶ τὸ Ἱερὸν Μνήμα τοῦ Δικαίου αὐτοῦ Λαζάρου, ὡς Κιτιέων Ἱεράρχου χρηματίσαντος· ἀφήνω νὰ λέγω τὸ πλησίον τῆς Ἀμμοχώστου σπήλαιον ἐνθα τὸ Ἀποστολικὸν τοῦ Ἀγίου Βαρνάβα εὑρηται· Λείψανον, μετὰ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Ἀγίου Εὐαγγελίου, ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Αὐτοκράτορος Ῥωμαίων Ζήνωνος, δι' ὃν καὶ Ἀποστολικὸς Θρόνος λέγεται, ὃν ἔχει ὁ Μακαριώτατος Κύπρου, καθὰ καὶ ὁ ζηλωτῆς Δωσίθεος, ὁ Ἱεροσολύμων Πατριάρχης μαρτυρεῖ ἐν Βιβλίῳ ε'. περὶ τῶν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχευσάντων, ὅτι καὶ τοῦ Κναφέως Πέτρου τοῦ Ἀντιοχείας ἐνοχλοῦντος τοὺς Κυπρίους βασιλικῶς ὑπὸ τοῦ Ζήνωνος ὤριστα «ἔχειν τὸ ἀνεπηρέαστον καὶ αὐτόνομον τὴν τῶν Κυπρίων Ἐκκλησίαν, κατὰ τοὺς Θείους Κανόνας καὶ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν.»

Ἐγγὺς τοῦ Ἀποστόλικου τούτου Μνήματος μέγιστος καὶ ἀρχαῖος Ναὸς καθορᾶται τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, ἐπισκευ-

ασθείς καὶ οὗτος ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Μακαριωτάτου κύρ Φιλοθέου, ὡς καὶ τοῖς πᾶσι δῆλον· ἀφήνω νὰ λέγω καὶ τὸν Ναὸν τοῦ Θαυματουργοῦ Σπυρίδωνος, εἰς Τριμυθοῦντα τὴν Ἐπισκοπὴν αὐτοῦ. Ταῦτα πάντα παρατρέχω, ἐπειδὴ σκοπός μοι ἐστὶ καὶ λόγος τοῦ. Ταῦτα πάντα παρατρέχω, ἐπειδὴ σκοπός μοι ἐστὶ καὶ λόγος τοῦ Κύκκου καὶ Κυκκιωτίσεως ἐπιγραφομένης, ἡ ὁποία ἀληθῶς ἐστὶ καὶ σωτηρία τῶν Κυπρίων καὶ καύχημα· ὅθεν καὶ πάντες οὐ μόνον Χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ Ἐθνικοί, εὐρισκόμενοι εἰς τινα περίστασιν ἢ κίνδυνον, Παναγία μου τοῦ Κύκκου ἐπιβοῶσιν· οὕτω πολὺ τὸ αἰδέσιμον τῆς Ἱερᾶς ταύτης Εἰκόνης μαρτυροῦσιν οὐ μόνον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἀναίσθητα ξύλα· μέχρι γὰρ τοῦ νῦν φαίνονται δένδρα ὑποκλινῆ, ἔνθα τὸ πρῶτον ἐξέβη τοῦ πλοίου ἡ Θεομητορικὴ αὕτη Εἰκὼν. Ἀλλὰ τί τοῦτο πρὸς τὰ καθ' ἑκάστην τελούμενα ἄπειρα θαύματα ἐν ξηρᾷ καὶ θαλάσῃ, εἰς τοὺς μετὰ Πίστειος αὐτὴν ἐπικαλουμένους καὶ εἰς ἀνομβρίας μάλιστα; ὥστε, εἰ μὴ ἦν ἐν τῇ Κύπρῳ ἡ Ἁγία Εἰκὼν αὕτη, πάλαι ἂν ὑπὸ τῆς ἀνομβρίας ἀπώλετο, καθὼς ποτε καὶ ἡρημώθη ὡς μὴ γενομένου ὕετος ἐπὶ δεκαεπτὰ ἔτη, καθὰ προεῖρηται· μάλιστα δὲ τανῦν ἀπώλετο ἂν ὡς μὴ δυναμένη ἀντέχειν ὑπὸ δύο φοβερῶν δεινῶν μαστίζεσθαι, τῆς ἀνομβρίας καὶ τῆς ἀκρίδος.

Εἰ δὲ προβάλλοι τις καὶ πῶς οὐ διαλαμβάνουσι περὶ ταύτης τῆς Μονῆς οἱ Ἱστορικοί, οὔτε μὴν περὶ τῆς ἐν τῇ αὐτῇ Ἀγίας Εἰκόνης ὡς παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἱστορηθείσης, γινώσκω, ὅτι οὐ σκοπὸς τοῖς ἱστορικοῖς τὰ τοιαῦτα συγγράφειν, οὔτε γὰρ περὶ τῆς ἐν Κύπρῳ Ἐγκλείστρας γράφουσιν τι, Βασιλικῆς Μονῆς καὶ αὐτῆς λεγομένης, διὰ τὸν Κτίτορα Ἰσαάκιον τὸν Κομνηνόν, καλουμένης τε οὕτω διὰ τὸ ἐγκλειστον ἐν αὐτῇ χρηματίσαι τὸν ἐπ' ἀρετῇ διαλάμψαντα Ὅσιον Νεόφυτον, καθὰ καὶ ἡ ἰδιοχείρως ἐπιβεβαιωμένη ἐκείνου Διαθήκη, ἡ μέχρι τοῦ νῦν σφζομένη ἐν τῇ Μονῇ, μαρτυρεῖ καὶ τὸ Πατριαρχικὸν Συνοδικὸν Συγγειλιῶδες Γράμμα, γενόμενον κατὰ τὸ α.χ.λ.α'. ἔτος τὸ

Σωτήριον· οὔτε περὶ τῶν ἄλλων εὐαγῶν Μοναστηρίων καὶ μεγάλων, καθὼς εἶναι φανερόν εἰς τοὺς ἀναγινώσκοντας τὰ Ἱστορικά· ἀλλ' οὐδὲ περὶ τῆς Σεπτῆς Θεομητορικῆς Εἰκόνης γράφουσιν τι, τῆς ἐν τῷ Κύκκῳ, καθὼς οὐδὲ περὶ τῆς ἐν τῷ Μεγάλῳ Σπηλαίῳ, οὔτε μὴν περὶ τῆς ἐν τῷ Ἀθωνί τῆς Πορταῖτισης· ἀρκοῦσι γὰρ αἱ Κτιτορικαὶ Διατάξεις καὶ συγγραφαὶ εἰς τὸ δηλῶσαι ἐκάστου Μοναστηρίου τὰ προνόμια καὶ κειμήλια. Εἰδὲ τις εἴποι, καὶ πῶς οἱ Λατῖνοι κυριεύσαντες τὴν Κύπρον δὲν ἔλαβον τὴν Ἀγίαν ταύτην Εἰκόνα, ἀποκρίνομαι εἰς αὐτόν· καθὼς κυριεύσαντες καὶ τὸν Μωρέαν δὲν ἔλαβον οὐδὲ τὴν οὔσαν ἐν τῷ Μεγάλῳ Σπηλαίῳ, ἴσως δὲ ὁ ταῦτα προβάλλων ἀγνοεῖ τὴν τῶν Ῥωμαίων εὐλάβειαν, οἵτινες προθύμως στέργουσι τῆς ζωῆς στερηθῆναι ἢ τῶν τοιούτων Σεβασμάτων. Φαίνονται μάλιστα καὶ ἐν Κύπρῳ κατὰ τὸ Ὅρος τοῦ Κύκκου πολλὰ Σπήλαια, εἰς τὰ ὁποῖα πολλάκις καιροῦ καλοῦντος ἔκρυπτον τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, καθὼς καὶ νῦν ποιοῦσιν οἱ ἐν τῇ Μονῇ Πατέρες ἐν καιρῷ καταδρομῆς, ἔχοντες μετὰ στοχασμοῦ ἄλλην Ἀγίαν Εἰκόνα ἴσην ἐκείνης καὶ κατὰ πάντα ὁμοίαν, τὴν ὁποίαν θέτουσιν ἐν καιρῷ χρείας εἰς τὸν τόπον ἐκείνης, κεκαλυμμένην οὔσαν καὶ αὐτήν, καὶ τοῖς πολλοῖς ἀγνοουμένην. Διὰ τοῦτο ἴσως καὶ οὐδὲ ἐκόσμησαν αὐτὴν πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας, ἵνα μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ διαφέρειν τῆς ἄλλης· μετὰ γὰρ τὴν τῶν Ἐθνικῶν ἐπικράτειαν ἐξ ἔτη παρῆλθον καὶ ἐκοσμήθη ἡ Ἀγία Εἰκὼν, Ἡγουμενεύοντος τότε Γρηγορίου. Ἦν δὲ καὶ ἐξ ἀρχῆς κεκαλυμμένη, ὡς μὴ οὔσα κεκοσμημένη καὶ μέχρι τοῦ νῦν δὲ πάλιν ἐστὶ μετὰ Μανδίου, διὰ τὸ Ἅγιον Πρόσωπον τῆς Θεομήτορος καὶ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ· τοῦτο γὰρ ἀφείθη ἀκόσμητον· κεκαλυμμένον ὅμως ἐστὶ καὶ οὐδεὶς τολμᾷ ἀνακαλύψαι τοῦτο, ὡς παιδευθέντων διὰ τὴν τόλμαν πολλῶν, τῆς αἰτίας ἀγνοουμένης καὶ ἴσως διὰ τὴν αὐτὴν ἀπιστίαν, καθὼς καὶ τοῦτο ἔπαθε καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας Γεράσιμος ὁ Σοφώτατος ἐκεῖνος καὶ Ἀγιώτατος, κατὰ τοὺς χιλίους ἐξακοσίους ἐνενη-

τα ἐννέα· παιδευθὲς ὁμῶς μικρόν, πιστεύω, ἔκραξε μετὰ δακρύων τὴν Ἱεροτυπίαν ταύτην εἶναι τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ, καὶ ζητεῖ διὰ τὴν τόλμαν συγχώρησιν, ἥς καὶ ἔτυχεν ὡς μετανοήσας, διὰ τὸ ὅποιον καὶ αὐτὸς ἐβεβαίωσεν ὕστερον τοῦτο διὰ τοῦ ἰδίου Γράμματος, ὅπερ καὶ καταστρωθήσεται ἐν τῷ τέλει, καίτοι ἀσαφὲς ὄν, διὰ τὸ γριφῶδες τῆς συντάξεως, μετὰ καὶ ἐτέρων Πατριαρχικῶν Γραμμάτων.

Φαίνεται ὁμῶς ἐν τῇ Ζωγραφίᾳ πῶς εὐρίσκετο ἀσκεπής ἡ Ἀγία εἰκὼν ἐν τῷ Παλατίῳ τοῦ Βασιλέως, ἐμβαλλομένη δὲ ἐν τῷ βασιλικῷ πλοίῳ ἐκαλύφθη πάντοθεν διὰ ἀσφάλειαν, καὶ ἔκτοτε ἦν οὕτω κεκαλυμμένη μετὰ μανδίου οἰκονομικῶς. Ὅταν δὲ ἀλλάσσωσι τὸ λεγόμενον τοῦτο Μανδίον τῆς Ἀγίας Εἰκόνης, ὀπισθεν ἱστάμενοι τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ποιοῦσι μετὰ φόβου καὶ τρόμου. Ἐγὼ τολμᾶν ἐν τοῖς τοιούτοις οὐ θέλω (ἔμαθον γὰρ ἐξ ὧν ἔπαθον), ἕκαστος δὲ ποιεῖτω ὡς βούλεται, ἐὰν ὁμῶς καὶ δύναται· οὐδὲ γὰρ ὁ Ἀγιώτατος Πατριάρχης Ἀντιοχείας Σίλβεστρος, ἐτόλμησέ τι τοιοῦτον ἐν τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι, οὔτε ὁ Ἀλεξανδρείας Κοσμάς, οὔτε ὁ πρὸς αὐτὴν εὐλαβέστατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κύπρου Φιλόθεος.

Ὅντως εὐλογημένοι οἱ τοιαύτης ἐκάστοτε ἀπολαύοντες Χάριτος καὶ Μακάριοι οἱ εὐλαβῶς περιπτυσσόμενοι, Ὑπέραγγε Δέσποινα, τὴν Ἀγίαν ταύτην καὶ Θεῖαν Εἰκόνα σου. Χάρις γὰρ ἀληθῶς ἐξεχύθη ἐν αὐτῇ· διὸ καὶ ἀπείροις μεγαλύνεται Θαύμασι, καθὰ καὶ τὰ Συνοδικὰ μαρτυροῦσι Γράμματα, γενόμενα κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἑξακοσιοστὸν ἑβδομηκοστὸν δεῦτερον ἔτος τὸ Σωτήριον, ἐν ᾧ τρεῖς περιέχονται Πατριάρχαι, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Διονύσιος, ὁ Ἀντιοχείας Νεόφυτος καὶ ὁ Ἱεροσολύμων Δωσίθεος, παρόντες κατὰ Θεῖαν οἰκονομίαν τότε ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅτε παρῆν καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Νικηφόρος· ὁρῶνται δὲ καὶ Μητροπολίται ὑπογεγραμμένοι ἐν τούτοις διάφοροι ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Κλήματος καὶ Λεόντιος ὁ Κυρηνεῖας,

οἵτινες ἐπιβεβαιούσι τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον τοῦ Κύκκου ὡς Σταυροπήγιον καὶ ἀνενόχλητον εἶναι παρὰ πάντων Ἱερωμένων καὶ Λαϊκῶν διακελεύονται μετὰ βαρυτάτων ἐπιτιμιῶν, ἀρκουμένου καὶ τοῦ κατὰ καιρὸν Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου τῷ Κανονικῷ μόνον Μνημοσύνῳ, ὡς ἀποφαίνονται. Βλέπε δὲ κἀνταῦθα Θεῖαν Οἰκονομίαν καὶ Θαύμαζε, δοξάζων κἀν τούτῳ τὴν Ὑπέραγγον Δέσποιναν· ἐπεὶ γὰρ οὐ παρῆν τότε συνεδριάζων τοῖς λοιποῖς καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡκονόμησεν ἡ Ἀγία Θεοτόκος καὶ οὐ μόνον ἐβεβαίωσεν ὅσα καὶ οἱ λοιποὶ Πατριάρχαι, ἐλθὼν ἐνταῦθα προσκυνήσεως χάριν ὁ αἰδίδιμος ἐκεῖνος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Γεράσιμος, ἀλλὰ καὶ τὴν Θεομητορικὴν Εἰκόνα (ἥς αὐτόπτης ἐγένετο) παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἱστορηθῆναι ἐμαρτύρησεν, ὡς δηλοῖ τὰ γραφόμενα· σῶζονται γὰρ ἐν τῇ Μονῇ τὰ Γράμματα ταῦτα μέχρι τοῦ νῦν καὶ τὰ ἴσα τούτων κατεστρώθησαν ἐν τῷ Κώδικι.

Ἐχει δὲ τὸ Ἱερὸν τοῦτο Μοναστήριον μετόχια καὶ ἐν ἄλλοις διαφοροῖς τόποις, οἷον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν Φιλιππουπόλει, ἐν Σμύρνῃ, ἐν Ἀτταλείᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς διὰ τῆς ἐλεημοσύνης τῶν Χριστιανῶν κυβερνώμενον ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις, μὲ τὰ λεγόμενα ταξείδια. Ἐν Κύπρῳ δὲ ἔχει ταῦτα τὸ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου εἰς Πεντάγιαν, ὅπερ καὶ δωρήσασθαι τῇ Μονῇ πρῶτον τόν τε Δοῦκα λέγουσι καὶ Γεώργιον ἐκ τούτου καλεῖσθαι συμπεραίνουσιν, ὅστις καὶ τοὺς νερομύλους ἐχαρίσατο τῷ Μοναστηρίῳ, ὅτε πρῶτον ἐκτίσθη παρὰ τοῦ Ἡσαίου καὶ τὸ τοῦ Σωτήρος, τὸ λεγόμενον Πάνιον, ὅπερ ἕτερός τις ὕστερον τῇ Μονῇ ἐδωρήσατο· τὰ δὲ λοιπὰ εἰσι μεταγενέστερα, οἷον τὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου, ἐγγὺς τῆς Λευκωσίας, τὰ ἐν Μεσαωρίᾳ καὶ τὰ ἐν Πάφῳ, ὁ Σίντις λεγόμενος καὶ τὸ Πολέμι. Ἀρμόδιόν ἐστι νὰ γράψωμεν λοιπὸν καὶ περὶ τοῦ Ἀγιασματος τῆς Παναγίας εἰς ποῖον μέρος καὶ πῶς εὐρέθη.

Μοναχὸς τις πορευόμενος εἰς ἐργασίαν τῆς Μονῆς ἐν καιρῷ

θέρους καὶ ἐλθὼν ἄνωθεν τῆς Βασιλικῆς, περιβόλιον αὐτῇ εἰς τόπον καλούμενον Πυργί, ἀποκαμὼν δὲ ἀπὸ τὸν καύσωνα τοῦ Ἡλίου κατετρύχετο ὑπὸ τῆς δίψης καὶ ἔπεσε χαμαὶ λιποθυμῶν. Ἦθεν δεηθεὶς τῆς Θεοτόκου θερμῶς καὶ μετὰ δακρύων εἶπε· Πα- ναγία Θεοτόκε, σῶσόν με, ὅτι ἐκ τῆς δίψης ἀπόλλυμαι. Εὐθὺς οὖν ἡ ταχεῖα εἰς ἀντίληψιν τῶν αὐτῇ μετὰ πίστεως ἐπικαλου- μένων ἐπρόφθασεν αὐτόν· καὶ ἤκουσε φωνῆς λεγούσης αὐτῷ, κτύπησον μὲ τὴν χεῖρά σου τὸν λίθον, ἐφ' ὃν κάθησαι, καὶ εὐρί- σκεις ὕδωρ· ἦν δὲ ὁ λίθος παμμεγέθης εἰς τόπον ἄνικμον καὶ τε- λείως ἄνυδρον. Ὁ δὲ οὕτω ποιήσας εὐθὺς, ὡς τῶν θαυμασίων σου, Δέσποινα! ἀνέβλυσεν ὕδωρ γλυκύτατον, ἐξ οὗ ἔπιε, καὶ ῥωννύμενος ἀνέστη καὶ ἐπορεύετο χαίρων καὶ στραφεὶς εἰς τὴν Μονὴν ἀνήγγειλεν ἅπαντα τοῖς Πατράσιν. Ἐκτοτε οὖν μέχρι τῆς σήμερον ἐκεῖ γίνονται θαύματα χάριτι τῆς Θεοτόκου, καθὼς σαφέστατα μαρτυροῦσι καὶ οἱ ἰαθέντες, ἐξ ὧν ἐστιν εἰς Ἱερομό- ναχος Μελέτιος τοῦνομα, ὅστις ἔπασχε κεφαλαλγίαν μεγίστην τοσοῦτον σφοδρῶς, ὅσον καὶ ἐπρήσθη ἡ κεφαλὴ του ὅλη καὶ ἀπελ- πισθεὶς ἀπὸ κάθε ἀνθρωπίνην δύναμιν ἐπρόστρεξεν εἰς τὴν Θεο- τόκον καὶ πορευθεὶς εἰς τὸ ἄνωθεν Ἀγίασμα καὶ λαβὼν ὕδωρ ἔλουσε τὴν κεφαλὴν του καὶ παρευθὺς, ὡς τοῦ θαύματος! ἐκ τοῦ πάθους ἀπηλλάγη.

Ἄλλος δὲ τις Μοναχός, Ἀντώνιος καλούμενος, κωμοδρόμος τῆς Μονῆς, πληγωθεὶς εἰς τὸν ἕνα πόδα αὐτοῦ ἔλκει θανατη- φόρῳ, τόσον, ὅπου ἐλεπρώθη ὅλον τὸ ποδάριόν του, ἐξώδευσεν εἰς Ἱατροὺς πλεῖστα καὶ μὴ εὐρὼν καμμίαν θεραπείαν ἢ ἰατρείαν τε- λείαν εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ ἦλθε τὸ Ἀγίασμα καὶ προσδραμὼν μετὰ δακρύων καὶ θερμῆς πίστεως καὶ ἐπικαλεσάμενος τὸ Πανύ- μνητον Ὄνομα τῆς Θεομήτορος ἔφθασεν εἰς τὸ Ἀγίασμα καὶ λαβὼν ἐξ αὐτοῦ ὕδωρ ἔπλυνε τὸν πόδα του καὶ εὐθὺς ἀποκατέ- στη ὑγιής καὶ ἀπῆλθεν ἀγαλλόμενος καὶ δοξάζων τὴν Ὑπερά- γνον Δέσποιναν.

Ἄλλος δὲ τις Μοναχός Παρθένιος ὀνόματι, κατατρυχόμενος ὑπὸ ἀσθενείας τοῦ πυρετοῦ, ἐπέκεινα τῶν δεκατριῶν μηνῶν, εὐθὺς ὅπου ἔπιε, νιψάμενος ἐκ τοῦ Ἀγιάσματος, τὴν ὑγίαν ἔλαβε. Τί οὖν ἀπαριθμῶ ἐν καθ' ἑν, ὅπου ὅσημέραι ἀποτελοῦνται μὲ τὴν δύναμιν τῆς ἀειπαρθένου καὶ Θεόπαιδος Δεσποίνης, ἀναρίθμητα καὶ ἀνεκδιήγητα, τεράστια καὶ θαυμάσια ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀγιάσμα- τος, ὥστε ὅστις προσέλθῃ εἰς αὐτὸ μετὰ θερμῆς πίστεως ἐλευθε- ροῦται (ὡς τῶν Θαυμασίων σου, Μήτηρ ἀπείρανδρε, οἶα ἐδωρήσω τῷ Ἀγιάσματί σου!) ἀπὸ κάθε ἀνίατον πάθος, ὅπου ἤθελεν ἔχει.

Ἔτι ἀφήνω νὰ λέγω καὶ τὴν Μονὴν καλουμένην καὶ ἐπιλε- γομένην, οὐκ οἶδα ὅπως, τῶν Ἱερέων, ὡς ἐν αὐτῇ καθορᾶται γε- γραμμένον, ἡ Μονὴ τῶν Ἱερέων, διάσημον τὸ πάλαι Μονα- στήριον καὶ ἀρχαῖον, ὡς κτισθὲν ἐγγὺς τῆς Βασιλείας τοῦ με- γάλου Κωνσταντίνου παρὰ τοῦ Ἀγίου Εὐτυχίου, συνεργὸν ἔχον- τος καὶ τὸν Μέγαν Νικόλαον, ἔτι Λαϊκὸν ὄντα, καὶ ἀπὸ εἰδωλι- κὸν Ναὸν μιανὰς τινος θεᾶς τῶν Ἑλλήνων εἰς Ναὸν μέγιστον καὶ κάλλιστον τῆς Θεοτόκου παρ' αὐτῶν ἀνοικοδομηθέντα, ὡς μέ- χρι τοῦ νῦν ὁράται, εἰ καὶ μὴ ἡ αὐτὴ οἰκοδομή· καὶ τόπος δὲ δείκνυται παρὰ τῶν ἐκεῖσε εὐρισκομένων, ἐν ᾧ ἰδίως προσήχεται ὁ μέγας Νικόλαος, Προσευχῇ λεγόμενος μέχρι τῆς σήμερον. Τοῦτο τοίνυν τὸ πάλαι διάσημον Μοναστήριον, διαφθαρὲν καὶ ἐρημωθέν, ἐγένετο μετόχιον τοῦ Κύκκου καὶ ἀνοικοδομήθη παρὰ τινος Νικηφόρου, Ἡγουμένου ἐπιγραφομένου Κύκκου καὶ Μονῆς, ὅστις καὶ Ἀρχιεπίσκοπος ἐ χρημάτισε Κύπρου ὕστερον. Οἶδα ὅτι ἀπιστήσουσι τοῖς γραφομένοις οἱ ἀναγινώσκοντες, καθὼς ἠπίστουν καγὼ· πλὴν ἀπελθὼν ἐκεῖσε ἐζήτησα περιέργως ἐγγραφὸν τι πρὸς βεβαίωσιν τῶν λεγομένων· ἀλλ' οὐδὲν ἔχειν ἔλεγον οἱ ἐκεῖ- σε Πατέρες. Περιερχόμενος γοῦν τὸ σκευοφυλάκιον θεωρίας χάριν εὖρον ἐκεῖ παρερριμμένον, ὡς ἀγνοούμενον, μικρόν τι τετράδιον, ἐν μεμβράναις παμπάλαιον καὶ ἀναγνούς αὐτὸ Ἑλληνικὸν ἔχον ὕφος ἔγνων μέρος εἶναι ἐκ τοῦ Βίου τοῦ Ἀγίου Εὐτυχίου, ὡς

ἄλλον Μωϋσέα αὐτὸν ἐπαινοῦντος τοῦ Συγγραφέως, καὶ καθὼς Μωσεῖ δέδωκε βοηθὸν ὁ Θεὸς τὸν Ἀαρών, οὕτω τῷ Ἁγίῳ Εὐτυχίῳ διδάσκοντι ἐν Κύπρῳ ἐδόθη βοηθὸς ἐκ Θεοῦ ὁ Ἱερὸς Νικόλαος, λέγοντος. Καὶ πρὸς πίστωσιν τίθημι αὐτολεξεῖ τὰ ἅπερ εὖρον ἐκείσε ἀπαρამεῖωτα. «Καὶ καθάπερ τῷ Μωϋσεῖ, φησί, ἐδόθη βοη-
»θός ὁ Ἀαρών, οὕτω καὶ τῷ Εὐτυχίῳ ἐδόθη ὁ Συστρατιώτης
»Νικόλαος· μετ' αὐτοῦ γὰρ τὸν Ναὸν τῆς ἀκαθάρτου θεᾶς κα-
»τέβαλε καὶ κάλλιστον τέμενος τῆς Ἁγίας Θεοτόκου ἀνήγειρε
»καὶ ἐκ τῶν λίθων τῆς Θεομάχου καὶ ἀκαθάρτου θεᾶς, τὸν ὁρώ-
»μενον Ἁγιον Οἶκον ὠκοδόμησεν. Εὐτύχιος μὲν τοὺς λίθους ἤ-
»νεγκε, Νικόλαος δὲ ἐλαξεύσατο καὶ ἀμφοτέρω ὠκοδόμησαν· καὶ
»ἡ Θεοτόκος Ἀγνή καὶ ἀμόλυντος ἐνόησε, Νικόλαος τῆς
»Λυκίας τὴν Προεδρείαν ἐμπιστεύεται, ὁ δὲ Μακάριος Εὐτύχιος
»ἐνταῦθα κατέμεινεν ἐν τοῖς πόνοις τῶν καρπῶν αὐτοῦ ἀγαλλό-
»μενος.» Καὶ ταῦτα μὲν ἐξ ὧν ἐτύχομεν Γραμμάτων ἱκανὰ πρὸς
πίστωσιν.

Καιρὸς δὲ δηλῶσαι καὶ περὶ τοῦ γενομένου πρώτου ἐμπρησμοῦ καὶ ὅσα ἀκόλουθα, ἔτι δὲ καὶ τινὰ Θαύματα συγγράψαι, καὶ ἅπερ ἐώρακα μάλιστα, καὶ οὕτω τέλος ποιῆσαι· ἐπεὶ οὐδὲ εὐκαι-
ρῶ γράφειν πλείονα καὶ ταῦτα γὰρ ἐν βίᾳ ἔγραψα. Εἴθε δὲ ἀπο-
δεχθεῖν τοῦτο εὐμενῶς ἡ Ὑπέραγνος Δέσποινα καὶ ὁ Μονογενὴς
Υἱὸς αὐτῆς ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις μου καὶ παράσχοι μοι τελείαν
τὴν συγχώρησιν καὶ ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ βήματος ἀκαταίσχυν-
τον τὴν παράστασιν, ὅτε ἐλεύσεται κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς,
κατὰ τὰς Γραφάς. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Πατέρες Σεβάσμιοι, δεχόμενοι
τοῦτο προθύμως (καίτοι μὴ γινόμενον ὡς ἐζητήσατε κατὰ πάν-
τα ἀπλοϊκῶς, ἀλλ' οὐδὲ οὖν πάλιν Ἑλληνικῶς, μεταξὺ δὲ τούτων,
κατὰ τὰς διαφόρους ὑποθέσεις, ἀποκλίνον πότε μὲν εἰς τὸν Ἑλ-
ληνικὸν χαρακτήρα, πότε δὲ εἰς τὸν ἀπλοϊκώτερον, ὡς καὶ ἐδυ-
νήθημεν καὶ ὡς ὠκονόμησεν ἡ Παντάνασσα.) εὐχεσθε ὑπὲρ ἐμοῦ
πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὴν ἀειπάρθενον Δέσποιναν, μὴ ἀμνημονοῦν-

τες τῶν ῥημάτων μου, ἀλλὰ φυλάττοντες τὰς Μοναστηριακὰς
Παραδόσεις καὶ Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας, ὡς παρελάβετε
καὶ μάλιστα ὑμεῖς οἱ τῆς Ἱερᾶς Συντάξεως Γέροντες καὶ οἱ κατὰ
καιροὺς Προφῆτες, φροντίζοντες πάντοτε διὰ τὸ συμφέρον τοῦ
Ἱεροῦ Μοναστηρίου καὶ μᾶλλον διὰ τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν
ἐν τῇ Ἁγίᾳ ταύτῃ Μάνδρᾳ περιεχομένων, ὡς λόγον ἀποδώσον-
τες ὑπὲρ αὐτῶν, καθὼς ὁ Θεὸς λέγει Ἀπόστολος. Καὶ ταῦτα
μὲν περὶ τούτων ἱκανά.

Ὁ δὲ ἐμπρησμὸς οὕτως ἐγένετο κατὰ τὸν Συγγραφεῖα, τὸν
καὶ μαρτυροῦντα, ὅστις συνέγραψε πάντα· διὸ καὶ πιστεῦσθαι
ἄξιον· ἐπειδὴ μετὰ τὸν ἐμπρησμόν πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη
παρῆλθον, ὅτε συνέγραψεν αὐτὸς πάντα ταῦτα καὶ διώρθωσε
καλῶς, ὡς γράφει, πλην δὲν φανερώνει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ὁ εὐλο-
γημένος καὶ ὄντως ἀξιομακάριστος διὰ τοῦτο, ὅπου συνέγραψεν,
ἀγκυρὰ καὶ διὰ τὴν προκοπὴν του καὶ διόρθωσιν, ὅπου λέγει, δὲν
χρειάζεται μαρτυρίαν τινά, ἐπειδὴ μαρτυροῦν τὰ γραφόμενα.
Συνέτρεχον ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν Μονὴν διὰ τὰ ἄπειρα τῆς Θεοτό-
κου Θαύματα πανταχόθεν ἀσθενεῖς καὶ δαιμονιζόμενοι, καθὼς καὶ
ταυτῶν, ποθοῦντες νὰ ἀπολαύσουν τὴν ὑγίαν τους· ἦν δὲ καὶ
πτωχὸς τις ἐν τῇ Μονῇ τότε, ἀσθενὴς ὢν καὶ τελείως ληθαργός,
ὅτε καὶ κατὰ φόβον τοῦ διαβόλου ἐγχωρίος τις ἐκ τῶν πλη-
σίων Κωμῶν ἐπορεύθη εἰς τὸ ὄρος εὐρεῖν ἀγριομέλι, ὅπερ καὶ
κατὰ συγκυρίαν εὐρὼν ἐπέθηκε πῦρ τοῦ διῶξαι τὰς μελίστας.
Αἴφνης δὲ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐκείνου φλόξ μεγάλη ἐγένετο καὶ τὸ βό-
ρειον μέρος πυρπολήσασα ἐφθασε καὶ μέχρι τῆς Μονῆς. Ἦν δὲ
ὁ ληθαργὸς τότε κοιμώμενος παρὰ τοὺς πόδας τῆς Θεοτόκου καὶ
βλέπει ἐν ὁράματι τὴν Ὑπέραγνον Δέσποιναν, λέγουσαν αὐτῷ·
«Ἐγέρθητι ταχέως καὶ λαβὼν τὴν Εἰκόνα μου φεῦγε καὶ σῶζου».
Ἐξυπνὸς οὖν γενόμενος ὁ ἀσθενὴς καὶ θεασάμενος ἑαυτὸν μὲν
ὕγι· τὸ δὲ πῦρ ἐγγίσαν τῇ Μονῇ λαμβάνει τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα,
ὡ τοῦ Θαύματος! καὶ ἔρχεται ἕως τοῦ Πεύκου, ὅς ἦν ἀνωθεν

τῆς Μονῆς πρὸς τὸ Νότιον μέρος καὶ ἐπέθηκεν αὐτὴν ἐν τῷ Πεύκῳ, οὗ καὶ τὰς ρίζας οἱ Εὐσεβεῖς ἀνέσπασαν δι' εὐλάβειαν· ἔστι δὲ νῦν ἄλλος τις μέγας, ὡς ὁράται ἐγγὺς τοῦ τόπου, ἔνθα ἦν ἐκεῖνος· θεασάμενοι δὲ μετὰ ταῦτα καὶ οἱ ἐν τῇ Μονῇ Πατέρες τὴν φλόγα, μηδενὸς ἄλλου φροντίζοντες, ὥρμησαν τοῦ λαβεῖν τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα ἐκ τοῦ Ναοῦ, μὴ εὐρόντες δὲ αὐτὴν ἐθαύμαζον καὶ ἀποροῦντες ἐθρήνου ἀπαρηγόρητα. Ἄλλ' ἐπεὶ τὸ πῦρ οὐ μόνον τὸν Ναόν, ἀλλὰ καὶ τὴν Μονὴν ὅλην ἐπυρπόλει, οὖσαν κατεσκευασμένην ἐκ ξύλων, ἔφευγον κλαίοντες, τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν πραγματευόμενοι. Πυρποληθέντος δὲ τοῦ Μοναστηρίου καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῷ Βιβλίων, Εἰκόνων, Κειμηλίων καὶ τῶν λοιπῶν, ὅτε ἔμελλε πλησιάσαι τὸ πῦρ, ἔνθα ἦν ἡ Ἀγία Εἰκών, παραχρῆμα ὑπὸ Θείας δυνάμεως ἐπαναστραφὲν ἀπὸ πρὸς τὸν ἰδόντες οἱ Πατέρες ἔτρεχον πλησίον ἰδεῖν τὸ γεγονός καὶ θεωροῦσιν αἰφνης ὑγιῇ τὸν πρῶτον ἀκίνητον καὶ ἐν τῷ Πεύκῳ τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, καὶ πίπτοντες κατὰ γῆς ἔχυνον ποταμὸν δάκρυα, λυπούμενοι μὲν διὰ τὴν φθορὰν τῆς Μονῆς, χαίροντες δὲ διὰ τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, πῶς δὲν ὑστερήθησαν τοιοῦτου Θησαυροῦ.

Ταῦτα ἀκουσθέντα εἰς τὸν Κρατοῦντα τότε τῆς Νήσου, καλούμενον Ρεπιερ Ντελαζανία, κατὰ τὸν Συγγραφέα, διηγουμένου δὲ μάλιστα πάντα τὰ γεγόμενα καὶ τὰ τοῦ πρῶτου ἀθηνόου καὶ ληθαργοῦ, ἠθέλησε τοῦ ἀνοικοδομῆσαι τὴν Μονὴν δι' εὐλάβειαν· ἀλλ' ἡ τούτου σύζυγος διὰ τὸ εἶναι τὴν Μονὴν ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῆς Μυριανθούσης, ἣτις ἦν προῖκα αὐτῆς, ἐζήτησε δι' ἰδίων ἀναλωμάτων ἀνοικοδομῆσαι τὴν Μονὴν· συγκατανεύσαντος δὲ εἰς τοῦτο τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἦν ὁ λόγος ἔργον εὐθὺς καὶ χρήματα ἐδόθησαν ἱκανὰ τοῖς Μοναχοῖς, ὧν ἀρχηγὸς ἦν τότε Λουκάς Ἱερομόναχος καὶ Συμεὼν Μοναχός. Ἐν μηνὶ δὲ Ἰουνίῳ γενομένου τοῦ ἐμπρησμοῦ, εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς Ἰουλίου κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἤρξαντο τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Ναοῦ καὶ τῶν κελλίων, τελειωθέντων μέχρι τοῦ τέλους Δεκεμβρίου μηνός, κατὰ τὸ ἔξα-

κισχιλιοστὸν ἐβδομηκοστὸν τρίτον ἔτος, συνδραμόντων πολλῶν εἰς τὴν οἰκοδομὴν καὶ πάντων σχεδὸν τῶν Χριστιανῶν βοηθησάντων. Ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκοδομὴ ἐκείνη, οὕσα ἐκ ξύλων, οὐκ οἶδα ὅπως, ὑπ' ἄλλου ἐμπρησμοῦ πάλιν δεύτερον ἐπισυμβάντος, καθὰ καὶ προεῖρηται, εἴτε ὑπ' ἄλλης τινὸς αἰτίας ἅπαντα διεφθάρη, ἡγουμενεύοντος τότε Συμεῶνος Ἱερομονάχου. Κατὰ τὸ χιλιοστὸν πεντακοσιοστὸν τεσσαρακοστὸν δεύτερον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ ὠκοδομήθη ὁ Ναὸς καὶ τὰ Φοινικωτὰ λεγόμενα Κελλία τὰ πρὸς Δυσμὰς, νὰ σφύζωνται μόνον ἐκ τῆς οἰκοδομῆς ἐκείνης ὡς παλαιὰ καὶ τὸ Τραπεζαρεῖον· ἐπειδὴ τὰ πρὸς Ἀνατολὰς καὶ τὰ κατὰ τὸ Νότιον μέρος εὕρισκόμενα νῦν Κελλία ὠκοδομήθησαν παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Ἠγουμένου Μελετίου κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἑπτακοσιοστὸν Σωτήριον ἔτος καὶ ἐπέκεινα. Ἡ δὲ μεγάλη φαινομένη Στέρνα ἐγένετο παρὰ τοῦ μετ' αὐτὸν ἡγουμενεύσαντος Μακαρίου Σωφρονίου, ἐπιστατοῦντος ἐν τούτοις πᾶσι καὶ τοῦ Μακαρίου Σκευοφύλακος Χριστοδοῦλου, πάντων τε τῶν Πατέρων μοχλοῦντων, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ μαίστορος Χριστοδοῦλου, κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἑπτακοσιοστὸν τεσσαρακοστὸν πέμπτον ἔτος, ὅτε προεστάτευσεν τῆς Μονῆς ὁ οἰκονόμος Παρθένιος Ἱερομόναχος. Τότε ὠκοδομήθη καὶ τὸ πλησίον τῆς Ἐκκλησίας Κελλίον καὶ ταῦτα μὲν εἰδήσεως μικρᾶς χάριν ἐγράφησαν ἐν συντομίᾳ περὶ τῆς ἐλεύσεως τῆς Ἀγίας Εἰκόνος εἰς Κύπρον καὶ τῶν ἀκολουθησάντων δύο πυρκαϊῶν. Τὸ δὲ Λεῖψανον τοῦ Ὁσίου Ἡσαίου οὐχ εὐρέθη τὸ σύνολον οὐδὲ ὁ τόπος, εἰς ὃν ἐτάφη, ἐστὶ γνωστός, ἀλλὰ καὶ αἱ Κτιτορικαὶ αὐτοῦ Διατάξεις ὑπὸ τοῦ γενομένου ἐμπρησμοῦ διεφθάρησαν.

Ἀλλὰ καιρὸς ἤδη καὶ τινα διηγήσασθαι θαύματα τῆς Παρθένου διὰ τῆς Ἀγίας ταύτης καὶ Χαριτοβρύτου τελεσθέντα Εἰκόνος· πάντα δὲ εἰπεῖν τὰ καθ' ἑκάστην γινόμενα ἀδύνατον, ὕψος γὰρ Οὐρανοῦ καὶ βάθος Γῆς τίς ἐξιχνιάσει; Ψάμμον τῆς Θαλάσσης καὶ Ἄστρα Οὐρανοῦ τίς ἐξαριθμήσει; εἰ γὰρ ἐπιχει-

ρισθείην συγγράφαι ὅσα ἀκήκοα καὶ ὅσα ἐώρακα, πάντως ἐπιλείψει με ὁ χρόνος διηγούμενον. Ἀλλὰ πρῶτον καὶ θαυμασμοῦ ἄξιόν ἐστι, πῶς ἀπαντᾷ τὸ Σεβάσμιον τοῦτο Μοναστήριον εἰς τόσα ἀπαραίτητα ἐξοδα καὶ καταδρομὰς τῶν ἐξωθεν· πῶς εὐρισκόμενον ἐν οὕτω δυσβάτῳ τόπῳ καὶ ἀπαρκαμυθίῳ, κατὰ τὰ σωματικά, ἔχει πάλιν ἱκανὰ τὰ πρὸς ζωάρκειαν; πῶς οἱ ἡμίονοι, τὰ τῆς Μονῆς λέγω, μουλάρια, ἀκαταπαύστως κοπιᾶζοντα τὰς τραχύτητας τῶν ὁρέων πρὸς τὴν τῶν ἀναγκαίων κομιδὴν, οὐδὲν εἰσβλάπτονται; οὐ μὴν οἱ στρατοκόποι αὐτοί, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ χειμῶνος, πῶς τοσούτων ἀπερχομένων προσκυνητῶν μετὰ παιδίων οὐδὲν δεινὸν ἐν ταῖς δυσχερεῖαις καὶ τῇ τραχύτητι τῆς ὁδοπορίας πάσχουσιν; εἰ δέ τι καὶ συμβαίῃ ἐν τοῖς κρημνοῖς, παραδόξως πάλιν βοηθοῦνται οἱ πίπτοντες, καθὼς ποτὲ γέγονε νηπιῷ τινὶ κρημνισθέντι καὶ παραδόξως φυλαχθέντι. Συνέβη δὲ τοῦτο αὐτὸ καὶ ἐν τῷ πρωτοψάλτῃ Χρυσάνθῳ τῷ Ἱερομονάχῳ, πεσόντι εἰς κρημνῶδη τόπον καὶ κίνδυνον ζωῆς ἀπειλοῦντα, ἐξ οὗ παραδόξως ἐσώθη διὰ τῆς Θεοτόκου, ὡς αὐτὸς μαρτυρεῖ. Τίς γὰρ ἀριθμῇ τὰ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἄπειρα Θαυμάσια καὶ τὰ εἰς τοὺς δαιμονιζομένους; μάλιστα τὰ γινόμενα εἰς τοὺς ἐν θαλάσῃ πλέοντας καὶ εἰς κίνδυνον ἐρχομένους; πῶς εὐθὺς παραδόξως λυτροῦνται τὴν Θεοτόκον ἐπικαλούμενοι; καὶ ἀρκεῖ ἀντὶ πάντων εἰς μαρτυρίαν ὁ ναυαγῆσας ἐκεῖνος καὶ ἐπὶ ψιαθίου ἔνδον τῆς θαλάσσης καθεσθὲς καὶ τῇδε κάκεισε περιφερόμενος, ὅστις καὶ ἐσώθη εὐθὺς διὰ τῆς Θεοτόκου ἐπικαλούμενος τὴν ἐν Κύκῳ Χαριτόβρυτον Εἰκόνα αὐτῆς· διὸ καὶ ἐλθὼν ἐμόνασε, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν· Γρηγόριος οὗτός ἐστιν.

Ἄλλος δὲ τις Μοναχὸς Ἰάκωβος τοῦνομα. Ζωγράφος τὴν τέχνην, ἔχων ἔνδον τοῦ δαίμονα πονηρὸν χρόνους ἱκανοὺς καὶ εἰς Κύπρον καταντήσας, σφῶζων σκοπὸν διὰ τὰ προσπέσει εἰς τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα καὶ τὰ προσκυνήσῃ αὐτήν, ὅπως τύχῃ ἰάσεως, μὲ ζέσιν πίστεως ἐκίνησεν ἐπὶ κτῆνος καθίσας ἐλθεῖν εἰς τὸ

Ἱερὸν Μοναστήριον, μετὰ καὶ ἐτέρων Χριστιανῶν. Ἐξερχόμενος δὲ τῆς Λευκωσίας τῆς Χώρας ἐξωθεν ἤκουον φωνὴν οἱ συνοδοιπόροι τοῦ ῥηθέντος Ἰακώβου, λέγουσαν· Ἰάκωβε, ποῦ βούλῃσαι νὰ ὑπάγῃς; στρέψον ὀπίσω καὶ μὴ πηγαίνῃς· ὅπερ γέγονε δις καὶ τρίς· ἤκουον μὲν τὴν φωνήν, τινὰ δὲ οὐχ ἐώρων, ἐπεὶ καὶ ἐλάλει ἔσωθεν αὐτοῦ ὁ δαίμων. Φοβηθέντες οὖν ἠθροῦντο στραφῆναι εἰς τὰ ὀπίσω, ὁρῶντες δὲ τὸν ἄνθρωπον ἡσυχον ὄντα καὶ μηδὲν τὸ σύνολον ταραττόμενον ἢ λαλοῦντα ἔλαβον θάρρος, ἐλπίζοντες εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐπικαλούμενοι ἐβάδιζον τὴν ὁδὸν καὶ ἐλθόντες ἕως ἡμῖς τοῦ δρόμου ἤκουον πάλιν λαλοῦντα τὸν δαίμονα καὶ στενοχωροῦντα τὸν Ἰάκωβον καὶ λέγοντα· Ἰάκωβε, τί κακὸν σοὶ ἐποίησα; τῶρα τόσους καὶ τόσους χρόνους, ὅπου συνευρίσκομαι σὺν σοί, καὶ θέλεις νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Παναγίαν τοῦ Κύκκου, διὰ τὰ μὲ ἐξελάσῃς; ἢ θαρρεῖς πῶς εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ Εἰκὼν ὡσάν τὰς Εἰκόνας, ὅπου ἱστορεῖτε σεῖς; ἕως τοῦ νῦν εἰς κανένα κρημνὸν δὲν σὲ ἔρριψα οὔτε εἰς ὕδωρ οὔτε εἰς πῦρ, καὶ διὰ τί σὺ θέλεις νὰ μὲ κακοποιήσῃς; ὁμῶς ἤξευρε πῶς δὲν σὲ ἀφήνω νὰ προσκυνήσῃς τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα. Οἱ δὲ σύντροφοι τοῦ Ἰακώβου ἐβίαζον τὸ ζῶν, ὅπου ἦτον ἐπιβεβεηκώς. Ἀφ' οὗ ὁμῶς ἐφθασαν εἰς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον καὶ πεζεύσαντες εἰς τὴν πύλην τοῦ Μοναστηρίου ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ, ἐπέζευσε μετ' αὐτῶν καὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ ἐκάθισεν. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς· ὕπαγε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ σὺ νὰ προσκυνήσῃς, ὡς ποιοῦσι καὶ οἱ ἄλλοι. Ἐβουλήθη δὲ δις καὶ τρίς ἀναστῆναι, ἀλλ' οὐκ ἠδύνατο εἰς τὸ παντελὲς σαλεῦσαι· ἀλλ' ἔγινε τόσον βαρὺς καὶ ὀγκώδης, ἐκ συνεργείας τοῦ δαίμονος, ὥστε νὰ ἤτῳν τις λίθος μέγας ἀκίνητος. Ἐβάλλθησαν δὲ περισσοὶ ὁμοῦ τοῦ ἐγείραι αὐτόν, ὁμῶς οὐδὲ νὰ τὸν κινήσουν ποσῶς ἐδυνήθησαν. Ἐμείνει δὲ ἐκεῖ εἰς τὴν πύλην τρεῖς ἡμέρας, ὕστερον δὲ μετὰ μεγάλου κόπου καὶ βίας ἐφθασεν ἕως τὴν Πύλην τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκεῖ

ὁμοίως τὸν ἐμπέδισεν ὁ δαίμων τελείως καὶ οὐκ εἶα αὐτὸν εἰσελθεῖν· ἔλεγε γὰρ οὐκ ἐὼ σε εἰσελθεῖν. Ἀμπαθάν δὲ αὐτὸν καὶ ἐβίαζον, ἵνα ἐμβῇ ἔσω τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' αὐτὸς ἔμεινεν ἀκίνητος. Ἐστάθη δὲ καὶ εἰς τὴν Πύλην μερικᾶς ὥρας ἐμποδιζόμενος, ὕστερον δὲ μὲ μεγάλην στενοχωρίαν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐλθὼν ἔμπροσθεν τῆς Ἀγίας Εἰκόνος προσεκύνησεν, ὁ δὲ δαίμων, φρίττων τὴν δύναμιν τῆς Ἀειπαρθένου, ἔρριψεν αὐτὸν χαμαί, καὶ ἐλεεινῶς ἐσπάραξε καὶ σφοδρῶς ἐτάραξε, καὶ εὐθέως ἐξ αὐτοῦ ἀνεχώρησε, τὴν συμφορὰν αὐτοῦ ὀδυρόμενος καὶ λέγων· ὑπάγω ὅτι διώκει με ἡ δύναμις τῆς Ἀγίας Εἰκόνος διὰ τῆς Θεοτόκου· (ὦ τῶν ἀνεξιχνιάστων καὶ ἀπείρων Θαυμασίων σου, Δέσποινα!)· ἠγέρθη δὲ ταχέως ὁ ἄνωθεν Ἰάκωβος ὑγιῆς καὶ σωφρονῶν, ὕμνους καὶ εὐχαριστίας ἀναπέμπων τῇ Θεομήτορι, ὃς τις μετὰ τὴν θεραπείαν ἰστόρησεν Εἰκόνας περισσάς, μάλιστα εἰς τὴν Κύπρον.

Τίς δὲ ἀριθμῆσαι δύναται τὰ ἐν ταῖς ἀνομβρίαις παραδόξως φαινόμενα ὑδατώδη νέφη; τίς εἰπεῖν ἰσχύει τὴν ἀποστροφὴν τῶν ἐν ἀκαθαρσίαις οὐσῶν γυναικῶν· καὶ τί λέγω ταῦτα; ἀληθῶς τινες στεῖραι ἔτεκον, ἀλαλὸν τι παιδίον ἐγένετο εὐλαλὸν καὶ ἔτερον ὡσεὶ νεκρὸν κείμενον ἔμπροσθεν τῆς Θεομητορικῆς ταύτης Εἰκόνος τεθαραπευμένον ἐδείχθη. Ὡς ξένου Θαύματος! ἔστωσαν μάρτυρες τῶν Θαυμάτων πάντων καὶ κήρυκες οἱ ἐν ἀσθενείᾳ γενόμενοι σκλάβοι τῆς Θεοτόκου, καθὼς καὶ ὁ ἐκ Καστορίας Ἀργύρης, ὅστις ὑπὸ τινος πάθους καταπνιγόμενος καὶ εἰς κίνδυνον ζωῆς εὕρισκόμενος περιέθετο ὡς δοῦλος κατὰ τὸ σύνθημα τῷ τραχήλῳ τὸ Κολλούριον, ἐν τῇ Μονῇ τότε εὐρεθεὶς ὡς προσκυνητῆς, καὶ παραχρῆμα ἠλευθερώθη τοῦ πάθους, ἰχώρων πολλῶν ἐκχυθέντων ἐκ τοῦ στόματος.

Καὶ ὁ στρατοκόπος δὲ Γεώργιος, συντρίψας τὸν πόδα αὐτοῦ κατὰ τὴν ὁδόν, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὑγιῆς παρ' ἐλπίδα πᾶσαν ἀπεδείχθη. Φαίνεται καὶ χειρὰ τις σιδηρὰ, εἰς μνήμην τοῦ γενο-

μένου πρὸς τινὰ Ἑθνικὸν Θαύματος· οὗτος γὰρ κινήσας τὴν χεῖρα κατὰ τῆς Ἀγίας Εἰκόνος, ἔλαβεν εὐθὺς τὴν παιδείαν, τῆς χειρὸς αὐτοῦ ξηρανθείσης· ὅθεν καὶ πάντες φρίττουσιν οἱ Ἑθνικοὶ Παναγίαν τοῦ Κύκκου ἀκούοντες. Καὶ Ἑθνικός τις, Σατράπης μέγας τῆς Νήσου, ἀκούων περὶ τῆς Ἀγίας Θεομητορικῆς Εἰκόνος πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα καὶ ὅτι ἐνεργεῖ εἰς τὰς ἀνομβρίας, αὐχμοῦ τότε ἐν τῇ Νήσῳ ὄντος διὰ παιδείαν τῶν κατοικοῦντων, ἐκάλεσε τὸν Ἠγούμενον καὶ μετ' ἀπειλῆς εἶπε πρὸς αὐτόν· ἀκούω πῶς πλανᾷς τὸν Κόσμον, καλόγαρε, μὲ ἕνα σουρέττι, ὅπου ἔχεις· ὅμως μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἤξευρε, ἀνίστως καὶ δὲν γίνῃ βροχή, θέλω καύσει εἰς τὴν κεφαλὴν σου τὸ σουρέττι σου (ἐνωῶντας τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα), καὶ ὕστερον νὰ σὲ θανατώσω. Ταῦτα ὁ Ἠγούμενος ἀκούσας, ἦλθεν ἐντρομος εἰς τὴν Μονὴν καὶ νηστεύων ἐλιτάνευε μετὰ τῆς Ἀγίας Εἰκόνος περιερχόμενος· ἦν δὲ ἐν Μυριανθούσῃ ὅτε ἡγγικεν ἡ διορία, καὶ λοιπὸν δεόμενος πίπτει κατὰ γῆς ἔμπροσθεν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος χύνων ποταμὸν δάκρυα, ὥστε ὑγρανθῆναι τὸ ἔδαφος, καὶ εὐθὺς, ὡς τῆς ἐν τῇ Χαριτοβρύτῳ Εἰκόνι σου μεγάλης Χάριτος, Ὑπέραγνε Δέσποινα! νέφος μικρὸν ἐφάνη περὶ τὸ μέσον τοῦ Οὐρανοῦ καὶ σκότος πολὺ ὕστερον, ὥστε καὶ ἐκινδύνευσαν ἐκ τῆς μεγάλης βροχῆς. Τότε γοῦν θαυμάσας καὶ ὁ Σατράπης ἔδωκεν Ὅρισμὸν Βασιλικὸν εἰς τὸν Ἠγούμενον ἀνεμποδίστως νὰ περιέρχεται τὴν Νῆσον, λιτανεύων μετὰ τῆς Ἀγίας Εἰκόνος. Καὶ τάδε μὲν πάλαι ἐγένετο.

Τὸ δὲ νεωστὶ συμβάν ἐν τῇ καταδρομῇ τοῦ Βασιλικοῦ Σατράπου (ὁ πεκὴρ Πασιᾶς ἐστὶν οὗτος) καὶ ἐν ὥρᾳ θέρους, καθὼς οἱ πάντες γινώσκουσιν, ὡς τοῦ Ἡλίου τότε ὄντος ἐπὶ τὸν Λέοντα, πῶς οὐ θαυμάσαι μοι, ὅπου ῥέει μοι τὸ δάκρυον γράφοντι; Ἦπεμπεν ἐκεῖνος ὁ ἐρασιχρήματος (ὁ ντελίμπασις ἐστὶν ὁ λεγόμενος) τὸν ὁμότερον τῶν ἑαυτοῦ ὑπηρετῶν ἐπὶ τὴν Μονήν, ἀπειλῶν τὰ ὀλέθρια. Ἐγὼ δὲ τότε, καίτοι ἀσθενῶν, πλὴν προτροπῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀγίου Κύπρου Κυρίου Φιλοθέου

ἐπορεύθη τὸν ζητεῖν τὸν τῆς Μονῆς Οἰκονόμον, ὃν περ εὐρὺν ἐδήλωσα πάντα τὰ αὐτῷ ἀγνούμενα καὶ κλαίοντες προεπέμψαμεν ἄνθρωπον, γράψαντες τοῖς ἐν τῇ Μονῇ οὖσιν, ἵνα πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα φυλάξωσι μάλιστα εἰς τι τῶν σπηλαίων, ὅπου προείπομεν, προσέχοντες καλῶς εἰς πάντα μετὰ ἀκαταπαύστων δεήσεων. Ἐφέρετο οὖν ἐν σπηλαίῳ τινὶ ἡ Ἀγία Εἰκών, λιτανευόντων τῶν Πατέρων μὲ δάκρυα· ἀλλ' ἅμα τῷ τεθῆναι ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐγένοντο βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ φοβεραί, ὥ παραδόξου Θαύματος! ἐν τρισὶν ἡμέραις ἀκαταπαύστως, ὥστε καὶ τὴν Κύπρον ὅλην ἐτάραξαν καὶ βροχὴ ῥαγδαία γέγονε τοσοῦτον, ὅσον οὐδὲ ἐν χειμῶνι· ὅθεν ἐκ τούτου ἐταπεινώθησαν οἱ πρῶην ἄκαμπτοι καὶ σκληροὶ καὶ μεγάλως ἐδειλίασαν οἱ Ἐθνικοὶ ἅπαντες, χρήμασιν ὀλίγοις μόνον ζημιώσαντες καὶ τότε τὴν Μονήν. Δέον δὲ γράψαι καὶ τὸν ὑστερον πυρπολισμὸν τῆς Ἀγίας Μονῆς καὶ τὸν ἀνακαινισμὸν αὐτῆς καὶ οὕτω τέλος ποιῆσαι.

175 Κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἐπταχοσιοστὸν πεντηχοστὸν πρῶτον ἔτος ἀπὸ Θεογονίας, κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον, ἐπυρπολήθη ἤδη τρίτον ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονὴ ἐξ ὀλοκλήρου (οὐκ οἶδα ὅπως) ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, προστατεύοντος τοῦ ἁγίου Οἰκονόμου Κύρ Παρθενίου, φυλαχθείσης αὖθις τῆς Ἀγίας Εἰκόνας ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν Εἰκόνων καὶ ὀλίγων Κειμηλίων. Κατὰ δὲ τὸ χιλιοστὸν ἐπταχοσιοστὸν πεντηχοστὸν πέμπτον ἔτος ἀνωκοδομήθη αὖθις διὰ προστασιῶν τῆς Θεομήτορος παρὰ τοῦ αὐτοῦ Οἰκονόμου, ὑπομείναντος τοῦ αἰοδίου θλίψεις καὶ στενοχωρίας καὶ κόπους οὐκ ὀλίγους· τοσοῦτον ἀγαπᾷ καὶ προστατεύει ἡ Ὑπέραγνος Δέσποινα τὴν Ἱερὰν ταύτην Μονήν, διατηροῦσα καὶ σκέπουσα αὐτὴν καὶ αἰε φροντίζουσα ὑπὲρ αὐτῆς, ὥς καὶ σαφέστατα αὐτῇ τῇ Μονῇ ἡ ἰδία Θεοτόκος ἀπέδειξε· μετὰ γὰρ τὸν πυρπολισμὸν ἐρχόμενοι οἱ Πατέρες ἐκ τῆς Βασιλικῆς, τόπος οὕτω καλούμενος, εἰς τὴν Μονὴν ἐώρων μακρόθεν ἔνδον τῆς Ἐκκλησίας φῶτα φαίνοντα· πλησιάζοντες δὲ οὐδὲν ἐθεώρουν, τεκμήριον ἀλη-

θῶς σαφὲς τῆς Θεοτόκου ἐπισκέψεως πρὸς τὴν Μονήν τῆς, ὡς καὶ τὸ παρὸν Τροπάριον τοῦ δευτέρου Κανόνος, ὅπου ἐν τῷ τέλει τῆς Βίβλου κατεστρώθη, φανεροὶ εἰς τὴν πέμπτην Ὁδὴν.

«Νέον ὦφθη καὶ τοῦτο, τῇ πυρποληθείσῃ σου Μονῇ Πανάμωμε, φῶτα ἐν εὐσήμεσις ἡμερῶν κατὰ νύκτα ἐξάπτοντα, καὶ Ἔννη ὡραία περιπολοῦσα τὸν Νάον σου, λαμπροφόρος τ' ὁρθεῖσα οἷς ἤθελεν».

Καὶ ἄλλοτε πάλιν ἐβλεπον οἱ καθαροὶ τὸν βίον Πατέρες Γυναῖκα περιβεβλημένην τὸν ἥλιον, πάνυ ὡραίαν καὶ ὑπέρλαμπρον, περιερχομένην τὴν Μονήν (ὡς βεβαίως τὸ ἄνωθεν Τροπάριον)· ἀνωκοδόμησε δὲ αὐτὴν ἐκ βάθρων ὁ αἰμίμηστος, πρῶτον μὲν τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ θόλου τρίχρον, εἶτα τὸ Ἡγουμενεῖον πάνυ ὡραῖον μετὰ θόλου, ὡς ὁρᾶται νῦν, μὲ τὴν σειρὰν τῶν ἁγίων καὶ κάτω Κελλίων καὶ τὰ πρὸς Νότον Κελλία τετράχροα, πρὸς τούτοις τὸ τραπεζαρεῖον, μαγειρεῖον, μαγειρίον, φούρνον καὶ κελλάρια, ὁμοῦ καὶ τὰ πρὸς Ἀνατολὴν ἀποβλέποντα Κελλία. Ὑπέμεινε δὲ ὁ αἰοδῖμος περιστάσεις καὶ κινδύνους μεγάλους, ἐπεὶ, ἀπαρτίζωντας τὴν Ἐκκλησίαν, ἐξαίφνης ἐγκρεμίσθη ὁ θόλος, πλακῶνωντας ὑποκάτωθεν καὶ τοὺς οἰκοδόμους (οὐκ οἶδα δὲ εἴτε ἀπὸ ἀνεπιτηδεϊότητα τῶν κτιστῶν ἢ διὰ τὴν δειξὴ καὶ ἕτερον Θαῦμα ἢ Θεοτόκος)· ὁμοῦ δὲ τῇ δυνάμει καὶ χάριτι τῆς Πανυμνήτου ἀβλαβεῖς ἐτηρήθησαν, ὡς καὶ τὸ Τροπάριον φανερὰ τὸ κηρύττει, ὃν καὶ τοῦτο ἐκ τῆς ἑκτῆς Ὁδῆς τοῦ ἁγίου Κανόνος.

«Ἐνὸν ὄντως ἐδείχθη, οἱ καταχωννύμενοι ὑπὸ τοῦ κτίσματος, τῆς Μονῆς σου Κόρη, ἣν ἐξελέξω Εἰκόνας εἰς οἶκον τῆς Κυκλιωτίσσης, σῶσι ἐφάνησαν καὶ ζῶντες, τῇ σῇ χάριτι μόνῃ Πανθαύμαστε».

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ αἰοδίου κύρ Ἐφραίμ, ὁ θαυμαστός οὗτος ἀνὴρ ἀνήγειρεν αὖθις τὴν Ἐκκλησίαν οὕτω περικαλλῆ καὶ ὡραίαν, ὡς νῦν καθορᾶται, ὑπομείνας πολλὰς συμφορὰς καὶ ζημίας, ὅπου ἂν ἦτό τις ἐξ ἡμῶν, βεβαιότατα ἤθελε παραιτηθῇ

τοῦ ἔργου καὶ σμικρύνῃ τὴν προθυμίαν του. Εἶναι δὲ ἄξια ἐνθυμήσεως καὶ θαυμασμοῦ τοῦ μακαρίτου τούτου ἀνδρὸς τὰ κατορθώματα· πρῶτον μὲν ἡ ἀγάπη, ἣν εἶχε πρὸς τὴν Θεοτόκον, ἡ ἔφεσις εἰς τὰ πνευματικά, ἡ γενναιοῦτης καὶ μεγαλοψυχία, ἡ ἄκρα του ὑπομονὴ εἰς ἅπαντα τὰ τυχόντα. Μαρτύρομαι δὲ ὅτι οὐκ οἶδα ἕτερον ὡς αὐτόν, ὥστε, ἐὰν ἦτον ἕτερός τις, ἐξάπαντος ἤθελε μεταστρέψῃ τὸν σκοπὸν του, μετὰ τὸν ἐγκρεμισμόν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπεὶ οὐκ ὀλίγη ζημία ἠκολούθησεν, ὑπέρμετρος σχεδόν. Αὐτὸς δὲ ὁ ἀείμνηστος ἅπαντα τῇ Θεοτόκῳ ἀναθεῖς ἤρξατο αὐτῇ τοῦ ἔργου εἰς τὸ κτίζειν, ἐλπίζων εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, ἡ καὶ συνδραμοῦσα ἐβοήθησεν αὐτῷ, διὰ μέσου τῶν φιλοχρίστων, φωτίζουσα τούτους ἐπαρκεῖν αὐτῷ, καὶ ἐτελείωσεν αὐτὸ τὸ θαρρέστον ἔργον καὶ ἀνήγειρε τὸν οὕτω περιφανῆ Ναὸν καὶ ἅπαντα τὰ περικαλλῆ κτίρια τὰ νῦν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Μονῇ ὁρώμενα· ὅστις καὶ μετὰ τὴν οἰκοδομὴν Ἡγούμενος ἐχρημάτισε καὶ θαρρέστως ζήσας καὶ πολιτευσάμενος, πλήρης ἡμερῶν γενόμενος καὶ πολλοὺς πρὸς Θεὸν προσαγαγὼν διὰ τῶν ἐναρέτων ὑποδειγμάτων καὶ θαρρέστου πολιτείας αὐτοῦ, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ εἰς τὸ μετόχιον τοῦ ἁγίου Δομετίου, ἐνταφιάσθεις εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἀρχαγγέλου, κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἐπτακοσιοστὸν ἐβδομηκοστὸν ἔκτον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ κατὰ μῆνα Ἰανουάριον καὶ μεταβὰς ἀπὸ τῆς προσκαίρου ταύτης ζωῆς εἰς τὰς αἰωνίους Μονὰς τοῦ ἀπολαβεῖν παρὰ Θεοῦ διὰ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας τὴν ἀντιμισηθίαν τῶν μόχθων καὶ ἀγώνων του, ὡς ὑπὲρ τῆς Μονῆς αὐτῆς λίαν μοχθήσας.

Καὶ ταῦτα μὲν ἱκανά· πάντα γὰρ γράψαι ἀδύνατον, ὑπέρμετρα ὄντα καὶ ἄπειρα καὶ μάλιστα, ἐν βίᾳ, ὡς τοῦ καιροῦ οὕτω με κατεπιείγοντος, διὸ καὶ ὡς ἔτυχε γέγραπται, πότε μὲν Ἑλληνικῶς, πότε δὲ ἀπλοϊκῶς, εἰ καὶ πάντα ἀπλοϊκῶς παρεκλήθημεν γράψαι, ἀλλ' ἴσως ὡς ἐγένετο οὕτως ἀρέσκεται καὶ ἡ Ὑπεραγνος Δέσποινα.

Ἐρρωσθε οἱ ἀναγινώσκοντες καὶ μέμνησθε τοῦ ταπεινοῦ Ἐφραίμ.

Σ Χ Ο Λ Ι Ο Ν

ΔΕΝ εἶναι ἀμφίβολον οὔτε μὴν ἀπίστευτον εἰς ἄνθρωπον Χριστιανὸν Ὁρθόδοξον, ὅτι νὰ εὑρίσκηται ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς τὰς ψυχὰς καὶ εἰς τὰ σώματα τῶν Ἀγίων, ἀμὴ ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς τάφους αὐτῶν καὶ εἰς τὰς εἰκόνας αὐτῶν, καθὼς τὸ μαρτυρεῖ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς εἰς τὸν πρῶτον περὶ τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων Λόγον μετὰ τὸν μέγαν Γρηγόριον, οὕτως γράφοντες· «οἱ γὰρ Ἅγιοι καὶ ζῶντες πεπληρωμένοι» ἦσαν Πνεύματος Ἀγίου καὶ τελευτησάντων αὐτῶν ἡ Χάρις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἀνεκφοιτήτως ἐνεστι καὶ ταῖς ψυχαῖς καὶ τοῖς σώμασιν ἐν τοῖς τάφοις καὶ τοῖς χαρακτῆσι καὶ ταῖς Ἀγίαις Εἰκόσιν αὐτῶν, οὐ κατ' οὐσίαν, ἀλλὰ χάριτι καὶ εὐεργεσίᾳ». Διὰ τοῦτο καὶ θαυματουργεῖ ὁ Θεὸς καὶ διὰ τῶν εἰκόνων τοὺς καὶ διὰ τῶν τάφων τοὺς καὶ διὰ τῶν σωμάτων τοὺς· ὥστε κατὰ τὴν βεβαιότητα τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ μαρτυρίαν τούτων τῶν μεγάλων δύο Θεῶν Πατέρων βεβαιότατα πρέπει νὰ πιστεύωμεν ἀδιστακτως χωρὶς τινα ὑποψίαν καὶ σύγχυσιν τοῦ νοός μας, ὅτι ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος νὰ εὑρίσκηται εἰς τὰ σώματα, εἰς τοὺς τάφους καὶ εἰς τὰς εἰκόνας ὅλων τῶν Ἀγίων καὶ νὰ κάμνῃ ὁ Θεὸς διὰ μέσου αὐτῶν θαύματα ἄπειρα. Ἡ προσκύνησις, ὅπου γίνεται εἰς τὰς εἰκόνας τῶν Ἀγίων ἀπὸ ὅλους ἡμᾶς τοὺς Ὁρθόδοξους, δὲν εἶναι λατρευτική, ἀμὴ εἶναι δουλική καὶ τιμητική. Ἡ δὲ προσκύνησις, ὅπου γίνεται εἰς τὴν Θεοτόκον, εἶναι ὑπερδουλική· δὲν εἶναι οὔτε λατρευτική, καθὼς γίνεται εἰς τὸν Θεόν, οὔτε πάλιν εἶναι δουλική, καθὼς γίνεται εἰς τοὺς Ἅγίους, ἀμὴ εἶναι ὑπερδουλική· διότι ἡ Θεοτόκος συνέλαβεν ἐν γαστρὶ αὐτῆς καὶ ἐγέννησε τὸν Μονογενῆ Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Προανάρχου Πατρὸς καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἀνωτέρα πάντων τῶν Παιγμάτων καὶ πάσης Κτίσεως καὶ Ἀγγελικῶν Δυνάμεων καὶ τιμιω-

τέρα πάντων τῶν Οὐρανίων Νόων ἢ προσκύνησις, ὅπου γίνεται πρὸς αὐτήν, λέγεται Ὑπερδουλική, διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνην τὴν προσκύνησιν, ὅπου κάμνομεν εἰς ὅλους τοὺς Ἁγίους, τόσον εἰς τοὺς τάφους αὐτῶν, τόσον εἰς τὰ σώματα, ὅσον καὶ εἰς τὰς εἰκόνας αὐτῶν. Καὶ λοιπόν, καθὼς εἶπαμεν, ἀνίσως καὶ εἰς τὰς εἰκόνας, τὰ σώματα καὶ τάφους τῶν Ἁγίων ὅλων εὐρίσκεται καὶ κατοικεῖ ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τούτων τῶν δύο Φωστήρων, λέγω, τοῦ Δαμασκηνοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, πόσον μᾶλλον ἀκόμη πολλαπλάσιον καὶ πολὺ περισσότερον δὲν ἤθελε κατοικῇ καὶ εὐρίσκεται ὅλη ἡ τελειότης τῶν χαρισμάτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς ὅλας τὰς Θεομητορικὰς εἰκόνας τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας; Αὐτὴ, ὅπου ὀνομάζεται Μήτηρ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, αὐτὴ, ὅπου λέγεται Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως τῶν ὅλων Θεοῦ, Νύμφη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, αὐτὴ, ὅπου ἦτον ἐκλελεγμένη, προωρισμένη πρὸ καταβολῆς κόσμου διὰ αὐτὸ τὸ Μυστήριον, δηλαδὴ νὰ γεννήσῃ τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Προανάρχου Πατρὸς, αὐτὴ, ὅπου ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν Ἄναρχον Θεόν, πρὸ τοσοῦτους αἰῶνας πρότερον, Περιστερὰ Καθαρωτάτη, Ἀμωμος, Ἐκλεκτή, Πλησίον, καθὼς εἰς τὸ Ἄσμα τῶν ἁσμάτων φαίνεται. «ὅλη Καλὴ ἢ Πλησίον μου, ὅλη Καλὴ καὶ μῶμος οὐκ ἔστιν ἐν σοί· περίστέρα μου, νύμφη μου, ἐκλεκτή μου, ἡγάπησά σε ὑπὲρ πάντας ἡτὰς νεάνιδας» καὶ ἄλλα μυρία πολλά, ὅπου, ἐὰν ἤθελε τινὰς νὰ τὰ ἀπαριθμήσῃ ὅλα ἐν πρὸς ἓν, καιρὸς δὲν ἐξαρκεῖ. Πνεῦμα Ἅγιον ἐπῆλθεν εἰς αὐτήν, ὅταν παρὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου εὐηγγελίσθη τὸν Εὐαγγελισμόν. Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Προανάρχου Πατρὸς ἔλαβε σάρκα ἀπὸ τὰ πανάχρονα αὐτῆς αἷματα, ἐννεαμηνιαῖος προεξῆλθεν ἀπὸ τὴν Κοιλίαν τῆς κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, Θεὸς τέλειος καὶ ἄνθρωπος τέλειος, Θεάνθρωπος ὁμοῦ ὁ αὐτὸς Ἰησοῦς Σωτὴρ ὀνομαζόμενος.

Πῶς λοιπόν ἡ αὐτὴ ὀνομασθεῖσα Κεχαριτωμένη καὶ ἐν γυ-

ναῖξιν ἀπάσαις Εὐλογημένη νὰ μὴ κατοικῇ εἰς τὰς Εἰκόνας τῆς καὶ νὰ μὴ εὐρίσκεται εἰς αὐτάς ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος; Πῶς εἰς τοὺς δούλους τοῦ Υἱοῦ τῆς, καθὼς εἶπαμεν πρότερον εἰς τὰς εἰκόνας ἐκείνων, τάφους καὶ σώματα νὰ κατοικῇ ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ νὰ κάμνῃ ὁ Θεὸς δι' αὐτῶν τῶν Ἁγίων ἅπειρα θαύματα καὶ εἰς τὴν Θεοτόκον, ὅπου κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς, εἰς τὰς εἰκόνας μιᾶς τοιαύτης Μητρὸς τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων, μορφώματα καὶ ἐκτυπώματα, νὰ μὴ εὐρίσκονται ὅλα τὰ Χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πολὺ περισσότερον διαφορετικὰ ἀπὸ ὅλα τὰ σώματα, τάφους καὶ εἰκόνας ὅλων τῶν Ἁγίων; Βεβαιότατα καὶ ποῖος ἐξηχος καὶ τελείως τοῦ νοῦ ὑπερημένος ἤθελε τὸ κρίνῃ; Καὶ λοιπόν, ἐὰν ἀπλῶς μόνον εἰς κάθε εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ὅπου ἤθελεν ἱστορήσῃ κάθε τυχὸν Ζωγράφος, εὐρίσκεται ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθὼς καὶ εἰς ὅλων τῶν λοιπῶν Ἁγίων τὰς εἰκόνας εὐρίσκεται ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πολλῶ μᾶλλον εἰς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον πῶς τὴν ἱστορήσεν ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς, ἓνας τοιοῦτος μαθητὴς τοῦ Διδασκάλου Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ Θεοτόκος ἡ ἰδίᾳ τὴν αὐτὴν εἰκόνα ἐπερίλαβεν εἰς τὰς Παναχράντους Χεῖρας τῆς καὶ τὴν ἐκράτησεν ὥραν ἱκανὴν καὶ τὴν ἐθεώρησε πρεπόντως καὶ ἀμεδίως καὶ ἐκτείνασα τοὺς Θεοφεγγεῖς Ὀφθαλμούς τῆς πρὸς αὐτὴν ἐκφώνησεν ἐκεῖνα τὰ χαριτωμένα λόγια, τό, ἡ Χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ Τεχθέντος νὰ εἶναι μετ' αὐτῆς. Δὲν ἀμφιβάλλῃ τινὰς εἰς τοῦτο, λέγουσιν οἱ δοκησίσκοι τοῦ κόσμου τούτου, οἱ ἡπατημένοι καὶ μωροί, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, εἰς τὴν Σοφίαν τοῦ κόσμου τοῦ αἰῶνος τούτου· δὲν εἶναι ἀμφιβολία, λέγουσιν οἱ λεγόμενοι Ὁρθόδοξοι, ὅτι νὰ εὐρίσκεται ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς ὅλας τὰς εἰκόνας τῶν Ἁγίων, πολλῶ εἰς τὴν τῆς Θεοτόκου· λοιπὸν ποῖα εἶναι ἡ ἀπορία σου, ὅπου ἀπορεῖς, σοφώτατε φίλε τοῦ αἰῶνος τούτου; ποῖον τὸ ἐρώτημά

σου, ὁποῦ ἀμφιβάλλεις καὶ μὲ δισταγμὸν πολλὸν συλλογισμοὺς φέρεις εἰς τὸν ἑαυτὸν σου; εἰπέ. Ἡ ἀμφιβολία μου εἶναι, λέγει, διὰ τὸ πρόσωπον τῆς Ἀγίας Εἰκόνας, ὁποῦ δὲν τὴν θεωρεῖ καθ' ἑνα; τοῦτο μὲ ταράττει καὶ μὲ συγχύζει καὶ ἀμφιβάλλω, δισταῖζω καὶ ἀπιστῶ. Βαβαὶ τῆς ἀθλιότητος καὶ ἀπιστίας! φεῦ τῆς ἀδιακρίτου διαθέσεως! τῆς μωρᾶς καὶ ἀστάτου ἀποφάσεως! ἀκουσον, ἄνθρωπε, καὶ μὴ γίνου ἐρευνητὴς Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἄπειρος Σοφία καὶ ἡ Πρόνοια ἡ Θεϊκὴ κατὰ καιροὺς οἰκονομεῖ τὰ πάντα διὰ τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν καὶ ὠφέλειαν. Ἐδίωκεν ὁ Παῦλος ἕνα καιρὸν κατὰ ζῆλον τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἦτον διωρισμένος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Δαμασκὸν νὰ παιδεύσῃ ὅσους εὖρῃ Χριστιανούς, τὸν ὁποῖον ἐδίωρισαν οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερουσαλήμ· εἰς τὸν δρόμον ὅμως πηγαίναντες ἀκούει οὐρανθεν μίαν φωνὴν καὶ γίνεται ἔντρομος καὶ λέγει ἡ φωνὴ πρὸς αὐτόν· Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκεις; Ἀποκρίνεται ὁ Παῦλος μὲ φόβον καὶ τρόμον λέγωντας· καὶ ποῖος εἶσαι ἐσύ, ὁποῦ ἐγὼ σε διώκω, ποῖος εἶσαι, εἰπέ μοι; τίς, εἰ Κύριε; Λέγει ἡ φωνὴ πρὸς αὐτόν· ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς, ὃν σὺ διώκεις. Ἀκούσατε λοιπὸν σεῖς οἱ ἐρευνηταὶ καὶ περιέργοι· ἡ φωνὴ ἐκείνη, ὁποῦ ἐλάλησε πρὸς τὸν Παῦλον, ἦτο φωνὴ Θεία, ὁποῦ θέλει νὰ εἰπῇ πῶς ἦτον ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος. Λοιπὸν διατί ἐλαλήθη ἐκείνη ἡ φωνὴ εἰς τὰ ὦτα τοῦ Παύλου; βέβαια διὰ νὰ φοβηθῇ ὁ Παῦλος καὶ νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ τὸν στοχασμὸν ἐκεῖνον, ὁποῦ εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του, εἰς τὸ νὰ καταδιώκῃ τοὺς Χριστιανούς. Καὶ λοιπὸν δὲν ἦτον καλλιώτερον νὰ ἔλεγεν ἐκείνη ἡ φωνὴ πρὸς τὸν Παῦλον, ἀντὶς νὰ εἰπῇ ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς, ὃν σὺ διώκεις, νὰ ἔλεγεν ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, ὃν σὺ διώκεις; βέβαια, μού φαίνεται πῶς τοῦτο ἤθελε δώσῃ πρὸς τὸν Παῦλον περισσότερον φόβον καὶ τρόμον· διότι ἄλλο εἶναι τό, ἐγὼ εἰμι Θεός, καὶ ἄλλο τὸ ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς. Διατί λοιπὸν δὲν εἶπε τέτοιας λογῆς ἡ φωνή; διότι τοῦτο εἶναι Πρόνοια Θεοῦ, ὡ ἄνθρωπε Πρόνοια Θεοῦ εἶναι τοῦτο καὶ ἐγίνη

οἰκονομικῶς διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν Παῦλον ὁ Θεός. Νὰ τὸν χάσῃ ὁ Θεός; καὶ πῶς ἤθελε τὸν χάσῃ; πῶς; ἀκουσον. Ἐὰν ἤθελεν εἰπῇ ἡ φωνὴ πρὸς τὸν Παῦλον, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, ὃν σὺ διώκεις, ἤθελε στοχασθῇ ὁ Παῦλος νὰ εἰπῇ ὅτι ἐγὼ Θεὸν δὲν διώκω, ἀμὴ διώκω Ἰησοῦν Ναζωραῖον καὶ οὕτως ἤθελε πάλιν ἀκολουθῇ τὸν δρόμον του καὶ νὰ μὴ αἰσθανθῇ παντελῶς τὸ πταίσμα του. Διὰ τοῦτο, ὡς ἤκουσεν, ὅτι ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς, ὃν σὺ διώκεις, εὐθὺς ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὁ Παῦλος καὶ ἔκραξε λέγωντας· Κύριε, τί με θέλεις ποιῆσαι; καὶ κατηχηθεὶς ἀπὸ τὴν θείαν ἐκείνην φωνὴν τὸ τί νὰ κάμῃ ἐγνώρισε τὸ μεγάλον πταίσιμον, ὁποῦ ἔκαμε, καὶ πηγαίναντες εἰς τὴν Δαμασκὸν καὶ βαπτισθεὶς ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Ἀνανίαν ἐκήρυττε τὸν Χριστὸν παρρησίᾳ Θεὸν ἀληθινὸν εἰς ὅλας τὰς Συναγωγὰς τῶν Ἰουδαίων καὶ τέτοιας λογῆς ἐγίνε Σκεῦος Ἐκλογῆς. Ἐγνώρισας τώρα Πρόνοιαν καὶ κηδεμονίαν Θεοῦ, ἄνθρωπε; ἐκατάλαβες Οἰκονομίαν Θεοῦ, πῶς πάντοτε προνοεῖ ὁ Θεὸς τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῶσι; κατὰ καιροὺς οἰκονομεῖ ὁ Θεὸς καὶ προνοεῖ ὅλον τὸ πᾶν καθὼς γνωρίζει καὶ ἡξεύρει ἡ Πρόνοιά του διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ καθ' ἑνὸς ἀνθρώπου, μὲ διαφόρους τρόπους, ὁποῦ γνωρίζει ἡ πάνσοφος τοῦ Πρόνοια καὶ κηδεμονία.

Ἰστορήσεν ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς λοιπὸν τὰς τρεῖς Εἰκόνας τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν μὲν πρώτην χωρὶς τὸν Μονογενῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἥτις καὶ Ἐλεοῦσα ὀνομάζεται, πρὸς τὸν ὁποῖον Ἀπόστολον Λουκᾶν προσεκόμισεν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ τὰς σανίδας, καθὼς γράφει ὁ Συγγραφεύς, ἀνὴρ πράξει καὶ θεωρίᾳ ἀρετῇ τε κεκοσμημένος, Συμεὼν τοῦνομα· τὴν ὁποίαν ἀφ' οὗ τὴν ἐπρόσφερον ὁ Ἀπόστολος μετέπειτα, ὅταν τὴν ἱστορήσεν, εἰς τὴν Θεοτόκον, ὠνειδίσθη ὑπ' αὐτῆς, ὡς ἂν ὁποῦ τὴν ἱστορήσῃ δίχως τὸν Μονογενῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Λαβὼν οὖν θάρρος ὁ Εὐαγγελιστὴς εἰς τοῦτο, ὅτι ἐφάνη τάχα ἀρεστὸν εἰς τὴν Μητροπάρθενον νὰ ἱστορηθῇ ὁ χαρακτήρ τοῦ Προσώπου αὐτῆς, πλὴν τὸν

ἤλεγξε, διὰ τὴν δὲν ἰστόρησε νὰ κρατῇ καὶ τὸν Μονογενῆ αὐτῆς
Υἱὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἀναχωρήσας μὲ χαρὰν πολλήν καὶ
πόθον ἀπλετον ἰστόρησε τὴν δευτέραν Εἰκόνα, ἔχουσα τὸν Μονο-
γενῆ εἰς τὰ ἀριστερά, καὶ προσφέρων πάλιν καὶ αὐτὴν εἰς τὴν
Θεοτόκον, ἣ ὁποία ὀνομάζεται Ὁδηγήτρια, τὸν ἤλεγξε καὶ τότε
ἡ Θεοτόκος λέγουσα, ὅτι ἐγὼ ἐγέννησα τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ
Προανάρχου Πατρὸς ἄνευ σπορᾶς ἀνδρὸς καὶ μείναςα Παρθένος
ἔτεκεν αὐτόν, πῶς λοιπὸν εἶναι πρέπον νὰ τὸν κρατῶ ὡς Βρέφος
εἰς τὰς χεῖράς μου ἀπὸ τὸ ἀριστερόν; Δυσταρεστηθεῖσα καὶ εἰς
τοῦτο ἡ Πάναγνος Δέσποινα ἀπέβαλε τὸν αὐτὸν Ἀπόστολον
ἀπέμπροσθὲν τῆς· καὶ οὕτως ἀναχωρήσας ὁ Λουκᾶς ἀπὸ τὴν
Θεοτόκον μὲ μεγάλην σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἰστόρησε ταύτην
τὴν τρίτην, τὴν ἔχουσαν τὸν Μονογενῆ εἰς τὰ δεξιὰ, ἥτις καὶ
Ἐλεούσα ὀνομάζεται καὶ προσφέρων ταύτην μετὰ χαρᾶς εἰς
τὴν Θεοτόκον καὶ ἰδοῦσα καὶ ἀνὰ χεῖρας λαβοῦσα ἡ Πάναγνος
Δέσποινα, ζήτησας δὲ καὶ τὰς ἄλλας δύο καὶ στήσας κατέ-
ναντι ἀντικρυς αὐτῆς τὰς δύο ἐκείνας καὶ τὴν τρίτην ἔχουσα
εἰς τὰς Χεῖρας αὐτῆς καὶ ταύτης ἀκριβῶς θεωρήσας καὶ ἐκφω-
νήσας εἶπε τό, ἡ Χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ Τεχθέντος νὰ
εἶναι μὲ αὐτάς· ὥστε ὅπου ταύτην τὴν τρίτην ἔλαβεν εἰς
τὰς Παναχράντους Χεῖρας τῆς ἡ Θεοτόκος καὶ ἰδοῦσα καὶ θεω-
ρήσας καὶ τοὺς Θεολαμπεῖς Ὀφθαλμοὺς αὐτῆς πρὸς αὐτὴν
ἀνατίναςα καὶ Μητρικὴν Χάριν ζήτησας παρὰ τοῦ Μονογε-
νοῦς αὐτῆς Υἱοῦ καὶ χαριτώσας ταύτας μὲ τὰ λόγια, ἅπερ
εἶπεν, ἀπέδωκεν αὐτάς τῷ Ἀποστόλῳ καὶ Εὐαγγελιστῇ Λουκᾷ.
Τώρα λοιπὸν τί πλέον ἔμεινε; ἔμεινε κάμμία ἀμφιβολία;

Καλὰ, λέγει ὁ Φιλόσοφος τοῦ αἰῶνος τούτου, καλὰ, αὐτὴ ἡ
Ἀγία Εἰκὼν, ὅταν ἐπῆγεν εἰς Αἴγυπτον, εἰς Ἀττάλειαν, μάλι-
στα ὅταν ἤχημαλωτίσθη ὁ Στόλος ὁ Βασιλικός, ἦτον καὶ αὐτὴ
ἡ Ἀγία Εἰκὼν εἰς τὸ πλεῦσιμον τοῦ στόλου ἐκείνου καὶ δὲν
ἦτον τότε τὸ Πανάγιον Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Εἰκόνας ἀσκεπές;

ἀναμφιβόλως οὕτως ἔχει· καὶ πάλιν, ὅταν εἰς τὸ Βασιλικὸν Πα-
λάτιον τόσους χρόνους, ὅπου εὐρίσκετο, δὲν ἦτον ἀσκεπές; βεβαιό-
τατα· ὀρθῶς ἔφη· καὶ λοιπὸν διὰ τί τώρα δὲν θέλει νὰ δείξῃ
τὴν Θεάν τῆς, ὡς καὶ πρότερον εἰς ὅλους; Τοῦτο εἶναι Πρόνοια
Θεοῦ, ἀνθρωπε, καὶ κηδεμονία· τούτῃ εἶναι Οἰκονομία Θεοῦ, διὰ
κάποια τέλη, ὅπου ὁ Θεὸς προνοεῖ καὶ ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν καὶ
ὅχι μόνον ὅταν ἦτον εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτιον ἦτον ἀσκεπής
αὐτὴ ἡ Ἀγία Εἰκὼν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ὅταν εἰς τοὺς χιλίους
πεντακοσίους ἐβδομήκοντα ἐπτὰ, μετὰ τὴν τῶν Ὁθωμανῶν κυ-
ριαρχίαν, ἐξ χρόνους ὑπερονέκοσμήθη καὶ ὁ κοσμήσας αὐτὴν
βέβαια ἐθεώρει καὶ τὴν Θεάν τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Χριστοῦ
ὁμοίως τὸ Ἅγιον Πρόσωπον· πλὴν τανῦν εἶναι ἀθέατος τοῖς πᾶ-
σιν, ὡς ἂν ὅπου ὅσοι ἐδοκίμασαν νὰ ἀνακαλύψωσι τὴν σκέπην,
ἐν ἣ κεκαλυμμένην ἔχουσι τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, βαρέως ἐπαι-
δεύθησαν ἀπὸ τὴν Ὑπέραγνον Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καθὼς εἶναι προ-
γεγραμμένον εἰς τὴν Περιγραφὴν, μὲ ὅλον ὅπου ἐκείνοι, ὅπου
ἐκαμαν τὴν δοκιμήν, ἦτον ἄνδρες ἐνάρετοι καὶ τοῦ Θεοῦ ἀνθρω-
ποι· καὶ τοῦτο Πρόνοια Θεοῦ, ἀνθρωπε, καὶ κηδεμονία πρὸς ἡμᾶς,
εἰς τοὺς ἐσχάτους καιροὺς τούτους καὶ ἀθλίους, ἐπειδὴ καὶ ἡ
ἀγάπη ἀπὸ ἡμᾶς ἐφυγῇ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον· τὸ κακὸν αὐ-
ξήσεν, ἡ ἀμαρτία ἐβασίλευσε, τὰ θεῖα ἐκαταφρονήθησαν, ἡ εὐ-
λάβεια ἀπὸ ἡμᾶς ἀποσοβίσθη, τὰ θαύματα κατηγοροῦνται, τὰ
Μυστήρια ἐμπαίζονται, τὰ πάντα ἐν ἀμελείᾳ, καὶ τὰ τοῦ Κόσμου
ὅλα κοσμοῦνται, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς προνοῶντας ὠκονόμησε τοι-
ούτῳ τρόπῳ διὰ νὰ μὴ καταφρονηθῇ ἀπὸ πολλοὺς ἀνευλαβεῖς ἡ
Ἀγία Εἰκὼν τῆς Μητρός του, καὶ οὕτως ἤθελε κάμῃ τὴν ἐκδι-
κῆσιν καὶ παιδεύσῃ τοὺς τολμηροὺς ἐκείνους νὰ ἀπολεσθῶσιν.

Εἰς τοὺς ἀρχαίους καιροὺς, καθὼς μᾶς φανερώνουσιν αἱ Ἐκ-
κλησιαστικαὶ Ἱστορίαι, ὅταν τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀπλώ-
νετο εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ἦτον οἱ τότε πιστεύσαντες μὲ μίαν
ἐνθερμον ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ μὲ ἓνα διακαῆ ζῆλον,

πρόθυμοι ὅλοι εἰς τοὺς ἀγῶνας, χαρούμενοι ἔτρεχον εἰς τὰ κολαστήρια καὶ βασανιστήρια, ὅπου τοὺς ἔκαμναν οἱ τύραννοι βσιλεις, διὰ νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν καὶ νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδωλα, ὅπου ἐπροσκυνοῦσαν ἐκεῖνοι· τινὰς δὲν ἦτον τότε προδότης τῆς Εὐσεβοῦς Πίστειος, οὐδένας ἀρνητῆς τοῦ Χριστοῦ· ὅλοι πρόθυμοι, ὅλοι ἐνθερμοὶ, ὅλοι σύμφωνοι, μὲ μίαν γνώμην καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν ἔτρεχον εἰς τὸν Ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου, συνερίζονταν εἰς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου ποῖος ἀπὸ αὐτοὺς νὰ προλάβῃ, νὰ τρέξῃ ἔμπρός, νὰ δοκιμάσῃ περισσότερα κολαστήρια καὶ βασανιστήρια. Ὁ Οὐρανὸς ἐγέμισεν ἀπὸ Ψυχᾶς Μαρτύρων, καὶ βλέπωντας ὁ Θεὸς τὴν προθυμίαν καὶ διακαῆ ἔρωτα αὐτῶν δὲν ἐμποδίζε τὴν ὠμότητα τῶν τυράννων, ἀμὴ τοὺς ἄφηνε νὰ κάμνωσιν ἄπειρα κολαστήρια καὶ δεινὰ κακὰ εἰς τοὺς Χριστιανούς, διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ ἀνδρεία καὶ μεγαλοψυχία τῶν ἀληθινῶν Στρατιωτῶν καὶ πιστῶν τοῦ δούλων, καθὼς ἀναγινώσκομεν καθ' ἑκάστην εἰς τὰ Μηνολόγια καὶ εἰς τὸν Συναξαριστὴν. Ὅστερον ὁμῶς, ἀφ' οὗ ἐψυχράνθη ἡ ἀγάπη τῆς Πίστειος ἀπὸ πολλοὺς, σχεδὸν καὶ ἀπὸ ὅλους, κατὰ τὸν Ἱεροψάλτην Δαβὶδ, ὅπου λέγει, «πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός», τότε ὠκονόμησεν ὁ Προνοητὴς Θεὸς καὶ ἔπαυσεν ὁ διωγμὸς οὗτος ἀπὸ τοὺς τυράννους τῶν εἰδωλολατρῶν, ὅπου ἔκαμναν κατὰ τῶν Χριστιανῶν· καὶ διατί; διότι προθυμία ἀγάπης δὲν ἦτον· τὰ πνευματικὰ ὅλα ἀπεσοβίσθησαν, οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν σάρκες· οὐδεὶς ὁ συνιών τὸ καλόν, διὰ τοῦτο ἔπαυσεν ὁ διωγμὸς καὶ τὰ Στέφανα τῶν Μαρτύρων ἐμποδίσθησαν, καὶ τοῦτα ὅλα εἶναι Πρόνοια Θεοῦ, καὶ φιλανθρωποτάτη Οἰκονομία, διότι, ἐὰν δὲν ἤθελε παύσῃ ὁ διωγμὸς, κατὰ τὴν ψυχρότητα τῶν ἀνθρώπων, ὅπου εἶχον εἰς τὴν Εὐσέβειαν, καὶ κατὰ τὴν δειλίαν καὶ μικροψυχίαν, ὅπου ἔδειχναν οἱ μεταγενέστεροι εἰς τὰ Μαρτύρια, ἀνάγκη ἦτον τότε ὅχι ὁ Οὐρανὸς νὰ ὑποδεχθῇ Μάρτυρας νὰ στεφανώσῃ, ἀλλ' ὁ ἄδης νὰ γεμώσῃ ἀπὸ ψυχᾶς Χριστιανῶν. Εἶδες τώρα Πρόνοιαν Θεοῦ;

Τέτοιαις λογῆς ὠκονόμησε καὶ τώρα ὁ Θεὸς εἰς τὴν Ἀχραντὸν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου διὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ Τίμιόν της Πρόσωπον· ἓνα μὲν διὰ νὰ ἐξέχῃ καὶ νὰ εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς ιστορηθείσας ἄλλας εἰκόνας τῶν ἐπιλοίπων Ζωγράφων, ὅπου σχεδὸν κάθε Ζωγράφος ιστορεῖ ἀπλῶς, ἄλλο δέ, διὰ νὰ σφύζεται ἡ Εὐλάβεια πάντων τῶν Χριστιανῶν ἀείποτε καὶ παντοτινὰ πρὸς αὐτὴν τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα καὶ νὰ μὴ πλησιάζῃ ὁ τυχὼν ἀπλῶς καὶ νὰ ἀσπάζεται ταύτην καθὼς τύχη καὶ ὁπότε θέλῃ, λερωμένος, μεθυμένος καὶ φαγωμένος καὶ ποτισμένος εἶαν ὦραν θέλῃ, χωρὶς διάκρισιν καὶ δοκιμὴν τῆς συνειδήσεώς του, ὡς τάχα Εὐλαβείας ζῆλον δεικνύοντες, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ὁ ζήλος αὐτῶν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον.

Διὰ ταῦτα λοιπὸν τὰ αἷτια καὶ ἄλλα παρόμοια εἶναι, ὅπου δὲν θέλει ἡ Θεοτόκος νὰ βλέπῃ ὁ τυχὼν τὸ ἐκτύπωμα τοῦ Προσώπου της εἰς τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, διότι, ἐὰν εἰς τοιαύτην Κεχαριτωμένην παρὰ Θεοῦ Εἰκόνα ὁ καθ' εἰς ἤθελε πλησιάσῃ ἀπλῶς μόνον ὡς τύχη χωρὶς σκέψιν κάθε καιρὸν καὶ ὦραν, ὁπότε βούλονται οἱ ἄνθρωποι, τί ἀκολουθεῖ νὰ γίνῃ; βέβαια ἤθελον καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα νὰ ἔχουσι τοιοῦτον σέβας οἱ ἄνθρωποι, οἷον ἔχουσι καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀπλῶς Ἀγίας Εἰκόνας καὶ οὕτως ἤθελαν παύσῃ τὰ θαύματα πλέον, νὰ μὴ κάμνῃ θαύματα ποσῶς ἡ Ἀγία Εἰκὼν· διότι τὰ θεῖα, λέγει ὁ Θεὸς Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ὅταν Θειωδῶς, ἤγουν κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τοῦ Θεοῦ, δὲν τιμῶνται, οὐδεμίαν ἐνέργειαν Θεῖαν ἀποτελοῦσι Θαυμάτων, καὶ οὕτως ἤθελαν ἐμποδισθῇ μυρία καλὰ, ὅπου τώρα καθ' ἑκάστην γίνονται, ἄπειρα καὶ ἀναρίθμητα, εἰς λωλοὺς, κυλλοὺς καὶ εἰς διαφόρους ἀνιάτους ἀσθενείας καὶ πάθη ἀνιάτα, τόσον, ὥστε ἀδυνατεῖ ἡ γλῶσσα τοῦ ἀνθρώπου νὰ τὰ διηγηθῇ. Ἐπειτα, ὅταν οἱ ἄνθρωποι συνηθίσωσι μὲ τὴν συχνὴν θεωρίαν, πολλαῖς φοραῖς κάμνοντες ἓνα πρᾶγμα, ὁποῖον καὶ ἂν εἶναι ἐκεῖνο, τότε ἡ συνηθία τοὺς κάμνει νὰ καταφρονῶσιν ἐκεῖνο τὸ ἔργον, καθὼς μὲ τὴν

δοκιμὴν τὸ βλέπομεν καθ' ἑκάστην. Καὶ λοιπόν, ὅταν οἱ ἄνθρωποι συχνάκις, καθὼς εἶπαμεν, ἤθελαν πλησιάσῃ εἰς ταύτην τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, μὲ τὴν πολυκαιρίαν καὶ ἐκ συνηθείας νὰ θεωρῶσι καὶ νὰ ἀσπάζωνται καθὼς τύχη, ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο, ὅπου ἤθελαν παύσῃ τὰ θαύματα, καὶ νὰ ὑστερηθῶσιν ἀπὸ τὰ τόσα καλὰ, ἤθελεν εἶσθαι καὶ τοῦτο. Τὸ ποῖον; ἤθελε κινήθῃ ὁ Θεὸς εἰς ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν νὰ κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν εἰς ἐκείνους τοὺς τολμητὰς καὶ ἀδιακρίτους, νὰ στείλῃ παιδείαν πρὸς αὐτούς, καὶ οὕτως ἤθελε γίνῃ βλάβη οὐκ ὀλίγη καὶ ὠφέλεια οὐδὲ μία, καθὼς ἓνα καιρὸν ἐπῆγαν οἱ Πατέρες καὶ εὖρον ἄνδρα τινὰ ἔξω τοῦ Ναοῦ θηλυμανοῦντα μετὰ γυναικὸς καὶ εὖρον καὶ τοὺς δύο καταξήρους καὶ οὐκ ἐδυνήθησαν εἰς τὸ νὰ τοὺς ἀποχωρίσωσι, καὶ ἔμειναν οὕτως μεμιγμένοι καὶ ἐτάφησαν. Ὁμοίως πάλιν ἄνδρα τινὰ Σοδομίτην μὲ παιδὰ τινα, ὅπου κάμνοντες τὴν ἀμαρτίαν ἔμειναν οὕτω μεμιγμένοι καὶ οἱ δύο, καὶ ἄλλα πολλὰ μυρία τοιαῦτα. Φθάνει μόνον τοῦτο πρὸς τὴν Ἀγίαν αὐτὴν Εἰκόνα, ὅτι εἶναι χιλίων ἐπτακοσίων τριάκοντα χρόνων Ζωγραφία καὶ κανένα σημεῖον σήψεως δὲν ἔχει ἀπάνω της οὔτε μὴν θρίψιν τινὰ ἔχει, μάλιστα δὲν δύναται τινὰς νὰ καταλάβῃ τί εἶδος πράγματος εἶναι, καὶ ὅπισθεν βάζεις τὸ μαχαῖρι νὰ ἀκουμπήσῃ καὶ γλιστρήσῃ καὶ πάλιν πολλάκις θέλουσι νὰ τὴν μετατοπίσωσιν εἰς ἄλλο μέρος καί, ὅταν δὲν ἀρέσκειται ἡ χάρις τις, δὲν εἶναι τρόπος νὰ τὴν σαλεύσωσιν ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον. Μετὰ τὸν πυρπολισμὸν, τὸν τρίτον τώρα ὑστερον, ὅπου ἐγένη, ἤθελαν νὰ τὴν ὑπάγωσιν εἰς ἄλλο μέρος, διὰ τὴν τραχύτητα τοῦ τόπου, ὅπου εἶναι ὄρη μεγάλα καὶ βουνὰ σκληρότατα, καὶ εἶναι δύσκολος πολλὰ ἡ ὁδοπορία, καὶ ἐπλησίασαν νὰ τὴν σαλεύσωσιν ἀπὸ τὸν τόπον της εἰς τὴν Βασιλικήν, ὅπου ἦτον, καὶ δὲν ἐδυνήθησαν παντελῶς, δεήσεις καὶ ἰκεσίας ποιοῦντες μετὰ εὐχῶν, μόλις κατέπαυσαν τὴν βροχήν, ὅπου ἐπιπτεν εἰς τὴν γῆν βαγδαία πεταμήδον. Καὶ τίς δύναται νὰ ἀπαριθμήσῃ ἐν πρὸς ἐν τὰ ὅσα γίνονται εἰς Ἑθνι-

κοὺς καὶ Ἑτεροδόξους; ἐγνώρισες τώρα ὁ πολλὰ περιέργως ἐσὺ καὶ ἐρευνητὴς τῶν ἀποκρύφων τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐρωτᾷς διατί δὲν φαίνεται ἡ θεὰ τοῦ Προσώπου τῆς Ἀγίας Εἰκόνας; τοῦτο εἶναι Πρόνοια Θεοῦ, διὰ τὰ αἷτια, ὅπου προείπομεν, μ' ὅλον τοῦτο δὲν ἐμποδίζουν τινὰ οἱ Πατέρες νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὴν σκέπην καὶ νὰ ἰδῇ· πλὴν ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω.

Κατὰ τὸ χιλιεστὸν ἐπτακοσιοστὸν ἐβδομηκοστὸν ἔκτον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ εὐλαβὴς τις Ἱερομόναχος, Ῥόδιος, ἀνὴρ ἐλλόγιμος, Ἰωάννης τοῦνομα, ἐξ Ἱερουσαλὴμ καταβαίνων εἰς Κύπρον καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Μοῆν τοῦ Κύκκου χάριν προσκυνήσεως ἐξήτησεν ὅτι νὰ μείνῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἐγκλειστος, εὐλαβείας χάριν· οἱ δὲ Πατέρες, ὡς ἂν ὅπου δὲν εἶχαν τοιαύτην συνήθειαν, δὲν ἐσυγκατάνευσαν εἰς τοῦτο. Ὁ δὲ Ἰωάννης θερμῶς δεόμενος καὶ παρακαλῶν ἐδέετο ὅτι νὰ τὸν ἀφήσωσι νὰ μείνῃ μίαν νύκτα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μόνος. Τέλος ὁμοῦς συγκατανεύσαντες τὸν ἄφησαν· αὐτὸς δέ, ἀπολαύσας τοῦ ποθουμένου, κατὰ τὸ αἰτημά του, καὶ μείνας μόνος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἤρξατο προσεύχεσθαι· εἶχε δὲ καὶ εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἕως δέκα ἢ καὶ δεκαπέντε κηρία διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν Ἀκολουθίαν του, τὰ ὅποια τὰ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ Μανουάλιον, ὅπου ἦτον ἀντικρυς τῆς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ ἤρξατο μετ' εὐλαβείας τοὺς Οἴκους τῆς Θεοτόκου ἀναγνώσασθαι· εἶτα δὲ καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν Παράκλησιν. Πληρωθείσης δὲ ταύτης, ἤρξατο καὶ τὴν ἄλλην Παράκλησιν πληρωθείσης οὖν καὶ ταύτης, ἤρξατο πίπτειν εἰς τὴν γῆν καὶ μετανίξειν· πίπτων δὲ καὶ ἐγειρόμενος καὶ μετανίζων καὶ ἐκ τοῦ κόπου ἀποκαμῶν ἤρξατο διαλογίζεσθαι ἐν ἑαυτῷ· ἰκανὴν δ' ὦραν διαλογιζόμενος (ἦσαν δ' ἄνθρωποι δύο προσταγμένοι παρὰ τοῦ ἡγουμένου, κεκρυμμένοι ἐνδον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰς τόπον ἀπόκρυφον, καὶ ἐώρων αὐτὸν παρατηροῦντες τί μέλλει ποιῆσαι) πλησιάσας τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὴν σκέπην, ἐν ᾗ ἦν κεκαλυμμένη ἡ Ἀγία Εἰ-

κῶν, τοῦ ἀνακαλύψαι αὐτήν, ὦ τοῦ θαύματος! βαβαὶ τοῦ παραδοξοῦ πράγματος! φεῦ, καὶ πῶς ἀδακρυτὶ διηγῆσομαι τὸ γεγονός; ἐξαίφνης λαύρα τις λεπτοτάτη διεξελοῦσα ἐκ τῆς μικρᾶς θυρίδος ἐκείνης καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς διαδοθεῖσα, σεισθεὶς δὲ καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἴστατο, καὶ ἐπιστρέψας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ πρὸς τὸ Μανουάλιον, βλέπει ὅτι τὰ κηρία, ὅπου ἔβαλεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ πλαγίως, τὰ ὅποια εἶχε διὰ τὴν ἀναγνώσῃ τὴν Ἀκολουθίαν του, εὐθὺς ἀναψαν αὐτομάτως καὶ ἔκαιον. Τοῦτο βλέπων ὁ ἀνὴρ παραδόξως καὶ ἀμηχανῆς γενόμενος τὸ τί πράξαι οὐκ εἶχεν, εἰμὴ Παναγία Θεοτόκε μεγαλοφώνως βοήσας καὶ πρηγῆς πεσὼν ἔκειτο ἄλαλος· ἐλθόντες δὲ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι οἱ παρὰ τοῦ ἡγουμένου διορισθέντες λεληθότως εἰς τὸ φυλάττειν αὐτὸν καὶ προσέχειν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἰδόντες κείμενον οὕτως ὡς ἡμιθανῆ γενόμενον ἤγειραν αὐτὸν καὶ ἔξω που τῆς Ἐκκλησίας ἐξώσαντες καὶ ἐάσαντες μεθ' ἱκανὴν ὥραν ἡρώτων αὐτὸν τί ἦτον τὸ συμβάν, ὅπου ἔπαθεν. Ἐνθους οὖν ὢν ὁ Ἰωάννης ἀτενεῖ τῷ ὄμματι ἑώρα αὐτοὺς, μὴδὲν δυνάμενος λαλεῖν· οὐδεὶς μέντοι γε ἔγνω τὸ γεγονός ἐκ τῶν Πατέρων· ἦν γὰρ ὥρα τετάρτη τῆς νυκτός. Ἀνανήψας οὖν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ἀνὴρ, ἐπειδὴ εἰσῆλθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἔκειτο ἔμπροσθεν τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι, ἔκρουσαν τὸ σήμαντρον τοῦ ἀναγνώσασθαι τὸν Ὁρθρον, μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν ἡρώτησαν αὐτὸν ἐξηκριβωμένως καὶ διηγῆσατο αὐτοῖς τὸ συμβάν, ὅπερ ἔπαθε καὶ ἑώρακε. Δοξάσαντες δὲ τὴν Θεοτόκον ἅπαντες τὴν τοσαῦτα μεγαλεῖα πεποιηκυῖαν διὰ τῆς Χαριτοβρύτου αὐτῆς Ἀγίας Εἰκόνας ἀπέλυσαν αὐτὸν λέγοντες· ὕπαγε, Πάτερ, ἐνείρηνη καὶ διηγοῦ ὅσα τε ἑώρακας καὶ πάσχων ἐδοκίμασας.

Βλέπετε, ἄνδρες περίεργοι καὶ ὑπερόπται τῶν ἀπορρήτων πραγμάτων; ἴδετε οἱ ἐρευνηταὶ καὶ ἐξετασταὶ τῶν τοῦ Θεοῦ Προνοιῶν, οἱ λέγοντες τοῦτο πῶς καὶ ἐκεῖνο πῶς; πῶς; οὐκ οἶδας πῶς; ὑπὲρ τὸ πῶς σοῦ ἀποκρίνεται ὁ Χρυσορρήμων Διδάσκα-

λος, ὑπὲρ τὸ πῶς τὰ πάντα τὰ τοῦ Θεοῦ προνοεῖ γὰρ ὁ Πάνσοφος πάντα, ὡς ἡ Θεία Βούλησις αὐτοῦ καὶ θέλησις οἶδεν, ὑπὲρ φύσιν δὲ πάντα τὰ τοῦ Θεοῦ θαυμάσια. Ἡ ῥάβδος τοῦ Ἀαρὼν πῶς ἐβλάστησε; καὶ τάχα τὸ ἡξέυρεις ἐπὶ ὁ περίεργος; καὶ πῶς νὰ τὸ καταλάβῃς, ὅπου εἶναι ὑπὲρ φύσιν; Ὅλα λοιπὸν τὰ ὑπὲρ φύσιν γινόμενα παρὰ Θεοῦ εἶναι ἀκατάληπτα, ἀδύνατον νὰ τὰ χωρήσῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Πῶς τὸ Μάννα ἐπιπτεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἐδίδεν εἰς τὴν γεῦσιν τὴν γλυκύτητα τοῦ κάθε φαγητοῦ, ὅπου ἤθελε ζητήσῃ ὁ κάθε Ἰσραηλίτης εἰς τὴν ἔρημον; Πῶς ἐσχίσθη ἡ ξηρὰ πέτρα, κτυπῶντας ὁ Προφήτης Μωϋσῆς μετὰ τὴν ῥάβδον του, καὶ ἔβγαλε γλυκύτατον νερόν; Πῶς ἡ Βάτος, ὅπου εἶδεν, ἐκαίετο καὶ δὲν ἐκατακαίετο; Πῶς ὁ πόκος τοῦ Γεδεὼν ἐπλημμύρησεν ὕετον καὶ ἡ γῆ ἔμεινε κατὰξηρος; καὶ πάλιν ἡ γῆ ὅλη νὰ πλημμυρήσῃ ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ ὁ πόκος, ἡ προβά δηλαδὴ, νὰ μείνῃ κατὰξηρος; Πῶς αὐτὰ ὅλα; ὑπὲρ τὸ πῶς, ὑπὲρ φύσιν ὅλα, ὑπὲρ ἔννοιαν καὶ ὑπὲρ κατάληψιν ὅλα. Καὶ τοῦ ἡμπορῶ νὰ σοῦ ἀπαριθμήσω τώρα ἐν πρὸς ἐν ὅλα τὰ ὑπὲρ φύσιν γινόμενα καὶ γεγονότα, πῶς τὸ τίμιον λείψανον εἶναι ἄγνωστον τοῦ Μεγάλου Παχωμίου; πῶς τοῦ Μεγάλου Ἀρσενίου; τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῷ; πῶς τῶν τοσοῦτων Ὁσίων Λείψανα, τὰ ὅποια εἶναι ἀγνώριστα ἀπὸ ὅλους καὶ δὲν ἡξέυρουσι ποῦ εὐρίσκονται, οἱ ὅποιοι παρεκάλεσαν τὸν Θεὸν νὰ μὴ τοὺς φανερώσῃ καὶ εἶναι ἀγνώριστοι εἰς ὅλους; Οὕτως ὁ Θεὸς εἰσακούει φωνῆς τῆς δεήσεως τῶν δούλων αὐτοῦ καὶ φίλων του. Οὕτω καὶ εἰς τὴν Χαριτόβρυτον ταύτην Ἀγίαν Εἰκόνα τῆς Μητρός του, τοιοῦτοτρόπως ὤκονόμησεν ἡ Πρόνοιά του, διὰ τὴν διαφέρει ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας Ἀγίας Εἰκόνας, ὅπου εὐρίσκονται εἰς τὸν Κόσμον τὰς Θεομητορικάς, εἰς τὸ νὰ ἔχῃ τὸ αἰδέσιμον μέγα καὶ τὸ σεβάσιμον καὶ τὸ σέβας παρὰ τῶν Ὁρθοδόξων, διὰ τὴν ἥνπερ Χάριν, ὅπου ἡ Μητήρ αὐτοῦ ἐζήτησεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν Σωτῆρα, τὸν Μονογενῆ αὐτῆς Υἱόν, καὶ διὰ τὰ χαριτόβρυτα

λόγια, ὁποῦ αὐτὴ ἡ Πανάχαριτος ἐκφώνησε νὰ ἔχῃ χάριν ἡ Ἀγία τῆς Εἰκόν. Χάρις Θεία, Χάρις Οὐράνιος, Χάρις ἀνεξάλειπτος καὶ Θεοβράβευτος, Χάρις, ὁποῦ ἐζητήθη ἀπὸ μίαν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ Χάρις, ὁποῦ ἐδόθη ἀπὸ ἓνα Ἰῖδν τοιοῦτον, χωρὶς Πατὴρ εἰς τὴν γῆν καὶ χωρὶς Μητὴρ εἰς τὸν Οὐρανόν· ἀπὸ ἓνα Ἰῖδν τοιοῦτον, ὅστις εἶναι Δημιουργὸς καὶ Ποιητὴς τοῦ Παντός τούτου Κόσμου καὶ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων τῶν αἰώνων ἀπάντων. Τί λέγεις τώρα εἰς ὅλα αὐτά, "Ἀρχον Σοφιστὰ καὶ τερατολόγῃ; παῦσαι, μάταιε, παῦσαι· ἔλθε εἰς τὸν ἑαυτόν σου· συλλογίζου τὰ μόνιμα καὶ παντοτινά, τὰ ὅποια σοῦ γίνονται αἰτία νὰ ὠφελθῇς καὶ νὰ ζήσης αἰώνια καὶ ἀθάνατα.

Ἡμεῖς γνωρίζομεν καὶ καταλαμβάνομεν ἀληθῶς πῶς ζῶμεν μίαν ζωὴν, ὁποῦ τρέχει καὶ δὲν ἔχει στερέωσιν, μόνον περναῖ καὶ διαβαίνει καὶ παρέρχεται καὶ ἀκόμη ὅσον δὲν φαίνεται τὸ τέλος, τόσον πλέον ὀγλήγορα φθάνει, διὰ νὰ χωρισθῇ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κόσμον, καὶ τόσον ἑξαφνα ἔρχεται τὸ τέλος τῆς ζωῆς μας, ὁποῦ δὲν φθάνομεν καὶ νὰ ἐτοιμάσωμεν τὰ πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς ζωῆς μας, διὰ τὴν ζωὴν ἡ ἐδικὴ μας εἶναι μία στράτα, ὁποῦ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, ἡ ὁποία ἀπλώνεται ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεώς μας, ἕως καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς αὐτῆς ζωῆς, τοῦ θανάτου μας δηλαδή. Αὐτὸς ὁ Κόσμος εἶναι ὡσὰν ἓνα ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ ὅποιον κατοικοῦν καὶ εὐρίσκονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλα, ὅσα εὐρίσκονται καὶ ἔχει ὁ Κόσμος αὐτός, σήμερον εἶναι ἐδικὰ μας καὶ αὔριον τὰ ὀρίζουν ἄλλοι τινὲς καὶ ποτὲ δὲν θέλει τὰ ὀρίσει τινάς, καὶ ἔχομεν ὅλοι χρέος νὰ δώσωμεν λογαριασμὸν ἔμπροσθεν εἰς ἓνα Κριτὴν, διὰ ὅλα ἐκεῖνα, ὁποῦ ἐκάμαμεν. Χθὲς ἐγεννήθημεν, σήμερον ζῶμεν καὶ αὔριον ἀποθνήσκομεν· διότι αὐτὸς ὁ Κόσμος εἶναι κατοικία τῶν ζώντων καὶ τάφος τῶν ἀποθαμένων. Λοιπὸν ἐν ὅσῳ ἔχομεν καιρὸν ἃς ἐπιμεληθῶμεν νὰ ἀρέσωμεν εἰς τὸν Χριστόν, ἐν ὅσῳ ἔχομεν τὰς φρένας μας ἃς πασχίσωμεν μὲ τὸ μέσον αὐτῶν τῶν φρενῶν νὰ δοξάσωμεν τὸν Ποιητὴν μας

Θεόν· ἐν ὅσῳ ζῶμεν, ἃς κάμνωμεν τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν· ἐν ὅσῳ εἶμαι ἐξουσιαστὴς τῶν πραγμάτων, ὁποῦ ἔχω, ἃς στείλω ἀπὸ αὐτὰ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἔχω χρεῖαν ὕστερον εἰς ὀλίγον καιρὸν· ἐν ὅσῳ ἔχω ἐξουσίαν νὰ γίνω οὐράνιος ἄνθρωπος καὶ ὅχι τοῦ ἄδου δούλος, ἃς ἐτοιμασθῶ διὰ νὰ ἀναίβω εἰς τὸν Οὐρανόν.

Ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ὅλων ὁμοιάζει μὲ τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη, ὁποῦ θέλει νὰ σωθῇ, ὁμοιάζει μὲ ἓνα καράβι, καὶ ὁ Καραβοκύρης εἰς αὐτὸ εἶναι ὁ Νους τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὰ καλὰ ἔργα εἶναι τὸ καλὸν φόρτωμα τοῦ καραβίου, καὶ ὁ λιμένας, ὁποῦ ἔχει νὰ ἀράξῃ τὸ καράβι, εἶναι ὁ Οὐρανός· καὶ ἀκόμη ὁμοιάζει ἡ ψυχὴ ἡ ἐδικὴ μας μὲ ἓνα καράβι, ὁποῦ ἐτοιμάζεται διὰ νὰ κάμῃ παντὰ νὰ φύγῃ· καὶ ἀκόμη ὁμοιάζει μὲ ἓνα στράτευμα, ὁποῦ προσμένει πότε νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος καὶ νὰ κινήσῃ εἰς τὸν πόλεμον· καὶ πάλιν ἐκεῖνος, ὁποῦ προσμένει νὰ προσκαλεσθῇ ἀπὸ τὸν Βασιλέα του εἰς τὴν αὔρινὴν ἡμέραν, ποῖαν ἄλλην φροντίδα ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ ὁ τοιοῦτος παρὰ νὰ ἐτοιμάζεται διὰ ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ὁποῦ ἤθελε τὸν ἐρωτήσῃ ὁ Βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς νὰ ἀποκρίνεται κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τοῦ Βασιλέως; Ὡ ψυχὴ λοιπὸν τοῦ ἀνθρώπου, εἰπέ λοιπόν, ὦ ψυχὴ, εἰς τὸ σῶμά σου τὸ ἴδιον· νὰ λοιπόν, ὁποῦ ἔφθασεν εἰς ἡμᾶς τὸ τέλος καὶ ἡ συντέλεια διπλάσιος· ἔφθασε τὸ τέλος τοῦ Κόσμου, ἔφθασε καὶ τὸ γῆρας· νὰ λοιπόν, ὁποῦ ἔκλινεν ἡ ἡμέρα καὶ πλησιάζει ὁ ἥλιος νὰ βασιλεύσῃ, τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν τώρα εἰς τὸν Κόσμον; ὁ καιρὸς μας εἶναι ὀλίγος· ὡς τόσον ἀκόμη ὀλίγον, καὶ μέλλεις νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ μνημεῖον καὶ νὰ γίνῃς χῶμα καὶ κόνις. Εἰπέ πάλιν καὶ σύ, Ψυχὴ, τί κάμνεις ἐδῶ; πῆγαινε, κατάρφευγε εἰς τὸν Θεόν, μήπως καὶ κολασθῇς εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ· ἕως πότε ἡ γλυκύτης τοῦ Κόσμου; ἕως πότε ἡ ἀνάπαυσις; ἕως πότε μόχθοι, κόποι καὶ δουλεία; πολὺν χρόνον ἐζησας μὲ τὸν Κόσμον, ζῆσαι καὶ ὀλίγον καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν σου· πολὺν

καιρὸν ἐδούλευσες εἰς τὴν πλάνην τοῦ Κόσμου· τὸ ὀγληγορότερον ἐλευθέρωσον τὸν ἑαυτὸν σου ἀπὸ αὐτὴν, βάνε εἰς τὸν νοῦν σου τοὺς ἀπερασμένους χρόνους, ἐνθυμήσου ἀπὸ πόσον καιρὸν παράβλεπες τοὺς χρόνους ἐκείνους καὶ πόσαις φοραῖς σοῦ ἐχαρίζετο καιρὸς ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἐσύ τὸν καιρὸν ἀθετοῦσες· λοιπὸν τῶρα πρέπει μίαν φορὰν νὰ ἔλθῃς εἰς αἴσθησιν, διατὶ εἶναι εἰς τοῦ λόγου σου συνθήκη γεγραμμένη ἀπὸ τὸν χρόνον καὶ τὸν καιρὸν, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸν καιρὸν ἀνίσως καὶ δὲν ἤθελες μεταχειρισθῇ τὰ πρόποντα, ὅπου σοῦ χρειάζονται, ὁ καιρὸς ἐκεῖνος φεύγει ἀπὸ ἐσένα, καὶ σὺ φεύγεις ἀπὸ τὸν καιρὸν, καὶ τότε ταπεινὴ ψυχὴ δὲν εἶναι τρόπος νὰ εὕρῃς ἄλλον καιρὸν. Ἐκεῖνος, ὅπου ἔχασε χρυσίον, εὗρεν ἄλλον ἀντὶ διὰ ἐκεῖνο, ἀμὴ ἐκεῖνος, ὅπου ἔχασε μίαν φορὰν τὸν καιρὸν, ποτὲ πλέον δὲν τὸν ἦρε. Νὰ ὅπου ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν ὁ Ἄγγελος, ὅπου ἔχει νὰ σὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὸ σῶμα, ἔφθασε τὸ τέλος σου, ταλαίπωρε· πῶς κάθεσαι ἀμέριμνος; τί χαίρεσαι εἰς ἐκεῖνα, ὅπου εἰς ὀλίγον ἔχεις νὰ τὰ ἀφήσῃς, τῶν ὁποίων τὴν ὄψιν δὲν τὴν βλέπεις αἰώνως; ἐξύπνησε, παράβλεψέ τα ὅλα, προσέπεσον εἰς τὸν Θεόν. Ἐχομεν νὰ ἀφήσωμεν αὐτὰ τοῦ Κόσμου αἰώνως καὶ πλέον ὀπίσω δὲν γυρίζομεν ὅσον ἔχομεν πόδας, ἃς τρέχωμεν ὀπίσω τῶν καλῶν πραγμάτων· ἐν ὅσῳ ἔχομεν ὀφθαλμούς, ἃς τοὺς γεμίζωμεν μὲ τὰ δάκρυα, πρὸ τοῦ νὰ σκεπασθοῦν μὲ τὸ χῶμα· ἐν ὅσῳ ἔχομεν χεῖρας, ἃς κάμνωμεν τὰ καλὰ ὅλα· ὁ καιρὸς κοντοζυγώνει, ἃς ἐξυπνήσωμεν.

Ἐγέρθητι, ὦ Ψυχὴ· ἀγωνίσου, ἐπιμελήσου, ἃς ἐτοιμασθῶμεν, ὦ Ψυχὴ· ὁ καιρὸς τοῦ μισεμοῦ μας ἔφθασεν· ἀμὴ τί πρέπει; ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος, ὅπου τὰ γράφω αὐτὰ, ἑμαυτὸν ταλανίζω ὁ ἄθλιος, γενόμενος Κριτὴς τῶν ἄλλων καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν μου εἶμαι ἀδόκιμος· ἀλγεινὴ εἶναι ἡ πληγὴ μου ἀγαπητά μου τέκνα. Τοῦτο τὸ πονημάτιον τὸ παραμικρὸν τὸ ἕκαμα χάριν τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, ὅπου περιεργάζονται καὶ ἐρευνοῦν τὰ ὑπὲρ φύσιν πράγματα καὶ ἀπολύονται οἱ ἄθλιοι καὶ

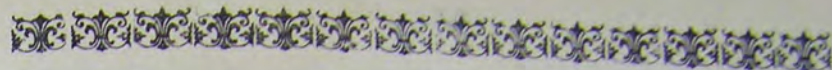
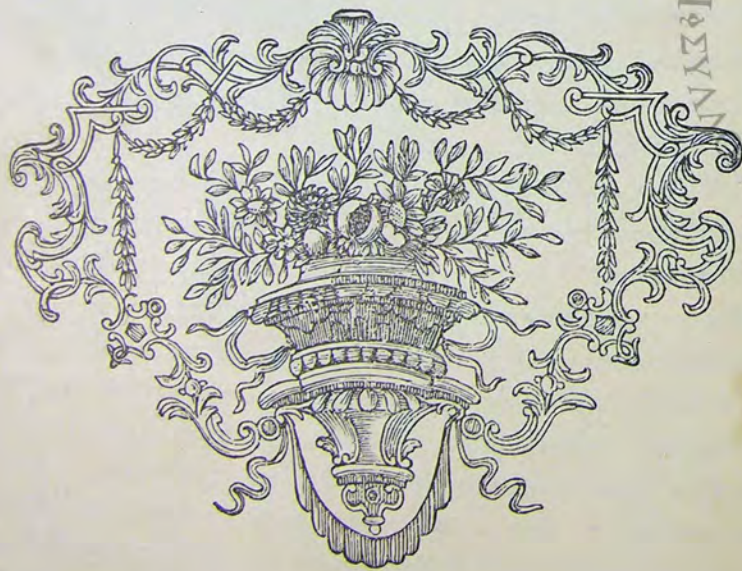
θέλοντες νὰ εἶναι σοφοὶ μωραίνονται. Τίς οἶδε νοῦν Κυρίου ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο; βοᾷ Παῦλος ὁ Μέγας· ἀνεξερεύνητα εἶναι τὰ Κρίματα τοῦ Θεοῦ, Τέκνα ἀγαπητά, καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ· μὴ πλανᾶσθε, Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται, διότι θάνατος ἁμαρτωλῶν πονηρὸς καὶ οἱ πονηρεύμενοι ἐξολοθρευθήσονται, κατὰ τὸν Δαβίδ. Κρίσις ἐστὶ καὶ ἀνταπόδοσις τῶν ἔργων, τῶν ἀγαθῶν, ὅσον καὶ τῶν κακῶν. Πολλοὶ ὅμως λέγουσι, ποῖος ἦλθεν ἀπὸ τὴν ἄλλην ζωὴν καὶ τὰ ἐφανερώσεν αὐτὰ; ποῖος τὰ εἶδεν αὐτὰ καὶ τὰ ἀνήγγειλεν; ἃς εἴσθε βέβαιοι, ἀγαπητά Τέκνα, ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὄχι μῆτε ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους, καθὼς λέγει ὁ Θεὸς Χρυσόστομος, μῆτε ἀπὸ τὰς Ἀρχὰς καὶ Ἐξουσίας τοῦ Οὐρανοῦ, ἀμὴ ποῖος; ποῖος λοιπὸν; ὁ ἴδιος αὐτὸς ὁ Ποιητὴς τοῦ Κόσμου ὅλου τοῦ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Δεσπότης Χριστὸς, προτοῦ ἀκόμη νὰ φθάσῃ καὶ νὰ ἔλθῃ ἐκεῖνη ἡ ἡμέρα, αὐτὸς ἀποφάσισε εἰς τὸ Θεῖόν του καὶ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον διὰ ὅλους ἐκείνους, ὅπου ἔχουν νὰ κριθοῦν τότε. Τί ἀποφάσισε; ἄκουε, ἔχε ὦτα τοῦ ἀκούειν· «Ὅτι ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον». Ὁ ἄθλιότης! ὦ καταδίκη αἰώνιος! ὦ ἀποχωρισμὸς παράλογος! οὐαὶ τοῖς ἁμαρτωλοῖς τότε!

Φεῖσαι ἡμᾶς, Δέσποτα Πολυέλεε, κάμε τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ μυριόπτωτον τὸν πολλὰ ἡμαρτηκότα σοι· Ἰησοῦ, τὸ Σωτήριον ὄνομα, ἐμέ τὸν δοῦλον, τὸν ἀναξίως τῆς Ἀρχιερωσύνης βαθμὸν λαβόντα καὶ ἀθετήσαντα καὶ προτοῦ καὶ ὕστερον τὰ Θεῖά σου προστάγματα παραβάντα· Παντάνασσα Δέσποινα, Μήτηρ πάντων ἡμῶν, σῶσον δὴ, πρόσφθασον, ἐξελοῦ· πῶς ἀποστρέφεις τὸ Πρόσωπόν σου ἀφ' ἡμῶν, ἀειπάρθενε Πανάμωμε; ἴδε τὴν κήκωσιν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἴδε τὰς θλίψεις, τοὺς πόνους, τοὺς στεναγμούς, τὰ δάκρυα καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν καταδυναστευόντων καὶ καταθλιβόντων ἡμᾶς δαιμόνων ἀνηλεῶν καὶ ἐξάρπασον ἡμᾶς ἐκ τῶν θλιβόντων τούτων. Ναί, Δέσποινα, Μήτηρ τοῦ λυ-

τρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, σοὶ βοῶμεν, Πανάχραντε Δέσποινα, ἅπαντες οἱ δοῦλοί σου εὐσεβεῖς σὲ ἱκετεύομεν, σοῦ δεόμεθα· ἀπολύμεθα, Μῆτερ, σῶσον ἡμᾶς· Χριστιανῶν τὸ Κέρας ὕψωσον· ἡμᾶς ἅπαντας, τοὺς ἐν τῇ Μονῇ σου ταύτῃ οἰκοῦντας, διὰ τῆς Χαριτοβρύτου Σεπτῆς Εἰκόνος περιφρούρησον, ᾧ Κόρη Μυριώ-
 νυμε. Ψυχὴ, ᾧ ψυχῇ, ἐγειρε, καιρὸς ἐξόδου ἔχει, κάμε, σπούδα-
 σον· ἐτοιμασθῶμεν λοιπόν, ᾧ ψυχῇ, ἀλλὰ σῶσόν με, σῶσόν με
 ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἡ Ἁγία Τριάς. Σῶσόν
 με ὁ εἷς καὶ μόνος Θεός· ὅτι σοὶ πρέπει Δόξα, Κράτος καὶ Προ-
 κύνησις εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ πάντων ἡμῶν, ἀπάντων τῶν ἀναγινωσκόντων τὸ παρὸν
 Πονημάτιον ἐν Χριστῷ διάπυρος Εὐχέτης.

Ὁ Πισίδιος Σεραφεῖμ, ὁ καὶ πρόφην Ἀγκύρας.

ΤΟΙΣ ΕΝ ΚΥΚΚΩ.

ΣΕΒΑΣΜΙΟΙΣ ΠΑΤΡΑΣΙ

Καὶ πᾶσιν ἔτι τοῖς ἐντυγχάνουσι τὴν τῶν ποθουμένων ἐπίτευξιν

— 93 —

ΝΩΣΤΟΝ ἔστι πᾶσι τοῖς τὰς ἱστορίας ἀναγινώ-
 σκουσι, καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ εἰς ἀπλὴν φράσιν εὐ-
 μεταχείριστα Βιβλία ἱστορικά, ὅτι μετὰ τριακο-
 σίους χρόνους ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου τοῦ Κυρίου
 ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Οἰκονομίας ἐβασίλευσεν ὁ πρῶτος ἐν Βα-
 σιλεῦσι Χριστιανός, ὁ Κωνσταντῖνος, καὶ μετὰ τοῦτον οἱ ἄλλοι
 Βασιλεῖς Ῥωμαίων, ἕως τοὺς χιλίους τετρακοσίους πενήκοντα
 τρεῖς ἀπὸ Χριστοῦ. Ἐκτοτε δὲ παρεδόθη, οἷς οἶδεν ὁ Κύριος Κρί-
 μασιν, ἡ Βασιλὶς τῶν Πόλεων καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν Σχῆπτρον εἰς
 τοὺς ἕκ τῆς Ἀγαρ Ὀθωμανούς, τοὺς κυριεύοντας αὐτὴν τρια-
 κοσίους καὶ ἐξήκοντα τέσσαρας ἡδὴ χρόνους. Ἐν τοῖς οὖν τῶν
 Κομνηνῶν Βασιλέων, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν χιλίων ἐτῶν ἀπὸ
 Θεογονίας, κατὰ τὴν ἀκόλουθον ἑκατονταετηρίδα, ὅτε ὁ Κομνη-
 νός Ἀλέξιος ἐβασίλευσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκομίσθη ἡ Θεο-
 μητορικὴ Θαυματουργὸς Εἰκὼν ἐν Κύπρῳ, εἰς τοῦ Μοναχοῦ Ἡ-
 σαίου Ἀσκητήριον, τὸ εὕρισκόμενον εἰς τὴν Μυριανθοῦσαν κατὰ
 τὸ Ὄρος τοῦ Κόκκου, διὰ τοῦ Δουκὸς Ἐμμανουὴλ Βουτομή-
 του, καθὼς ἐδηλώθη τοῦτο πλατύτερον εἰς τὴν Περιγραφὴν τῆς
 Μονῆς. Ἐδείχθη δὲ διὰ Πατριαρχικῶν Συνοδικῶν Γραμμάτων,
 πῶς εἶναι ἡ Ἁγία Εἰκὼν ἡ ἐπιγραφεῖα Κυκκιώτιστα, ἱστορισμένη
 ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ καὶ
 ἴσως νὰ εἶναι ἐκείνη, ὅπου ὁ Ἱστορικὸς Εὐαθόπουλος γράφει νὰ

ἔπεμψεν Εὐδοκία ἡ Βασίλισσα ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς τὴν Πουλχερίαν, μίαν τῶν τριῶν ἐκείνων τῶν περιβοήτων καὶ θαυμασίων, ὅπου εἶδεν εὐαρεστηθεῖσα καὶ ἡ Θεοτόκος ζῶσα. Ὅσαι γοῦν οἰκοδομαὶ ἐγένοντο εἰς τὸ Ὅρος, ὅτε ἦλθεν ἐν Κύπρῳ ἡ Ἀγία Θεομητορικὴ Εἰκὼν, εἴτε Ναὸς εἴτε Κελλία καὶ πάντα τὰ Σκεύη καὶ Βιβλία διεφθάρησαν ὑπὸ τοῦ γενομένου πυρπολισμοῦ τῆς Μονῆς, κατὰ τοὺς χιλίους τριακοσίους ἐξήκοντα πέντε ἀπὸ Χριστοῦ, ὅτε ἦν ὑπὸ τὴν ἐπικράτειαν τῶν Δυτικῶν ἡ Κύπρος. Ἀνφικοδομήθη ὅμως πάλιν λαμπρῶς διὰ συνδρομῆς πάντων τῶν ἐν τῇ Νήσῳ· ἀλλὰ καὶ αὖθις κατὰ τοὺς χιλίους πεντακοσίους τεσσαράκοντα δύο πυρποληθεῖσα δεύτερον ἡ Μονὴ ἀνφικοδομήθη ταπεινῶς ὑπὸ τοῦ τότε ἡγουμενεύοντος Συμεὼν διὰ συνδρομῆς πάλιν τῶν Εὐσεβῶν, νῦν δέ, κατὰ τοὺς χιλίους ἑπτακοσίους πεντήκοντα τελείως τῆς Μονῆς πυρποληθείσης ἤδη τρίτον, οὐ διέλιπεν ἡ τῶν Ὀρθοδόξων συνδρομὴ καὶ εὐλάβεια· ὅθεν κατὰ τοὺς χιλίους ἑπτακοσίους πεντήκοντα πέντε ἀνφικοδομήθη λαμπρῶς ὁ Ναὸς καὶ τὰ κελλία ἅπαντα, ἐπιμελείᾳ τοῦ Οἰκονόμου τῆς Μονῆς κυρίου Παρθενίου, ἀνδρὸς τιμίου καὶ θεοσεβοῦς. Ἔστι δὲ ὁ Ναὸς τρίχορος καὶ ὁ μὲν ἐν μέσῳ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς ἀειπαρθένου Θεοτόκου, οἱ δὲ ἐκ πλαγίων ὁ μὲν εἰς τῶν Ἀσωμάτων ἐστὶ καὶ Ἀγγελικῶν Ταγματῶν, ὁ δὲ ἕτερος πάντων τῶν Ἀγίων, ἵνα ὡς Βασίλισσα ἔχῃ ἡ Θεοτόκος παράταξιν ἐξ Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ἔνθα καὶ ἐκτελεῖται καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀκολουθία πάντοτε καὶ ἡ ἀναίμακτος Θυσία, πρὸς μνημόσυνον τῶν κτιτόρων καὶ πάντων τῶν ἐλευόντων Ὀρθοδόξων. Τούτου οὖν ἔτι φυλάττεται μάλιστα, ὦ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί, ἡ ἐνάρετος ζωὴ καὶ ἡ ἀνυπόκριτος μετὰ ἀγάπης καὶ ταπεινώσεως Μοναδικὴ Πολιτεία, διατὶ ἡ Μεγαλειότης καὶ Ἀγιότης τῶν τόπων χωρὶς ἀρετὴν οὐδὲν ὠφελεῖ· οὔτε γὰρ ὁ Παράδεισος ὠφέλησε τὸν Ἀδάμ. παρακούσαντα οὔτε ὁ Οὐρανὸς τὸν ἐπαρθέντα Ἐωσφόρον· καὶ τριακοσίους

χρόνους, ὅπου ἦτον κεχωρισμένος καὶ ἀφανὴς ὁ Τάφος τοῦ Κυρίου καὶ τὸ Σινᾶ ἀκατοίκητον, διὰ τοὺς ἀσεβεῖς βασιλεῖς καὶ δυνάτας, οὐδὲν ἐβλάβη ἡ Πίστις, ἀλλὰ τότε μάλιστα ἐπληρώθη ἀπὸ πλήθους ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ παιδίων ὁ Οὐρανός, μαρτυρησάντων καὶ τὸ ἴδιον ἐκχυσάντων αἷμα, διὰ Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν. Πόσας καταφρονήσεις ἐδείξεν ὁ Ἀδριανὸς Γάτος, ὁ Παραβάτης Ἰουλιανὸς εἰς τοὺς Θεῖους Ναοὺς, εἰς τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ εἰκόνας, καὶ οἱ ἄλλοι ἀσεβέστατοι Τύραννοι; πόσα οἱ Σαρακηνοὶ καὶ Πέρσαι; πόσα ὁ κατακρημνίσας τὰ τόσα Μυστήρια ἀσεβέστατος βασιλεὺς Μελεκτάχαρ; πόσας ἐξυβρίσεις ἐδείξεν εἰς παρθενικὰ ἀφιερωμένα τῷ Θεῷ σώματα μονάζουσιν; πόσα τοῖς ἁγίοις ἀνδράσι κακὰ ἐποίησαν καὶ ζῶσι καὶ θανούσιν, ὡς Εὐσέβιος καὶ Κεδρηνὸς καὶ Σωζόμενος ἱστοροῦσιν; ἀλλ' οὐδεμία τῇ Ὀρθοδόξῳ Πίστει ἐλάττωσις. Καὶ νῦν τὰ τῶν Ἀγίων Ἀγία καὶ ὁ περιβοήτος Ναὸς Σολομῶντος εἰς χεῖρας ἀσεβῶν καὶ ἡ δι' Ἀγγέλου ἐπιφανείας κτισθεῖσα Ἀγία Σοφία καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ναοὶ εἰς ἀσεβεῖς παρεδόθησαν, οἷς εἶδεν ὁ Κύριος Κρίμασιν, ἵνα μάθωμεν ὅτι τῷ Θεῷ οὐ χρεῖα τόπων καὶ κτισμάτων, ἀλλὰ ψυχῶν· ὅτε ἀσθενούμεν, τότε δυνατοὶ ἐσμεν· ὅθεν ἄς μὴ καυχώμεθα εἰς πλοῦτον, εἰς μεγάλα κτίσματα, εἰς τόπων Ἀγιότητα, ἀλλ' ἐν Θεῷ καὶ τῇ πρὸς Θεὸν καθαρᾷ ἡμῶν Λατρείᾳ καὶ ψυχικῇ φροντιστέον σωτηρίᾳ· πάντες γὰρ ἡμεῖς, λέγει Παῦλος, εἰς ἐστε ἐν Χριστῷ καὶ ἐν τῷ πολίτευμα, ὁ Οὐρανός. Χριστιανοὶ ἐσμεν ἅπαντες καὶ ἐν τούτῳ ἄς καυχώμεθα καὶ τοῦτο ἄς ἐπιμελούμεθα μάλιστα πάντων, τὸ ἀρέσαι Θεῷ διὰ τῆς ἐργασίας τῶν Θεῶν Ἐντολῶν, καθὼς τοῦτο ἐδίδαξαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ Μάρτυρες καὶ Ἱεράρχαι καὶ Ὅσοι καὶ πάντες ὅσοι Θεῷ εὐηρέστησαν.

Πρέπει καὶ νὰ τιμῶμεν καὶ τοὺς Ἀγίους τόπους καὶ μάλιστα, ἔνθα ὁ Κύριος εἰργάσατο τὴν τῶν ἀνθρώπων σωτηρίαν, πρέπει νὰ ἔχωμεν εἰς τιμὴν τὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα καὶ τοὺς Θεῖους

Ναοὺς καὶ νὰ δείχνωμεν τὴν δυνατὴν βοήθειαν πρὸς σύστασιν τούτων· πλὴν νὰ φροντίζωμεν καὶ διὰ στολισμὸν τῆς ψυχῆς μας διὰ τῶν ἀρετῶν περισσότερον. « Ὑμεῖς γὰρ ἐστε, φησὶ Παῦλος, Ναὸς Θεοῦ Ζώντος ». Λοιπὸν ἅς εἶναι ἐν πᾶσιν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ὅχι τῶν ἁσπρῶν ἢ τῶν ἡδονῶν καὶ τῆς ματαιίας δόξης· ἅς εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς ἀρετῆς καὶ ὅχι τῆς κοσμικῆς ματαιότητος· τὰ φθαρτὰ καὶ γήινα ἅς καταφρονήσωμεν, ἐπειδὴ μὲ τὸν θάνατον πάντα ἀφανίζονται. Θεὸν δὲ μόνον ποθήσωμεν τὸ ἄκρως ἐφετόν, τὸ ἄκρως ἀγαθόν καὶ πάντων ἀγαθῶν τὸ ἀκρότατον· ἅς φυλάξωμεν ὅσα ἐδιδάχθημεν παρὰ τοῦ Εὐαγγελίου, παρὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ παρὰ τῶν ἐν ἐπτὰ Συνόδοις διαπρεψάντων Θεοφόρων Πατέρων. Εἴ τις δὲ τὰ ἐναντία εὐαγγελίζεται, καὶ ἂν Ἄγγελος ἢ ἐξ Οὐρανοῦ, ἔστω ἀνάθεμα. Τὰ ἐπτὰ τῆς Ἐκκλησίας Μυστήρια εὐλαβῶς φυλάττοντες καὶ τιμῶντες, περισσότερον ὑπὸ τὰ ἄλλα προσεκτέον εἰς τὸ τῆς Θείας Εὐχαριστίας· ἐπειδὴ φαίνεται πλέον διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος αὐτὸ τὸ Θεωμένον Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου εἰς τὰ Ἱεροουργούμενα ἢ νὰ εἰπῶ αὐτὸς ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς· καὶ νὰ εἰπῶ ἐν συντομίᾳ ἐκκλίνοντες ἀπὸ παντὸς κακοῦ, ἐπιπορείας τε καὶ βλασφημίας, ποιήσατε τὸ ἀγαθόν· ὅτι διὰ τοῦτο γεγόναμεν Μοναχοί, ἵνα μὴ φρονοῦμεν τὰ γήινα· ἀλλ' ὅλοι Πνευματικοὶ καὶ Οὐράνιοι γενόμενοι περὶ τῶν Θείων νὰ φροντίζωμεν καὶ ὅχι νὰ τρυφῶμεν καὶ ἀνευλαβῶς νὰ διάγῳμεν προσέχοντες χρήμασι καὶ κτήμασιν· ἀλλὰ καὶ εἴ τι σωματικὸν ἐργαζόμεθα, ἔστω πρὸς δόξαν Θεοῦ, ὡς καὶ ὁ Ἀπόστολος ἐρμηνεύει· « εἴτε ἐσθίετε, λέγων, εἴτε πίνετε εἴτε τι ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε ». Ἐχετε καὶ τὴν τοῦ Ὁσίου Χριστοδοῦλου ὑποτύπωσιν τῆς ἐν Πάτρῳ Μονῆς ὡς Κανόνα καὶ εἰς τὴν Μονὴν ἡμῶν, καθ' ἡ καὶ ὁ τῆς Μονῆς Ἡγούμενος, ἐνταῦθα ἐκλεγόμενος ὑπὸ τῶν Πατέρων, ψηφίζεται παρὰ τῶν αὐτῶν.

Ὁ Προεστὼς ὀφείλει οὐ μόνον προνοεῖσθαι τῶν ἐσόδων τῆς

Μονῆς καὶ ἐξόδων, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον τῶν ψυχῶν. Τοῦτο ἅς ἐπιμελῆται καὶ ἀπὸ τοῦς Γέροντας τῆς Συντάξεως· καὶ ὅχι μόνον αἱ Μοναστηριακαὶ τάξεις εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀκολουθίαν καὶ εἰς τὴν Τράπεζαν ἔτι νὰ ἐκτελῶνται κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν καὶ τὴν συνήθειαν τῶν Μοναστηρίων τῶν ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθωνος, ἀλλὰ καὶ οἱ ταξειδιῶται Πατέρες, εἰ καλῶς πολιτεύονται, ὡς κόπους πολλοὺς καὶ κινδύνους ἐν ξηρᾷ καὶ θαλάσῃ ὑπομείναντες, νὰ λαμβάνωσι τὴν πρέπουσαν παρὰ τῶν ἄλλων τιμὴν καὶ σχεδὸν νὰ θεωρῆται μία ἀδελφικὴ συντροφία· οἱ ἀνώτεροι προνοοῦμενοι τῶν κατωτέρων καὶ ἀγαπῶντες αὐτοὺς καὶ τὰ ψυχοσωτήρια συμβουλευόντες, οἱ νεώτεροι πάλιν δείχνοντες τὸ προσήκον σέβας καὶ τὴν τιμὴν εἰς τοὺς Γεροντοτέρους· πάντες δὲ ὑπακούοντες τῷ Προεστῶτι κατὰ Θεὸν πολιτευόμενοι καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες τὸν θάνατον. Ἔστωσαν εὐλαβεῖς, εἰρηνικοί, ἀνυπόκριτοι, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σεμνῶς βιοῦντες, ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ προσκαρτεροῦντες καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ πολιτευόμενοι, μὴ κατάλαλοι, μὴ ὀργίλοι, μὴ αἰσχροκερδεῖς καὶ φιλάργυροι, μὴ μέθυσοι καὶ ὑπερήφανοι μηδὲ ὄψεις γυναικείας περιεργαζόμενοι, μήτε σκανδαλοποιοί· παράδειγμα ἐν πᾶσι ἅς ἔχωμεν τοὺς παλαιούς Πατέρας καὶ ὅχι τοὺς νῦν τοὺς ἐν τῷ ὀγδόῳ (οὐαί) αἰῶνι, ὧν οἱ πλείους χρυσολάτραι, ὑποκριταί, φιλήδονοι, ἐμπαῖκται τῶν Θεοῦ Μυστηρίων, τῆς Μοναδικῆς ἀκριβοῦς πολιτείας κατήγοροι καὶ τῶν Θείων ἐντολῶν περιφρονηταί, καὶ διὰ νὰ εἰπῶ τὰ τοῦ Ἀποστόλου λόγια «κατὰ τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας πορευόμενοι» καὶ Θεὸς ἱλασθεῖν ἡμῖν πρεσβεΐαις τῆς Θεομήτορος, ἧς αἱ Ἐορταὶ γινέσθωσαν μετὰ πάσης εὐλαβείας καὶ οἱ ξένοι καὶ προσκυνηταὶ τῆς Ἀγίας Εἰκόνος παραμυθείσθωσαν διὰ τῶν συνήθων τοῖς Μοναστηρίοις τροφῶν, μετὰ ἀγάπης καὶ ὑπομονῆς, διὰ τὸ τοῦ τόπου ἔρημον καὶ ἀπαραμύθητον· πόθεν γὰρ δύνανται τροφὰς ἀγοράσαι ἑαυτοῖς καὶ τοῖς ὑποζυγίοις αὐτῶν, εἴτε Χριστιανοὶ εἴτε καὶ οἱ διαβαίνοντες ἀσεβεῖς;

Δεδοξασμένος εἶη εἰς τοὺς αἰῶνας ὁ τρέφων πάντας Θεός. Οἱ Πνευματικοὶ νὰ φυλάττουν ἀπόκρυφα τὰ ἐξομολογούμενα· καὶ ὑπὸ πάντων ὡς κακὸς δυσφημίζεται ὁ ἐξομολογηθεὶς, ὑπ' ἐκείνων οὐδεμία χρεία ὡς κακὸς νὰ λέγεται ὁ αὐτὸς καὶ μάλιστα νὰ μὴν ἀποβλέπουν εἰς ἀργύρια οὔτε νὰ γίνωνται καὶ αὐτοὶ μὲ τοὺς ἐξομολογουμένους συγκαταπίπτοντες, ἀλλὰ κατὰ πάντα ἐν φόβῳ Θεοῦ νὰ οἰκονομῶσι τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν ἐξομολογουμένων· καὶ οἱ ζητιᾶνοι ἐτι σεμνῶς καὶ καλογερικῶς πολιτευόμενοι νὰ ταπεινοφρονῶσιν εἰς τοὺς βοηθοῦντας αὐτοὺς, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς κατὰ τόπον Ἀρχιερεῖς. Τὰ βιβλία, ἐπειδὴ κατεκάησαν, χρεία κατὰ μικρὸν νὰ ἀποκτηθῶσι καὶ σπουδαίων φροντίς Μοναχῶν, ὡς τῇ Μονῇ χρησιμεύοντων, καὶ καὶ τινες διὰ βαρβαρότητα οὐδὲ ἀκοῦσαι ταῦτα θέλουσιν, ἅτε τῆς προκοπῆς ἐναντίοι καὶ τῆς ἀρετῆς καὶ αὐτοῦ τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος ἡμῶν, τοῦ εἰπόντος «ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς»· καὶ ὁ Ἱεροφάτης Δαβὶδ «ὄρα· ἔλασθε, φησί, παιδείας μήποτε ὀργισθῇ Κύριος»· καὶ Μουσικῶν ἐτι χρεία, διὰ κάλλος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας καὶ δόξαν Θεοῦ, ἐὰν καλῶς γένηται· εἰ γὰρ καὶ τούτων οὐκ ἀναγκαῖον, ἀλλ' ὅμως ἐστὶ χρήσιμον. Ὁ δοχειάρχης εἴτε κελλάρχης καὶ ὁ ἐν τῷ Ἡγουμενεῖῳ ὑπηρετῶν χρεία νὰ εἶναι Πιστοὶ καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ νὰ κυβερνῶσι τὰ πρὸς τροφήν ἀναγκαῖα, ὡς μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ ἐξόδων κομιζόμενα εἰς τὴν Μονήν· οἷτε Ἀμπελουργοὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς Μετοχίοις ὡς Πιστοὶ ἅς κάμνωσι τὴν ὑπηρεσίαν τοὺς καὶ οἱ στρατοκόποι ἐτι φροντίζοντες καὶ τῶν τῆς Μονῆς ἡμιόνων. Τούτους ἅς ἐξετάζωσιν ὁ οἰκονόμος τῆς Μονῆς καὶ ὁ ἐκκλησιάρχης, καθὼς καὶ τὰ λοιπά, μὴ παρόντος τοῦ Προεστῶτος διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν ὑπηρεσίας τὴν Μονήν· καὶ μάλιστα ἅς προνοῶνται τὰ Μετόχια, ἐξ ὧν τὰ πρὸς ζωάρκειαν πορίζεται τῇ Μονῇ· καὶ ὅλοι, διὰ νὰ εἰπῶ, ἐν συντόμῳ ἀποβλέποντες εἰς τὴν ψυχικὴν τοὺς σωτηρίαν καὶ εἰς τὸ συμφέρον τῆς Μονῆς, ἅς κάμνη ἕκαστος τὴν ὀρισθεῖσαν αὐτῷ ὑπηρεσίαν ἀγογ-

γύστως, ἀρκοῦμενοι εἰς τὰς διατροφὰς τὰς ἀναγκαίας καὶ τὰ σκεπάσματα, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, περὶ ὧν χρεία νὰ φροντίζωσιν οἱ προστατεύοντες τῆς Μονῆς. Εἰ δέ τις ὡς ἄνθρωπος εἰς ἔγκλημα περιπέσοι ἀνθρώπινον, εὐθὺς νὰ ἐξομολογῆται καὶ μετὰ ταπεινώσεως ἅς διορθώνεται. Ἐὰν δὲ τὸ ἀμάρτημα φανερόν, καὶ ἐλεγχόμενος μάλιστα οὐ διορθοῦται, ὡς ἀναισχύντως καὶ ἀμετανοήτως ἀμαρτάνων, ὁ τοιοῦτος ἀποδιωχθήτω, ἵνα μὴ καὶ ἄλλοις διαδόσιμον γένηται τὸ κακὸν καὶ ἀτιμίαν προσάψῃ τῇ Μονῇ· πλὴν τὰ τοιαῦτα οἰκονομικῶς ἅς γίνωνται καὶ οὐ πεισματικῶς καὶ ἐν φόβῳ τοῦ τὰ πάντα ἐφορῶντος Θεοῦ. Οἰκονομικῶς, εἶπον, διὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν Ὀθωμανικὴν Δυναστείαν· πρὸ πάντων δὲ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἅς ἐκτελῶνται εὐτάκτως καὶ πάντες πρόθυμοι ἔστωσαν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀκολουθίαν, εἰς τὰς πρὸς τὴν Ὑπέραγνον Παρακλήσεις καὶ μάλιστα πάντων ἐν τῇ Θεῇ Ἱερουργίᾳ μετ' εὐλαβείας καὶ κατανύξεως. Εἰς δὲ τὰς τῶν ἔξωθεν ὕβρεις καὶ καταδρομάς, ὡς διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Δεσπότη μας Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως γιγνομένης, ἔστω ὑπομονὴ μέχρι θανάτου, καὶ πολὺς διὰ ταῦτα ὁ ἐν οὐρανοῖς μισθός. Οἱ Βίοι τῶν Ἀγίων Ἀνδρῶν ἔστωσαν ἡμῖν παράδειγμα καὶ κανόνας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου τὰ Ἀσκητικά. Ἐὰν δέ τις ἐναντία φρονῇ, καὶ ἐν ἀρέτῃ, καὶ σπουδαῖος, καὶ θαυματουργός εἶη, ὡς ἐστερημένος τῆς Θεῆς ἀγάπης καὶ ταπεινώσεως, ὅπου εἶναι τοῦ Πιστοῦ οἱ καρποὶ καὶ τὰ ἀληθινὰ γνωρίσματα, ἅς μὴν εἰσακούεται ἢ πιστεύεται ὁ τοιοῦτος, ἐπειδὴ πολλοὶ ψευδόχριστοί εἰσι, πλάνοι καὶ ὑποκριταί, πλανῶντες ἀληθῶς καὶ πλανώμενοι. Ἀληθῶς ἐν ἐσχάτοις ἐσμὲν καιροῖς, ὅτι τὰ τῆς Μοναδικῆς ἀκριβείας πανταχοῦ ἡμελημένα, καὶ ἐν ὑποκρίσει μάλιστα, διὰ νὰ μὴ λέγω καὶ ἐν ἀναισχυντίᾳ, ὥστε τινὰς μήτε Θεὸν φοβεῖσθαι μήτε ἀνθρώπους αἰδεῖσθαι· καὶ οὐδεὶς περὶ ψυχῶν λόγος σχεδόν, ἀλλὰ περὶ σωματικῆς κυβερνήσεως ὁ ἀγὼν πάντων· καὶ οἱ πλείονες Μοναχικὸν σχῆμα ἀναλαμβάνουσιν, οὐχ ἵνα σωθῶσιν, ἀλλ' ἵνα

κυβερνηθῶσι καὶ ἀναπαυθῶσιν. Οὕτως ἐλεεινὰ τὰ καθ' ἡμᾶς· οὐαὶ ἡμῖν, ὅτι ἀρετὴ πᾶσα περιφρονεῖται, χρυσὸς δὲ θεοποιεῖται καὶ οἱ τοῦτον ἔχοντες τιμῶνται παρὰ πάντων· ἀλλ' ὅτε ἐπιφανήσεται ἡ φοβερά ἡμέρα Κυρίου, τότε πάντα μάταια ὀψόμεθα καὶ ὅτι οὐδὲν ἡμᾶς τότε τῶν κτισμάτων βοηθεῖ, ἀλλ' οὐδὲν τότε ὄφελος. Λοιπὸν μὴ τὰς Θείας Γραφὰς ὡς μύθους ἡγούμεθα, ἀλλὰ ζήσωμεν Χριστιανικῶς, τοὺς βίους τῶν παλαιῶν Πατέρων μιμούμενοι καὶ ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργαζόμενοι, ὡς ξένοι ὄντες καὶ πάροικοι ἐπὶ γῆς· μηδὲ τυφλοὺς ποιοῦντες ἑαυτοῖς ὁδηγοὺς ὑπακούσωμεν εἰς τὰ θελήματα Σαρκόος, Κόσμου καὶ Διαβόλου, τῶν φοβερῶν ἡμῶν ἐχθρῶν, οὓς καὶ νικῆσαι οἰκεία δυνάμει μηδέποτε θαρρήσωμεν, ἀλλὰ τῇ Χάρτι τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Δεσπότου, τὸ κατὰ δύναμιν πρότερον εἰς ἐργασίαν τῶν ἀρετῶν δεικνύοντες μετ' ἀγαθῆς προαιρέσεως.

Ταῦτα κατὰ τὸν τρέχοντα καιρὸν εἴρηται, ὡς οἶμαι, καταλήλως· ἱκανὰ δὲ τὰ ἐν τῇ ὑποτυπώσει τοῦ Ὁσίου Χριστοδούλου Παραγγέλματα πρὸς Μοναστηριακοὺς καὶ οὐδεμίαν χρεῖαν τοῦ πλείω λέγειν καὶ γράφειν· οἶδαμεν δὲ πάντες τὸ ἀγαθόν· ἀλλ' οὐ ποιοῦμεν τοῦτο, οὐκ ἐν ἀρετῇ κοπιῶμεν, ἐγκειμένης τῆς διανοίας ἡμῶν πάντοτε ἐπὶ τὰ πονηρά· ταῦτά φημι, διὰ τὴν τρέχουσαν ὄντως πονηρὰν γενεάν, ὅτε πάντες ἀληθῶς ἐξεκλίναμεν, ἅμα ἡχρειώθημεν, κατὰ τὸν Προφήτην, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνὸς ὁ ποιῶν χρηστότητα· ὁ φόβος ὁ ἀνθρώπινος μικρὸν συστέλλει ἡμᾶς καὶ ἡ ἐντροπή, φόβος δὲ Θεοῦ οὐκ ἔστιν ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν· πάντα γὰρ ὅσα αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀμαρτῆσαι δύναται ἄνθρωπος, ἐν λόγοις τε καὶ ἔργοις καὶ διανοήμασιν, ἅπαντες πράττομεν, καὶ ἑαυτοὺς δικαιοῦμεν καὶ αὐτὴν δὲ ἀμελοῦμεν τὴν Προσευχὴν πολλάκις, καὶ καὶ προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις προφασίζόμεθα. Συγχωρήσατέ μοι, Ἀδελφοί τοῦ παρόντος αἰῶνος, ὅτι ἐκ τῶν οἰκείων κρίνω τὰ ἀλλότρια· ἀμελῆς γὰρ ἐγὼ καὶ ὑπο-

κριτῆς καὶ ἀρετῶν ἄμοιρος ἀληθῶς, καὶ καὶ ὁ Θεὸς πολλάκις διὰ τῶν ἀμαρτωλῶν μου χειρῶν ἐποίησε θαυμάσια πρὸς δόξαν αὐτοῦ (ἐπεὶ καὶ δι' ἀναξίων ἐνεργεῖ ὁ Παντοδύναμος) καὶ τιμὴν, ὡς οἶμαι, τῆς Ἱερωσύνης καὶ τοῦ Διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος, διὰ τὴν τῶν προσερχομένων πίστιν τε καὶ εὐλάβειαν, ἴσως καὶ ὠφέλειαν· ἀλλ' οἶδα ἐγὼ ἑμαυτὸν ἀμαρτωλὸν καὶ μὴ μόνον Λειτουργὸν Κυρίου, ἀλλ' οὐδὲ ζῆν ὄντα ἄξιον, καὶ εἴθε ἐλεήσοι με Κύριος, πρεσβείαις τῆς Θεομήτορος, ὡς ἐν ἐλέει ἀνείκαστος, καὶ μὴ κατὰ τὰ ἔργα μου τὰ πονηρὰ καταδικάσῃ με ὡς δικαιοκρίτης καὶ Θεὸς ἐκδικήσεων· ὅθεν καὶ εὐχεσθε ὑπὲρ τοῦ ἀμαρτωλοῦ Ἐφραίμ· πάντες οἱ ἐντυγχάνοντες, ὅπως εὕρω ἔλεος ἐν ἡμέρᾳ τῆς τῶν ἔργων ἀνταποδόσεως.

«Ἐν τούτῳ οὖν καυχᾶσθε, Ἀδελφοί, ἐν τῷ συνιέναι καὶ γινώσκειν τὸν Κύριον καὶ ποιεῖν κρίμα καὶ δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς» καὶ μὴ ἐν χρήμασι καὶ τόποις ἢ βρώμασι καὶ πόμασι, ἐν οἷς οὐδὲν ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες· καὶ γὰρ καὶ τόποις καὶ γλώσσαις ποτὲ καὶ ἀξιώμασι διαφέρομεν, ἀλλ' ἐν ἑσμεν ἐν Χριστῷ, μία Πίστις ἐν πᾶσιν, ἐν Βάπτισμα, εἰς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, τὰ αὐτὰ παρὰ πᾶσι Μυστήρια καὶ μία ἡ ἐλπίζομένη τῶν Οὐρανῶν Βασιλεία καὶ τὸ ἡμῶν Πολίτευμα», κατὰ τὸν Θεὸν Παῦλον. Μὴ οὖν παραζηλοῦτε τοὺς πονηρευομένους μηδὲ τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν, καὶ ἐν τῇ ὁδῷ αὐτῶν κατευοδῶνται, μὴ ζηλοῦτε τοὺς ὑπερηφάνους καὶ μεγαλορρήμονας καὶ πλουσίους, ἀλλὰ ζηλοῦτε τοὺς ἐναρέτους, τοὺς μετὰ στενοχωρίας βιοῦντας καὶ ἐργαζομένους τὸ Ἀγαθόν, τοὺς διὰ Χριστὸν πάσχοντας καὶ πτωχοὺς τῷ πνεύματι. Μὴ ἀποβλέπετε εἰς τὰ κακὰ παραδείγματα, ἀλλὰ πάντα δοκιμάζοντες τὸ καλὸν κατέχετε, καὶ ὡς μέλισσαι ἐκ πάντων τὸ ἄνθος ἐκλέγετε πρὸς τὸ ἀγαθόν, καὶ εἰς τὰς ψυχοσωτηρίου συμβουλάς ὑπακούετε, φυλάττοντες τὴν πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην, μετὴν ὑποποιὸν ταπεινοφροσύνην, ἔτι δὲ καὶ τὴν καθαρότητα· χω-

ρίς γὰρ καθαρότητος οὐδεὶς ὀφείτῃ τὸν Θεόν· ὅθεν καὶ Παῦλος ἔλεγε· «Μὴ πλανᾶσθε, ὅτι οὔτε πόρνοι οὔτε μοιχοὶ οὔτε ἄρσενο-
«κοῖται οὔτε μαλακοί, οὐ μέθυσοι, οὐ λοιδοροὶ, οὐ βλάσφημοι
«Βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσουσιν». Καὶ εἰς τὸ Λευϊτικὸν θά-
νατον ὁ Θεὸς ἀποφασίζει εἰς τοὺς μοιχοὺς καὶ ἄρρενομανεῖς, λέ-
γων· «Ὁ μοιχεύων καὶ ἡ μοιχευομένη θανάτῳ θανατούσθω, καὶ
«ὅς ἂν κοιμηθῇ, φησί, μετ' ἄρσεως κοίτην γυναικός, βδέλυγμα
«ἐποίησεν, ἀμφότεροι θανατούσθωσαν, ἐνοχοὶ εἰσιν». καθαρὸς
γὰρ ὢν ὁ Θεὸς καθαρὸς ζητεῖ καὶ τοὺς Λατρευτάς αὐτοῦ. Διὰ
τοῦτο καὶ προστάζει διὰ τοῦ Ἡσαίου πρῶτον νὰ ἐβγάλωμεν ἐκ
τῆς καρδίας ἡμῶν τὰς πονηρίας καὶ τότε νὰ προσευχηθῶμεν,
«ἄφετε, λέγων, τὰς πονηρίας καὶ τότε δεῦτε καὶ διαλεχθῶμεν»·
ὅθεν καὶ ἁμαρτάνοντες ἅς μετανοῶμεν εὐθὺς ἀπροφασίστως, δεί-
χνοντες ὑπομονὴν ἐν τοῖς πειρασμοῖς ἀγογγύστως καὶ τὸ τοῦ
Ἰωβ ἐν πᾶσιν ἐπιλέγοντες· «εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον»·
πάντα γὰρ πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν οἰκονομεῖ ὁ φιλόψυχος Κύ-
ριος, κἂν ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν. Ἀδιαλείπτως οὖν προσεύχεσθε καὶ
ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε τῷ Τρισυποστάτῳ Θεῷ εἰλικρινῶς, Ἀδελ-
φοί, εὐχόμενοι καὶ ὑπὲρ ἑμοῦ τυχεῖν ἐλέους παρὰ Θεοῦ, τοῦ ὁ-
ποίου τὰς κρίσεις μὴ ἐρευνᾶτε μὲ ἀνθρωπίνους διαλογισμούς·
«τὰ κρίματα γὰρ Κυρίου ἄβυσσος πολλή»· ὁ γὰρ Παχώμιος
διὰ λοιμικῆς ἐτελεύτησε καὶ ὁ Μέγας Θεοδόσιος πολλὰ ἐν ἀ-
σθενείᾳ κακοπαθὼν τοὺς προσερχομένους ἀσθενεῖς ἐθεράπευε δι'
εὐχῆς, καὶ αὐτὸς κατέκειτο ἀσθενῶν, εὐχαριστῶν ἀεὶ τῷ Θεῷ·
καὶ τις Στυλῖτης ἐνάρετος, ὡς ἐν μεμβράνῃ τινὶ Πατερικῇ ἀνέ-
γνωμεν, ὑπὸ Οὐρανοῦ ὤφθη καυθεῖς, καὶ εἰς Οὐρανούς χαίρουσα
ἡ τούτου ἀνῆλθε Ψυχή· Ἄλλος ἠνωχλεῖτο ὑπὸ δαίμονος καὶ
ἐνάρετος ὢν, πολλοὶ τε εὐσεβεῖς καταπνιγόντες, αἱ τούτων ψυ-
χαὶ ὡς καθαφαὶ περιστερὰ ἀνέπτησαν εἰς Οὐρανούς· ὁ τε Μέγας
Πατὴρ τῶν ἐν Ἀθῶν Ἀθανάσιος, κατακρημνισθεὶς ἐτελεύτησεν,
ὑπὸ λίθων καταχωθεῖς, καὶ ὁμοῦς Ἀγιος τῆς Ἐκκλησίας· ὅθεν

μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, λέγω, καὶ ἡμαρτημένως ὡς ἄνθρωποι,
ἀλλ' ἄφετε τὴν Κρίσιν πάντων τῷ Θεῷ, τῷ Οἰκονομοῦντι τὴν
σωτηρίαν τῶν πλειόνων πιστῶν αὐτοῦ φίλων, ἐν στενοχωρίαις
καὶ θλίψεσιν εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ἵνα ἐν Οὐρανοῖς ἀπολαύσῃ
τελείαν χαρὰν καὶ δόξαν ἄληκτον. Εὐχαριστοῦντες οὖν ἐν πᾶσιν
ἐν τούτῳ μόνον κακὸν νομίζετε, τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸ προσκρούσαι
Θεῷ· διότι εἶναι ἀληθῶς κακὸν μόνον ἡ ἁμαρτία, ὡς χωρίζουσα
ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ δυσχερὴ καὶ λυπηρὰ ὑπομείνωμεν
εὐχαρίστως, δοξάζοντες τὸν Θεόν, πάντα πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν
οἰκονομοῦντα· ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ μεγαλοπρέπεια εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΙΣΟΝ ΑΠΑΡΑΛΛΑΚΤΟΝ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

ΓΝΩ λόγος ὁ δίκαιος τοῖς Βασιλέων τε καὶ Ἀρχιερέων θώκοις τῆς Εὐσεβείας χαρίζεσθαι τοὺς λογικοὺς τὰ αὐχήματα, τὴν σφίσιν φανταζομένους χάριν ἐν Ἀγιασμοῦ Κόσμῳ καὶ πειθαρχίας λαμπρότητι, ἅψ' οὐ καὶ τὰ τοῦ Νοὸς ἀγκιστροῦται καὶ τὰ σχετικὰ τρόπον ἀύλῳ δυνάμει τὸν ἀνάλογον τελειοῦται· δοκεῖ δὲ τοῖς κοινοῖς ὑπὸ τῶν κοινῶν εὐδόξιον εἶναι, ἰσορρόπῳ τ' ἀνασταθμίζεται πλάστιγγι· πῶς ἄλλ' οὖν τῷ ἐξόχῳ Παρθενοκαλλιμόρφῳ Θρόνῳ νοήσαιμ' ἂν, ὃ μόνῳ εὐκλείας ὑπεροχὴν προσήκοντι, τῶν Βασιλέων Βασιλεῖ καὶ Ναῶ ἀρχιερουργοῦντι τῷ ὑπερκοσμίῳ, τῷ καὶ πρὸ τῶν αἰώνων, εἰς τὸ παντεπίσκοπον ὄμμα προεωραμένῳ καὶ εἰς ἐκλογὰς τὰς ὑπερφυεῖς διὰ τὸ ἀκηδὴρλεuton καὶ παναμώμητον διατεταγμένῳ, Παρθενομήτορι, φημί, τῇ Ἀνυμφεύτῳ Μαρίᾳ ὅπως ἅττα ταῖς ψάμμοις ἰσάριθμα, τὰ τῆς Σεβασμιότητος ὑπάρχοιεν μέτρα, τοὺς πάντας δοῦλον ὑπέχοντας τὸν αὐχένα ἀπονέμειν ἦν καὶ ἔστι δίκαιον· αὐτοῖς γὰρ ἀκωλύτως τὸ θεοφιλοὺς ἀνατίμπλασθαι θυμηδίας ἐφέψοιτο, οὕτω τιμᾶν τὰ ὑπέρτιμα εἰδόσι, πῶς δὲ ἡ Θεὸν Τετοκυῖα, κλίσει καὶ πράγματι Θρόνος ἐκεῖνου, ναὶ μὴν καὶ τοῖς τοῦ Ἀρχιτέκτονος προυτεχνεῦθῃ σοφισμασιν· ὡς ἀναφανδὸν τοῖς πάλαι ἔπλετ' ἀξιάγαστα φάναι, οἷς ὁ Θεὸς ἐφήδοιτο Νοῦς, οἷς περ πέλων Ἰεζεκιήλ ὑπῆρχε· καὶ τῷ

Ἰωάννης ὁ Χριστοφιλοστήθιος, ἡ τοῦ καλοῦ κηρύγματος χρυσήδουφθογγος Σάλπιγξ, ὅς ἄλλαις φρεσὶ τὰ ὑπὲρ νοῦν ὑπετόπαζεν· ὁ δ' υἱὸς Ἀμῶς συνευδοκῶν αὐτοῖσι λαμπροτέρην ἀπεμπαίνετο τὴν ὀπτασίαν καὶ τοῖς τρισὶ δ' ἔμπης τὰ τοῦ Θρόνου ἐσχηματομορφεῖτο χαρακτηρίσματα· τῷ μὲν γὰρ ὁ Θρόνος Σαπφειροφαίδιμος ἐδόκει ὑπερανεστηκῶς τὸ στερέωμα μετὰ τε τῶν περυσσομένων ζώων· τῷ δὲ ὁ αὐτὸς ἐν Οὐρανῷ Θρόνος ἐωρᾶτο ἀστραποβροντόφωνος καὶ φωτὸς λαμπάσι πρὸ προσώπου κλειζόμενος ἐπταρίθμοις· ὁ δὲ καὶ τὸ τέλειον ἀπεδείκνυνεν ὁμοίωμα· ὑψηλὸν γὰρ καὶ ὑπερφερόμενον περιττόεπει τὸν θῶκον, ἴσα Θεῷ τοῖς εὐδοκίας μέτροις, ὡς ὁ Ἰεσσαὶ υἱὸς Ψάλμικοις μεμελώδηκε φωνήματιν, ὑψηλὸν τὸν Οὐρανοῦ Δεσπόζοντα φήσας, ἐφορῶντά γε τὰ ταπεινά, ἦν δέ τοι καὶ Σεραφίμ δέξωπεστέροις ἐνατενίζειν ὄμμασι τὸν αὐτὸν περικυκλοῦντα Θρόνον καὶ ζυγῷ μεμορφωμένα δουλείας, τρισαγία φωνῇ, τὸν ἐπὶ δόξης ὑμνολογεῖν καθεζόμενον· τούτων χρώμασι τοῖς τοιοῖςδε τὴν ἔμφυχον καὶ ὑπερένδοξον τοῦ Θεοῦ Καθέδραν καὶ αὐτὸς ἀναζωγραφίσαιμι, τρισεύσχημον ἦν τοῖς Θεοσεβέσι παραστήσας· ἔδει γὰρ τὸ χωροῦν ἴσας τὰς τοῦ χωρουμένου διαστάσεις φυλάττειν (εἰ χωρίον διανοεῖν τὴν Θεομήτορα δέον), ἀλλά γε καὶ ἄλλως ἂν εἶποιμ' ὡς ἀπεριγράπτῳ δέον ἢ χωρούμενον ἢ χωρεῖν τοῦ ἀχωρήτου νοὸς διαφοροῖς ἔχνεσι καὶ παρεικάζειν τῷ ἐφεδρεύοντι, τὴν ἐφ' ἣν ὁ δοξαζόμενος ἰδρύεται· τηνικαῦτα γὰρ καὶ ἡ Εἰκὼν ἐκεῖνου ἀνελλιπῆς ἀκούσεται· ἀστραπαῖς μὲν οὖν γ' ἐχράετο τὸ καθαρὸν πνεῦμα σὺν τε βοαῖς καὶ βρονταῖς ἐν τῇ τοῦ Προφήτου ὀράσει. Φωνῇ δὲ τῷ ἄλλῳ εἰς ἄσμα τὸ τρισάγιον· αὐτῷ δ' ἔμοιγε ταῦτά εἰς τὴν τρίτου τὴν ἰσάγγελον Παρθενίαν φυλάττουσαν θεολογηθεῖς διὰ τὸ ἰσχυρεῖς καὶ ἰσουργὸν κατ' ἀποκάλυψιν προηυτρεπισμένην· ἀμαρύγμασι μὲν γὰρ τοῖς πατρώθεν τὸ πρὸ Τοκετοῦ Κόρη τῇ Ἀνυμφεύτῳ μορφοῦται κάλλος· τὸ δ' ἐν Τόκῳ αὐραῖς ταῖς τοῦ ἰσσοθνεοῦς κοσμεῖται πνεύματος, τῇ δὲ τοῦ ἑαυτῆς Μονογενοῦς Ἰσοῦ καὶ

καὶ Θεοῦ δουλomόρφῳ προσλήψει, τὸ μετὰ τὴν κύησιν ὑπεραυγά-
ζεται· ἐπικοιλῶθ' αὐτὲ Θρόνος τοῦ Θεοῦ ὁ Κορηπάρθενος, τρις-
αγίῳ Ὑμῶ τῷ ὑπὸ χειλέων αὐλῶν, τῷ μὲν τὸ παναλκὲς τοῦ
Γεννήτορος θέλημα, τῷ δὲ διὰ τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ τῆς Θεομήτορος
Παναχράντῳ Νηδύϊ Κύημα, τῷ δ' αὖθις διὰ τὴν πανάρρητον
τοῦ Πατροπροβλήτου συνέργειάν τε καὶ χάριτος λαμπρότητα,
ἐγνώκατε τὸν ἀγγελικοφαιδροχαριτόπλαστον τοῦ Τρισυποστάτου
Θεοῦ θρόνον; τὴν γ' ἐν αὐτῷ σοφοτεχνουργόκοσμον οἶδατε θέσιν;
καὶ σχῆμα τὸ θεοειδὲς συνμορφῇ τῇ φωτοδότιδι; τοιγαροῦν θεω-
ρίας τῆς ἀμολύντου ταυτησί γλιχόμενοι ἀναγάγετε νοδὸς δξύτητι
τὸ φρόνημα, οὐχ ὑπερκοσμίους ἀπεικόντως ἐποπτεύσαντες ὀφθαλ-
μοῖς, ἅπανθ' ὑπὲρ πᾶσάν τε ὠραΐσματα, στηρίζατε τὰ σεβάσμα-
τα καὶ ἐν Θεοπρεπεῖ σεβασμιότητι ταύτῃ τὸν ἡ ἐπαναπαυόμε-
νον ὑμνήσατε καὶ πᾶσαν ἄλλην πρὸς εὐχαριστήριον ἐπίδοτ' εὐ-
χὴν· εἶτα τὴν αὐτὸν ὡς αὐτὸς οἶδε χαρίσασαν τιμήσατε, νοί τε
καὶ στόματι, τὰ ἐν ὑμῖν πρὸς αὐτὴν στενολεχθήσατε, ὑποταγὰς
ἀπάσας καὶ ὑμνολογίας ἀκονότατα ἱεράς προσφερόμενοι· εἰ μὲν
γὰρ τοὺς μερικοῦ τινος, ὡς εἰπεῖν ἔπος, Ἀγιασμοῦ κληρώσαμέ-
νους, τὰ Θεῷ ἴσα τῆς εὐλαβοῦς ἔχειν εὐπειθείας, ὁ θεὸς ἀπεφῆ-
νατο λόγος (πολὺ τὸ θαῦμα, οὐχ ὁ ὅρος τε περαιτέρω) ὡς καὶ
Θεῷ τοὺς ἀπειθοῦντας ἀπειθεῖν· πῶς ἄρα γε τὰ τῇ Ὑπεραγίᾳ
Παρθένῳ Μαρίᾳ τῇ πανασπίλῳ τοῦ Θεοῦ καὶ Ποιητοῦ τῶν ὅλων
Μητρί, τῇ τὰς ἱεράς ἀπάσας χάριτας συλλεξαμένη, τῇ τῆς ψυ-
χῆς καθαρότητι ὑπερπετασάσῃ καὶ σώματος, τῇ τῶν ἀρετῶν
ὑπεραστραψάσῃ τῷ κάλλει οὐχ ὑπὲρ τὰ ἐξ Οὐρανοῦ σελαγίζοντα
φῶτα, ἀλλ' ὑπὲρ τοὺς Θεοειδεστάτους τοῦ ὑπερκοσμίου στερεώ-
ματος Νόας, πῶς ὑμῶν τὰ Σεβάσματα ταυτὶ ἢ πρὸς τοὺς Θε-
αυγεῖς τοῦ ἀθανάτου Βασιλέως λειτουργοῦντας, ἐπεφώνει εἰς
ἐαυτὴν τὸν Παντοδύναμον μεγαλεῖα ποιήσασθαι, τὸ καὶ παρὰ
τοῖς πολλοῖς σιγηθέν, μετὰ τῆς πρὸς Θεὸν μαρτυρίας, θαρρῶν
αὐτῆς ὁ ἀχρεῖος ἀποφαίνομαι Λειτουργὸς τῶν Θεῶν ἡμῶν Κα-

θηγεμόνων οὕτω πῶς κακείνων κηρυττόντων, τὴν πᾶσαν τιμὴν
καὶ προσκύνησιν πρὸς τὴν Ἀειπάρθενον Θεοπρεπῶς ἀναθέτειν·
αὐτὰρ ὅπ' ἤσθεσθ' ἂν τῶν ἡς ὑπερέρων καὶ ὑπεραθανάτων αὐγῶν
τὸ ἀπειροδύναμον, ἀκλινῶς ἐπὶ τὰς ἀκτῖνας, τὰς αὐτῇ ἐπιλαμ-
πούσας καὶ εὐσταθῶς ἀνατεινομένους καὶ μετ' εὐλαθείας ἀνα-
πτειρωμένους ἱεράς, σωφρόνως ἀνυμνεῖν καὶ ὑμνολογεῖν ἐπωφελῶς,
ἢ Ἀγίαις ἐγνωρίσθησαν Βίβλοις διὰ τὸ τῶν Θαυμάτων πλήθος,
ἢ ἐν Σηκοῖς Ἱεροῖς τοῖς αὐτοῖς τῷ Ὑπερενδόξῳ ἐπιλάμπουσιν δνό-
ματι, ἢ ἐν πίναξιν καὶ τοίχοις τῇ ὠραιοσχημίᾳ καὶ χρωμάτων τῇ
ποικιλίᾳ μεμορφωμένης· αὐτὰρ δ' εἶποθεν καὶ μόνον τὸ ὑπεράγιον
Ὄνομα ἐν σχέτλεσί τις τῶν γηγενῶν παρὰ ταῦτ' ἐκφωνήσειεν,
αὐτοὺς ὀφείλειν τοῖς ἀκουσθεῖσιν ἀφθέγκτως γε μὴν, ἀλλ' ὁσάις
νοδὸς εὐλαθείαις καὶ ταπεινότητος φρονήσει συστελλομένους ἱερο-
λογεῖν τὸ φωτολαμπές καὶ παρθενικὸν Σκῆνος καὶ ὑπ' ὀδόντας
στεναγμοῖς ἀλαλήτοις αὐτῇ προσομιλοῦν τὰς αἰνέσεις· εἰ δ' ἐχρῆν
οὕτω καὶ δι' αἰτίας ὁποίας δὴ τινὰς σέβας ἅπαν ἀνατείνειν τὸ
ἅγιον, πῶς ἂν ἐν Εἰκόσι καὶ ταῦτα ὑπὸ Ἀνδρῶν θεοειδῶν καὶ
ἀγγελιομιμήτων τῷ βίῳ τυπωθεῖσι ποιήσειάν τε; οἶδεν ἡ Ὑπε-
ρούσιος Φωτοχυσία πόδας τε καὶ χεῖρας, νῆπερ καὶ πᾶσαν αἴσθη-
σιν ἄλλην τούτων ἀγιάζειν τῶν ἐν σανίσιν ἀτυπώτοις Ἀγίων
ὑποτυπώσεις καὶ μορφώματα εἰκονογραφούντων καὶ δι' αὐτῶν καὶ
τὰς Εἰκόνας ἔσθ' ὅτε θαυματουργιῶν ἀποκαθίστασθαι πλήρεις·
τουτὶ δ' ἐπὶ ταῖς Ἀγίων κοινὸν Εἰκόσι καὶ τοῖς ἐναρέτοις ἀπλῶν
εἰκονογράφων. Τί δὲ φαίμεν ἂν ἐπὶ τῇ τῆς Θεομήτορος, καὶ μά-
λιστά γε ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ τοῦ Θεο-
λήπτου καὶ Θειοφρόνου Ἀνδρὸς τοῦ πιστοτάτου Θεράποντος καὶ
Θεοῦ καὶ Θεομήτορος; οὐκ ἄλλως ἄγαμαι καὶ νοῦν διακοσμήσαι
καὶ διάνοιαν, ἀλλ' ἢ ῥημάτων τοῖς ἀλαλήτοις· αὐτότατος γὰρ
ἐν Κύπρῳ τῇ περιφανεστάτῃ Νήσῳ παραγενόμενος τὴν ἀνάκαθεν
εὐφημιζομένην Ἀγίαν Εἰκόνα τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς Ὑ-
περαγίας καὶ Ἀνυμφεύτου Κόρης, τὴν τῷ Εὐαγεῖ Μοναστηρίῳ,

τοῦνομα Κύκκου, αὐτοῖς ἐώρακα ὁμμασιν· ἤμην δ' ἐγκωμιάζων τὴν Οὐρανοῦ καὶ Γῆς Βασίλισσαν τῇ πηλίνῃ μου καὶ ἀμαρτωλῷ γλώττῃ, καὶ δακρυοχύτῃ ἔλεγον φωνῇ.

Χαίροις, Ἀγία Θεοτόκε, τὸ τοῦ ἀχωρήτου Θεοῦ προεκλεχθὲν Χωρίον· ὁ Θειοκόσμητος Ναὸς τῆς ὑπερθέου δόξης, τὸ σεπτὸν ἀπάσης τῆς Οἰκουμένης κειμήλιον, ὁ ἀνθευωδέστατος τῆς Παρθενίας Στέφανος, τὸ φωτοφόρον τοῦ Βασιλέως Παλάτιον, ἡ πάγχρυσος τοῦ Πνεύματος Λυχνία. Χαίροις, Μαρία, ἡ τὴν κατεχομένην εἰδωλομανίαν κτίσιν, εἰς ἀληθείας ἐπίγνωσιν ἀγαγοῦσα. Χαίροις, Θεοτόκε Μαρία, ἡ τῇ τοῦ Πνεύματος δυνάμει τὸν πειράζοντα διάβολον Οὐρανὸν ἀπορρίψασα. Χαίροις, ἡ Οὐρανὸν ὅλον ἀγαλλόμενον ἀποδείξασα. Χαίροις, ἡ Ἀγγέλους τε καὶ πάντας τοὺς ἐν Οὐρανῷ Πολιτάρχας εὐφραينوμένους καθιστᾶσα. Χαίροις, ἡ τὸ ἐκπεσὸν πλάσμα εἰς τὸν διαυγῆ τοῦ Παραδείσου Χῶρον ἀναλήψασα. Χαίροις, ἡ Τετοκυῖα τὸν τοῦ παντὸς Ποιητὴν, τὸν ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθέντα, τὸν δι' ἄπειρον ἔλεος σταυρωθέντα καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα καὶ εἰς Οὐρανοὺς ἐν δόξῃ ἀναληφθέντα· καὶ ἄλλα τινὰ τῶν θεοσεβῶν ἐξηρευξάμην λογίων, καλοῦντός μου τοῦ τῆς καρδίας προθύμου· ἀλλ' ὅσον τάχος σιγῇ ἀποκαθιστάναι τὴν θεάν ἔκρινα (τοῦ γὰρ λέγειν ὑπερισχύει εἰς τὰ δυσέφικτα τὸ σιγᾶν)· εἰς ἔκστασιν, ἐν οὕτως εἶπω, ἐγενόμην τῆς Θειοτυπώσεως εἰσορᾶν τὸ καλλίκοσμον τῆς ἁγαν ἐξηρημένης καὶ κατὰ πᾶσαν εὐτεχνίαν ὑπεριδρυμένης, ἡ ἀναμιμνήσκειν τῆς πνευματοχύτου χάριτος, εὐχῆς τε καὶ εὐλογίας τῆς ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀνελαττώτῃ χύσει ἐπιδοθείσης· καὶ πάλιν κατὰ πληξίς κατείχετό μου τὰ μέλη, τὰς χεῖρας τοῦ τρισολβίου Μαθητοῦ φανταζομένου καὶ τὴν σφῶν ἐπίθεισιν ἐπὶ τῇ ἀγαθωνύμῳ καὶ ἀσυγκρίτῃ Ἱεροτυπίᾳ, καὶ ποτὲ μὲν τῆς ὡραιότεχνίας αὐτόγραφον εἶναι ἐδόκουν τὴν τοσαύτην Χαριτόπλαστον Εἰκόνα· ποτὲ δὲ πάντως Ἀχειροποίητον ταύτην ἐσυλλογιζόμην· ἐστρεφόμην δὲ καὶ πλειστάκις εἰς τοὺς ἐν τῇ Ἀσκήσει τῆς Ὑπερτίμου ταύτης Μονῆς, τῆς

ἐν Χριστῷ νοουμένης Ζωῆς τὴν εὐκλεᾶ καὶ ἀξιέραστον διαγομένους ὁδὸν καὶ εὐλαθείας ἐκομπαζόμεν τὰς θεοπρεπεῖς, καὶ ἦσαν ἀντιλαμπόμενοι πάντες τῷ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας φωτιστικῷ κάλλει, τρισευδαίμονας δὲ κἀκείνους ἔκραζον, οὔποτε τῶν τῆς Σαββᾶ Βασιλίσσης ἐμνήσθην ῥημάτων, τῶν πρὸς Βασιλέα Σολομῶντα λαληθέντων, ἐξ αὐτῆς διὰ τὸ πλῆθος τῶν παίδων γενομένης καὶ τῶν λειτουργῶν δόξαν τε τὴν ἐκείνων καὶ φρόνησιν· ἀλλ' ἐωρακῶς τοὺς νήψει τῇ πρεπούσῃ Μοναστάς, ἡ μὴν τὰς ὁ' ἑαυτῶν εὖ μάλα ὁσφύας διεζωσμένους, τῶν παθῶν τε ψυχικῶν ἅμα καὶ σωματικῶν κατανδριζομένους· καὶ πάλιν αὖθις ἐκ καρδίας ἔφασκον συντριβῇ· Μακάριοι οἱ παρὰ σοὶ ἐνοικοῦντες καὶ Εἰκόνι σου παρεστηκότες τῇ εὐλογημένῃ, Ἀγία Θεοτόκε. Μακάριοι καὶ τρισμακάριοί εἰσι, λαμπροί τε καὶ εὐδόκιμοι καὶ ἐν καλῷ τῆς ἐλπίδος τῆς τοῖς Ἀγίοις εὐτρεπισμένης ἰχνηλατοῦντες τὴν τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ Ἀσκητῶν εὐσέβειαν, ἀνθ' ὧν ἀγαθουργιῶν ταῖς ἄνω Μοναῖς αὐλισθήσονται ἐκείνοις, ὁρθῶς, οἶμαι. Ἀλλὰ τί καὶ διὰ τὴν ἀξίαν αὐχῆσω τοῦ τόπου καὶ τὸ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἀσκήσει εἰρηνιαίων, πολὺν κατὰ κόσμον πνεύματος, ἐποφειλές μοι τὸ ὑπὲρ ἄνδρα πέλον ἦν, τῶν παρ' ἐμοῦ τῇ Μονῇ τῇ πανευλαβεστάτῃ δωρήσασθαι, μηδέποτε δὲ τῶν φθορᾶς τῇ ὑστάτῃ ᾧμην ἐπιρρεόντων, ἀλλὰ τῶν τιμίων καὶ ἀδιασείστων· τουτί δὲ τῆς Πατριαρχικῆς προτρεπούσης δαψιλεστάτης ἀξίας, οὕτω δέ μοι ἔνεστι τὸ διαταττόμενον. Ἡ ἡμῶν ἀποφαίνεται μετριότης καὶ ὑπόμνημα ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ τοῖς αὐτοῖς Θεοσεβέσιν ἐν Κυρίῳ Τέκνοις ἐμποιεῖται, πάντας τοὺς τῇ Χριστοῦ Χάριτι κατακοσμοῦντας τὸν βίον, τοὺς ἐν ὑπεροχῇ καὶ ἀξίᾳ καὶ τοὺς ὑπὸ τὴν ὑπ' αὐτὴν ὑπεροχὴν· τοὺς τε κατὰ κόσμον καὶ σῶμα ἐσχηκότας τὰ κύρια, τοὺς τ' ἐν σχήματι ψυχῆς ἀοράτῃ καὶ τοὺς τροφῇ τῇ ἀφθάρτῃ τὰ πρόσφορα ἐπιμελοῦντας, τουτέστι Πατριάρχας καὶ Ἀρχιεπισκόπους καὶ τοὺς ἀπλῶς λεγομένους Ἐπισκόπους καὶ τοὺς κοινούς πάντας προσέχειν ἀκριβῶς καὶ οὐδ'

ὅτι οὖν ἐνοχλοῦντας τῷ λαμπρῷ τουτῷ καὶ διαβολῇ τῇ Μοναστη-
ρίῳ, βάρος τι καὶ τὸ ἐσχατὸν ἀπονέμειν, ὡς ἀπαιτοῦντας φέρ-
εῖν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων, ὥσανεὶ τοὺς ἐκεῖσε Μοναστάς ἀπο-
διδόναι ἐπωφελουμένους τοῖς ἐξουσιάζουσιν, ἅπαγε καὶ οὐδὲ με-
λετᾶν τοῦτο βουλόμεθα τοὺς ἐν τούτοις ἐργοῖς ἴσως εἰθισμένους
καὶ τὰ μάλιστα αἴτημα, ἢ τελείως ἀφήρημα δρᾶσαι, κατεπει-
γομένους, ἀλλ' ὑπέχειν δοῦλον τὸν αὐχένα καὶ Ναὸν σέβεσθαι
τὸν ὑπέρτιμον, τὴν δ' ἐν αὐτῷ δοξαζομένην τῆς Θεομήτορος
ὑπεραγίας Εἰκόνα καθάπερ τινὰ πολύτιμον Μαργαρίτην ἐν ταῖς
ιδίαις ψυχαῖς καὶ οἷα Στέφανον τῇ δεξιᾷ Κυρίου εἰς κάλλους εὐ-
πρέπειαν κατεσκευασμένον καὶ διάχρυσον ὅλως ἱματισμόν, ἵνα ἐν
τῇ αἰδίῳ τοῦ Θεοῦ Μακαριότητι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς Ἄνασσαν
εὐχαριστοῦσαν τῇ τῶν ὅλων ἔχῃ σεβασμιότητι, τὸν δ' ἐξ αὐ-
τῆς ἀσπόρως γεννηθέντα ἐν ἀνθρώπου τελείᾳ μορφῇ ἀποδεξόμενον
Ἰῶν καὶ Θεόν, τοὺς τ' ἀφθάρτους ἀποδωσόμενον μισθούς, δο-
ξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες αὐτὸν τῷ Ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ
τῷ Παναγίῳ καὶ Ἀγαθῷ καὶ Ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Γεράσιμος Ἐλέφ Θεοῦ Πάπας καὶ Πατριάρχης
τῆς Μεγάλης Πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ Κριτῆς τῆς Οἰκουμένης,
ὑπέγραψα ἰδίᾳ χειρί.

Γ Ρ Α Μ Μ Α

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδοθὲν δι' ἀσφάλειαν καὶ μαρτυρίαν τῇ Σεβασμίᾳ
Μονῇ τοῦ Κύκκου

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΤΗ: ΟΥΣΗ: ΚΑΤΑ ΚΥΠΡΟΝ

Ἰσον Ἀπαράλλακτον τοῦ Πρωτοτύπου

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ὩΝ ἀγαθῶν ἔργων ἀγαθώτερα πάντως εἰσὶ τὰ
πρὸς τὸν μόνον ἀγαθὸν καὶ ἀγαθοποιὸν ὅρον ἀγα-
θωνύμως ἀναφερόμενα, τὰ Θεὸν Ἀρχηγὸν δηλαδὴ
καὶ τελειωτὴν ἐνθέως πλουτοῦντα, ὃς ἐστὶν ὄν-
τως τὸ αὐτάγαθον Ἀγαθόν, δι' οὗ τὰ πάντα μετοχικῶς μᾶλ-
λον καὶ ἥττον ἀγαθόνυμα δείκνυται καὶ γινώσκειται κατὰ τὴν
σφῶν ἐγγύς πως ἢ πόρρω διάθεσιν, πρὸς τὴν διὰ πάντων
παντελεῖ αὐτοῦ ἀγαθότητα.

Διὸ καὶ πρὸ πάντων τίθεσθαι κατὰ πάντα λόγον ὀφείλομεν,
ταῦτα, φημί, τὰ πρὸς Θεὸν ἀφορῶντα καὶ πᾶσι τρόποις, ὡς εἰκός,
ἐκθειάζειν, ὑπερεπαινεῖν καὶ μεγαλύνειν αὐτά, συνιστᾶν ἅμα καὶ
βεβαιοῦν ὅση δύναμις· τί γὰρ ἄλλο θειότερον ἢ εἶη καὶ προυρ-
γιάτερον τῶν ἐπ' ὀνόματι Θεοῦ πραττομένων, ὅπου τὰ πάντα διὰ

παντός, ὅσαπερ ἂν ἐν βίῳ ποιῶμεν, εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖν γραφικῶς διδασκόμεθα;

Ἰππείδῃ τοιγαροῦν καὶ τανῦν Συνοδικῶς ἡμῖν κατηγγέλθη τὸ Αἰδέσιμον τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Κύπρου κειμένου Σεβασμίου Μοναστηρίου τοῦ ἐπικεκλημένου Κύκκου, καὶ ὅτι ἐπιφανὲς καὶ ἐπίσημον ἔσχηκεν εἰληχὸς ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῷ σφωζομένης Θεῖας Προνοίας καὶ προμηθείας Θεομητορικῆς Σεπτῆς καὶ Ἀγίας Εἰκόνας, τῆς μιᾶς τῶν τριῶν ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἱστορηθειῶν ἐκ τῶν ἁνωθεν χρόνων, ἐξ ἧς ἰάματα βρούει, καὶ πολλὰ τῶν θαυμάτων πολλάκις ἐμεγαλύνθη πάλαι, καὶ νῦν οὐχ ἤττον ἀκμαζούσης διηνεκῶς τῆς ἐν αὐτῇ Θεῖας Χάριτος καὶ ἐπιστηριζούσης τοὺς Εὐσεβεῖς, ἀπειρομεγέθει εὐσπλαγχγία τοῦ μεγαλεῖα πεποιηκότος πολλὰ περὶ τὴν Τεκνοῦσαν αὐτόν, διὰ τῆς παντοουργοῦ ἐξαρχίας τῶν ὅλων καὶ μεγαλειότητος, ἐξ ὧν ἰδιοσυστάτως, ὡς ἔχει τις εἰπεῖν, κρείττονι δυνάμει συνίσταται τὸ Ἱερὸν αὐτὸ Καταγώγιον, ἀλλὰ γε μὴν καὶ ἡ τῶν Ὁρθοδόξων εὐλάβεια, φιλοτίμως οἷα προσήκει γεραίρειν αὐτὸ διὰ σπουδῆς ὅτι πλείστης, μὴ διαλείπουσα ταῖς δυναταῖς χορηγίαις, χάριν τῆς Θεομήτορος, σὺν πολλοῖς ἄλλοις τῶν πρὸς ἐπίδοσιν αὐτοῦ συντελούντων, καὶ αὐτοδεσποτείας αὐτὸ ἡξίωσε λόγῳ Σταυροπηγίου τοῦ κατὰ τόπον πρωτεύοντος Θρόνου, προνοία τῶν πάλαι Θεοφρόνων Ἀνδρῶν καὶ τῶν Θεοφιλῶς ἐκείνου τοῦ Θρόνου προστατευόντων, ἐπὶ τὸ διαμένειν ἐλεύθερον καὶ ἀνάλωτον χειρὸς τινος πλεονέκτιδος καὶ περιστάσεων τοιούτων, δι' ὧν εἴωθε φθείρεσθαι τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀξιόλογα καταστρέφεσθαι καὶ ζημίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν τοῖς ἀνθρώποις προστρίβεσθαι· ἀνθ' ὧν καὶ καλλιεργηθὲν ἱκανῶς, συνεφαπτομένου Θεοῦ, καὶ εἰς ἐπίδοσιν φθάσαν ἔχει τοὺς ἀντιλαμβανομένους αὐτὸ καὶ συνεπισκεπτομένους Πατέρας οὐκ ὀλίγους, Διαβήκαις καὶ Τύποις ἐν ἀκριθείᾳ τῶν Κτιτόρων αὐτοῦ σεμνῶς τε καὶ θεαρέστως τὸ μοναδικὸν διαβλοῦντας στάδιον καὶ προμηθείαις πολλαῖς ἀμφιπονοῦντας καὶ εἰς αὐξήσιν ἄγοντας τὸ ἀξιά-

γαστον αὐτὸ Σκήνωμα, εἰς δόξαν τῆς Ὑπερενδόξου ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ ἀξίαν εὐλάβειαν τῶν Ὁρθοδόξων ψυχαγωγίαν τε καὶ παραμυθίαν, ἐξ ὧν ἀπολαμβάνουσι πίστει χαρίτων καὶ ἰαμάτων πολλῶν, περὶ ὧν καὶ πληρεστέως ἐπληροφόρησεν ἡμᾶς αὐτοπροσώπως ὡδε πορευθεὶς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ταύτης, φημί, τῆς Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου Κύρ Νικηφόρος· οὗτινος Σταυροπηγίου τὴν Σταυροπηγιακὴν ταύτην ἐλευθερίαν ἔγνωσαν οἱ ὑπερασπιζόμενοι αὐτοῦ ἀπικρατεστέρως ὀχυρῶσαι καὶ δι' ἀντιληπτικῶν Γραμμάτων τῆς Πατριαρχικῆς περιωπῆς καὶ μεγαλειότητος τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀποστολικοῦ, Πατριαρχικοῦ καὶ Οἰκουμενικοῦ τούτου Θρόνου· ὧν τὴν ἀξίωσιν μὴ παριδόντες, ἀλλὰ προσηγῶς ἀποδεξάμενοι μᾶλλον, ἅτε πρὸς ἔνθεον ἔργον εἰσκαλουμένην ἡμᾶς καὶ ὡς ἀμφιεμένους αἰεὶ, τὴν δυνατὴν ἐπικουρίαν ὅλαις χερσὶν ἐπιδαψιλεύειν αὐτοῖς τοῖς ταύτης χρήζουσι καταγωγίαις Θεοῦ καὶ τὴν τῶν τοιούτων στερέωσιν ἡκιστα ἐλάττους ποιούμενους, πάντων τῶν κατὰ Θεὸν περισπουδαζομένων ἡμῖν.

Τούτου χάριν γράφομεν καὶ ἀπεφαινόμεθα τῇ δυνάμει καὶ ἐξουσίᾳ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, γνώμῃ τῶν συνενδημόντων ἐνταῦθα Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν, τοῦ τῆς Θεουπόλεως Μεγάλης Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς Κύρ Νεοφύτου καὶ τοῦ τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης Κύρ Δωσιθέου καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου Κύρ Νικηφόρου, συνάμα καὶ τῶν παρευρεθέντων Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων καὶ Ὑπερτίμων τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι πάντων ἀγαπητῶν ἡμῶν Ἀδελφῶν καὶ Συλλειτουργῶν, ἵνα τὸ Ἱερὸν αὐτὸ καὶ Σεβάσμιον Μοναστήριον τῆς Ὑπεραγίας μου Θεοτόκου τοῦ Κύκκου καλούμενον, κατὰ τὰς περὶ αὐτὸ φιλοτιμίας τῶν πάλαι καὶ νῦν Ἀρχιεπισκόπων τῆς Κύπρου, ἧ καὶ διαμένη Σταυροπηγιακὸν καὶ πάντῃ ἐλεύθερον καὶ ἀσίδοτον καὶ ἀδοῦλωτον καὶ ἀκαταπάτητον καὶ ἀνε-

νόχλητον καὶ ἀνεπηρέαστον μετὰ πάντων τῶν ἀφιερωμάτων αὐτοῦ καὶ κτημάτων κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων, τῶν τε νῦν προσόντων αὐτῷ καὶ τῶν μεθ' ὕστερον γενησομένων, μηδενὶ μηδὲν ὅλως ὀφείλον παρέχειν μέχρι καὶ ὁβολοῦ, μήτε τῷ κατὰ καιροῦς Ἀρχιεπισκόπῳ Κύπρου μήτε τοῖς περὶ τὰ Ὅρια τοῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου Ἀρχιερατεύουσιν Ἐπισκόποις, ἀρκουμένου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μόνῳ τῷ Κανονικῷ αὐτοῦ Μνημοσύνῳ, καὶ πᾶσα χεὶρ βιαία καὶ ἰταμὸς μακράν ἀπέχη τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου, μηδενὸς κατεπεμβαίνειν αὐτοῦ ἐπιχειριζομένου αὐθαδῶς καὶ ἀπαιτεῖν λαβεῖν τὸ οἰονοῦν, ἀλλ' ὑπάρχη πάσης καὶ παντοίας καταδυναστείας καὶ δουλείας ἀνώτερον καὶ αὐτόνομον καὶ αὐτοδέσποτον, φυλαττομένων τῶν προνομίων αὐτοῦ καὶ τῶν τυπικῶν Ἐνταλμάτων ἀπαρεγγχειρήτων καὶ ἀπαρθραύστων.

Ὅς δ' ἂν τολμήσειε ποτε παρὰ τὰ ὧδε γεγραμμένα ποιῆσαι καὶ ἐνοχλῆσαι καὶ διασεῖσαι τὸ Μοναστήριον αὐτὸ καθ' ὅποιον τρόπον καὶ ἐπηρεᾶσαι καὶ βλάψαι, ἀντιζημιῶσαι ἢ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ καταδουλώσαι ἢ χεῖρα βιαίαν καὶ γνώμην κατ' αὐτοῦ κινήσαι καὶ δυναστείᾳ τινὶ χρήσασθαι καὶ ζητῆσαι λαβεῖν ἐξ αὐτοῦ πολὺ ἢ ὀλίγον, εἴτε τοῦ Ἀρχιερατικοῦ εἴτε τοῦ Ἱερατικοῦ Καταλόγου ὑπάρχει εἴτε καὶ τῆς Κοσμικῆς Πολιτείας, ἀφωρισμένος εἴη ἀπὸ Θεοῦ Κυρίου Παντοκράτορος καὶ κατηραμένος καὶ ἀσυγχώρητος καὶ ἄλυτος μετὰ θάνατον, ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι· αἱ πέτραι καὶ ὁ σίδηρος λυθήσονται, αὐτὸς δὲ οὐδαμῶς, καὶ ἐνοχος τοῦ πυρὸς τῆς Γεέννης· ἔχοι δὲ καὶ τὰς ἀράς τῶν Ἀγίων Τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ καὶ τῶν λοιπῶν Ἀγίων Συνόδων· ὅθεν εἰς ἐνδείξιν καὶ ἀσφάλειαν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν Πατριαρχικὸν Συνοδικὸν Συγγειλιῶδες καὶ ἐπιβεβαιωτήριον Γράμμα καὶ ἐδόθη πρὸς τὸ Ἱερὸν καὶ Σεβασμιον αὐτὸ Μοναστήριον τοῦ Κύκκου.

Ἐν ἔτει Σωτηρίῳ, α' χοβ'. 1672.
Κατὰ Μῆνα Δεκέμβριον, Ἰνδικτιῶνος ια'.

«Νεόφυτος Ἐλέφ Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Μεγάλης Θεουπόλεως
Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς.
»Δωσίθεος Ἐλέφ Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ
καὶ πάσης Παλαιστίνης.
»Νικηφόρος Ἐλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Νέας Ἰουστινιανῆς
καὶ πάσης Κύπρου.

»Χριστόδουλος
»Γερμανός
»Ἰάκωβος
»Σίλβεστρος

»Φιλόθεος
»Παῖσιος
»Χρῦσανθος

Οὗτοί εἰσιν οἱ μέχρι τοῦ νῦν Ἀρχιεπίσκοποι
τῆς Κύπρου ὑπογεγραμμένοι.

ΕΚ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΚΛΙΜΑΤΟΣ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ

α'. Ἡρακλείας Βαρθολομαῖος
β'. Νικομηδείας Νεόφυτος
γ'. Χαλκηδόνος Ἱερεμίας
δ'. Νικαίας Δαμασκηνός
ε'. Ἀδριανουπόλεως Νεόφυτος
ς'. Προύσης Καλλίνικος
ζ'. Φιλιππουπόλεως Γαβριήλ
η'. Σερρών Κύριλλος
θ'. Δρύστρας Μακάριος
ι'. Τραπεζοῦντος Ἰωάννης
ια'. Ἀγχιάλου Δανιήλ
ιβ'. Γοτθίας Δαβίδ

ιγ'. Δέρκων Χρῦσανθος
ιδ'. Βερροίας Ἰωακείμ
ιε'. Πισιδίας Παῖσιος
ισ'. Μονεμβασίας Λαυρέντιος
ιζ'. Ἀμασειας Γεράσιμος
ιη'. Μαρωνείας Ἀνανίας
ιθ'. Γάνου καὶ Χώρας Λεόντιος
κ'. Προικονήσου Δανιήλ
κα'. Λιτίτζης Θεοδόσιος
κβ'. Ὁ τότε Κυρηνείας Λεόντιος
τῆς Κύπρου Ἐπίσκοπος.

ΕΤΕΡΟΝ ΣΥΓΓΕΙΔΙΩΔΕΣ ΓΡΑΜΜΑ

Τὸ μετέπειτα, ἐς ὕστερον δοθέν τῇ Μονῇ

ΣΕΡΑΦΙΜ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΕΡΙ τὰ Θεῖα Σκηνώματα, Ἱερά τε Καταγώγια καὶ πανταχόθι διατελοῦντα Σεπτὰ Μοναστήρια μέριμνα καὶ φροντίς καὶ ἡ περὶ τὴν σύστασιν καὶ διαμονὴν αὐτῶν, καὶ μὴν καὶ διεξαγωγὴν θεοφιλῆς καὶ θεάρεστος διηγετικῆς σπουδῆ καὶ ἐπιμέλεια οὐ διέλιπε πώποτε ὑπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, οἷα δὲ κοινῆς Μητρὸς καὶ τιθηνοῦ καὶ εὐεργέτιδος ἀδιακόπως ἐνεργουμένη, κατὰ τὰ ἄπερ πεπλούτηκεν ὁ Οἰκουμενικὸς οὗτος Θρόνος Προνόμια, ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀπανταχοῦ εὐαγῶν τούτων Οἰκῶν διαφόροις ἀντιληπτικαῖς τρόποις καὶ χαρίζεσθαι τούτοις τὸ εὐθετὸν τε καὶ νόμιμον καὶ τούτων μάλιστα ὅσα Ἀρχαιότητι Ἑθίσιμα διατελέσαντα καὶ ταῖς ἐν αὐτοῖς τελουμέναις θαυματουργίαις, ἐκ τῆς Θείας ἀνωθεν Χάριτος ἀνὰ πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην διαδόχῃ τε καὶ περιλάλητα χρηματίσαντα, Σταυροπηγιακῇ τε Ἀξίᾳ καὶ Ἐλευθερίᾳ τιτιμημένα καὶ παρὰ τοῖς Εὐσεβέσι καὶ Ὀρθοδόξοις σεβάσματος καὶ εὐλαβείας ἡξιωμένα, εἴτα ταῖς καιροῦ κατὰ τὸ ἀντίξουν φθοροποιαῖς τισι περιπετείαις περιπεσόντα ἐν στερήσει ἐγένοντο τῶν ἀνέκαθεν αὐτοῖς φιλοτιμηθέντων διὰ Πατριαρχικῶν Συγγειλίων καὶ συστατικῶν Γραμμάτων τῆς καθ' ἡμᾶς Πατριαρχικῆς Πε-

ριωπῆς καὶ μεγαλειότητος, αἰτοῦνται χορηγηθῆναι αὐτοῖς φιλαγάθως τὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν εὐκατάστατον τάξιν ἀποκατάστασιν, διὰ μεταγενεστέρων Γραμμάτων, προηγουμένως ἀποδοχῆς ἄξια κρίνονται κατὰ τὸ ἀπαραίτητον χρέος τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὡς ἀπὸ ὀλοσχερεστέρου ἀρχῆς καὶ ὑπερχούτης δυνάμεως, ἀποβάλλειν ὀφείλοντος ταῖς ἀπανταχόθεν προσαγομέναις ἱκετηρίαις, ἐπὶ προστασί καὶ καταρτισμῶ τῶν τοιούτων ἐπιστήμων Ἱερῶν τοῦ Θεοῦ Σκηνωμάτων καὶ ἀνακαλεῖσθαι κηδεμονικῶς τὴν ἐπισυμβᾶσαν τούτοις περιστάτικὴν ἐπήρειάν τε καὶ κάκωσιν. Ἐπειδὴ τοιγαροῦν ἀνηνέχθη καὶ ἐδηλοποιήθη ἡμῖν ὡς ἐκ μέρους τῶν ὀσιωτάτων Πατέρων τοῦ ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ Ἀρχιεπισκοπῇ καὶ νήσῳ Κύπρῳ, κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Κυρηνείας, διατελοῦντος Ἱεροῦ καὶ Σεβασμίου Μοναστηρίου, τοῦ τιμωμένου ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἐπονομαζομένου τοῦ Κύκκου, ὅτι τὸ Ἱερὸν αὐτῶν Μοναστήριον τοῦτο ἄνωθεν μὲν καὶ ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐξ αὐτῆς προκατάρξεως αὐτοῦ Βασιλικὸν Κτίριον διετέλεσεν, ὡς διὰ βασιλικῶν δαπανημάτων ἀνεγερημέρον καὶ Χρυσοβούλλοις Βασιλικαῖς κατωχυρωμένον ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, κατὰ τὴν ἐμφορομένην ἀρχαίαν ἱστορίαν τε καὶ παράδοσιν, ἥτις καὶ νεωστὶ Τύπῳ ἐκδόδοται Προνοία τῶν αὐτῶν ὀσιωτάτων Πατέρων καὶ πρόκειται τοῖς βουλομένοις ἐπελθεῖν καὶ ἀναγνῶναι ἐν βιβλιαρίῳ ἐπιγεγραμμένῳ Περιγραφῇ τῆς Σεβασμίας καὶ Βασιλικῆς Μονῆς τοῦ Κύκκου, ἐν ᾧ καὶ τὰ περὶ τῆς ἀκριτοῦς θεῖας Χάρτις σφριζομένης ἐν αὐτῷ θαυματουργοῦ καὶ χαριτοβρύτου Θεομητορικῆς Εἰκόνης, ὅφονται καὶ ἐπιγνώσκονται ἀκριβῶς καὶ εἰς πλάτος ἀναγεγραμμένα, ὅσα τε ἀενάως καὶ εἰς ἅπαντα χρόνον ἐπιτελοῦνται θαυμασία ὑπ' αὐτῆς, μιᾶς οὔσης ἐκ τῶν τριῶν Ἀγίων Εἰκόνων, ἃς ὁ Ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ὁ Θεοπέσιος εἰς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς Θεομήτορος ἄριστα καὶ θείως ἱστόρησε καὶ ἐξωγράφησε, ζώσης ἔτι τῆς Θεοτόκου ἐπονομάζεται δὲ Ἐλεούσα καὶ Κυκ-

κιώτισσα ἐκ τῆς τοῦ τόπου ἐπωνυμίας τὴν τοιαύτην κλῆσιν λαβοῦσα· ἐν ἣ Περιγραφῇ ἱστῶρηται καὶ δεδῆλωται προσέτι καὶ τὰ περὶ τῆς συμβάσεως (κρίμασιν οἷς αἶδε Θεὸς) τρίτης πυρκαϊᾶς ἐν τῇ αὐτῇ Σεβασμίᾳ Μονῇ, τῶν μὲν δύο προτέρων πρὸ χρόνων πολλῶν ἐπιγενομένων, τῆς δὲ τρίτης καὶ τελευταίας πρὸ χρόνων ἤδη ὀλίγων ἐπισκηψάσης ἀθρόον, δηλαδή κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἑπτακοσιοστὸν πεντηκοστὸν πρῶτον ἔτος τὸ Σωτήριον, ἔμπης καίτοι τῶν ἐμπρησμῶν τούτων ἐκάστου πανωλεθρίαν ἐπαγαγόντος καὶ οὐ μόνον πᾶσαν τὴν Οἰκοδομὴν μετὰ τοῦ Ναοῦ ἄρδην ἀποτεφρώσαντος, ἀλλὰ καὶ ὅσα κινητὰ σκευή, κειμήλιά τε ἀναθήματα ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ συνάμα τοῖς οἷς ἐκοσμεῖτο Βασιλικοῖς Χρυσοβούλλοις, Πατριαρχικοῖς τε καὶ Σταυροπηγιακοῖς Γράμμασι πυρὸς παρανάλωμα ἀπεργασαμένου, ἀλλὰ πάντων ἐκδανηθέντων ἐκ τρίτου καὶ θείᾳ χάριτι ἀνεγερθέντων δαπάνημασι βαρυτάτοις, σπουδῇ καὶ ἐπιμελείᾳ καὶ ἀρρήτῳ φιλοπονίᾳ τῶν ἐνασκουμένων ὁσιωτάτων Πατέρων, συνδρομῇ τε καὶ βοθείᾳ ἀπὸ τῆς τῶν Χριστιανῶν ἐλεημοσύνης, ἡ Σεβασμία αὕτη Εἰκὼν διετηρήθη καὶ ἔμεινεν ἀβλαβῆς θείᾳ δυνάμει, Χάριτί τε καὶ Προστασίᾳ τῆς Θεομήτορος, ἐκ τρίτου διασωθεῖσα καὶ θαύμασι μυρίοις τὴν ἅπασαν Νῆσον ἐπισκεπτομένη διηνεκῶς καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτῇ ἀπὸ πολλῶν πειρατηρίων καὶ κινδύνων καὶ νοσημάτων ἐκλυτρουμένη.

Οὕτως οὖν ἔχόντων τῶν κατὰ τὴν σεβασμίαν ταύτην Μονήν, ὡς ἀπὸ τῆς τύπῃ ἐκδοθείσης, ὡς εἴρηται, Περιγραφῆς τρανῶς ἀναδείκνυται, συγγραφείσης πρὸ ὀλίγου ἤδη καιροῦ ἀνδρὶ λογίῳ τε καὶ πεπαιδευμένῳ, πράξει τε καὶ θεωρίᾳ κεκοσμημένῳ καὶ ἐπὶ βίου σεμνότητι καὶ πνευματικῶς πολιτείας ἀκριβεῖα μεμαρτυρημένῳ· τῷ ὁσιωτάτῳ φημί, Διδασκάλῳ Κύρ' Ἐφραίμ, τῷ ἐν Κυρίῳ ἡμῶν ἀγαπητῷ Τέκνῳ, τῷ καὶ Διδασκάλῳ χρηματίσαντι ἐν τῇ αὐτῇ Νήσῳ καὶ τῇ ἐκεῖσε ἐφ' ἱκανὸν χρόνον διατριβῇ διερευνηκότι ἐπιμελῶς καὶ ἀκριβῶς ἀναμαθόντι ἀπὸ τῆς κατὰ

διαδοχὴν παραδόσεως τῶν τε Πρεσβυτέρων ὁσιωτάτων Πατέρων καὶ λοιπῶν εἰδημόνων τε καὶ ἐμπείρων Εὐσεβῶν τῆς αὐτῆς Νήσου καὶ τὴν Ἱστορίαν ταύτην φιλοπόνως τε καὶ ἐμμελῶς συντεταχότι, καθάπερ τοῖς ἀναλέγουσιν αὐτὴν ἐναργῶς καθορᾶται. Ἦν καὶ ἡμεῖς Συνοδικῶς ἀναγνόντες καὶ τὸν ῥηθέντα Κύρ' Ἐφραίμ σωματικῶς εἰς τὰ ὧδε παραγενόμενον ἀναπειθόμενον ἀκριβῶς, ὡς καὶ αὐτόπτην γεγονότα καὶ ἀκοῇ παραδεξάμενον παρὰ πολλῶν οὐ μόνον τὰ κατὰ τὴν Ἀγίαν ταύτην Μονήν, ἀλλὰ τὰ περὶ τῆς σεβασμίας καὶ θαυματουργοῦ Εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, καὶ πληροφορηθέντες ἀσφαλῶς τὴν περὶ τῶν γεγραμμένων ὑπ' αὐτοῦ ἀλήθειαν, ἄλλως τε καὶ ἀπὸ τοῦ προεκδοθέντος πρὸ χρόνων ἱκανοῦ Πατριαρχικοῦ Συνοδικοῦ γράμματος, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου Πατριάρχου Διονυσίου δηλονότι κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἑξακοσιοστὸν ἑβδομηκοστὸν δεῦτερον Σωτήριον ἔτος, σφίζομένου ἐν τῷ Ἱερῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ κατησφαλισμένου ταῖς τε συμφηρίσεσι καὶ βεβαίωσεσι τῶν συμπαραυρεθέντων τηλικαῦτα ἐν Κωνσταντινουπόλει Μακαριωτάτων καὶ Ἀσιδίων Πατριαρχῶν, τοῦ τε Ἀντιοχείας Νεοφύτου, τοῦ Ἱεροσολύμων Δωσιθέου, ἔτι δὲ καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Νικηφόρου καὶ τῶν μετ' ἐκείνου τὴν αὐτὴν Ἀρχιεπισκοπὴν διαδεξαμένων, Χριστοδούλου, φαμέν, Γερμανοῦ, Ἰακώβου, Σιλβέστρου τε καὶ Φιλοθέου, ἔτι δὲ καὶ ὑπογραφικαῖς μαρτυρίαις τῶν συμπαρατυχόντων Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτου Θρόνου, συμποσούμενων ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι τὸν ἀριθμόν, ναὶ μὴν καὶ ἐκ τῶν τοπικῶν τῆς Νήσου Ἀρχιερέων, μάλιστα δὲ τοῦ Κυρηναίας Λεοντίου, οὐτινος Συνοδικοῦ Γράμματος καὶ τὸ ἴσον ἡμῖν ἤδη προσκομισθὲν ἐνεφανίσθη, ἅτε δὴ τοῦ Πρωτοτύπου ἐν τῇ ῥηθείᾳ προσεχῶς τελευταία πυρκαϊᾶ πυρποληθέντος· ναὶ δὴ καὶ ἐτέρου γράμματος τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κύρ Γερασίμου, ἐν τύπῳ ἑκατέρου σφίζομένου, δεῖν ἐγνωμεν κατ' ὀφειλὴν ἀπα-

ραίτητον ἀποδέξασθαι εὐμενῶς τὴν προσενηχθεῖσαν ἡμῖν δέησιν τῶν ὁσιωτάτων τούτων Πατέρων, ἐπὶ τῇ ἀνακαινίσκει τῆς ἀνέκαθεν καὶ ἐξ αὐτῆς προκατάρξεως Βασιλικῆς Φιλοτιμίας καὶ Σταυροπηγιακῆς Ἀξίας τῆς σεβασμίας ταύτης Μονῆς, οὐ μόνον διὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἀλλὰ γε καὶ διὰ τὸν ἀτίμητον ὄν πεπλούτηκε Θησαυρὸν τῆς Σεβασμίας Εἰκόνης τῆς Θεομήτορος, τὸ μὲν οἰκτῶ καμφθέντες καὶ συμπαθῶς διατεθέντες ἐπὶ ταῖς ἀλλεπαλλήλοις ταύταις δυστυχέσι περιπετείαις τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, δι' ἃς πρὸς τῇ ἀποβολῇ πάντων τῶν ἐν αὐτῇ ἐκ τρίτου ἀφανισθέντων σὺν τοῖς Βασιλικοῖς Χρυσοβούλλοις καὶ Σταυροπηγιακοῖς Συγγειλίοις ἠναγκάσθησαν ἐκ τρίτου ἀνεγεῖραι αὐτὴν δαπανήμασιν ὑπερμέτροις διὰ τὴν ἐθνικὴν καταδυναστείαν καὶ ἐπικράτειαν καὶ πολυαριθμοῖς περιπεσεῖν καὶ δεινῶς ἐνέχεσθαι καὶ πιέζεσθαι, τὸ δὲ καὶ εὐχαριστηρίους Ὑμνοὺς τῷ Δεσπότῃ ἡμῶν καὶ Σωτῆρι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀναπέμψαντες, τῷ διασώσαντι ἀνέπαφον τὴν σεβασμίαν καὶ θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν καὶ ἀειπαρθένου Μητρὸς αὐτοῦ· καὶ δὴ γράφοντες ἀποφαινόμεθα Συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν Ἀδελφῶν καὶ Συλλειτουργῶν, ἵνα ἡ ῥηθείσα ἐν τῇ Νήσῳ καὶ Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου διατελοῦσα σεβασμία Μονὴ τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου, ἡ ἐπικεκλημένη τοῦ Κύκκου, ὡς ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς οὐ μόνον Βασιλικὴ Φιλοτιμία μεγαλυνομένη διὰ Χρυσοβούλλων σεπτῶν καὶ Βασιλικὴ Μονὴ ἐπικεκλημένη, ἀλλὰ καὶ Σταυροπηγιακὴ Ἀξία τιμημένη παρὰ τοῦ Πρωτεύοντος Θρόνου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου καὶ κατὰ διαδοχὴν μέχρι τοῦδε ἀσίδωτος πάντῃ καὶ ἐλευθέρᾳ διατελέσασα καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸ σεπτὸν καὶ αἰδέσιμον ἐσχηκυῖα, ὡς ἰδιοσύστατόν τινα καὶ κρείττονα δύναμιν διὰ τὰ βρύοντα συνεχῶς θαύματα ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ σφριζομένης Πανσέπτου Θεομητορικῆς Εἰκόνης, γεραιρομένης καὶ προσκυνουμένης σὺν πολλῇ καὶ ὑπερβαλλούσῃ εὐλαβείᾳ παρὰ

τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἡ καὶ λέγεται καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται Βασιλικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ, κατὰ τὰς γινόμενας περὶ αὐτὴν φιλοτιμίας, ἐλευθερίας τε καὶ ἀσίδωσίας τῆς Σταυροπηγιακῆς Ἀξίας τῶν παλαιῶν καὶ νῦν Ἀρχιεπισκόπων τῆς Κύπρου καὶ μένῃ πάντῃ ἀσίδωτος, ἀκαταπάτητος καὶ ἀδούλωτος, ἀνενόχλητος τε καὶ ἀνεπηρέαστος μετὰ πάντων τῶν ἀφιερωμάτων αὐτῆς, κτημάτων τε καὶ πραγμάτων, κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων, τῶν τε ἤδη προσόντων αὐτῇ καὶ τῶν εἰσέπειτα προσκτηθησομένων αὐτῇ καὶ ἐπαυξηθησομένων αὐτῇ, μηδενὶ μηδὲν ὅλως ὀφείλουσα παρέχειν μέχρι καὶ ὁλοῦ, μήτε τῷ κατὰ καιροῦς Ἀρχιεπισκόπῳ Κύπρου μήτε τοῖς περὶ τὰ ὅρια αὐτοῖς διατελοῦσιν Ἀρχιερεῦσιν, ἀρκουμένου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μόνον τῷ Κανονικῷ αὐτοῦ μνημοσύνῳ καὶ μηδενὸς τολμῶντος κατεπεμβαίνειν αὐτῆς αὐθαδῶς καὶ ζητεῖν πολλὴν ἢ ὀλίγην δόσιν· ἀλλ' ὑπάρχει πάσης καὶ παντοίας καταδυναστείας καὶ δουλαγωγίας ἀνωτέρα καὶ αὐτόνομος καὶ αὐτοδέσποτος, φυλαττομένων καὶ τῶν Προνομίων αὐτῆς καὶ τῶν τοπικῶν ἐνταλμάτων ἀπαρעχειρήτων, ἀμετακινήτων τε καὶ ἀπαραθραύστων εἰς τὸ παντελές. Οἱ δὲ συνασκούμενοι ἐν αὐτῇ Πατέρες ὀφείλουσι διάγειν καὶ πολιτεύεσθαι κοινοβιακῶς καὶ φιλαδέλφως, σεμνῶς τε καὶ εἰρηνικῶς, κατὰ τὸν Ὅρον καὶ Τύπον τοῦ μοναδικοῦ βίου, καὶ φροντίζοντες διηνεκῶς τῆς συστάσεως, βελτιώσεως καὶ αὐξήσεως τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου καὶ τῆς ἐνδιατάκτου καὶ νενομισμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας, κατὰ τὰ τὸν ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐπικρατήσαντα ἐν αὐτοῖς Τύπον, καὶ ὅταν ἐν χρεῖᾳ γένηται καταστῆσαι Ἡγούμενον ἐν τῇ Μονῇ αὐτῶν ταύτῃ, κοινῇ καὶ ὁμοφώνῳ αὐτῶν βουλῇ καὶ γνώμῃ, καὶ μάλιστα τῶν Προϊσταμένων καὶ Γερόντων τῆς Συνάξεως, ἔχωσιν ἐκλέγεσθαι ἓνα ἐκ τῆς συνοδείας αὐτῶν, τὸν κοινῶς ἀναφανέντα ἄξιον καὶ πρόσφορον καὶ δόκιμον, καὶ τοῦτον ἀποκαθιστᾶν Ἡγούμενον, ὅστις ὀφείλει προνοεῖν καὶ φροντίζειν ἐπιμελῶς ἀγρόπνως τε καὶ ἀόκνως τῆς συστάσεως τῆς Ἱερᾶς

ταύτης Μονῆς καὶ τῆς εὐτάκτου διαγωγῆς καὶ Θεαρέστου πολιτείας τῶν συνασκουμένων Πατέρων καὶ διατηρεῖν τὰ ἔθιμα τῆς τοῦ Μοναστηρίου διαταγῆς καὶ ἀρχαίας διατυπώσεως, ἑαυτὸν δὲ διαφυλάττων ἀνεπίληπτον καὶ καθαρὸν πάσης πονηρᾶς ὑπολήψεως καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἀδελφοὺς νουθετῶν καὶ παραινῶν πατρικῶς, διάγειν κοσμίως καὶ φιλαλληλῶς ἐν καθαρῷ συνειδέσθαι καὶ μηδὲν ποιεῖν αὐθαιρέτως καὶ μοναρχικῶς καὶ κατ' ἰδίαν ἀρέσκειαν, χωρὶς τῆς κοινῆς γνώμης, βουλῆς τε καὶ σκέψεως τῆς Κοινότητος τῶν Πατέρων, καὶ μάλιστα τῶν Προκρίτων καὶ Γερόντων τῆς Συνάξεως, καὶ ταῦτα περὶ χρειῶν καὶ ἀναγκαίων καὶ πραγμάτων, ἅτινα ὀφείλουσιν ἀνακοινοῦσθαι καὶ διὰ κοινῆς σκέψεως κυβερνᾶσθαι καὶ διεκπεραίνεισθαι πρὸς οὓς ὀφείλει πάντα φανερά ποιεῖν τὰ τε εἰσοδήματα καὶ δαπανήματα, εὐκρινῶς καὶ καθαρῶς ὡς μηδεμίαν ὑπολείπεσθαι ἐν τινι σφετερισμῷ ἀμφιβολίαν καὶ ἐν εὐθύτητι καὶ εἰλικρινείᾳ ἔχειν ἀξιοῦσθαι τῆς καθήκουσας τιμῆς, ὑποταγῆς τε καὶ αἰδοῦς ὑπὸ τῆς τῶν Πατέρων Κοινότητος, ὡς Προεστῶς αὐτῶν γνωριζόμενος, μηδενὸς τῶν Πατέρων τολμῶντος ἀντίστασθαι καὶ ἀντιβαίνειν αὐτῷ καὶ τῆς τιμῆς αὐτοῦ καθάπτεσθαι οἰφδῆτινι τρόπῳ· εἰ δέ ποτε τυχὸν φωραθῇ ἀπεναντίας φερόμενος τῇ εὐκαταστάτῳ διαγωγῇ, κοινῇ ὠφελείᾳ τε καὶ συστάσει καὶ ἐπιζήμιος τῆς ἱερᾶς Μονῆς, ὡς μὴ φυλάττων τοὺς ὅρους καὶ τρόπους τοῦ Μοναστηριακοῦ Βίου, τηνικαῦτα ἡ Κοινότης τῶν Πατέρων ἔχει ἐκβάλλειν αὐτὸν δικαίως τῆς Ἡγουμενείας καὶ καθιστᾶν ἕτερον, τὸν πρόσφορον καὶ λυσιτελῆ ἀναφανέντα.

Ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς τὰ ταξείδια τοῦ Μοναστηρίου χάριν ἐλεημοσύνης ἀποστελλόμενοι Πατέρες, ἐπειδὴν φανῶσιν ἀποστατήσαντες καὶ ἀπειθεῖς καὶ παρήκοοι, ἔχει ἄδειαν ὁ Ἡγούμενος μετὰ τῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων παιδεῖν Ἐκκλησιαστικῇ καὶ ἀρχαίᾳ τῆς Ἱερωσύνης καθυποβάλλειν τὸν τοιοῦτον ἀποστάτην καὶ Μοναστηριακὸν δίκαιον διεκδικεῖν καὶ ἀνακαλεῖσθαι παρ' αὐτοῦ, καθ'

ὃν δυνηθῶσι τρόπον, ὡς μήτε τὴν Μονὴν ζημιοῦσθαι μήτε πρόσκομμα γίνεσθαι τὸν τοιοῦτον τοῖς λοιποῖς καὶ καλὸν παράδειγμα· ἀλλ' οὔτε τῶν Μοναστηριακῶν Πατέρων τινὰ τολμᾶν πώποτε ἄνευ ἀδείας καὶ γνώμης καὶ ἀπολυτικοῦ Γράμματος τοῦ τε Ἡγουμένου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῶν Πατέρων εἰς βοήθειαν τοῦ Μοναστηρίου καὶ ζητεῖν παρὰ τῶν Χριστιανῶν πολλὴν ἢ ὀλίγην ἐλεημοσύνην ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μοναστηρίου, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ξένων καὶ ἀλλοτριῶν Πατέρων καὶ Καλογήρων τολμᾶν τοιοῦτόν τι, ἀλλὰ καὶ φωραθέντα τὸν τοιοῦτον παιδεύεσθαι ἀποκριματίστως, ὡς ἐπίβουλον τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου τούτου καὶ προφανῶς Ἱερόσυλον· ἀλλὰ καὶ μηδένα τολμᾶν κωλύειν οἰφδῆτινι τρόπῳ τὴν Μοναστηριακὴν ἐλεημοσύνην ἢ σφετερίζεσθαι ἐξ αὐτῆς καὶ κρατεῖν τὸ Μοναστηριακὸν δίκαιον ἢ συκοφαντίας ἀνακινεῖν καὶ διαβολὰς ἐξαρτῦειν, ἐπὶ βλάβῃ καὶ ζημίᾳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς· ἀλλὰ καὶ ἐάν τις τῶν συνασκουμένων Πατέρων φθάσῃ τελευτῆσαι μετὰ θάνατον ἐκείνην ἅπασαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ προχειροῦσθαι τῷ Μοναστηρίῳ, κατὰ τὴν τῶν Ἱερῶν Νόμων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων ἀπόφασιν καὶ μηδένα ἐκ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ ἐπὶ προφάσει κληρονομίας ζητεῖν πολὺ ἢ ὀλίγον τι ἀπὸ τῆς περιουσίας ἐκείνου οἰφδῆτινι τρόπῳ καὶ ἐνόχλησιν τινα καὶ ζημίαν ἐπάγειν αὐτῷ. Καὶ οὗτος μὲν ὁ Τύπος ὀφείλει φυλάττεσθαι ἀμεταποιήτως ἐν τῇ Σεβασμίᾳ ταύτῃ Μονῇ, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας διορισμούς, ὁμοῦ μετὰ τῆς Σταυροπηγιακῆς Ἀξίας καὶ τιμῆς, ἀσιδοσίας τε παντελοῦς καὶ ἐλευθερίας, ἀναγινωσκόμενος ἐν τῇ αὐτῇ Σεβασμίᾳ Μονῇ καὶ παρρησίᾳ κηρυττόμενος δις τοῦ ἐνιαυτοῦ, κατὰ τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς κοσμοσωτηρίου ἡμῶν Ἀναστάσεως καὶ κατὰ τὴν τελουμένην ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ ἐτήσιον Ἑορτὴν καὶ Πανήγυριν τῆς Θεομήτορος ὅς δ' ἂν τις καὶ ὅποιος τολμήσῃ ἀπ' ἐναντίας κινήθῃναι τοῖς ἐν τῷ παρόντι Συνοδικῶς παρ' ἡμῶν ἀποφανθεῖσι καὶ θελήσῃ διασεῖσαι καὶ ἐνοχλή-

σαι τὴν Ἱερὰν ταύτην Μονὴν καὶ τὰ ταύτης Μετόχια, μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς εὕρισκομένων Πατέρων, ἢ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀσιδοσίαν αὐτῆς ἀνατρέψαι καὶ καταδουλώσαι καὶ βίαν τινὰ ἐπαγαγεῖν ἢ τοὺς ἐκτεθέντας ῥητῶς Τύπους καὶ Ὅρους τοῦ Μοναδικοῦ Βίου περὶ τοῦ Ἠγουμένου καὶ τῶν Πατέρων καὶ τῆς ὅλης τοῦ Μοναστηρίου κυβερνήσεως καὶ διατάξεως διασεῖσαι καὶ παρασαλεῦσαι καὶ βλάβην καὶ ζημίαν προσενῆσαι αὐτῷ, ὁ τοιοῦτος, εἴτε τοῦ Ἀρχιερατικοῦ καὶ Ἱερατικοῦ Καταλόγου ὑπάρχων ἢ Μοναχὸς ἢ Ἰδιώτης ἢ τῆς τῶν Κοσμικῶν καὶ Λαϊκῶν τάξεως, ἀφωρισμένος εἴη παρὰ τῆς Ἀγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ ἀδιαίρετου Μακαρίας Τριάδος, τοῦ ἐνὸς τῇ φύσει Θεοῦ, καὶ κατηραμένος καὶ ἀσυγχώρητος καὶ μετὰ θάνατον ἄλυτος· αἱ πέτραι καὶ ὁ σίδηρος λυθήσονται, αὐτὸς δὲ οὐδαμῶς, καὶ πάσαις ταῖς Πατρικαῖς καὶ Συνοδικαῖς ἀραῖς ὑπεύθυνος καὶ ἐνοχός τῳ πυρὶ τῆς Γεέννης. Ὅθεν εἰς ἐνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν διηνεκῇ τῶν διειλημμένων ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν Ἡμέτερον Συνοδικὸν Συγγειλιῶδες Γράμμα καὶ ἐδόθη τῇ ῥηθείᾳ Σεβασμίας Βασιλικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ τοῦ Κύκκου.

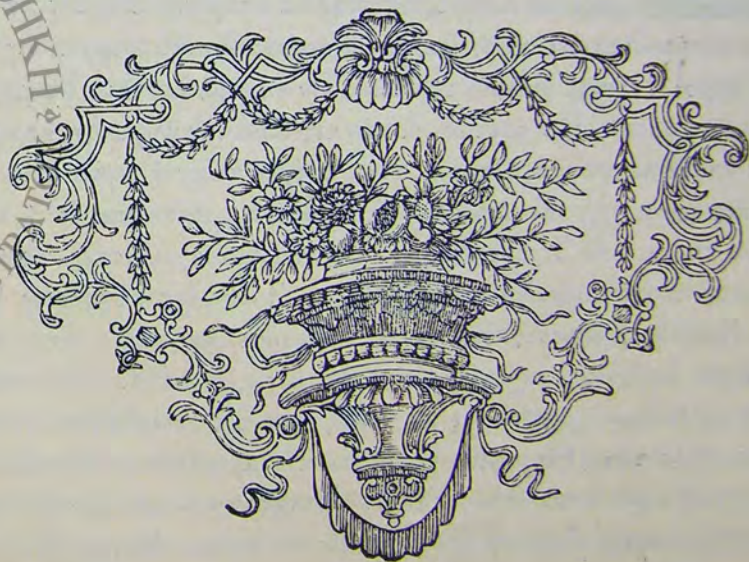
Ἐν ἔτει αψζ' κατὰ Μῆνα Αὐγούστου, Ἰνδικτιῶνος ἡ'.

Ἐλέφ Θεοῦ Κύπρου Ἀρχιεπίσκοπος ΠΑ·Ι·ΣΙΟΣ ἀποφαι-
νεται.

ΟΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ

- »Καίσαρείας Παῦσιος
- »Πρακλείας Γεράσιμος
- »Νικαίας Ἱερεμίας
- »Ἀδριανουπόλεως Διονύσιος
- »Προύσης Μελέτιος
- »Σερρών Ἰωαννίκιος
- »Μυτιλήνης Ἀνθιμος
- »Μεσημβρίας Ἀνθιμος
- »Δρύστας Βιρθολομαῖος
- »Κόφου Μελέτιος
- »Φερσάλων Δωρόθεος.

Ἐπειδὴ Χάριτι τῆς Θεοτόκου καὶ διὰ κοσμικῶν Ἀρχόντων τοῦτ' αὐτὸ ἐβεβαιώθη καὶ νῦν μάλιστα δι' Αὐθεντικῶν Χρυσοβούλλων, ἰδοὺ γράφεται εἰς ἐνδειξιν τοῦ Σεβάσματος τῆς Μονῆς τὸ ἴσον τοῦ δοθέντος παρὰ τοῦ Ὑψηλοτάτου Αὐθέντου Ἰωάννου Γρηγορίου Γκίκα Βοεβόδα Χρυσοβούλλου, ἱκανοῦ ὄντος δηλῶσαι καὶ τὰ τῶν ἄλλων ψηφίσματα ὡς ὅμοια. Εὐρίσκονται δὲ τὰ παρόντα Συνοδικὰ καὶ τὸ τοῦ Αὐθέντου Χρυσόβουλλον ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἐν μεμβράναις γεγραμμένα.

ΙΣΟΝ ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΒΟΥΛΛΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΓΚΙΚΑ
ΒΟΕΒΟΔΑΣ, ΑΥΘΕΝΤΗΣ ΚΑΙ ΗΓΕΜΩΝ
ΠΑΣΗΣ ΟΥΓΓΡΟΒΛΑΧΙΑΣ

Ἰ ἐργαζόμενοι τὰς ψυχωφελεῖς ἀρετὰς καὶ τὰ θεάρεστα ἔργα οὐ μόνον κατὰ τὴν παροῦσαν ἐπαινοῦνται ζωὴν καὶ εὐφημίζονται, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον ἀφθαρτον αὐτῶν διαμένει τὸ ὄνομα καὶ αἰώνιον τὸ μνημόσυνον, ὧν καὶ αἱ ψυχαὶ ἐν ταῖς Μοναῖς τῶν Δικαίων συναυλίζονται. Τοιγαροῦν πολλῶν οὐσῶν τῶν ἀρετῶν, δι' ὧν τις δύναται ψυχικὴν χάρπουται σωτηρίαν τὴν πρώτην τούτων ἐπέχει τάξιν ἢ πρὸς τοὺς πένητας γινομένη καὶ ἐνδεεῖς Ἐλεημοσύνη, μάλιστα δὲ ἡ πρὸς τοὺς Θεῖους καὶ Ἱεροὺς Ναοὺς ἐπανατεινομένη. Διόπερ καὶ γὰρ ὁ δοῦλος τοῦ ἐπουρανίου Θεοῦ, δεύτερος Ἰωάννης, Γρηγόριος Γκίκα Βοεβόδας, ἔγγονος τοῦ ἐν τῇ Μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου πρώτου Ἰωάννου Γρηγορίου Γκίκα Βοεβόδα, ἀπὸ Θεῖον ζῆλον ὁδηγηθεὶς, ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, ἔχοντας ὑπερβολικὴν εὐλάβειαν πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ ἀειπάρθενον Μαρίαν, ἥς ἡ μνήμη εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον τῷ ἐν τῇ Νήσῳ Κύπρῳ, ἐπωνομαζόμενον Κύκκου, εἰς τὸ ὅποιον Μοναστήριον εὐρίσκεται καὶ ἡ παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἱστορηθεῖσα Ἀγία Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ἀκούωντας ἡ Αὐθεντεία μου, ὅτι τὸ ῥηθὲν Ἱερὸν Μοναστήριον εὐρίσκεται εἰς πολλὴν ἐνδειαν καὶ πτωχείαν, προηρέθη ἡ ἐμὴ Αὐθεντεία καὶ εὐσπλαγχνίσθη

καὶ ἔδωκα τὸ παρὸν Τίμιον Χρυσόβουλλον τῆς Αὐθεντείας μου εἰς τὸ ῥηθὲν Ἱερὸν καὶ Θεῖον Μοναστήριον, διὰ νὰ ἔχη νὰ παίρνη ἔλεος ἀπὸ τὴν ἐμὴν Αὐθεντείαν κατ' ἔτος γρόσια πενήτην, τὰ ὅποια αὐτὰ ἄσπρα διωρίσαμεν νὰ δοθοῦν ἀπὸ τὸ Αὐθεντικὸν ἄλλας ἀπὸ τοὺς κατὰ καιροὺς Καμαρεσαίους τῶν Ὀκνῶν, ἔξω ἀπὸ τὴν σοῦμαν τῆς ἀγορᾶς τῶν Ὀκνῶν, καὶ διὰ νὰ μὴ κοπῇ τοῦτο τὸ ἔλεος ἢ νὰ γένη κανένα ἐμπόδιον εἰς τὸ νὰ ὑπάγῃ αὐτὸ τὸ ἔλεος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἐκεῖ εἰς τὸ ῥηθὲν Ἱερὸν Μοναστήριον, διορίζει ἡ ἐμὴ Αὐθεντεία ἐπίτροπον καὶ φροντιστὴν τὸν κατὰ καιροὺς Ἠγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐπ' Ὀνόματι τιμωμένης τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος Τριμυθοῦντος τοῦ Θαυματουργοῦ, ἢ ὅποια Ἀγία Μονὴ εὐρίσκεται ἐδῶ εἰς τὴν Πολιτείαν τοῦ Βουκουρεστίου, διὰ νὰ φροντίζῃ ὁ ῥηθεὶς Ἠγούμενος καὶ νὰ παίρνη αὐτὸ τὸ διωρισμένον ἔλεος κατ' ἔτος ἀπὸ τοὺς Καμαρεσαίους τῶν Ὀκνῶν κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα, καὶ διὰ μέσου χρησίων ἀνθρώπων καὶ ἀξιοπίστων νὰ τὸ στέλνῃ εἰς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον Κύκκου ἀπὸ τὴν Νήσον Κύπρου, νὰ δοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐκεῖσε Πατέρων, νὰ πάρουν ἀπὸ τὰς χεῖράς των ἀπόδειξιν πρὸς τὸν Ἠγούμενον τῆς ἐνθάδε Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος τοῦ Θαυματουργοῦ.

Διὰ τοῦτο ἔδωκεν ἡ ἐμὴ Αὐθεντεία τὸ παρὸν Χρυσόβουλλον τῆς Αὐθεντείας μου τῷ Ἱερῷ καὶ Θεῷ Μοναστηρίῳ Κύκκου ἀπὸ τῆς Νήσου Κύπρου, διὰ νὰ παίρνη αὐτὸ τὸ ἔλεος τὸν κάθε χρόνον ἀδιακόπως καὶ ἀνεμποδίστως, νὰ εἶναι πρὸς σύστασιν καὶ Κυβέρνησιν τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου τῆς τ' ἐμῆς Αὐθεντείας καὶ τῶν Μακαρίων Γονέων μου καὶ Πάππων Μνημόσυνον αἰώνιον.

Λοιπὸν παρακαλοῦμεν καὶ τοὺς ἄλλους Αὐθεντας ἐν Χριστῷ ἡμῶν Ἀδελφούς, οὗςτινας ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς ἀπείρω αὐτοῦ Θεῷ Ἐλέει ὕστερα ἀπὸ λόγους μας θέλει ἐκλέξει νὰ εἶναι Αὐθένται καὶ ἡγεμόνες τῆς Τζάρας ταύτης Οὐγγροβλαχίας, ἢ ἐκ τοῦ Γένους ἡμῶν εἶεν ἢ ἐξ ἄλλου Γένους, καὶ ἡ αὐτῶν Αὐθεντεία

νά ἀνανεώσουν καὶ νά ἐπικυρώσουν αὐτὸ τὸ Ἑλεος διὰ τιμίων Χρυσόβουλων τῆς Αὐτῶν Αὐθεντείας, ἵνα καὶ τὰ ἐλέη αὐτῶν εὐπρόσδεκτα ὡς παρὰ τῷ Θεῷ καὶ ὑπ' ἄλλων Αὐθεντῶν κεκυρωμένα, καὶ ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς χαρίσῃται αὐτοῖς τὰς αὐτῶν ἡγεμονείας εὐτυχεῖς. Καὶ ἐπεκύρωσεν ἡ ἐμὴ Αὐθεντεία τὸ παρὸν Χρυσόβουλλον μετὰ καὶ τῆς Βουλῆς τῶν τιμιωτάτων καὶ πιστῶν μεγάλων Ἀρχόντων τοῦ Ντιβανίου τῆς ἐμῆς Αὐθεντείας ἄρχοντας Κωνσταντίνου Δουδεσκούλου Μεγάλου Μπάνου, ἄρχοντας Γρηγορίου Γρετζάνου Μεγάλου Βορνίκου, ἄρχοντας Κωνσταντίνου Μπραγκοβάνου μεγάλου Λογοθέτου, ἄρχοντας Μπαρπούλου Βακαρεσκούλου μεγάλου Βεστιάρη, ἄρχοντας Κωνσταντίνου Κερετζουλεσκούλου μεγάλου Σπαθάρη, ἄρχοντας Στεφάνου Βακαρεσκούλου Κλουτζάρη, ἄρχοντας Ἰωαννάκη Χρυσοσκούλου μεγάλου Ποστελνίκου, ἄρχοντας Θωμᾶ Γουλλιανού μεγάλου Παχαρλίκου, ἄρχοντας Μαθαίου Ῥωσέτου μεγάλου Στολνίκου, ἄρχοντας Γρηγοράσκου Γκίκα, μεγάλου Κομίσου, ἄρχοντας Ἰωαννάκη Χαλεπλή μεγάλου Σλουτζιάρη, ἄρχοντας Σταύρου μεγάλου Πιτάρη καὶ ἐπιστάτου ὄντος Κωνσταντίνου Μπραγκοβάνου μεγάλου Λογοθέτου. Καὶ ἐγράφη τὸ παρὸν Χρυσόβουλλον ὑπὸ τοῦ Θωμᾶ Λογοθετζέλου τοῦ Ντιβανίου, υἱοῦ Μίλκουλ Λογοθετζέλου, Μαρασέσκουλ ὑπὸ τὸν Ὀλτον.

ζ σ ν ζ'. Ὀκτωβρίου ε'.

Ἰωάννης Γρηγόριος Γκίκα Βοεβόδας

Ἠγεμὼν πάσης Οὐγγροβλαχίας

ΚΥΡΙΑΛΟΣ ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ἸΣΤΙ μὲν καὶ ἄλλαι Εἰκόνες σεπταί, ἃς ὁ Ἱερὸς Εὐ-
αγγελιστὴς Λουκᾶς ἰδίαις χερσὶν ἐξωγράφησε πρὸς
τὸ ἀρχέτυπον τῆς Μητρὸς τοῦ θεοῦ Λόγου, τρεῖς
δὲ τῷ θεομητορικῷ αὐτῆς νεύματι καὶ ἀμέσῳ κε-
λεύσματι ἐπιγινώσκωμεν αὐτῷ ἀνιστορηθείσας, ἃς καὶ χάριτι ἐνερ-
γείας θαυμάτων κατεπλούτισεν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν πιστευόντων εἰς
τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον τῆς Δόξης καὶ Θεὸν ἡμῶν μίᾳ
δὲ τούτων, ἡ καὶ μέχρι τοῦ νῦν θείῳ ἐλέει ἀπαρallάκτως σφ-
ζομένη ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν Κυρηναίας τῆς Νήσου Κύπρου
διατελοῦντι Ἱερῷ Καταγωγίῳ, ἡ Ἑλεοῦσα τοῦ Κύκκου ἐπι-
φημιζομένη, καὶ τὸν Μονογενῆ ἐκ δεξιῶν φέρουσα, καὶ οὐκ ἔστιν
ὅστις πρὸς τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἀμφισβητήσῃεν, εὐσεβῶς φρο-
νῶν καὶ ἐρρωμένην τὴν διάνοιαν ἔχων. Περὶ τούτων γὰρ τῶν ὑπὸ
τοῦ Πανευφήμου Ἀποστόλου, περιούσης ἔτι τῷ βίῳ τῆς Θεο-
μήτορος, ἀνιστορηθεισῶν σεβασμίων Εἰκόνων ὃ τε θεῖος Πατὴρ
Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς διεξέεισι, καὶ ἄλλαι πρὸς τούτοις ἐγγρα-
φοί τε καὶ ἄγραφοι παραδόσεις ἐν τοσοῦτοις αἰῶσιν ἀλληλοδια-
δόχως διαμαρτύρονται· περὶ δὲ τῆς Ἑλεοῦσης τοῦ Κύκκου καὶ
Ὁρθόδοξων Βασιλέων Χρυσόβουλλοι λόγοι καὶ γράμματα Πα-
τριαρχικά Σιγγιλειώδη, ἐκδοδομένα κατὰ καιροῦς, ἐχεγγύους
παρέχονται ἀποδείξεις· καὶ πρὸ πάντων τὰ ἐξ αὐτῆς ὡς ἐκ πη-
γῆς τινος πολυχέυμονος προχέοντα καὶ ἀενάως ἐκτελούμενα
θαύματα μυρίαίς ὡς εἰπεῖν γλώσσαις τὴν ἐξοχὴν αὐτῆς χάριν

διακηρύττουσι καὶ πάντας ἡμᾶς σιγῇ μᾶλλον τὰ ὑπερφυῖ ταῦτα ὑποτίθενται σέβεσθαι καὶ τιμᾶν, ἅτε τῶν ὑπὲρ φύσιν καὶ θείων μὴ κατὰ φύσιν γε ὄντων, καὶ καταλήψεως ἀνθρωπίνης ὑπερτέρων· ἢ τε γὰρ θεραπεία τῆς ἀπεγνωσμένης τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Ἀλεξίου μονογενοῦς θυγατρὸς, ἢ προσκύνησις τῶν ἐν τῷ ὄρει ἐκείνων δένδρων καὶ ὑπόκλισις τῆς ἑαυτῶν κορυφῆς, ὅτε ἀπὸ τοῦ λιμένος εἰς τὸ Μοναστήριον ἐκομίζετο ἡ σεπτὴ αὕτη Εἰκῶν, ἢ ἐξαίσιος ἱσσις πολλῶν ἀνιάτως ἐχόντων διὰ τοῦ ἐκ Πέτρας ἐκεῖ Ἀγιάσματος, ἢ τοῦ ὡς νεκροῦ προσενεχθέντος παιδίου ἀνάρρωσις, ἢ τοῦ παραλυτικοῦ ἀνόρθωσις διὰ τῆς τοῦ Ἱεροῦ Μανδίου ἐπιθέσεως, οἱ ἐπ' ἀνομβρίᾳ πολλάκις καταρραγέντες ὕετοί καὶ ἄλλα καθ' ἐκάστην ἀριθμὸν νικῶντα καὶ λόγου δύναμιν ὑπερπαίοντα τῆς Θαυματουργοῦ ταύτης Εἰκόνος ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῆς ἐπιχορηγηθείσης αὐτῇ ἀκενώτου χάριτος ὑπερφυῖ ἀποτελέσματα γνωριζόμενα εὐσεβῶς ἀνομολογεῖται. Ἐνθεν τοι καὶ τὸ Ἱερὸν αὐτὸ Μοναστήριον, περὶ οὗ κἂν τῷ παρόντι ὁ Λόγος, ὡς τοιοῦτον πεπλουτηκὸς ἀνεκτίμητον πλοῦτον καὶ θεσπέσιον θησαυρόν, πολλῶν ὑπερέχει τῇ δόξῃ καὶ τῇ λαμπρότητι, καὶ προνομίοις σταυροπηγιακοῖς ἄνωθεν τετιμημένον πάσης ἀπολαύει ἐλευθερίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ συνέβη ἐκ περιστάσεως γενέσθαι πυρίκαυστον τὸ ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Προκατόχου ἡμῶν κυροῦ Προκοπίου ἀποδεικτικὸν τῶν σταυροπηγιακῶν αὐτοῦ προνομίων, ἐπικυρωτικόν τε καὶ ὁροθετήριον Σιγγιλειῶδες ἐν μεμβράναις γράμμα, οἱ ἐν αὐτῷ συνασκούμενοι Ὅσιώτατοι Πατέρες, ἵνα μὴ τῇ τοῦ καιροῦ παραστάσει ἐξίτηλα γένηται τὰ τῆς ἐλευθερίας ταύτης γεραρὰ καὶ ἀρχαῖα προνόμια οἱ τε καλῶς κείμενοι ὅροι καὶ αἱ τάξεις τῆς διοικήσεως αὐτοῦ, προσέδραμον τῇ προνοίᾳ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ θερμῶς ἐξητήσαντο ἀνανεωθῆναί τε καὶ ἐπικυρωθῆναι δι' ἡμετέρου Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Σιγγιλειῶδους ἐν μεμβράναις γράμματος. Ἐπεξελθόντες γοῦν τοὺς Ἱερούς αὐτῆς Κώδι-

κας εὔρομεν κατεστρωμένον τὸ ἀπαράλλακτον ἴσον τοῦ διαληφθέντος Σιγγιλειῶδους, ἐκδομένου κατὰ τὸ 1783 Σωτήριον ἔτος, ὅπερ μνείαν ποιεῖται καὶ δύο ἐτι παλαιγενῶν σιγγιλειῶδων γραμμάτων, ὧν τὸ μὲν φαίνεται ἐκδομένον κατὰ τὸ 1760 Σωτήριον ἔτος ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ ἀοιδίμου Κωνσταντινουπόλεως κυροῦ Σεραφίμ, περιέχον καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ τότε Κύπρου Παϊσίου, τὸ δὲ ἐτι ἀρχαιότερον κατὰ τὸ 1672 ἐπὶ τοῦ ἀοιδίμου κυροῦ Διονυσίου μετὰ καὶ τῶν τότε ἀοιδίμων Πατριαρχῶν Νεοφύτου Ἀντιοχείας καὶ Δωσιθέου Ἱεροσολύμων· οὐ μὴν ἄλλὰ καὶ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Νικηφόρου καὶ τῶν μετ' ἐκείνων τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ταύτην διαδεξαμένων, φαιμέν δὴ τοῦ Χριστοδοῦλου, Γερμανοῦ, Ἰακώβου, Σιλθέστρου καὶ Φιλοθέου, ἐπὶ τούτοις καὶ τῶν τότε παρατυχόντων Μητροπολιτῶν τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, καὶ Λεοντίου τοῦ τότε Κυρηναίας, ἐν οἷς φέρονται καταγεγραμμέναι αἱ τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μονῇ συμβᾶσαι πυρκαϊαὶ καὶ ἄλλαι συμφοραὶ καὶ ὅσα περὶ τῶν θαυμάτων τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος διωμολόγησε καὶ ἐπὶ Συνόδου ἐβεβαίωσατο ὁ ἀείμνηστος ἐν Πατριαρχαῖς Ἱεροσολύμων Ἐφραίμ πρὶν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ἐκεῖνον προβιβασθῆναι θρόνον, ἅτε χρόνους πολλοὺς ἐκεῖ χρηματίσας, καὶ τὰ περὶ τῆς Εἰκόνος διερευνήσάμενος καὶ καλῶς εἰδώς· πρὸς δὲ καὶ ὅτι τὸ Ἱερὸν τοῦτο Μοναστήριον ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ ἐκ Βασιλικῶν δαπανημάτων ὠκοδόμηται καὶ ὅτι ἐκ πρώτης ἀρχῆς καὶ καταβολῆς ὡς εἰπεῖν τῶν θεμελίων σταυροπηγιακῇ ἀξίᾳ τετίμηται παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου τῆς Νήσου Κύπρου ἐπὶ ἀσιδοσίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ παντελεῖ διὰ τὸ αἰδέσιμον τῆς ἐν αὐτῷ Θεομητορικῆς Εἰκόνος.

Ταῦτα διέξεισιν ἐν ἀρχῇ τὸ ἐν τοῖς ἱεροῖς Κώδιξι κατεστρωμένον ἴσον τοῦ ἐν μεμβράναις ἐκείνου Σιγγιλειῶδους προανακρούμενον πάνυ προσφόρως καὶ περὶ τῆς σεπτῆς Εἰκόνος ὀλίγα τινὰ ἐκ πολλῶν εἰς ὕμνον τῆς Ἀειπαρθένου καὶ Θεομήτορος ἀξιο-

χρεων καὶ αἴτιον τῆς ἐκδόσεως τοῦ Σιγγιλείου ἐκείνου παρεια-
γον τὸν τότε Καθηγούμενον τῆς ἱερᾶς ταύτης Μονῆς τὸν κὺρ
Μελέτιον, παραστάντα συνοδικῶς καὶ τὰ ἴσα τῶν ἀνωτέρω ἐξο-
νοματισθέντων πρεσβυγενῶν ἐκείνων Σιγγιλειωδῶν γραμμάτων
ἐμφανίσαντα, εἶθ' οὕτως τοὺς ἐφεξῆς ὅρους καὶ κανόνας διαλαμ-
βάνει πρὸς τὴν ἀρίστην καὶ Θεῷ φίλην Μοναστηριακὴν οἰκονομίαν
συντελεστικωτάτους προφανῶς. Τοῦτο δὴ καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν
θερμὴν αἴτησιν τῶν διαληφθέντων ὀσιωτάτων Πατέρων ἀνα-
νεοῦντες ἐπικυροῦντές τε καὶ κρατύνοντες κατὰ πρόνοιαν Ἐκκλη-
σιαστικὴν καὶ φιλαδέλφον τρόπον, φιλοτίμως αἰεὶ ἐνδεικνύμενον
περὶ τὰ συμφέροντα τῶν λοιπῶν ἀγιωτάτων Θρόνων καὶ τῶν ὑπ'
αὐτοὺς διατελούντων θείων Σκηνωμάτων καὶ ἱερῶν Καταγωγίων,
γράφομεν συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων Ἀρχιερέων
καὶ ὑπερτίμων τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν
καὶ συλλειτουργῶν, καὶ συνωδᾷ τούτῳ ὀρίζομεθα καὶ συμφώνως
θεσπίζομεν καὶ ἀποφαινόμεθα, ἵνα τὸ ῥηθὲν ἱερὸν καὶ σεβάσιμον
Μοναστήριον, τὸ κατὰ τὴν νῆσον Κύπρον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κυρη-
νεας, σεμνυνόμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν
Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ ἐπώνυμον τῆς ἐν αὐτῇ σε-
πτῆς Εἰκόνης τῆς Ἐλεούσης τοῦ Κύκκου, ὡς ἀνέκαθεν καὶ ἐξ
ἀρχῆς σταυροπηγιακῇ ἀξίᾳ τιμημένον παρὰ τῶν Ἀρχιεπισκό-
πων τῆς νήσου Κύπρου, ἐλευθερίᾳ τε καὶ ἀσιδοσίᾳ παντελεῖ πε-
φιλοτιμημένον, οὕτω καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὑπάρχη καὶ λέγεται καὶ
παρὰ πάντων γινώσκῃται κατὰ τὰς ἀρχαίας Βασιλικὰς φιλοτι-
μίας σταυροπηγιακὸν καὶ πάντῃ ἐλεύθερον, ἀσίδωτον, ἀδούλωτον,
ἀνενόχλητόν τε καὶ ἀνεπηρέαστον παρ' οὐτινοσοῦν προσώπου Ἱε-
ρωμένου ἢ Λαϊκοῦ μετὰ πάντων τῶν κτημάτων καὶ πραγμάτων
καὶ ἀφιερωμάτων αὐτοῦ κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων, τῶν τε ἡδὴ
ὄντων καὶ τῶν εἰσέπειτα προσγενησομένων μηδενὶ μηδὲν ὀφεί-
λον διδόναι μέχρι καὶ ὁβολοῦ, μήτε τῷ κατὰ καιροῦς Ἀρχιε-
πισκόπῳ Κύπρου μήτε τοῖς γειτνιαζουσιν αὐτῷ Ἀρχιερεῦσιν,

ἀλλ' ὁ κατὰ καιροῦς Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ἔχη ἀρκεῖσθαι μόνῳ
τῷ μνημοσύνῳ τοῦ κανονικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος καὶ μηδεὶς τολμᾷ
κατεξανίστασθαι αὐτοῦ τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου καὶ ἀπαιτεῖν
πολλὴν ἢ ὀλίγην ἀπαίτησιν, ἀλλὰ μένη ἑσται καὶ εἰς αἰῶνα
τὸν ἅπαντα κρεῖττον καὶ καθυπέρτερον πάσης δουλαγωγίας καὶ
ἐνοχλήσεως αὐτόνομόν τε καὶ αὐτοδέσποτον, φυλαττομένων
ἀκριβῶς τῶν τε ἐλεηθέντων ὑψηλῶν βασιλικῶν προσκυνητῶν ὀρι-
σμῶν καὶ τῶν ἀρχαίων προνομίων αὐτοῦ καὶ τῶν τοπικῶν ἐν-
ταλμάτων διατηρουμένων διόλου ἀμετακινήτων καὶ πάντῃ ἀπα-
ρεγγχειρήτων· οἱ δὲ ἐν αὐτῷ συνασκούμενοι ὀσιώτατοι Πατέρες
ὀφείλουσι διάγειν, διοικεῖσθαι τε καὶ πολιτεύεσθαι κοινοβιακῶς,
εἰρηνικῶς τε καὶ φιλαδέλφως κατὰ τὸ μοναδικὸν αὐτῶν ἐπάγ-
γελμα, φροντίζοντες καὶ ἐπιμελούμενοι καὶ ὅλως ἀφορῶντες πρὸς
τὴν σύστασιν, βελτίωσίν τε καὶ αὔξησιν τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Μονα-
στηρίου καὶ τῆς ἐνδιατάκτου καὶ νενομισμένης Ἐκκλησιαστικῆς
Ἀκολουθίας ἀπριζῇ ἐχόμενοι κατὰ τὸν ἑκπαλαι ἐπικρατήσαντα
αὐτοῖς τύπον, μηδὲν παραλείποντες· καὶ ὅταν ἐν χρεῖᾳ Ἡγούμενου
γένωνται, ἔχωσι κοινῇ γνώμη καὶ ὁμοφώνῳ βουλῇ τε καὶ ψήφῳ
καὶ μάλιστα οἱ προκριτώτεροι καὶ γέροντες τῆς συνάξεως αὐτῶν
αἰρεῖσθαι τε καὶ ἐκλέγειν ἕνα τῶν συγκοινοβιατῶν αὐτῶν, ὅστις
ἂν προέχων τῶν ἄλλων φρονήσει τε καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς καὶ
σεμνότησι δόξῃ ἄξιος εἶναι καὶ πρόσφορος καὶ ἐκεῖνον προβά-
λεσθαι καὶ ἀποκαθιστᾶν Ἡγούμενον, ὅστις ὀφείλει πρόνοιάν τε
καὶ ἐπιμέλειαν μεγίστην καταβάλλειν ἐπὶ τῇ αὔξήσει καὶ βελ-
τιώσει τοῦ Ἱεροῦ τούτου Μοναστηρίου καὶ ἐπὶ τῇ εὐτάκτῳ τε καὶ
σεμνῇ διαγωγῇ τῶν ἐν αὐτῷ συνασκούμενων ὀσιωτάτων Πατέρων
κατὰ τὰς ἀρχαίας αὐτῶν Μοναστηριακὰς διατυπώσεις καὶ δια-
ταγὰς καὶ παρέχειν ἑαυτὸν πάντῃ ἀνεπίληπτον καὶ πόρρω παν-
τοίας καὶ πονηρᾶς ὑπολήψεως, αὐτός τε τὰ βέλτιστα διαπρατ-
τόμενος καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἀδελφοὺς τὰ ἄριστα παραινῶν τε καὶ
συμβουλευῶν, ἔτι δὲ μηδὲν τῶν ἀνηκόντων τῇ κοινότητι αὐτῶν

ποιεῖν αὐθαίρετως τε καὶ μοναρχικῶς καὶ κατ' ἰδίαν ἀρέσκειαν ἄνευ τῆς κοινῆς γνώμης καὶ βουλῆς καὶ σκέψεως καὶ τῶν λοιπῶν συγκοινοβιατῶν Πατέρων, καὶ μάλιστα τῶν προκριτωτέρων καὶ γεροντοτέρων τῆς συνάξεως, πρὸς οὓς ὀφείλει πάντα φανερά ποιεῖν, τὰς τε προσόδους καὶ τὰ δαπανήματα διὰ καθαρῶν Καταστίχων, διαφυλάττων ἑαυτὸν πόρρω παντοίας ὑποψίας σφετερισμοῦ καὶ ἐν εὐθύτητι ἀξιούμενος τῆς προσηκούσης τιμῆς, ὑποταγῆς τε καὶ αἰδοῦς παρὰ πάντων τῶν συγκοινοβιατῶν αὐτοῦ Πατέρων καὶ προεστῶς αὐτῶν γνωριζόμενος, μηδενὸς τολμῶντος ἀνθίστασθαι αὐτῷ ἢ ὅλως περιφρονεῖν αὐτοῦ ἢ τῆς τιμῆς καθάπτεσθαι· εἰ δέ ποτε τυχὸν φωραθῇ ἀπ' ἐναντίας φερόμενος τῇ εὐνομίᾳ αὐτῶν καὶ τῇ κοινῇ ὠφελείᾳ καὶ συστάσει καὶ ἀποδειχθῇ καταλύων τοὺς τρόπους καὶ ὅρους τοῦ Μοναστηριακοῦ βίου καὶ ἐπιζήμιος τῆς ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, τότε ἡ κοινοτῆς τῶν εἰρημένων Πατέρων ἔχῃ ἐκβάλλειν αὐτὸν τῆς ἡγουμενείας καὶ ἄλλον ἀντὶ ἐκείνου ἀποκαθιστᾶν Ἠγούμενον, τὸν ἄξιον καὶ ἀρμόδιον κατὰ τὸν ἀνωτέρω ρηθέντα τρόπον τῆς ἐκλογῆς· οἱ δὲ λοιποὶ συγκοινοβιατοὶ Πατέρες ἄνευ τῆς γνώμης καὶ ἀδείας τοῦ κατὰ καιρὸν Ἠγουμένου μήτε ἐν τοῖς κατὰ τὴν Κύπρον μετοχίοις τοῦ Ἱεροῦ τούτου Μοναστηρίου μήτε ἐν τοῖς ἔξω τῆς Κύπρου ταξειδίοις μηδὲ ὅλως τολμῶσι χειροτονεῖσθαι μήτε Ἱεροδιακόνους μήτε Ἱερεῖς· ἐὰν δὲ φανῇ τις τοιαῦτα ποιῶν ἄνευ τῆς γνώμης τοῦ κατὰ καιρὸν Ἠγουμένου, ὁ τοιοῦτος ἔχῃ ἐκβάλλεσθαι καὶ ἀποδιώχεσθαι τοῦ Ἱεροῦ τούτου Μοναστηρίου.

Ἐπειδὴ δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν Μοναστηριακῶν σφραγίδων πολλάκις συνέβησαν ἐπιβουλαὶ καὶ βλάβαι οὐκ ὀλίγαι τοῦ Ἱεροῦ τούτου Μοναστηρίου, διὰ τοῦτο μηδεὶς ἔχῃ ἄδειαν τοῦ λοιποῦ κρατεῖν σφραγίδα τοῦ Μοναστηρίου τούτου, εἰ μὴ μόνος ὁ κατὰ καιρὸν Ἠγούμενος· ἐπεὶ δὲ μηδεὶς τῶν Μοναστηριακῶν τούτων ἐξέρχεται τοῦ Μοναστηρίου μήτε περὶ ἰδίας αὐτοῦ χρείας ἀσχολεῖται ἄνευ τῆς θελήσεως καὶ γνώμης τοῦ Ἠγουμένου, ὁ δὲ πα-

ραβαίνων ἀπόβλητος γίγνηται τοῦ Μοναστηρίου τούτου· ὁ δὲ κατὰ καιρὸν Ἠγούμενος τοῦ Μοναστηρίου τούτου μετὰ τῶν λοιπῶν συγκοινοβιατῶν αὐτοῦ Πατέρων ἔχουσιν εἰσακούεσθαι, ἐξαιτούμενοι παρὰ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας ἓνα τῶν συνεδριάζοντων Ἀγίων Ἀρχιερέων, ἐπὶ τῷ εἶναι ναζιρην καὶ ἐπιτηρητὴν ἐνταῦθα ἐν τῇ Βασιλευούσῃ ἐπὶ ταῖς ἐπιτροπῆσι τοῦ ρηθέντος Μοναστηρίου καὶ ἐπὶ ταῖς ἐμπιπτούσαις Μοναστηριακαῖς χρεαῖς καὶ ὑποθέσεσιν· οἱ δὲ συναδελφοὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Κύπρου μηδένα ἔχουσι τῶν Μοναστηριακῶν τούτων καλογήρων ἐκβάλλειν τοῦ Μοναστηρίου τούτου, προσέειπαι τε καὶ συγκατατάττειν ἐκεῖνον ἐν τοῖς ἑαυτῶν Ἀρχιερατικοῖς Μοναστηρίοις μήτε ἐκ τῶν οἰκείων καλογήρων διορίζειν εἰς τὸ σταυροπηγιακὸν τοῦτο Μοναστήριον μηδένα καὶ καταναγκάζειν αὐτὸν παραδέχεσθαι. Ἐπὶ τούτοις καὶ οἱ εἰς τὰ ταξείδια τοῦ Μοναστηρίου τούτου χάριν ἐλεημοσύνης ἀποστελλόμενοι Πατέρες, ἐπειδὴ φανῶσιν ἀφεστηκότες, ἀπειθεῖς τε καὶ παρήκοοι, ἔχῃ ἄδειαν ὁ κατὰ καιρὸν Ἠγούμενος μετὰ τῆς συνάξεως τῶν συγκοινοβιατῶν Πατέρων παιδείᾳ Ἐκκλησιαστικῇ ἐκεῖνον καὶ ἀργίᾳ τῆς Ἱερωσύνης καθυποβάλλειν καὶ τὸ Μοναστηριακὸν δίκαιον ἀπατεῖν τε παρ' ἐκείνου καὶ ἀποκαθιστᾶν ἐκ παντὸς τρόπου, ἵνα μήτε τὸ Μοναστήριον ζημιῶται, μήτε ὁ ἀπειθήσας ἐκεῖνος ταξειδιώτης κακὸν παράδειγμα τοῖς λοιποῖς γίγνηται. Πρὸς τούτοις μηδεὶς τῶν Μοναστηριακῶν τούτων Πατέρων ἄνευ ἀπολυτικοῦ γράμματος τοῦ Ἠγουμένου καὶ τῆς συνάξεως αὐτῶν ἔχῃ ἄδειαν ἀπέρχεσθαι εἰς ταξείδια, καὶ εἰς βοήθειαν τοῦ Μοναστηρίου, καὶ αἰτεῖν παρὰ τῶν Χριστιανῶν πολλὴν ἢ ὀλίγην ἐλεημοσύνην ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μοναστηρίου τούτου· οὐ μὴν ἀλλὰ μηδέ τις τῶν ξένων καὶ ἁλλοτρίων καλογήρων τολμήσῃ τοιοῦτον διαπραξάσθαι· ὅστις δ' ἂν τοιοῦτος φωραθῇ, ἔχῃ παιδεύεσθαι ἀπροκριματίστως, ὡς ἐπίβουλος τοῦ Ἱεροῦ τούτου Μοναστηρίου καὶ προφανῶς Ἱερόσυλος· ἀλλὰ καὶ μηδεὶς τολμήσῃ κωλύειν οἰωδῇ-

τινι τρόπῳ τὴν Μοναστηριακὴν ἐλεημοσύνην ἢ σφετερίσασθαι ἐξ αὐτῆς πολὺ ἢ ὀλίγον τι καὶ κρατεῖν τὸ Μοναστηριακὸν δίκαιον ἢ συκοφαντίας συρράπτειν καὶ διαβολὰς συγκρατεῖν ἐπὶ βλάβῃ καὶ ζημίᾳ τῆς ἱερᾶς ταύτης Μονῆς. Ὅσοι δὲ τῶν συνασκουμένων Πατέρων τελευτῶσι, μετὰ θάνατον ἐκείνων ἅπαντα ἢ περιουσία αὐτῶν ἔχῃ προσκυροῦσθαι καὶ μεταβαίνειν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο Μοναστήριον κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς Νόμους καὶ Κανόνας καὶ μηδεὶς τῶν συγγενῶν ἐκείνων ἐπὶ προσφάσει κληρονομίας ἔχῃ ζητεῖν πολὺ ἢ ὀλίγον τι ἐκ τῆς περιουσίας ἐκείνου οἰφδῇτινι τρόπῳ ἢ ἐπήρειάν τινα καὶ ἐνόχλησιν καὶ ζημίαν ἐπάγειν τῷ Μοναστηρίῳ τούτῳ. Οὗτοι μὲν οὖν οἱ ἀνωτέρω ἐκτεθέντες διορισμοὶ καὶ τὰ κεφάλαια ὀφείλουσι διατηρεῖσθαι πάντῃ ἀπαρachaράκτως ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Μοναστηρίῳ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ὁμοῦ μετὰ τῆς σταυροπηγιακῆς ἀξίας καὶ τιμῆς, ἀσιδοσίας τε παντελοῦς καὶ ἐλευθερίας, ἀναγιωσκομένου τοῦ παρόντος Σιγγιλείου ἐν τῇ σεβασμίᾳ ταύτῃ Μονῇ καὶ παρρησίᾳ κηρυττομένου δις τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς κοσμοσωτηρίου ἡμῶν Ἀναστάσεως καὶ κατὰ τὴν τελουμένην ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ ἐτήσιον ἑορτὴν καὶ πανήγυριν τῆς Θεομήτορος. Ὅστις δ' ἂν καὶ ὁποῖος ἐπιχειρήσῃ ἀπ' ἐναντίας κινηθῆναι τοῖς ἐν τῷ παρόντι συνοδικῶς ἀποφανθεῖσιν ἢ μετακινήσῃ τι τούτων καὶ ἐνοχλήσῃ τὴν ἱερὰν ταύτην Μονὴν καὶ τὰ αὐτῆς μετόχια καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς εὐρισκομένους ὀσιωτάτους Πατέρας ἢ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀσιδοσίαν αὐτῆς ἀνατρέψῃ καὶ δουλείαν τινὰ καὶ βίαν ἐπαγαγεῖν ἢ τοὺς ἐκτεθέντας ῥητῶς τύπους καὶ ὅρους τοῦ μοναδικοῦ βίου περὶ τοῦ Ἡγουμένου καὶ τῶν Πατέρων καὶ τῆς ὅλης τοῦ Μοναστηρίου κυβερνήσεως καὶ διατάξεως μετακινήσῃ ὅπως οὖν καὶ παρασαλεῦσαι καὶ βλάβῃν τινὰ καὶ ζημίαν αὐτοῖς προξενῆσαι, ὁ τοιοῦτος, ὅστις καὶ ἂν ᾖ, εἴτε τοῦ Ἀρχιερατικοῦ καὶ Ἱερατικοῦ καταλόγου εἴτε μοναχὸς καὶ ἰδιώτης εἴτε τῆς τῶν Κοσμικῶν καὶ Λαϊκῶν τάξεως, ἀφωρισμένος εἴη

παρὰ τῆς Ἀγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου μακαρίας Τριάδος, τοῦ ἐνὸς τῇ φύσει μόνου Θεοῦ, καὶ κατηραμένος καὶ ἀσυγχώρητος καὶ μετὰ θάνατον ἄλυτος· αἱ πέτραι καὶ ὁ σίδηρος λυθήσονται, αὐτὸς δὲ μηδαμῶς καὶ πάσαις ταῖς πατριαῖς καὶ συνοδικαῖς ἀραῖς ὑπεύθυνος καὶ ἐνοχος τῷ αἰωνίῳ πυρὶ τῆς γεέννης. Ταῦτα μὲν οὖν ἀπεφάνθη καὶ κεκύρωται συνοδικῶς· εἰς δὲ τὴν περὶ τούτων ἐνδείξιν καὶ διηγετικὴν τὴν ἀσφάλειαν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον Πατριαρχικὸν Συνοδικὸν Σιγγιλειῶδες ἐν μεμβράναις Γράμμα, καταστρωθὲν καὶ τῷ Ἱερῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας καὶ ἐδόθη εἰς τὴν ῥηθεῖσαν Σταυροπηγιακὴν Μονὴν τῆς Κύπρου.

Ἐν ἔτει Σωτηρίῳ 1815 κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον.

Κυρίλλος ἐλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Καισαρείας Φιλέθεος

Νικαίας Ἀνθίμος

Ἐφέσου Διονύσιος

Χαλκηδόνος Γεράσιμος

Ἡρακλείας Μελέτιος

Δέρκων Γρηγόριος

Κυζίκου Κωνστάντιος

Πατρῶν Γρηγόριος

Νικομηδείας Ἀθανάσιος

Πόσνας Καλλίνικος

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝ ΚΥΚΛῳ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΙΚΟΝΑ

Ποίημα Ἐφραίμ ἀμαρτωλοῦ. Ἦχος πλ. δ'.

ᾠδὴ α'. Ῥῥᾶν διοδοῦσας.

Πολλοῖς μαστιζόμενοι τοῖς δεινοῖς, καὶ σοὶ προσελθόντες, λύσιν εὔροισιν τῶν δεινῶν, διὰ τῆς Ἀγίας σου Εἰκόνης, Παρθένε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Παρθένε ἀπειρανδρεσαῖς Λιταῖς, συγχώρησιν δίδου, ἡμετέρων ἀμαρτιῶν, αἷς τὸν Κτίστην πάντων καὶ Θεὸν μου, τὸν σὸν Υἱὸν παρεπίκρανα Ἀχραντε.

Ελέησον Πάναγνε Μαριάμ, τοὺς προσπεφευγότες, σὴ Εἰκὼν τῇ Ἱερᾷ, δι' ἧς μεγαλεῖα ἀπειργάσω, οἷα Θεὸν Παντοδύναμον τέξασα.

Ἴδε μου τὴν κάκωσιν ἀγαθή, ἰδεῖμουν τὴν θλίψιν, καὶ μετάβαλε εἰς χαράν, σοὶ καὶ νῦν προσφεύγων Παρθένε, λύσιν εὔρεϊν τῶν δεινῶν προσδεχόμενος.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Σκέπην οἶδα καὶ τεῖχος, Χριστιανῶν Πάναγνε, σὲ ὡς Τετοκνίαν, τὸν Κτίστην πάντων καὶ Κύριον, ταῖς Μητρικαῖς σου πρεσβείαις, ὃν ἐξιλέωσαι, ἐμοὶ ὀργιζόμενον, ἡμαρτηκότι αὐτῷ.

Θεῖον ἔργον πληροῦμεν, Ἱερῶν Πατέρων Δόγμα Θεόνημψε, σχετικῶς Εἰκόνα, προσκυνοῦντες τὴν σὴν ᾧ Πανύμνητε, ἡ τιμὴ γὰρ ταύτης, τῷ Πρωτοτύπῳ διαβαίνει, ὡς ὁ Μέγας διδάσκει Βασιλεὺς.

ἔομαί σου Κυρία, διὰ τῆς Εἰκόνης σου ἀπειροδύναμε, τῆς Κυκκωτίσεως, ἥ πλουσίαν τὴν Χάριν ἐξέχεας, ἐλεῖσαι πάντας, τοὺς σὲ πιστῶς προσκαλουμένους, Ἐλεοῦσα τυγχάνουσα πράγματι.

Κυκκιώτισσα Χαῖρε, Εἰκὼν Χαριτόβρυτε, τῆς Θεομήτορος, Ἐλεοῦσα πάντας καὶ τῆς Κύκκου Μονῆς οὔσα στήριγμα μεγαλεῖα γὰρ σοι, ἡ τοῦ Θεοῦ ἔδειξε Μήτηρ τοῖς ἐπικαλουμένοις σε πάντοτε.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Λογισμῶν μου τὴν σκότῳσιν, καὶ τοῦ πονηροῦ ἐνέδρας Παντάνασσα διασκέδασον δυνάμει σου, καὶ γαλήνην δίδου τῇ καρδίᾳ μου.

Μεγαλεῖα ἐποίησας διὰ τῆς Εἰκόνης σου Μητροπάρθενε, ἐξ αὐχμοῦ καὶ περιστάσεων, ῥυομένη τοὺς προσκαλουμένους σε.

Τὸν Σωτῆρα ἡ Τέξασα, δίδου σωτηρίαν τοῖς μετὰ Πίστεως, σοὶ προστρέχουσι Πανάμωμε, ἐπικαλουμένοις τε σὸν ὄνομα.

Ἡ ἐλπίς καὶ βοήθεια, τῶν ἀπελπισμένων ὑπάρχεις Δέσποινα, διὰ τοῦτο σοῦ δεόμεθα, σῶσον ἡμᾶς οἰκτιρον πρεσβείαις σου.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Πλήρωσον χαρᾶς, τὴν καρδίαν ἡμῶν Ἀχραντε, ἡ ἐκπληροῦσα τὰ αἰτήματα, τῶν εὐλαβῶς Ἀγνή, σοῦ δεομένων Πανάμωμε.

Παίσιμα ἡμῶν, ἐξαφάνισον δεόμεθα, οἷς τὸν Υἱόν σου παροργίζομεν, Μήτηρ Θεοῦ, ἡ καὶ Ἀγγέλους ὑπερέχουσα.

Ἀύτρωσαι Ἀγνή, τῶν δεινῶν καὶ περιστάσεων, τῶν κατεχόντων ἡμᾶς Δέσποινα, τοὺς τῇ σὴ σκέπῃ εὐλαβῶς νῦν προσφεύγοντας.

Σῶσον δωρεάν, τὸν Σωτῆρα ἡ Κυήσασα, ἡμᾶς τοὺς πόθῳ προσιόντας σοι, καὶ τῷ σεπτῷ σου νῦν ἐκτυπώματι προσφεύγοντας.

ᾠδὴ στ'. Ἰλάσθητέ μοι Σωτήρ.

Ρυσθεῖνμεν πειρασμῶν, διὰ τῆς σῆς Παναμῶμντε, Εἰκόνης Θαναματουργοῦ, πιστοὺς Ἐλεούσης τε, δι' ἧς ἀπετέλεσας, πολλὰ καὶ μεγάλα ᾧ Παντάνασσα θαυμάσια.

Ὡς ἐν θαλάσῃ καὶ γῇ, ἐθαυμαστώθης παράδοξα, τελέσασα τοῖς πιστῶς ἐπικαλουμένοις σε, οὕτω νῦν θαυμάσωσιν ἐν ἑμοῖ Παρθένε, τὸ θαυμάσιόν σου Ὄνομα.

Κυκλιωτίσεως Εἰκόν, τῆς Θεομήτορος σῶσόν με, ἡ Χάριν πλουτοποιόν, Θεόθεν πλουτήσασα, ἐνεργεῖν τεράστια, ἐπ' εὐεργεσία, τῶν πιστῶς προσκαλουμένων σε.

Χαρίτωσόν μου τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν καθάρισον, ἐκ πονηρῶν λογισμῶν, Θεόνυμφε Δέσποινα, πειρασμῶν λύτρωσαι, Κεχαριτωμένη, ἡ ἐλπίς καὶ προστασία μου.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τὴν ἐλπίδα μου πᾶσαν, σοὶ ἀνέθηκα Κόρη Θεοχαρίτῳ, ὡς μέγα δυναμένη, Παντοδύναμον Λόγον, ὡς τεκούσῃ ἀμόλυντε, ὃν εὐλογοῦμεν πατρί, σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι.

Τὴν Εἰκόνα σου πάντες ἀσπαζόμεθα Κόρη ἀκαταμάχητε, ὡς θαύμασιν ἀπείροις, ἐν ξηρᾷ καὶ θαλάσῃ, δοξασθεῖσαν Πανάμωμε, τῇ Χάρι ἰ σου Παρθένε Ἀγία Δέσποινα.

Επιγάγω τοὺς ὄμβρους, καὶ εὐκράτους ἀέρας, Εἰκὼν Χαριτόβρυτε, ὡς πλουτήσασα χάριν, Θεόθεν ταῖς πρεσβαίαις, τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, ἥ μεγαλεῖα ὡς ὄντως, ἔδειξε Κύριος.

Σωμάτων ἀσθενείας καὶ ψυχῶν ἀρρωστίας ἀπειροδύναμε, ἰάσσεσθαι τρέψον Παρθένε, τῇ Θεῇ σου πρεσβείᾳ, παρηγοσίαν ὡς ἔχουσα, πρὸς τὸν Υἱόν σου, Ἀγνὴ μόνη εὐλογημένη.

ᾠδὴ η'. Τῶν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν

Τὸν Βασιλέα ὡς τοῦ παντός Τετοκνῖα, Θεοτόκε ἀννυνοῦμέν σε πάντες, καὶ δοξολογοῦμεν ὡς κεχαριτωμένην.

Τὴν χαριτόβρυτον τὴν ἐν Κύκκῳ Εἰκόνα, τῆς Παρθένου νῦν τιμῶμεν πάντες, ὡς ἐν θαυμασίοις πολλαῖς μεγαλυνθεῖσαν.

Οἰκτίρησον τὸν λαόν σου Παρθένε, τὸν τῇ σκέπῃ προσδραμόντα σοὶ Κόρη, ἵνα μεγαλύνῃ τὴν σὴν μεγαλωσύνην.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ελέησον Παρθένε, τὴν ἁμαρτωλὸν μου, ψυχὴν Ἀγνή, ἣν ἀθλίως διέθηκα, καὶ λύτρωσαί με πρὸς τῆς κολάσεως.

Παρθένε Παναγία, σῶσόν με πρεσβείαις ταῖς σαῖς, Σωτήρα τῷ κόσμῳ γεννήσασα, ἵνα ὑμνῶ σου τὴν ἄμαχον δύναμιν.

Εἰκὼν Κυκλιωτίσεως, Κεχαριτωμένη, ἡ τῶν πιστῶν ἐπακούουσα δέησιν, ἐπάκουσον νῦν κάμοῦ Χαριτόβρυτε.

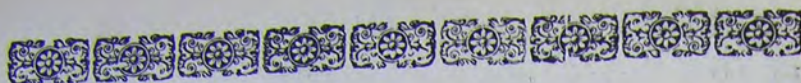
Παρθένε Θεοτόκε, δέχου εὐπροσδέκτως, τὸ κατὰ δύναμιν δῶρον Πανάχραντε, καὶ ἄνεις ἄφες μοι Δέσποινα τὰ ἐγκλήματα.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον δοξαστικὸν ψάλλεται ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου τοῦ Κύκκου ἐν ταῖς Λιτανείαις εἰς τὸν ἀσπασμόν, συντεθὲν παρὰ τοῦ Ἱεροδιδασκάλου Ἑφραίμ.

ᾠδὴ πλ. δ'.

Ὅντως μεγαλεῖά σοι ἐποίησε, καθὰ προέφης, ὁ Κύριος Θεοτόκε Παρθένε, τῶν Πιστῶν ἡμῶν ἡ Προστασία, ὡς θαύμασιν ἀπείροις μεγαλεῖα ποιήσας, καὶ ποιῶν καθ' ἐκάστην, ἐπὶ τὴν Σεβασμίαν Εἰκόνα, τὸ καύχημα τῆς Κύπρου, καὶ τῆς Μονῆς τοῦ Κύκκου ὁ θησαυρός, προφθάνεις γὰρ ταχέως βοηθοῦσα, τοὺς μετ' εὐλαβείας σε ἐπικαλουμένους, δι' αὐτῆς ἐν ξηρᾷ καὶ θαλάσῃ, ἐν νόσοις καὶ περιστάσεσι, καὶ ἐν αὐχμώδεσι μάλιστα καιροῖς διὸ δυσωποῦμεν, διὰ τῆς Χαριτοβρύτου σου Θεοτόκε Εἰκόνος, κλέος οὔσης τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ τῆς Νήσου τὸ σεμνολόγημα, ῥῦσαι τοὺς δεομένους σου, τῶν ὁρατῶν ἐχθρῶν καὶ ἀοράτων, χαριζομένη ἡμῖν ἁμαρτημάτων ἄφεσιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ᾧ Ἀειπάρθενε.

ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΥΡΠΟΛΙΣΜΟΝ

Ὅτε ἀνφοδομεῖτο ὁ Ναὸς καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐν Κύκκῳ Θαυμα-
τουργὸν Εἰκόνα, κατὰ Ἀλφάβητον, ἔχων τὸ ὄνομα τοῦ
ποιήσαντος, ἐν τῇ Ὁγδόῃ καὶ Ἐνάτῃ Ὁδῇ.

Ἦχος πλ. δ'.

ᾠδὴ α'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Αρμα τοῦ Λόγου σὺ ὑπάρχεις Δέσποινα, Παρθενομῆτορ Ἀγνή·
ὅθεν λόγον δίδου, διὰ μεσιτείας σου, τῇ ταπεινῇ καρδίᾳ
μου, παριδοῦσα τὰ πλήθη, ἁμαρτιῶν μου Παντάνασσα, ὅπως
σου ὑμνήσω τὴν δύναμιν.

Βέλη νηπίων ἐμοὶ λογισθήσονται αἱ προσβολαὶ τοῦ ἐχθροῦ·
Πλοῦτοῦντί σε Κόρη, τεῖχος καὶ βοήθειαν καὶ ὅπλον ἀμυν-
τήριον· καὶ γὰρ δύνασαι πάντα, Μήτηρ Θεοῦ χρηματίσασα, τοῦ
Παμβασιλέως Σωτῆρός μου.

Ξένος ὑπάρχων γήινος τὸ πρότερον, ὅλος Οὐράνιος νῦν, διὰ
τοῦ Υἱοῦ σου ὦ Παρθένε γέγονα, βαπτισθεὶς ἐν ὀνόματι, τῆς
Ἀγίας Τριάδος, Πατρός, Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος, τοῦ ἐνός τῇ
φύσει Θεοῦ ἡμῶν.

Δουλεύων ὅλος ἡδοναῖς τοῦ σώματος, ὅλος αἰχμάλωτος, καὶ
τὴν Ψυχὴν ὥφθην, Παναγία Δέσποινα, μολύνας μου τὸ Βά-
πτισμα, ἀλλὰ σὺ Τετοκυῖα, Χριστὸν τὸν πάντα δυνάμενον, δώ-
ρησαι κάμοι τὴν συγχώρησιν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Εκ τῶν σκανδάλων τοῦ ἐχθροῦ, ὦ Πανύμνητε ῥῦσαι, ἐκ πα-
θῶν με καὶ τοῦ κόσμου Κυρία· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, ἁγ-
κυραν καὶ βοήθειαν, κέκτημαι ἐν ἀνάγκαις, προσφεύγων ὑπὸ
τὴν σκέπην σου.

Ζάλη κατέλαβέ με πρὶν, πυρποληθεῖσαν ὁρῶντα, τὴν Μοῖν
σου παντελῶς ὦ Κυρία, Κυκκιώτισσα σαφῶς, καὶ λύπη καὶ
ἀπόγνωσις, ἀλλ' οἰκοδομηθεῖσαν βλέπων νῦν αὖθις εὐφραίνομαι.
Ηρθη ἡ Δόξα σου Σεμνή, ὑπὲρ τὸ πρῶτον Παρθένε· ἡ γὰρ
δύναμις ὥπται ἐν ἀσθενείᾳ κατὰ Παῦλον τὸν Σοφόν, ἐπεί-
περ ἐκαλλώπισας λαμπρῶς Θεῖον Ναόν σου, πρὸς κατασχύνην
τοῦ δαίμονος.

Θέλουσα Ἀχραντε Ἀγνή, πῦρ συνεχώρησας πᾶσαν, παραδό-
ξως τὴν Μοῖν πυρπολῆσαι· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ νῦν λαμπρο-
τέραν ἀνέδειξας, Κτίσμασι, Κειμηλίοις, καὶ ἀκαταπαύστοις
δεήσεσιν.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ιδε σεμνή, καὶ μὴ παρίδης τὴν δέησιν, ἡμῶν πάντων τῶν προ-
σκαλουμένων σε ἐν ἀληθείᾳ οἶαν πιστῶν, δούλων τοῦ Υἱοῦ
σου καὶ σοῦ Ἀγνή Θεονύμφευτε· ἰσχύεις γὰρ εἰ θέλεις Θεοῦ
Μήτηρ ὡς οὔσα, ἐλεῆσαι ἡμᾶς κἂν ἡμάρτομεν.

Κατανοεῖν Θεοῦ κριμάτων τὴν ἄβυσσον καὶ σοῦ Κόρη ὅλως
τὴν παράβλεψιν, ἀδυνατῶ, ὡς ἁμαρτωλός, ὢν καὶ ὀλιγό-
νους, ἐν τοῖς δοκοῦσιν εἶναι κακοῖς· διὸ Παρθενομῆτορ ἀνυ-
μῶ, μεγαλύνω, Οἰκονομίας Θείας τὸ πέλαγος.

Λαὸς πιστὸς καὶ εὐλαβὴς οὐκ ἐν κτίσμασι καὶ οἰκίαις ἔχει τὴν
Εὐσέβειαν, ἀλλ' ἐν Θεῷ, κέκτηται ὁρθῶς, εἰλικρινῇ Πίστιν
καὶ ἐπὶ τὴν Εὐλάβειαν, Ἀγνή ὡς Θεοτόκῳ καὶ ἡμᾶς διὸ σῶσον,
Ὁρθοδόξους ὡς ὄντας Πανάμωμε.

Μῆτερ Θεοῦ, ἡ δοξασθεῖσα ἐν θαύμασιν, Ὅρει Κύκκου διὰ
τῆς Εἰκόνης σου, ἀπειροδύναμε τῆς Σεπτῆς καὶ Χαριτο-
βρύτου, δι' ἧς ἀπήλασας δαίμονας, ἰάσω ἀσθενοῦντας, καὶ ἐπὶ
γαγες ὁμβροὺς, κτιζομένη Μοῖν σου Πανάχραντε,

ᾠδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Νέον ὥφθην καὶ τοῦτο, τῇ πυρποληθείσῃ σου Μοῖν Πανάμωμε
Φῶτα ἐν εὐσήμεσι ἡμερῶν κατὰ τὴν νύκτα ἐξάπτοντα καὶ
Γυνὴ Ὁραία περιπολοῦσα τὸν Ναόν σου, λαμπροφάρος τ' ὀ-
φθεῖσα οἷς ἠθέλην.

Ξένον ὄντως ἐδείχθη, οἱ καταχωννύμενοι ὑπὸ τοῦ Κτίσματος, Στῆς Μονῆς σου Κόρη, ἣν ἐξελέξω Εἰκόνας εἰς οἰκισιν τῆς Κυκκιωτίσεως, σῶοι ἐφάνησαν καὶ ζῶντες, τῇ χάριτι μόνῃ Πανθαύμαστε.

Ολος ἵσταμαι Κόρη, σφόδρα ἐξιστάμενος τὴν δυναστείαν σου, ὡς τὴν πεπτωκυῖαν εἰς τελείαν φθορὰν Μονὴν ἡγείρας, εἰς τὸ πρῶτον κάλλος καὶ λαμπροτέραν ἀπειργάσω, ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς ὡς Παντάνασσα.

Παναγία Παρθένε, πάριδε ὡς εὐσπλαγχνός ἡμῶν τὰ πταίσματα, καὶ πυρπολισμοῦ τε τούτου τοῦ τρίτου ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, ὥστε μὴ γενέσθαι ποτὲ τοιοῦτον τῇ Μονῇ σου, ἣν εἰς τέλος σὺ φύλαξον Δέσποινα.

ᾠδὴ στ' . Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ροὴν μου βλέψον Σεμνή, δακρύων ἡ ἀπειρόγαμος, καὶ σβέσον μου τῶν παθῶν ἐνὶ δόξῃ καύσωνα· πρὸς σὲ γὰρ κατέφυγον, θέλοντά με σῶσον, κἂν μὴ θέλοντα πρεσβεῖαις σου.

Σῶσον Ἀγνή δωρεάν, τοὺς πίσει προσκαλουμένους σε, ἐκ κλύδωνος καὶ αὐχμοῦ κρημνοῦ καὶ κακώσεως, διὰ τῆς Εἰκόνας σου, κατὰ κλῆσιν, οὐσης, Ἐλεούσης Κύκκου πράγματι.

Τίς δύναται ἐξεπεῖν, τῶν θαυμασίων τὸ πέλαγος, τοῖς ἐν θαλάσσῃ καὶ γῇ, Παρθένε δεικνύμενον, διὰ τῆς Εἰκόνας, ἣν ὁ Θεῖος, ἱεραῖς χερσὶν ἀνιστόρησεν.

Υμνοῦμέν σε οἱ Πιστοί, καὶ εὐλαβῶς προσκυνοῦμέν σου, Εἰκόνα Κόρη Σεπτίν, σχετικῶς σεβόμενοι, κατὰ τὴν παράδοσιν, τῶν Θεῶν Πατέρων· ἡ τιμὴ γάρ σοι ἀνάγεται.

ᾠδὴ ζ' . Παῖδες Ἑβραίων.

Φῶς τὸν Χριστὸν ἡ τετοκυῖα σκοτιζόμενον, τῷ ζόφῳ τῶν πταισμάτων, φωτίσόν με Ἀγνή, Φωτὸς ὡς οὔσα Μήτηρ τοῦ ἐκ φωτὸς ἐκλάμψαντος, τοῦ Πατρὸς ἀνερμινεύτως.

Χάριν δίδου Παρθένε Θεοτόκε, συγχωρήσασα ἐμοὶ τὰς ἀμαρτίας, καὶ κινδύνων Σεμνὴ λύτρωσαι Παναγία, ἐχθρῶν ἐπαναστάσεων ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν.

Ψάλλω σοι Κόρη γηθοσύνης, Χαῖρε Μήτηρ Θεοῦ Παρθενομῆτορ τῶν Ἀγγέλων ἀνθρώπων τ' ἀνωτέρα, καὶ πάσης ἄλλης Κτίσεως αἰσθητῆς καὶ νοουμένης.

Ωφθης Βασίλισσα ἀπάντων, Οὐρανοῦ τε καὶ Γῆς Τιμιωτέρα, ὡς τεκοῦσα Χριστὸν τὸν Ποιητὴν τοῦ Κόσμου, ὃν ἐκδυσώπει Ἀχραντε ἐλεῆσαι ἡμᾶς πάντας.

ᾠδὴ η' . Τὸν ἐν Ὄρει Ἀγίῳ.

Ως τὸν Κτίστην τοῦ παντὸς δεξαμένη, χάριν νέμεις ἐν Εἰκόσιν Ἱεραῖς καὶ Ναοῖς σου, τοῦ ἐκτελεῖσθαι ἀπειρα θαυμάσια, παρὰ τοῦ Ὑιοῦ σου δύναμιν πλουτοῦσα, ἐνεργεῖν ὅσα θέλεις.

Δὸς Παρθένε κάμοι τῷ ἀναξίῳ ὀφλημάτων τὴν λύσιν καὶ ἀφῆσιν πταισμάτων, καὶ τῆς γεέννης ῥύσάι με ὧ Δέσποινα, ἵνα μεγαλύνω, σοῦ ἀκαταπαύστως τὸ ἔλεος Κυρία.

Η ἐν Κύκκῳ ἀπείροις δοξασθεῖσα, Θαύμασι ἐν ξηρᾷ πολλάκις καὶ θαλάσσῃ, ἀκαταλείπτως Θεοτόκε φθάνουσα, τοῖς προσκαλουμένοις, ὄνομα τὸ Θεῖον, τῆς σῆς Σεπτῆς Εἰκόνας.

Εθελξάς μου Παρθένε τὴν καρδίαν, εἰς ἀγάπην Εἰκόνας καὶ Ἱερῶν Ναῶν σου, διὰ τὴν Χάριν, ἣν τούτοις ἐξέχεας, ἀνωθεν πλουσίως, πάντα δυναμένη, ὡς τοῦ Θεοῦ μου Μήτηρ.

Φεῖσαι Κόρη Χριστιανῶν ἀπάντων ταῖς πρὸς Χριστὸν σου εὐχαῖς καὶ Μητρικαῖς πρεσβεῖαις καὶ φόβον Θεῖον καρδίαις ἐμφύτευσον, τούτων Παναγία, ἐπὶ τῷ μισῆσαι τὰ μάταια τοῦ Κόσμου.

ᾠδὴ θ' . Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

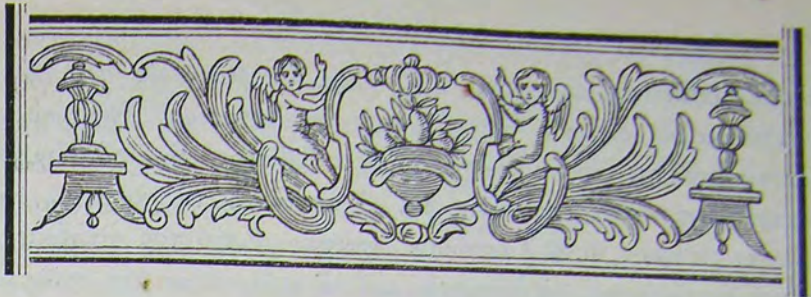
Ρανάτω Κύκκου Ὁρος τὸν γλυκασμόν, τὴν προτέραν Παρθένη εὐπρέπειαν, ἀπολαβὼν, διὰ τῆς Εἰκόνας σου τῆς Σεπτῆς, ἥσπερ κατοικητήριον ὤρισας πρὸ χρόνων τοῦτο σαφῶς, διὰ τοῦ Ἡσαίου, ταύτην ἐκ Βυζαντίου, ἄξασα τρόποις οἷς νῦν δόκνησας.

Απέλαυσεν ἡ Κύπρος τὸν Θησαυρόν, δεξαμένη τὴν Θεῖαν Εἰκόνα σου, Μήτηρ Θεοῦ, δαίμονες ἠλάθησον δι' αὐτῆς, νο-

σοῦντες ἀνερρώσθησαν, καὶ ἡ γῆ διψῶσα ὕδωρ πολὺ, ἐδέχθη ἐν
λαγόσι, καὶ ὕμνοις εὐχαρίστει, ἦν Κόρη φρούρει ταῖς πρεσβεί-
αις σου.

Γλέωσαι τὸν Κτίστην μου καὶ Θεόν, τὸν Υἱόν σου Παρθένε
ἀπείρανδρε, καὶ ἐπ' ἐμοί, διὰ μεσιτείας σου δραστηκῆς, τοῦ
παραβλέψαι πταίσματα, οἷςπερ παρεπίκρανα τὴν αὐτοῦ, μεγά-
λην εὐσπλαγχνίαν, ἐν ἔργοις τε καὶ λόγοις καὶ πονηροῖς δια-
νοήμασιν.

Μαρία ἐμοὶ μόνη καταφυγί, ἐλπίς, σκέπη καὶ Θεία βοήθεια,
Σῶσον κάμει, Κόσμον, Διαβόλου καὶ ἐκ Σαρκός, καὶ τὸ πα-
ρόν μου πόνημα, ἀποδεξαμένη τὸ εὐτέλές, δυνάμει τοῦ Υἱοῦ
σου, κολάσεώς με ῥῦσαι ὡς Παντοδύναμος Βασίλισσα.

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΑΙΝΕΤΙΚΩΝ

ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΙΣΑ

ΠΑΡΑ ΑΓΑΠΗΤΟΥ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΥ
ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὦν ἡ Ἀκροστιχὶς ὧδε πως ἔχει·

«Τῷ Θειοτάτῳ καὶ Εὐσεβεστάτῳ Βασιλεῖ ἡμῶν

Ἰουστινιανῷ.

ΑΓΑΠΗΤΟΣ Ο ΕΛΑΧΙΣΤΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ

Μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς Ἑλληνίδος εἰς τὴν κοινὴν ἡμετέραν ἀπλοῦ-
κὴν διάλεκτον παρὰ τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου

ΠΡΩ. ΗΝ ΑΓΚΥΡΑΣ ΤΟΥ ΠΙΣΣΙΔΕΙΟΥ

Εἰς τὴν τοῦ Γένους ἡμῶν κοινὴν ὠφέλειαν.

ΒΑΣΙΛΕΥ Ἰουστινιανέ, μὲ τὸ νὰ ἡξιώθης παρὰ
Θεοῦ ἀξίαν ἀνωτέραν καὶ μεγαλητέραν ἀπὸ κάθε
ἄλλην τιμὴν, προσκυνεῖς, δοξάζεις περισσότερον
ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὸν δημιουργὸν
καὶ κτίστην Θεόν, ὅπου ἡξίωσε καὶ ἔκρινεν ἄξιον ἐσένα αὐ-
τοῦ τοῦ ἀξιώματος, δηλαδὴ τῆς Βασιλείας· διότι καὶ κατὰ
τὴν ὁμοιότητα, κατὰ τὸν τύπον καὶ παράδειγμα τῆς ἀρχῆς

καὶ ἐξουσίας τῆς Οὐρανίου, τῆς Θείας, ἐχάρισεν εἰς τοῦ λόγου σου τὸ ραβδί, δηλαδὴ τὴν δύναμιν τῆς ἐξουσίας τῆς γῆνης, διὰ νὰ διδάξης, νὰ παιδεύσης, τοὺς ἀνθρώπους τὴν φύλαξιν τῆς δικαιοσύνης καὶ νὰ ἀποδιώξης καὶ νὰ ἀποβάλλῃς τὸ γαύρισμα, τὴν λύσσαν ἐκείνων, ὅπου λυσσῶσιν ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ δικαίου, μὲ τὸ νὰ βασιλεύῃς, νὰ διοικῇσαι καὶ νὰ κυβερνᾷσαι ἀπὸ τοὺς νόμους, τοὺς ὅρους καὶ θεσμούς αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, μὲ τὸ νὰ βασιλεύῃς καὶ νὰ κυβερνᾷς τοὺς ὑπηκόους σου ἐνθέσμως καὶ δικαίως.

Ἡ ψυχὴ, ἡ διάνοια τοῦ Ἀνακτος, ἡ πολύφθαλμος, ἡ πολλοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὄμματα ἔχουσα, ἡ πολυφρόντιστος πάντοτε ἀγρυπνος καὶ ἄπνους διαμένει, ὡσὰν ὁ πηδαλιούχος, ὁ καραβοκύρης μὲ τὸ νὰ κρατῇ τὰ πηδάλια, τὰ τιμόνια τῆς καλῆς καὶ ὀρθῆς διοικήσεως, δηλαδὴ τῆς δικαιοσύνης· μὲ τὸ νὰ ἀποβάλλῃ μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν τὰ ρεῖθρα, τὰς ὁρμάς, τῆς ἀδικίας, ὅπως τὸ καράβι τῆς πολιτικῆς διαγωγῆς, τῆς κοινῆς ὁλοῦ τοῦ Κόσμου, νὰ μὴ καταντᾷ εἰς κύματα, ταραχάς, τῆς παρανομίας.

Ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι παιδεύμεθα καὶ μαθησώμεθα ἕνα μάθημα, διδάγμα θεϊκόν, θεοδίδακτον καὶ πρώτιστον, ἐξαίρετον, τὸ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τινὰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ· διότι ἐκεῖνος, ὅπου ἤθελε γνωρίσῃ καὶ καταλάβῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τοῦ λόγου του, θέλει γνωρίσει καὶ καταλάβῃ καὶ τὸν Θεόν καὶ ἐκεῖνος, ὅπου ἤθελε καταλάβῃ τὸν Θεόν, θέλει γένῃ ὅμοιος κατὰ χάριν μὲ τὸν Θεόν· ἐκεῖνος, ὅπου ἤθελε γένῃ ἰκανὸς καὶ ἀρμόδιος τοῦ Θεοῦ, θέλει καταντήσῃ νὰ γένῃ καὶ οἰκεῖος τοῦ Θεοῦ καὶ θέλει γένῃ ὅμοιος μὲ τὸν Θεόν, ἀρμόδιος τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνος, ὅπου δὲν κάμνει μηδὲ κανένα πρᾶγμα ἀνάξιον καὶ ἀνάρμοστον τοῦ Θεοῦ, ἀμὴ ὅπου συλλογίζεται τὰς ἐντολάς, διαταγὰς αὐτοῦ καὶ ὅπου λαλεῖ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια συλλογίζεται καὶ στοχάζεται, καὶ ὅπου κάμνει ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ὁμιλεῖ καὶ συντυχαίνει.

Μηδὲ κανένας ἄνθρωπος ἅς μὴν ὑπερηφανεύεται εἰς τὴν λαμπρότητα, ὑπερηφάνειαν καὶ εὐγένειαν τῶν προγόνων καὶ τῶν

προπατόρων του· διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουσιν ἀρχηγὸν τοῦ γένους των τὸν πηλόν, τὸν χοῦν καὶ τὴν λάσπην καὶ ἐκεῖνοι, ὅπου καυχῶνται, ὑπερηφανεύονται εἰς τὴν πορφύραν, τὸ βασιλικὸν ἱμάτιον, δηλαδὴ οἱ βασιλεῖς· καὶ ἐκεῖνοι, ὅπου κακουργοῦνται καὶ στενοχωροῦνται μὲ τὴν ἔνδειαν, πτωχείαν καὶ μὲ τὴν ἀσθένειαν, ἀρρωστίαν, δηλαδὴ οἱ πένητες καὶ πτωχοί, καὶ ἐκεῖνοι, ὅπου εἶναι ἐνδεδυμένοι καὶ φοροῦσι τὰ βασιλικά στεφάνια, τουτέστιν οἱ βασιλεῖς, καὶ ἐκεῖνοι, ὅπου εἶναι ἐρριμμένοι, διωγμένοι ἔξω, διὰ ὑστέρησιν ὁσπητίου, τουτέστιν οἱ ἄοικοι. Τὸ λοιπὸν ἅς μὴν ὑπερηφανευώμεθα εἰς γένος πῆλινον, χωματένιον, ἀμὴ ἅς ἀγαλλώμεθα καὶ καλλωπίζώμεθα εἰς χρηστότητα τῆς καλῆς γνώμης, τῶν καλῶν καὶ ἐναρέτων ἔργων μας.

Ὡς ἰνδαλμα, εἰκὼν καὶ ὁμοίωμα τῆς Θεοσεβείας καὶ Ὁρθοξίας Θεοκατασκευάστον καὶ θεόθεν τεχνουργημένον· ὡς εὐσεβέστατε καὶ θεοσεβέστατε βασιλεῦ, ὅπόσον ἀπήλαυσε ἀπὸ τὸν Θεὸν μεγάλας ὑπερβολικὰς, δωρεὰς καὶ χαρίσματα, τόσον πολλὰ εἶσαι εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν ὑπόχρεως ἀντιπληρωμῆς περισσοτέρας καὶ μεγαλητέρας. Τὸ λοιπὸν ἀντιπλήρωσον εἰς τὸν εὐεργέτην καὶ ἀγαθοποιητὴν σου Θεὸν τὸ δάνειον τῆς ἀμοιβῆς καὶ ἀντιπληρωμῆς. ὅπου λαμβάνει τὸ δάνειον ὡσὰν δωρεάν, εὐχαριστίαν καὶ ὅπου ἀντιδίδωσιν, ἀντιβραβεύει δωρεάν καὶ εὐεργεσίαν διὰ τὴν χάριν, ὅπου κάμνομεν εἰς αὐτόν· διότι αὐτὸς ὁ Θεὸς πάντοτε κάμνει ἀρχὴν καὶ γίνεται ἀρχηγὸς καὶ τῶν εὐεργεσιῶν καὶ ἀντιπληρώνει τὰς δωρεὰς ὡσὰν δάνειον καὶ ὁ Θεὸς γυρεύει ἀπὸ λόγου μας ἀντιπληρωμὴν, ὅχι τὴν ἐκφώνησιν, ὅπου γίνεται μὲ λόγια ἀγαθὰ καὶ ἐπιτήδεια, ἀμὴ ζητεῖ παρ' ἡμῶν τὸ δῶρον, ὅπου γίνεται μὲ ἔργα καὶ κατορθώματα εὐσεβῆ καὶ θεάρεστα.

Οὐδὲ κανένα πρᾶγμα κάμνει τὸν ἄνθρωπον καὶ εὐάρεστον καὶ ἐπαινετὸν τόσον πολλὰ, καθὼς νὰ δύναται καὶ νὰ ἡμπορῇ νὰ κάμνῃ ἐκεῖνα, ὅπου θέλει καὶ ἀγαπᾷ· καὶ πάντοτε νὰ ἀγαπᾷ, νὰ κάμνῃ εὐσπλαγχνα, φιλανθρωπίας καὶ εὐσπλαγχνίας ἔργα. Τὸ

λοιπόν, ἐπειδὴ περ ἐχαρίσθη εἰς τοῦ λόγου σου ἐξουσία ἀπὸ τὸν Θεόν, τὴν ὁποίαν ἐχρειάζετο διὰ λόγου μας ἡ γνώμη σου ἡ ἐπαινετή, θέλει καὶ ἀγάπα καὶ ἐργάζου ὅλα σου τὰ ἔργα καθὼς εἶναι ἀρεστὸν εἰς τὸν Θεόν, ὅπου ἐχάρισεν εἰς τοῦ λόγου σου αὐτὴν τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν.

Ὁ θησαυρὸς ὁ φθαρτὸς καὶ πρόσκαιρος τῶν γηγένων ὑποτυπύται μὲ τὸ τρέξιμον τῶν ρείθρων, τῆς ῥοῆς, τοῦ ποταμοῦ, μὲ τὸ νὰ ῥέῃ καὶ νὰ τρέχῃ καὶ νὰ καταβαίνει εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ, εἰς ἐκείνους, ὅπου νομίζουν καὶ ὑπολαμβάνουσι πῶς νὰ ἔχουν νὰ τὸν ἀπολαμβάνωσιν· ἀμὴ μετ' οὐ πολὺ, ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον καιρόν, μὲ τὸ νὰ παρέρχεται καὶ νὰ ἀλλάζῃ τὸν τόπον ἀναχωρεῖ καὶ καταντᾷ εἰς ἄλλους ἀνθρώπους· ἀμὴ μοναχὰ ὁ πλοῦτος τῆς ἀγαθοποιίας καὶ τῆς ἐλεημοσύνης γίνεται βέβαιος καὶ ἀκίνδυνος εἰς ἐκείνους, ὅπου ἔχουσιν αὐτὸν τὸν πλοῦτον τῆς εὐποιίας· διότι αἱ εὐεργεσίαι τῶν ἐπαινετῶν ἔργων γυρίζουσιν εἰς ἐκείνους, ὅπου κάμνουσιν αὐτὰς τὰς χάριτας.

Ὡ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, εἶσαι φοβερός καὶ τρομερός εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐξουσίας τῆς κοσμικῆς, ἀμὴ γίνεσαι ὁμιλητικὸς, εὐκολοπλησίαστος, εἰς τοὺς χρεῖαν ἔχοντας, εἰς τοὺς πένητας καὶ ἐνδεεῖς, διὰ τὴν δύναμιν τῆς ἐξουσίας τῆς οὐρανοῦ, τῆς θείας, καὶ ἔχεις ἀνεωγμένα τὰ αὐτία σου εἰς ἐκείνους, ὅπου στενοχωροῦνται ἀπὸ τὴν πενίαν, δηλαδὴ εἰς τοὺς πένητας καὶ ἐνδεεῖς· διὰ νὰ ἐπιτύχῃς τὰ ὅσα τὰ θεῖα ἀνεωγμένα, διότι ὅ,τι λογῆς εὐσπλαγχνοὶ ἢ ἀσπλαγχνοὶ ἠθέλαμεν γένῃ εἰς τοὺς ἐδικούς μας, ὁμοδούλους καὶ ἀδελφοὺς Χριστιανούς, τέτοιον εὐσπλαγχνὸν ἢ ἀσπλαγχνὸν θέλομεν εὖρη εἰς τοῦ λόγου μας τὸν Κύριον καὶ αὐθέντην ἡμῶν Χριστόν.

Ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νοῦς τοῦ ἀνακτος, ἡ πολλὰς φροντίδας καὶ μερίμνας ἔχουσα, πρέπει καὶ ἀρμόζει νὰ λαμπρύνεται καὶ νὰ καλλωπίζεται καὶ νὰ παστρεύεται ὥσάν ἓνας καθρέπτης, διὰ νὰ φωτίζεται πάντοτε ἀπὸ τὰς θεϊκὰς λάμπεις καὶ ἀκτῖνας καὶ νὰ

παιδεύηται, νὰ μαυθάνῃ, τὰς ἀποφάσεις τῶν ὑποθέσεων ἀπὸ ἐκείνας τὰς θείας, αὐγὰς· διότι οὐδὲ κανένα πρᾶγμα κάμνει τὸν ἀνθρώπον τόσο πολλὰ νὰ στοχάζεται καὶ νὰ διακρίνῃ τὰ πρέποντα καὶ ἀρμόζοντα, καθὼς τὸ νὰ φυλάττῃ ἐκείνην τὴν ψυχὴν πάντοτε ἀμόλυντον, κεκαθαρμένην καὶ ἀμέτοχον παθῶν.

Καὶ καθὼς εἰς τοὺς πλείοντας καὶ ταξειδεύοντας, εἰς ἐκείνους δηλαδὴ ὅπου ἀρμενίζουσιν, ὁπόταν ὁ ναύτης ἤθελε σφάλῃ, προξενεῖ ὀλίγην τὴν ζημίαν εἰς ἐκείνους, ὅπου ταξειδεύουσι καὶ ἀρμενίζουσιν ὁμοῦ, ἀμὴ ὁπόταν σφάλῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος καραβοκύρης, προξενεῖ ἀφανισμόν ὅλου τοῦ καραβίου, τοιοῦτοτρόπως καὶ εἰς τὰς πολιτείας, ἀνίσως ἤθελε σφάλῃ κανένας ἀπὸ τοὺς ἐξουσιαζομένους καὶ ὑπηκόους, δὲν ζημιώνει τόσο πολλὰ τὴν κοινότητα, τὴν πολιτείαν, ὅποσον ἀδικεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ μόνου, ἀμὴ ἀνίσως σφάλῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐξουσιαστής, ὁ Βασιλεὺς, φέρει τὸν ὀλεθρὸν ὅλης τῆς κοινότητος, ὅλου τοῦ ὑπηκόου. Τὸ λοιπὸν ὥσάν ὅπου μέλλει νὰ τιμωρηθῇ μεγάλως, ἀνίσως ἤθελε παραβλέψῃ καὶ ἀμελήσῃ κανένα ἀπὸ τὰ πρέποντα καὶ ὠφέλιμα καὶ ἀναγκαῖα, πρέπει μὲ πολλὴν ἐξέτασιν νὰ κάμνῃ ὅλα τοῦ τὰ ἔργα καὶ λόγια.

Ἐνας τροχὸς περιτριγυρίζει εἰς τὰ ἀνθρώπινα καὶ κοσμικὰ πρᾶγματα, ὑποθέσεις κομίζων, καὶ περιτριγυρίζει αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα πρᾶγματα, ἄλλην φοράν κατ' ἄλλον τρόπον καὶ ἄλλοτε ἄλλως· καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα πρᾶγματα εὐρίσκεται ἀνομοιότης καὶ ἀκαταστασία, μὲ τὸ νὰ μὴ μὲνῃ μηδὲ κανένα ἀπὸ τὰ παρόντα καὶ ἐνεστῶτα πρᾶγματα τῆς παρούσης ζωῆς, εἰς ταυτότητα καὶ ὁμοιότητα καὶ ἰσότητα. Τὸ λοιπὸν, ὦ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανέ, κραταιότατε, πρέπει ἐσὺ εἰς τὴν μεταβολὴν καὶ ἐναλλαγὴν αὐτῶν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, τὴν εὐμετάτρεπτον καὶ εὐμετάβλητον, νὰ ἔχῃς, νὰ κρατῇς καὶ νὰ φυλάττῃς τὸν συλλογισμόν καὶ τὴν ψυχὴν σου τὴν θεοσεβῇ ἀμετάθετον, ἀσφαλῆ καὶ στερεάν.

Ὁ Βασιλεῦς Ἰουστινιανέ, ἀποστρέφου καὶ μίσει τὰ λόγια τῶν γαλήφων, τὰ ἀπατηλὰ καὶ ψευδῆ, καθὼς ἀποστρέφεσαι τὰ ἡθῆ καὶ τὰ ἰδιώματα τῶν κοράκων τὰ ἀρπακτικὰ καὶ πλεονεκτικὰ· διότι οἱ κόρακες ἀνασπῶσι καὶ ἐβγάζουσι τὰ ὁμμάτια τοῦ κορμίου, ἀμὴ οἱ κόλακες σκοτίζουν, τυφλώνουσι, τοὺς συλλογισμοὺς τῆς λογικῆς ἡμῶν ψυχῆς, μὴν ἀφήνοντες νὰ βλέπῃ τὸ ἀληθὲς τῶν ὑποθέσεων· διότι μερικαῖς φοραῖς ἢ θαυμάζουσιν ἐκεῖνα, ὅπου εἶναι ἄξια κατηγορίας, ἢ πολλαῖς φοραῖς κατηγοροῦσι τὰ ὑπέρτερα ἀπὸ ἐπαίνους, διὰ νὰ σφάλῃται τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο, ἢ ἡ κακία ἐπαινουμένη ἢ τὸ ἀγαθόν, ἢ ἀρετὴ δηλαδὴ, ὑβρίζουμένη καὶ κατηγορουμένη.

Πρέπει καὶ ἀρμύζει πάντοτε ἡ φρόνησις τοῦ Ἀνακτος νὰ εἶναι ὁμοία, ἀμετάβλητος διότι νὰ τὸ συµμεταβάλλεται τινὰς εἰς τὰς μεταβολὰς καὶ μετατροπὰς τῶν καιρικῶν ὑποθέσεων, γίνεται σημεῖον γνώμης ἀκαταστάτου καὶ εὐμεταβλήτου, ἀμὴ πρέπει νὰ εἶναι τινὰς στερεωμένος εἰς τὰ ἀγαθὰ καὶ ἐπαινετὰ ἀμεταβλήτως· καθὼς ἡ ἐδικὴ σου θεοσεβὴς Βασιλεία εἶναι ἐστηριγμένη καὶ στερεωμένη, καὶ μήτε νὰ ὑπεραίρεται καὶ νὰ ἀλλάζονεύεται εἰς ἑпарσιν καὶ μεγαλαυχίαν καὶ ὑπερηφάνειαν μήτε νὰ καταπίπτῃ εἰς λύπην καὶ πίκραν· καὶ τοῦτο εἶναι ἴδιον ἀνθρώπων ἐστηριγμένων βεβαίως καὶ ὅπου ἔχουσι τὸν νοῦν ἀκλόνητον καὶ ἀμετάβλητον.

Ὅποιος ἄνθρωπος φυλάττει τὸν λογισμὸν καὶ τὴν διάνοιάν του ἐλευθέραν καὶ καθαρὰν ἀπὸ τὴν ἀπάτην τῶν ἀνθρώπων καὶ στοχάζεται τὴν εὐτέλειαν τῆς ἐδικῆς του φύσεως καὶ τὴν ὀλιγότητα καὶ τὸ ταχυθάνατον, τὸ πρόσκαιρον, τῆς παρούσης ζωῆς καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν, ὅπου εἶναι συνευγεγμένη καὶ ἡνωμένη μετὰ τὴν σάρκα, δὲν θέλει πέσει εἰς τὸ βάραθρον καὶ τὸν λάκκον τῆς ἐπάρσεως, ἂν καὶ εὐρίσκειται εἰς ἀξίωμα ὑψηλὸν καὶ μεγάλον.

Περὶ σσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ λαμπρὰ καὶ τὰ τίμια πράγματα τῆς βασιλείας, τὸ διάδημα τῆς Ὁρθοδόξιας στολίζει τὸν Ἀνακτα·

διότι ὁ θησαυρὸς ἀναχωρεῖ καὶ ἀφανίζεται καὶ ἡ τιμὴ μεταπίπτει καὶ μεταβαίνει εἰς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀμὴ ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ τῆς πολιτείας τῆς θείας καὶ ἐναρέτου συνεχῆσθαι καὶ συμπαράμειναι μὲ αἰῶνας καὶ μὲ χρόνους, μὲ καιροὺς ἀθανάτους, αἰδίου· δηλαδὴ εἶναι ἀθάνατος· καὶ κάμνει ἐκεῖνους, ὅπου ἔχουσιν αὐτὴν τὴν ἐνθεον πολιτείαν μακρὰν ἀπὸ ἀλησμονησίαν, δηλαδὴ τοὺς κάμνει νὰ μὴν ἀλησμονοῦνται ποτέ.

Μοῦ φαίνεται πῶς νὰ εἶναι ἀπρεπέστατον κατὰ πολλὰ οἱ ἄνθρωποι οἱ εὐτυχεῖς καὶ οἱ ἄποροι, πτωχοὶ νὰ ὑπομένωσι ζημίαν παρομοίαν, ἀπὸ ὑποθέσεις καὶ ἀπὸ αἰτία ἀνόμοια καὶ διάφορα, ἐναντία ἀντικείμενα· διότι οἱ πλούσιοι ξεσχίζονται καὶ σκάζουσιν ἀπὸ τὴν πλησμονὴν καὶ ἀπὸ τὰ περισσὰ φαγητὰ καὶ οἱ πτωχοὶ φθείρονται καὶ ἀφανίζονται ἀπὸ τὴν πείναν καὶ οἱ πλούσιοι κρατοῦσι καὶ ἐξουσιάζουσι τὰ τέλη ὅλου τοῦ Κόσμου, ὅλης τῆς γῆς, δηλαδὴ ὅλην τὴν οἰκουμένην, καὶ οἱ πτωχοὶ δὲν εὐρίσκουσιν εἰς ποῖον μέρος νὰ βάλουν, νὰ πατήσουν τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, τὰς πατούνας των. Τὸ λοιπὸν διὰ νὰ ἤθελαν ἐπιτύχῃ καὶ τὰ δύο μέρη τὴν ὑγίαν καὶ τὴν διόρθωσιν, πρέπει νὰ διορθώσῃς αὐτοὺς τοὺς πλουσίους καὶ πένητας μὲ ὑστέρησιν καὶ μὲ πρόσθεσιν, προσθήκην καὶ πρέπει νὰ μεταβάλλῃς τὴν ἀνισομετρίαν εἰς τὸ ἴσον, εἰς ὁμοιότητα, ἰσομοίαν.

Ὁ καιρὸς τῆς καλῆς καὶ εὐτυχοῦς ζωῆς καὶ πολιτείας ἐφανερώθη εἰς τοῦ λόγου μας εἰς τὸν καιρὸν τὸν ἐδικόν μας, τὸν ὅποιον χρόνον τῆς εὐζωίας ἓνας ἀπὸ τοὺς παλαιούς καὶ ἀρχαίους Φιλοσόφους, δηλαδὴ ὁ Πλάτων, προέλεξε πρότερον πῶς μέλλει νὰ γένῃ, ὅπότεν ἢ οἱ μετερχόμενοι τὴν Φιλοσοφίαν, οἱ μαθηματικοὶ καὶ πεπαιδευμένοι ἄνθρωποι ἤθελαν βασιλεῦσθαι, γένουν βασιλεῖς ἢ οἱ ἄρχοντες καὶ ἐξουσιασταί, ἤθελαν μετέλθῃ τὴν Φιλοσοφίαν, γένουν Φιλόσοφοι· ἀλλ' ἐπειδὴ μετερχόμενοι τὴν Φιλοσοφίαν, τουτέστιν, ὄντες Φιλόσοφοι ἐσεῖς, ἐκρίθητε ἄξιοι καὶ ἐλάβετε τὴν Βασιλείαν καί, ἀφ' οὗ ἐβασιλεύσατε, δὲν ἐμακρύνατε ἀπὸ τὴν

Φιλοσοφίαν· διότι, ανίσως νὰ ἀγαπᾷ τινὰς τὴν Σοφίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην, τὴν γνῶσιν τῶν ὄντων, τὸ θεμέλιον τῆς Σοφίας εἶναι ὁ τρόμος καὶ ἡ εὐλάβεια τοῦ τῶν ὅλων Θεοῦ, τὸν ὅποιον φόβον κρατεῖτε καὶ φυλάττετε πάντοτε μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας καὶ εἰς τὴν ψυχὴν σας· φανερόν εἶναι ὅτι ἐκεῖνο, ὅπου λέγεται ἀπὸ λόγου μου, εἶναι ἀληθινὸν καὶ βέβαιον.

Τῷ ὄντι, τῇ ἀληθείᾳ, λέγω ἐσένα "Ανακτα, ὡσὰν ὅπου δύνασαι νὰ βασιλεύης καὶ νὰ ἐξουσιάζῃς τὰς σαρκικὰς ἡδονάς, τὰς ἀλόγους ὀρέξεις καὶ ἐπιθυμίας τοῦ σώματος καὶ ὡσὰν ὅπου ἐφόρεσας τὸ στεφάνι τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς χαλιναγωγίας τῶν παθῶν, ὡσὰν ὅπου ἐνεδύθης τὸ βασιλικὸν ἱμάτιον τῆς δικαιοπραγίας καὶ τῆς φυλακῆς τοῦ δικαίου· διότι ἡ ἄλλη, ἡ γήινος, ἡ κοσμικὴ Βασιλεία ἔχει ἀκολουθίαν τὴν τελευτήν, δηλαδὴ τὴν διαδέχεται ὁ θάνατος, εἶναι θνητὴ, φθαρτὴ καὶ πρόσκαιρος, ἀμὴ ἡ τέτοια Βασιλεία τῆς σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης φυλάττει τὴν διατήρησιν αἰώνιον καὶ ἀτελεύτητον· καὶ ἡ κοσμικὴ βασιλεία φθείρεται καὶ ἀφανίζεται εἰς τὸν παρόντα βίον, εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἀμὴ ἡ βασιλεία τῆς σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν κόλασιν καὶ τιμωρίαν τὴν αἰώνιον.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, ανίσως θέλῃς καὶ ἀγαπᾷς νὰ ἀπολαμβάνῃς ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὴν δόξαν, γίνου εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀγαθοποιητὴς καὶ μεταδοτικὸς· διότι οὐδὲ κανένα πρᾶγμα σύρνει τὸν ἄνθρωπον εἰς εὖνοιαν καὶ ἀγάπην τόσον πολλὰ, καθὼς ἔλκει τὸν ἄνθρωπον ἡ δωρεὰ τῆς ἀγαθοποιίας, ὅπου δίδεται εἰς τοὺς δεομένους καὶ εἰς τοὺς χρεῖαν ἔχοντας, εἰς τοὺς ἐνδεεῖς· διότι ἡ τιμὴ καὶ ἡ περιποίησις, ὅπου γίνεται ἀπὸ φόβον, εἶναι κολακεία ὑποκεκρυμμένη, πεπλασμένη καὶ ψευδὴς καὶ ἀπατῶσα ἐκείνους, ὅπου προσέχουσιν εἰς αὐτὴν τὴν θωπείαν μὲ ὄνομα δόξης ἐσχηματισμένης, ψευδοῦς.

Πρεπόντως ἡ ἐδική σας βασιλεία εἶναι σεβασμία, τιμία καὶ ἀξία αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας· διότι εἰς τοὺς πολεμίους καὶ ἀντικει-

μένους ἐχθροὺς φανερώνει τὸ ἐξουσιαστικὸν καὶ τὴν δύναμιν καὶ εἰς τοὺς ὑπηκόους τῆς φανερώνει εὐσπλαγχνίαν καὶ ἀγάπην καὶ μὲ τὸ νὰ νικᾷ ἐκείνους τοὺς πολεμίους μὲ τὴν δύναμιν τῶν ἀρμάτων, νικᾶται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῶν ἐδικῶν τῆς ὑπὸ τῶν τῶν ἀσπλόν καὶ ἀναρμάτωτον· διότι, ὅποσον εἶναι ἡ διαφορὰ τοῦ ἀγρίου θηρός, τοῦ λύκου καὶ τοῦ προβάτου, τόσον λογιᾶζει τὴν διαφορὰν καὶ τῶν δύο, τῶν τε ὑπηκόων καὶ πολεμίων.

Ὁ Βασιλεὺς ὁ ἐξουσιαστὴς κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ κατὰ τὴν φύσιν τοῦ κορμίου εἶναι παρόμοιος μὲ κάθε ἄνθρωπον, ἀμὴ κατὰ τὴν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν τῆς ἀξίας εἶναι παραπλήσιος μὲ τὸν Θεόν, ὅπου εἶναι Βασιλεὺς ὅλων τῶν κτισμάτων, ἐπάνω εἰς ὅλους· διότι δὲν ἔχει ἐπάνω εἰς τὴν γῆν ἐκείνον, ὅπου νὰ εἶναι ὑψηλότερος καὶ ἀνώτερος ἀπὸ λόγου του. Τὸ λοιπὸν πρέπει αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὡσὰν ὅπου εἶναι Θεὸς κατὰ χάριν, νὰ μὴ ὀργίζεται, νὰ μὴ θυμώνεται, καὶ ὡσὰν ὅπου εἶναι θνητός, φθαρτός καὶ πρόσκαιρος κατὰ φύσιν, νὰ μὴ ἐπαίρεται, νὰ μὴ ὑπερηφανεύεται, διότι, καὶ ἀγκαλὰ ἐτιμήθη καὶ ἐδοξάσθη μὲ εἰκόνα καὶ μὲ ὁμοίωμα θεῖκόν τοῦ Θεοῦ, ἀμὴ εἶναι καὶ συμπεπλεγμένος μὲ κονιορτὸν χωματένιον, μὲ τὸ χῶμα, μὲ τὴν γῆν, διὰ μέσου τῆς ὁποίας κόνεως παιδεύεται καὶ μαθαίνει τὴν ὁμοιότητα, ὅπου ἔχει μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, ἀγάπα ἐκείνους, ὅπου θέλουν καὶ ἀγαπῶσι νὰ συμβουλευώσι τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐπωφελῆ καὶ ἐπαινετὰ, καὶ ὅχι ἐκείνους ὅπου ἐπιμελοῦνται νὰ σὲ κολακεύωσι· διότι οἱ τὰ χρηστὰ συμβουλεύειν ἐθέλοντες στοχάζονται τὸ ὠφέλιμον, ἐκεῖνο, ὅπου ὠφελεῖ μὲ ἀλήθειαν, μὲ ἀνυποκρισίαν καὶ μὲ ἀπλότητα· ἀμὴ οἱ κολακες στοχάζονται εἰς ἐκεῖνα, ὅπου φαίνονται ἀρεστὰ εἰς τοὺς κρατοῦντας Βασιλεῖς, καὶ μὲ τὸ νὰ μιμῶνται τοὺς ἰσχυροὺς τῶν κορμίων συμφωνοῦσι καὶ ἀκολουθοῦσιν εἰς ἐκεῖνα, ὅπου λέγονται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Βασιλεῖς.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, γενοῦ τέτοιος εὐσπλαγχνός καὶ φι-

λάνθρωπος εἰς τοὺς ἐδικούς σου δούλους, ὅτι λογῆς εὐσπλαγχνός παρακαλεῖς νὰ γένη εἰς τοῦ λόγου σου ὁ κοινὸς Κύριος καὶ αὐθέντης ἡμῶν Θεός, διότι, καθὼς ἀκροαζόμεθα ἡμεῖς τοὺς ἄλλους τοὺς ὑποδεστέρους, θέλομεν ἀκροασθῆ παρὰ Θεοῦ καί, καθὼς στοχαζόμεθα ἡμεῖς τοὺς ἄλλους, θέλομεν ὁραθῆ καὶ ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἐφορᾷ καὶ βλέπει τὰ πάντα. Τὸ λοιπὸν ἂς προσφέρωμεν τὴν φιланθρωπίαν τὴν ἐδικὴν μας εἰς τὸν ἔλεον καὶ ἐλεημοσύνην τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τὸ ὅμοιον καὶ παραπλήσιον μὲ τὴν φιланθρωπίαν καὶ εὐσπλαγχνίαν τὴν ἐδικὴν μας, τὴν αὐτὴν καὶ ὁμοίαν φιланθρωπίαν καὶ εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁν τρόπον, καθὼς οἱ καθαροὶ καὶ οἱ λαμπροὶ καθρέπται φανερώουσι τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς ὁμοιότητας, τὰς εἰκόνας καὶ τὰς μορφὰς τῶν προσώπων, τέτοιας λογῆς καθὼς εἶναι καὶ τὰ ἀρχέτυπα, δεικνύουσι μὲν τὰ πρόσωπα ἐκείνων, ὅπου εὐφραίνονται καὶ εὐρίσκονται εἰς χαράν, καὶ δεικνύουσι τὰ πρόσωπα ἐκείνων, ὅπου εὐρίσκονται εἰς λύπην, τέτοιας λογῆς καὶ ἡ δίκη, ἡ ψῆφος τοῦ Θεοῦ ἡ ἀδέκαστος καὶ ἀπαραλόγιστος παρομοιοῦται μὲ τὰ ἐδικὰ μας ἔργα, κατορθώματα, ὅτι λογῆς ἤθελεν εἶσθαι ἀγαθὰ ἢ πονηρὰ ἐκεῖνα, ὅπου ἐπράχθησαν καὶ ἔγιναν ἀπὸ λόγου μας, τέτοια φανεώνει καὶ εἰς τοῦ λόγου μας ἀπὸ τὰ ὅμοια παρομοίως.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, στοχάζου ἐκεῖνα, ὅπου πρέπει νὰ κάμῃς, ἀργῶς, μὲ πολὺν χρόνον, καιρόν, καὶ κάμνε τὰ ὀξάντα, ἐκεῖνα, ὅπου ἐφάνησαν ἀρεστὰ εἰς τοῦ λόγου σου, ταχέως, μετὰ προθυμίας καὶ ὀγλήγορα· ἐπειδὴ ἡ ἀστοχασία, ὅπου γίνεται εἰς τὰ πράγματα καὶ εἰς τὰς ὑποθέσεις, εἶναι ἐπιβλαβές, ἐπικίνδυνον κατὰ πολλὰ· διότι ἀνίσως τινὰς ἤθελε στοχασθῆ τὰ δεινὰ καὶ τὰς βλάβας, ὅπου προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀβουλίαν καὶ ἀστοχασίαν, τὴνικαῦτα θέλει γνωρίσει καὶ καταλάβῃ ἀκριβῶς τὴν ὠφέλειαν τῆς καλῆς σκέψεως καὶ τοῦ ὀρθοῦ στοχασμοῦ, καθὼς θέλει γνωρίσει τὴν γλυκύτητα τῆς εὐεξίας, ὕστερον ἀπὸ τὴν δοκι-

μὴν τῆς ἀσθενείας, ἀφ' οὗ δοκιμάσῃ δηλαδὴ τὴν ἀσθένειαν. Τὸ λοιπὸν, ὦ αὐτοκράτορ Ἰουστινιανέ, φρονιμώτατε καὶ στοχαστικώτατε, πρέπει καὶ μὲ βουλήν καὶ στοχασμὸν φρονιμώτερον καὶ μὲ παράκλησιν πρὸς Θεὸν προθυμοτέραν νὰ ἐξετάζῃς μὲ ἀκρίβειαν, καταλεπτῶς, ἐκεῖνα, ὅπου θέλουν ὠφελῆσαι εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, εἰς ὅλον τὸ ὑπήκοον καὶ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην.

Θέλεις οἰκονομήσει καὶ κυβερνήσει τὴν ἐπαινετὴν Αὐτοκρατορίαν, Βασιλείαν σου ὀρθότατα καὶ συνετώτατα, ἀνίσως καταγίνεσαι, ἐπιμελῆσαι καὶ στοχάζεσαι ὅλα τὰ πράγματα, ὅλας τὰς ὑποθέσεις καὶ δὲν ὑπομένης νὰ παραβλέπῃς, νὰ ἀμελῇς μηδὲ κανένα πρᾶγμα μηδὲ καμμίαν ὑπόθεσιν· διότι εἶναι μικρὸν εἰς τοῦ λόγου σου ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον φαίνεται ὅτι εἶναι ὀλίγον κατὰ σύγκρισιν καὶ παραβολὴν τῶν ἐδικῶν πραγμάτων, συγκρινόμενον μὲ τὰ ἐδικὰ σου πράγματα· ἐπειδὴ περ καὶ ἓνας λόγος μόνος φίλος τοῦ Βασιλέως ἔχει μεγάλην δύναμιν κοντὰ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, ἐπάγαγε εἰς τοῦ λόγου σου τὴν βίαν, δηλαδὴ ἀνάγκασον τοῦ λόγου σου νὰ φυλάττῃς τοὺς ὅρους καὶ θεσμούς, ὡσὰν ὅπου δὲν ἔχεις ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸν Κόσμον ἐκεῖνον, ὅπου νὰ δύναται, νὰ ἡμπορῇ, νὰ σὲ ἀναγκάζῃ καὶ νὰ σὲ στενοχωρῇ· διότι τοιοῦτοτρόπως θέλεις φανερώσει καὶ τὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν τιμὴν τῶν ὁρῶν, τῶν θεσμῶν, ἐστὶν ὁ ἴδιος μὲ τὸ νὰ εὐλαβῆσαι αὐτοὺς τοὺς νόμους προτῆτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ ἡ παρανομία θέλει φανῇ εἰς τοὺς ὑπηκόους ὅχι ἀκίνδυνον, τουτέστι βλαβερόν καὶ ἐπικίνδυνον.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, νόμιζε καὶ ὑπολάμβανε τὸ νὰ μὴν ἐμποδίζῃς ἐκείνους, ὅπου ἀμαρτάνουσι καὶ σφάλλουσιν, ὅτι εἶναι παρόμοιον ὡσὰν νὰ ἀμάρτανες ἐστὶν ὁ ἴδιος· διότι, καὶ ἀνίσως τινὰς περὶ τὴν ζωὴν του ἐννόμως καὶ δικαίως καὶ ὑπομένη ἐκείνους, ὅπου ζῶσι παρανόμως καὶ ἀδίκως, τοῦτο αὐτὸ λογιάζεται κοντὰ εἰς τὸν Θεὸν πῶς εἶναι συνεργάτης καὶ συμπράκτωρ τῶν δεινῶν

καὶ φαύλων ἔργων· ἀμὴ ἀνίσως ἀγαπᾷς νὰ εὐδοκιμῇς καὶ νὰ ἐπαινῇσαι διπλᾶ, κατὰ δύο τρόπους, πρόκρινε καὶ ἀγάπα καὶ ἐπαίνει καὶ ἐκείνους, ὅπου κάμνουν τὰ βέλτιστα, ἐξαίρετα, καὶ ἔλεγχε, παίδευε ἐκείνους, ὅπου ἐργάζονται τὰ πονηρότατα.

Νομίζω πῶς νὰ συμφέρῃ κατὰ πολλὰ τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τινὰς τὰς συνομιλίας καὶ συναναστροφὰς τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων· διότι ἐκεῖνος, ὅπου συνευρίσκεται πάντοτε μὲ ἀνθρώπους πονηροὺς καὶ αἰσχροβίους, ἀνάγκη εἶναι, ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθεῖ ἢ νὰ πάθῃ ἢ νὰ μάθῃ καμμίαν πονηρίαν καὶ κακίαν· ἀμὴ ἐκεῖνος, ὅπου συναναστρέφεται μὲ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἐναρέτους ἀνθρώπους, ἢ διδάσκεται καὶ μαθαίνει ζήλωσιν τῶν ἀγαθῶν καὶ ἐπαινετῶν ἢ μαθαίνει ὀλιγόστυς τῶν πονηρῶν ἔργων.

Ὡ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, μὲ τὸ νὰ ἐνεπιστεύθῃς καὶ νὰ ἐπῆρες ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐξουσίαν κοσμικὴν μὴ μεταχειρίζεσαι κανένα ἀπὸ τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους εἰς τὰς κυβερνήσεις τῶν πολιτικῶν πραγμάτων καὶ ὑποθέσεων· διότι ἐκεῖνος, ὅπου ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν δύναμιν, θέλει δώσει εἰς τὸν Θεὸν ἀπολογίαν ἐκείνων τῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια ἐκεῖνοι οἱ ἄρχοντες ἤθελαν κάμῃ παρανόμως· τὸ λοιπὸν αἱ ἐκλογαὶ καὶ οἱ προβιβασμοὶ τῶν ἐξουσιαστῶν ἄς γίνωνται ὑπὸ σοῦ μὲ πολλὴν ἐξέτασιν.

Ἐγὼ νομίζω παραπλήσιον δεινὸν τὸ νὰ θυμώνεται καὶ νὰ ὀργίζεται τινὰς εἰς τὰς κακοτροπίας τῶν πολεμίων του καὶ νὰ εὐφραίνεται εἰς τὰς κολακείας τῶν ἡγαπημένων του· διότι πρέπει νὰ ἀντίκειται καὶ νὰ ἀντέχῃ καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, πρὸς τε φίλους καὶ ἐχθροὺς, ἀνδρείως καὶ μεγαλοψύχως καὶ νὰ μὴ χωρίζεται παντελῶς ἀπὸ τὸ πρέπον μῆτε νὰ τιμωρῇ τὴν ἐχθραν ἐκείνων τῶν ἐχθρῶν του τὴν ἀσυλλόγιστον καὶ τὴν ἀνόητον μῆτε νὰ ἀντιπληρῶνῃ τὴν φιλίαν αὐτῶν τῶν φίλων του τὴν ψευδῆ, τὴν ἐσχηματισμένην καὶ τὴν ὑποκεκρυμμένην.

Ὡ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, νόμιζε πῶς ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶναι φίλοι ἀληθέστατοι, ὅχι ἐκεῖνοι ὅπου ἐπαινοῦσιν ὅλα ἐκεῖνα,

ὅπου λέγονται ἀπὸ λόγου σου, ἀμὴ νόμιζε φίλους ἀληθεστάτους ἐκείνους, ὅπου ἐπιμελοῦνται νὰ κάμνωσιν ὅλα σου τὰ προστάγματα μὲ κρίσιν, μὲ στοχασμὸν καὶ μὲ δίκαιον, νόμιμον καὶ εὐλογον καὶ ὅπου συνευφραίνονται εἰς τὰ καλὰ, καὶ ἀγαθὰ καὶ ὅπου λυποῦνται εἰς τὰ ἐναντία, ἀντικείμενα, δηλαδὴ εἰς τὰ πονηρά· διότι ἐκεῖνοι οἱ συνηδόμενοι μὲν ἐπὶ τοῖς χρηστοτέροις, ἐπιστυγνάζοντες δὲ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις τῇ ἀληθείᾳ φανερώνουσι σημεῖον ἀγάπης βεβαιωτάτης.

Ἡ ὑπεροχὴ καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς τῆς ἐξουσίας τῆς κοσμικῆς ἄς μὴ μεταβάλλῃ τὴν γνώμην, τὴν προαίρεσίν σου τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ μεγαλόψυχον· ἀμὴ ὡσάν ὅπου κυβερνᾷς Βασιλείαν πρόσκαιρον, φύλαττε τὴν ψυχὴν σου ἀμετάβλητον εἰς τὰ πράγματα τοῦ Κόσμου τὰ φθαρτά, μῆτε νὰ ὑψώνεσαι, νὰ ὑπερηφανεύεσαι εἰς τὰς εὐφροσύνας καὶ εὐτυχίας μῆτε πάλιν νὰ ταπεινώνεσαι εἰς τὰς λύπας καὶ δυστυχίας.

Καθὼς τὸ χρυσίον, μὲ τὸ νὰ μετατυπώνεται ἀπὸ τὴν χρυσοῦκὴν τέχνην ἄλλην φοράν εἰς ἄλλα εἶδη καὶ ἄλλοτε εἰς ἄλλα καὶ μὲ τὸ νὰ μεταβάλλεται εἰς ποικίλους καὶ διαφόρους σχηματισμοὺς καλλωπισμῶν σώζεται καὶ εὐρίσκεται ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον ὑπάρχει, δηλαδὴ μένει χρυσός, δὲν λαμβάνει καμμίαν μεταβολήν, δηλαδὴ δὲν μετατρέπεται, τοιουτοτρόπως καὶ ἐσὺ ὁ ἴδιος, ὦ Βασιλεῦ ἐνδοξότατε, μὲ τὸ νὰ ἡλλαξας ἄλλην ἐξουσίαν ἀπὸ ἄλλην καὶ ἄλλην ἀπὸ ἄλλην καὶ μὲ τὸ νὰ ἐφθασες, νὰ ἡλθες καὶ νὰ ἀνέβῃς εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν τὴν ἀνωτάτην, εὐρίσκεσαι ἐκεῖνος ὁ ἴδιος, μὲ τὸ νὰ φυλάττῃς τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν σου εἰς τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἀμετάτρεπτο ν καὶ ὅχι εἰς τὰ αὐτὰ καὶ ὅμοια πράγματα.

Ὡ Βασιλεῦ, νόμιζε πῶς νὰ βασιλεύῃς τηνικαῦτα, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν βεβαίως, ὅπότεν βασιλεύῃς καὶ ἐξουσιάζῃς τοὺς ἀνθρώπους θεληματικῶς· διότι ἐκεῖνο τὸ ὑπῆκοον, ὅπου ὑποτάσσεται στανικῶς, μὲ βίαν καὶ ἀνάγκην, ὅπότεν εὖρῃ ἀρμόδιον και-

ρόν, ἀποσκιρτᾷ καὶ ἀποστατεῖ, ἀμὴ ἐκεῖνο τὸ ὑπήκοον, ὅπου ὑποτάσσεται ἀπὸ τοὺς ὅρους καὶ θεσμοὺς τῆς φιλίας καὶ τῆς ἀγάπης, φυλάττει τὴν ὑποταγὴν εἰς τὸν κρατοῦντα μόνιμον καὶ ἀσφαλῆ.

*Ὁ Βασιλεῦ, διὰ νὰ ἀποδείξης καὶ νὰ κάμης τὴν δύναμιν τῆς ἐξουσίας, τὴν βασιλείαν σου δηλαδὴ, αἰώνιως ἀδομήνῃ, ὅσον θυμὸν μεταχειρίζεσαι εἰς τοὺς ὑπηκόους, ὑπεξουσίους σου, ὅποτεν σφάλλωσι, τόσῃν ὀργὴν κρίνε ἄξιον νὰ ἔχῃς, νὰ μεταχειρίζεσαι ἐναντίον εἰς τοῦ λόγου σου, ὅποτεν σφάλλῃς καὶ πταίῃς διότι οὐδὲ κανένας ἄνθρωπος δύναται νὰ παιδεύῃ καὶ νὰ σωφρονίζῃ ἐκεῖνον, ὅπου εὐρίσκεται εἰς τέτοιαν μεγάλην ἐξουσίαν, τὸν βασιλέα δηλαδὴ, πᾶρεξ ὁ ἐδικὸς του συλλογισμὸς, ἐγειρόμενος καὶ ὀρμώμενος ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον βασιλέα, ὅπου σφάλλει.

Ἐκεῖνος, ὅπου ἔλαβε καὶ ἔχει μεγάλην ἐξουσίαν, ἃς μιμῆται καὶ ἃς ζηλοῖ τὸν βραβευτὴν τοῦ κράτους, τῆς Βασιλείας, ὅσον δύναται καὶ ἡμπορεῖ· διότι, ἀνίσως σφίξῃ κατὰ τινα τρόπον τὴν ὁμοιότητα καὶ τὸν τύπον τοῦ Θεοῦ, ὅπου εἶναι ἐπάνω εἰς ὅλους, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Θεὸν βαστάζει τὴν ἐξουσίαν, ὅπου εἶναι ἐπάνω εἰς ὅλους, λοιπὸν εἰς αὐτό, κατὰ τοῦτο τὸ περισσότερον καὶ ἐξαιρέτως θέλει μιμηθῇ τὸν Θεόν, εἰς τὸ νὰ μὴ νομίζῃ μηδὲ κανένα πρᾶγμα τιμιώτερον ἀπὸ τὸ νὰ σπλαγχνίζεται καὶ νὰ ἀγαθοποιῇ.

Ἄς συνάξωμεν καὶ ἃς φυλάξωμεν εἰς τοῦ λόγου μας τὸν Θεσαυρὸν τῆς ἀγαθοεργίας καὶ τῆς ἐλεημοσύνης περισσότερον ἀπὸ τὸ μάλαγμα καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο πολύτιμον καὶ ἐκλεκτὸν λίθον, ὅπου εὐφραίνει καὶ εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς προσδοκωμένης ἀπολαύσεως καὶ μετοχῆς τῆς Οὐρανίου Βασιλείας, καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν μέλλουσιν ζωὴν, ὅπου γλυκαίνει, μὲ τὴν δοκίμην τῆς Οὐρανίου δόξης, ὅπου ἡλπίσαμεν νὰ ἀπολαύσωμεν τῆς Οὐρανίου Βασιλείας· ἀμὴ τὰ πράγματα, ὅπου εὐρίσκονται τῶρα εἰς τοῦ λόγου μας, ὥσάν ὅπου δὲν χρησιμεύουσιν εἰς ἡμᾶς παντελῶς, ἃς μὴ μᾶς εὐφραίνωσι καὶ ἃς μὴ μᾶς χαροποιῶσιν.

*Ὁ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, ἐπιμελοῦ καὶ φροντίζε νὰ χαρίξης καὶ νὰ κάμῃς τὴν ἀνταμοιβὴν εἰς ἐκείνους, ὅπου κάμνουσιν ἐκεῖνα, ὅπου παραγγέλλονται ἀπὸ λόγου σου, τὰ προστάγματά σου δηλαδὴ, μὲ εὐνοίαν, ἀγάπην καὶ προθυμίαν, μὲ εὐεργεσίας καὶ χαρίσματα λαμπρότερα καὶ μεγαλότερα· διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θέλεις αὐξήσῃ καὶ τὸ πρόθυμον τῶν καλῶν ἀνθρώπων καὶ θέλεις διδάξῃ καὶ τοὺς κακοτρόπους ἀνθρώπους νὰ μεταβάλουν καὶ νὰ ἀλησμονήσουν τὴν πονηρίαν των· διότι τὸ νὰ ἀπολαμβάνωσι τὰς αὐτὰς καὶ ὁμοίας τιμὰς ἐκεῖνοι, ὅπου δὲν κάμνουν τὰ αὐτὰ καὶ ὅμοια ἔργα, εἶναι ἀνόσιον, παράνομον καὶ ἄδικον κατὰ πολλὰ.

Ἡ ἐξουσία εἶναι τὸ πλέον τίμιον καὶ ἐξαίρετον ὑπερκεῖμενον ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα καὶ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν περισσότερον καὶ ἐξαιρέτως εἶναι τέτοιον, τιμιώτατον, ὅποτεν ὁ περιβεβλημένος καὶ ἀνεξωσμένος ἐκεῖνος, ὅπου περικεῖται αὐτὴν τὴν δύναμιν, τὴν ἐξουσίαν καὶ βασιλείαν, δὲν κλίνει εἰς θρασύτητα, τουτέστι δὲν εἶναι θρασύς καὶ σκληρός, ἀμὴ ἀφορᾷ εἰς ἡμερότητα καὶ ἱλαρότητα, εἶναι λαμπρός, ἡμερος καὶ ἀποστρέφεται τὴν ἀπανθρωπίαν καὶ σκληρότητα ὡς ἰδίαν τῶν θηρίων, ὡς προσήκουσαν τοῖς θηρίοις καὶ μεταχειριζόμενος τὴν φιlanθρωπίαν ὡς ὁμοίαν τῷ Θεῷ καὶ ἀποτελοῦσαν τὸν ἄνθρωπον ὡς θεομίμητον.

*Ὁ Βασιλεῦ, κάμνε τὰς ἀποφάσεις ἐπίσης, παρομοίως, δικαίως δηλαδὴ, καὶ εἰς τοὺς ἡγαπημένους σου καὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς καὶ πολεμίους σου· μήτε νὰ κάμῃς χάριν εἰς τοὺς εὐνοοῦντας καὶ ἡγαπημένους σου διὰ τὴν φιλίαν καὶ ἀγάπην, ὅπου ἔχεις εἰς αὐτούς, μήτε νὰ ἐναντιώνεσαι εἰς τοὺς ἐχθρούς σου διὰ τὴν ἐχθραν, ὅπου ἔχεις εἰς αὐτούς, ἐπειδὴ περ εἶναι ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀτοπήματος, τὸ αὐτὸ δηλαδὴ ἀτόπημα καὶ παράνομον εἶναι καὶ νὰ δικαιῶνῃ τινὰς ἐκεῖνον, ὅπου ἀδικεῖ, τὸν παράνομον δηλαδὴ, ἀνίσως καὶ εἶναι ἡγαπημένος του, καὶ νὰ ἀδικῇ ἐκεῖνον, ὅπου ἔχει τὸ δίκαιον, ἀνίσως καὶ εἶναι ἐχθρὸς του· διότι ἡ ἁμαρτία εἶναι παρόμοιον καὶ εἰς τὰ δύο μέρη· καὶ ἀνίσως εἶναι εἰς τὰ ἐναντία, ἀντικείμενα, πρὸς τε φίλους καὶ ἐχθρούς.

Πρέπει καὶ ἀρμόζει οἱ κριταὶ τῶν ὑποθέσεων νὰ ἀκροάζωνται φρονίμως καὶ στοχαστικῶς· διότι ἡ γνώσις τῆς δικαιοσύνης εἶναι δυσκολογνώριστος, λανθάνουσα εὐκόλως ἐκείνους, ὅπου δὲν στοχάζονται, κατὰ πολλὰ· ἀμὴ ἀνίσως καὶ ἀφήσουν τὴν ἐπιτηδεότητα, τὴν εἰς τὸ λέγειν ἐμπειρίαν ἐκείνων, ὅπου λέγουσι, δηλαδή ἀφέντες τὴν πειθῶ ἤθελαν ἐμβάλωσι τοῦ λόγου τοὺς εἰς τὴν βαθύτητα τῶν νοημάτων, θέλουν ἐβγάλη καὶ ἀνακαλύψῃ τέτοιας λογῆς ἐκεῖνο, ὅπου γυρεύεται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κριτάς, τὸ δίκαιον δηλαδή, καὶ θέλουν γλυτώσει τὸ ἀμάρτημα διπλοῦν· μήτε μὲ τὸ νὰ προδίδουσιν αὐτοὶ οἱ κριταὶ τὸ ἀγαθόν, τὴν δικαιοσύνην, μήτε πάλιν νὰ συγχωρῶσι καὶ νὰ ἀφήνωσιν ἄλλους ἀνθρώπους νὰ πράττωσιν αὐτό, τὸ προδίδοναι τὸ δίκαιον.

Ὡ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, ἀνίσως ἤθελες ἀποκτήσῃ καὶ κάμῃ τὰ ἀγαθὰ καὶ ἐπαινετὰ ἔργα ἰσόμετρα καὶ παρόμοια μὲ τὰ ἄστρα τοῦ Οὐρανοῦ, δὲν θέλεις ὑπερνικήσῃ καμμίαν φορὰν τὴν συμπάθειαν καὶ εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ· διότι ὅποσα ἔργα καὶ κατορθώματα τινὰς ἄνθρωπος ἤθελε προσφέρει εἰς τὸν Θεὸν ἀπὸ τὰ ἐδικὰ του ἔργα καὶ πράξεις ἀποδίδει εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν τὰ ἐδικὰ του ποιήματα καὶ ἔργα· καὶ καθὼς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπερβῇ καὶ νὰ ὑπερνικήσῃ τινὰς τὸν ἐδικόν του ἴσκιον εἰς τὸν ἥλιον, ὅποταν εἶναι ἥλιος, καὶ μὲ τὸ νὰ προλαμβάνῃ, νὰ προκινῇται καὶ νὰ προτρέχῃ πάντοτε ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, ὅπου σπουδάζει, τρέχει καὶ βιάζεται καὶ περιπατεῖ κατὰ πολλὰ ὀγλήγορα, τέτοιας λογῆς μήτε οἱ ἄνθρωποι δὲν θέλουν ξεπεράσει τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀσύγκριτον, τὴν ὑψηλὴν καὶ μεγάλην, μὲ τὰς εὐεργεσίας καὶ ἀγαθοεργίας, ὅπου κάμνουσιν.

Ὁ θησαυρὸς τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ τῆς ἐλεημοσύνης εἶναι ἀνεξοδίαστος καὶ ἀκένωτος, διότι ὁ πλοῦτος τῆς ἐλεημοσύνης παίρνεται, ὅποταν δίδεται καὶ χαρίζεται, καὶ συναθροίζεται, ὅποταν διαμοιράζεται εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ὡ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, μεγαλόδωρε, μεγαλοπρεπέστατε, φιλότιμε, εὐεργετικώτατε· μὲ τὸ νὰ ἔχῃς καὶ νὰ φυλάττῃς μέσα εἰς τὴν φυσικὴν σου ἀγαθὴν διάθεσιν αὐτὸν τὸ πλοῦτον τῆς εὐποιίας, χάριζε εἰς ὅλους πλουσίως καὶ ἀφθόνως εἰς ἐκείνους, ὅπου ζητοῦσιν ἐλεημοσύνην ἀπὸ λόγου σου· διότι θέλεις λάβῃ καὶ ἀπολαύσῃ τὰς ἀντιμισθίας διὰ αὐτὰς τὰς εὐεργεσίας καὶ χάριτας μυριοπλασίους, ἀναριθμήτους καὶ ἀμέτρους, πολλὰς, ὅποταν ἤθελεν ἔλθῃ ὁ χρόνος τῆς ἀντιμισθίας τῶν πράξεων καὶ κατορθωμάτων, ἤτοι εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν.

Ὡ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, μὲ τὸ νὰ ἔλαβες τὴν ἐξουσίαν κατ' εὐδοκίαν καὶ θέλῃς τοῦ Θεοῦ, μιμήσου καὶ ζήλωσαι αὐτὸν τὸν Θεὸν μὲ ἔργα καὶ κατορθώματα τὰ καλὰ καὶ θεάρεστα· διότι ἔγινες ἀπὸ ἐκείνους, ὅπου δύνανται καὶ ἔμποροῦσι νὰ εὐεργετήσωσιν· ἀμὴ οὐκ ἐγένου ἀπὸ ἐκείνους, ὅπου παρακαλοῦσι νὰ εὐεργετηθῶσι· διότι ἡ προχειρότης τῆς πλουσιότητος καὶ ἀφθονίας τῶν ἄσπρων εἶναι ἀνεμπόδιστον εἰς τὰς ἐλεημοσύνας καὶ εὐεργεσίας τῶν πτωχῶν καὶ ἀπόρων ἀνθρώπων.

Καθὼς τὸ ὄμμα εἶναι ἠνωμένον καὶ κεκολλημένον εἰς τὸ σῶμα, τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ ὁ Ἄναξ εἶναι ἐνηρμοσμένος καὶ κεχαραγμένος εἰς τὸν Κόσμον καὶ εἰς τὸ ὑπῆκοον, μὲ τὸ νὰ ἐδόθῃ καὶ νὰ ἐχαρίσθῃ ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς συμβοήθειαν τῶν χρησιμεύοντων πραγμάτων. Τὸ λοιπὸν πρέπει αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς νὰ ἐπιμελῇται καὶ νὰ προμηθεύεται ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅλον τοῦ τὸ ὑπῆκοον τοιουτοτρόπως, ὥσάν ἐδικὰ του, ἴδια μέλη, διὰ νὰ προχωρῶσι καὶ νὰ αὐξάνωσιν εἰς τὰ καλὰ, ἐπαινετὰ καὶ θεάρεστα ἔργα, ἤτοι εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ δικαιοσύνην· καὶ διὰ νὰ μὴ σκοντάπτωσιν εἰς τὰ πονηρὰ ἔργα, ἤτοι εἰς τὰς ἀδικίας καὶ παρανομίας.

Ὡ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, ὑπολάμβανε καὶ κρίνε τὴν φύλαξιν τῆς ζωῆς σου βεβαιωτάτην καὶ ἀκινδυνοτάτην, εἰς τὸ νὰ μὴ βλάβῃς καμμίαν φορὰν κανένα ἄνθρωπον ἀπὸ τοὺς ὑπεξουσίου· διότι ἐκεῖνος, ὅπου δὲν βλάπτει καὶ δὲν κακοποιεῖ κανένα ἄνθρω-

πον, δὲν ὑποπτεύεται καὶ δὲν φοβάται κανένα ἄνθρωπον· ἀμὴ ἀνίσως καὶ τὸ νὰ μὴ βλάβῃ τίς τινα ἄνθρωπον διδῇ μονιμότητα καὶ ἀκινδυνότητα, πόσον περισσότερο ἢ εὐεργεσία καὶ ἡ χάρις νὰ μὴ προξενῇ τὴν ἀσφάλειαν κατὰ πολλὰ περισσότερο καὶ ὑπερβαλλόντως; διότι ἡ εὐεργεσία δίδει καὶ προξενεῖ τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὸ ἀκίνδυνον καὶ δὲν προδίδει οὔτε ἀποβάλλει τὴν φιλίαν καὶ ἀγάπην.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανέ, θεοσεβέστατε, ὀρθοδοξότατε, χριστιανικώτατε, γενοῦ καὶ φάνηθι, ἃς εἶσαι εἰς τοὺς ὑπεξουσίους καὶ τρομερός, καταπληκτικός, διὰ τὸ μέγεθος καὶ διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς βασιλείας, καὶ ἀγαπητὸς διὰ τὴν δόσιν καὶ χορηγίαν τῆς εὐεργεσίας καὶ τῆς ἐλεημοσύνης· μὴτε νὰ καταφρονῇς τὸν φόβον διὰ τὴν εὐνοίαν καὶ ἀγάπην οὔτε πάλιν νὰ παραβλέπῃς καὶ νὰ ἀτιμάζῃς τὴν ἀγάπην διὰ τὸν τρόπον καὶ ἐκπληξίν, τὴν πραότητα καὶ τὴν ἰλαρότητα, φυλάττωντας τὸ ὀλίγων καὶ καταφρονεμένον ἦθος, τὸ ἄγριον καὶ καταπληκτικόν.

Ἐκεῖνα τὰ παραγγέλματα, τὰ ὁποῖα παραγγέλλεις εἰς τοὺς ὑπεξουσίους μὲ τὰ λόγια, αὐτὰ τὰ παραγγέλματα φανέρωσον προτιήτερα μὲ τὰς πράξεις, ἐμπράκτως, διὰ νὰ συμφωνῇ καὶ ἡ ζωὴ, ἡ πολιτεία ἢ ἐνάρετος μὲ τὰς παραγγελίας, μὲ τὰς ὁποίας καταπείθεις τὸ ὑπὸ ἡκού σου· διότι τοιοῦτοτρόπως θέλεις ἀποδείξει καὶ κάμῃ τὴν βασιλείαν, τὴν ἡγεμονίαν σου, ἐπαινετὴν καὶ ἔνδοξον, μὲ τὸ νὰ λέγῃς καὶ νὰ παραγγέλλῃς μὲ πράξιν καὶ κατόρθωσιν, ἐμπράκτως, καὶ κάμνωντας λογικοπρεπῶς, μὲ παραίνεσιν λογικὴν, καθὼς πρέπει τοῖς λογικοῖς.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανέ, πραότατε καὶ ἐπεικέστατε, στέργε καὶ φίλει περισσότερο, ὑπερβαλλόντως ἐκείνους, ὅπου παρακαλοῦσι νὰ παίρνωσι καὶ νὰ δέχωνται ἀπὸ λόγου σου εὐεργεσίας καὶ ἐλεημοσύνας, παρὰ νὰ ἀγαπᾷς ἐκείνους, ὅπου σπουδάζουσι καὶ ἀναγκάζονται νὰ ἀποδίδωσι δῶρα καὶ χαρίσματα εἰς τοῦ λόγου σου· διότι τοῖς ἀναγκαζομένοις προσφέρειν σοι δωρεάς, κα-

τασταίνεσαι ὑπόχρεως ἀνταποδόσεως καὶ ἀντιμισθίας καὶ οἱ δεόμενοι παρὰ σοῦ λαμβάνειν δωρεάς κάμνουσι χρεώστην τὸν Θεόν εἰς τοῦ λόγου σου, ὅπου ἰδιοποιεῖται καὶ κρίνει ὡς ἴδια τὰ δῶρα καὶ τὰς ἐλεημοσύνας, ὅπου δίδονται εἰς αὐτοὺς τοὺς πένητας καὶ πτωχοὺς καὶ ὅπου ἀνταμείβει καὶ ἀνταποδίδωσι μὲ ἀντιμισθίας πλουσίας καὶ ἀφθόλους τὴν προαίρεσίν σου τὴν φιλοῦσαν καὶ ἀγαπῶσαν τὸν Θεόν καὶ φιλεῦσπλαγχον, συμπαθητικὴν, φιλελεήμονα.

Ἔργον καὶ κατόρθωμα εἶναι τοῦ Ἥλιου νὰ φωτίξῃ καὶ νὰ λαμπρύνῃ μὲ τὰς λαμπρότητας ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὅλον τὸν Κόσμον· καὶ τὸ προτέρημα, ἰδίωμα, τὸ ἔργον τοῦ βασιλέως εἶναι τὸ νὰ σπλαγχνίζεται τοὺς χρεῖαν ἔχοντας, τοὺς ἐνδοεῖς καὶ πένητας· καὶ ὁ Βασιλεὺς ὁ θεοσεβής καὶ ὁ ὀρθόδοξος εἶναι λαμπρότερος καὶ φωτεινότερος ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν Ἥλιον, διότι ὁ Ἥλιος κρύπτεται, ἀποκόπτεται, ἀναχωρεῖ καὶ βασιλεύει μὲ τὸν ἔρχομόν καὶ μὲ τὸ διαδέξιμον τῆς νυκτός, δηλαδή ὅποτε φθάσῃ ἡ νύξ· καὶ ὁ Βασιλεὺς δὲν ἀφήνει τόπον καὶ καιρὸν εἰς τὴν συναρπαγὴν καὶ ἀδικίαν τῶν πονηρῶν καὶ ἀτόπων ἔργων, ἀμὴ φανερώνει τὰ ἀπόκρυφα καὶ τὰ κεκρυμμένα τῆς κακίας καὶ παρανομίας μὲ τὴν λάμψιν καὶ φαιδρότητα τῆς δικαιοσύνης, τουτέστι μὲ τὴν φυλακὴν τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἐξουσία ἐστόλισε καὶ ἐλάμπρυνε τοὺς Βασιλεῖς ἐκείνους, ὅπου ἐστάθησαν προτιήτερα ἀπὸ λόγου σου· ἀμὴ ἐσύ, ὦ Βασιλεὺς Ἰουστινιανέ, ἰσχυρότατε, ἐνδοξότατε, ἔκαμες καὶ ἀπέδειξες αὐτὴν τὴν βασιλείαν λαμπροτέραν μὲ τὸ νὰ ἐνώνῃς καὶ νὰ συνάπτῃς τὸ μεγαλεῖον τῆς βασιλείας μὲ πραότητα, ὑπερνικῶν ἐκείνους, ὅπου προσεγγίζουσιν εἰς τοῦ λόγου σου, διὰ τὸν φόβον καὶ τὴν δειλίαν, μὲ τὴν ἀγαθότητα καὶ συμπάθειαν· διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι, ὅπου χρειάζονται συμπαθείας καὶ εὐσπλαγχνίας, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐλλειμενίζονται καὶ ἀράζουσιν, ἔρχονται εἰς ἐσένα τὸν λιμένα, εἰς τὴν βοήθειαν καὶ ἐπίσκεψιν τῆς ἐδικῆς σου

ἐπεικειάς· καὶ μὲ τὸ νὰ ἐλευθερώωνται καὶ νὰ ἀποφεύγῃσι τὰ κύματα, τὰς συμφορὰς καὶ δυστυχίας τῆς πτωχείας των, ἀποδίδουσιν εἰς τοῦ λόγου σου δοξολογίας, αἶνους εὐχαρίστους καὶ δοξολογητικούς, δηλαδὴ σὲ εὐχαριστοῦν.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, ὅποσον ὑπερέχεις καὶ διαφέρεις ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὴν ἐξουσίαν καὶ βασιλείαν, ἐπιμελοῦ νὰ ὑπαστρέπτῃς, νὰ ὑπερτερῇς καὶ νὰ φαίνεσαι λαμπρότατος τόσον πολλὰ κατὰ τὰ ἐπαινετὰ καὶ θεάρεστα ἔργα· διότι ἔλπισον καὶ ὑπολάμβανε πῶς μέλλεις νὰ ζητηθῇς παρὰ Θεοῦ τὴν πρᾶξιν, τὴν ἐνέργειαν καὶ κατόρθωσιν τῶν ἐπαινετῶν καὶ θεαρέστων ἔργων ἀνάλογον μὲ τὸ μεγαλεῖον καὶ ὕψος τοῦ Κράτους τῆς Βασιλείας καὶ ἀρχῆς· λοιπὸν διὰ νὰ δοξασθῇς καὶ νὰ ἐπαινεθῇς ἀπὸ τὸν Θεόν, ὁμοῦ μὲ τὸ στεφάνι καὶ τὸ διάδημα τῆς ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας τῆς ἀνικήτου ἀπόκτησαι καὶ λάβε τὸ στεφάνι τῆς εὐεργεσίας καὶ τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τῆς ἀγαθοεργίας τῶν πτωχῶν καὶ ἐνδεῶν, ἀπόρων.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, στοχάζου προτοῦ νὰ προστάξῃς καὶ νὰ παραγγέλλῃς, νὰ ἀποφασίσῃς ἐκεῖνα ὅπου βούλεσαι καὶ νὰ παραγγέλλῃς φρονίμως ἐκεῖνα, ὅπου εἶναι δίκαιον καὶ νόμιμον· διότι τὸ ἐργαλεῖον τῆς γλώττης, ἡ γλῶσσα δηλαδὴ, εἶναι εὐκολοκρήμνιστος, εὐκόλως πταίουςα, καὶ προξενεῖ ζημίαν μεγαλωτάτην εἰς ἐκείνους, ὅπου ἀμελοῦν καὶ παραβλέπουν τὸ ὄργανον τῆς γλώττης· ἀμὴ ἀνίσως ἤθελεις ἐπιθέσῃ καὶ βάλῃ ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ ὄργανον τῆς γλώττης τὴν λογικὴν κρίσιν, τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιάν σου τὴν θεοσεβῆ ὡσάν μουσικὴν, θέλεις ψάλλει τὸ μελῳδῆμα τῆς ἐναρέτου ζωῆς καὶ πολιτείας, τὸ εὐτακτον καὶ τὸ μελῳδέστατον.

Βέβαια ὁ Βασιλεὺς πρέπει νὰ εἶναι εἰς ὅλας του τὰς πολιτείας καὶ κυβερνήσεις ὀγλήγορος καὶ ἄοκνος καὶ τὸ περισσότερον ἐξαιρέτως πρέπει νὰ εἶναι ὀξύς εἰς τὰς δίκας καὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν πολιτικῶν πραγμάτων καὶ ὑποθέσεων, τῶν δυσκόλων

καὶ δυσνοήτων καὶ πρέπει ὁ Βασιλεὺς νὰ φαίνεται εἰς τὸν θυμὸν ἀργός, δυσκίνητος κατὰ πολλὰ, διότι ἐπεὶπερ ἡ ἀοργησία, τὸ μακρόθυμον, τὸ νὰ μὴ θυμώνεται ὁ Βασιλεὺς, κατὰ πολλὰ εἶναι εὐκολοξεουθένητον καὶ διὰ τοῦτο ἄς θυμώνεται ἐν καιρῷ τῷ δέοντι καὶ ἄς μὴν ὀργίζεται ἔξω τοῦ μέτρου· κατὰ τι μὲν πρέπει νὰ θυμώνεται ὁ Βασιλεὺς, διὰ νὰ ἐμποδίξῃ τὰς κινήσεις καὶ τὰς θελήσεις τῶν κακῶν καὶ αἰσχυρῶν πράξεων, κατὰ τι δὲ δὲν πρέπει νὰ ὀργίζεται ὁ Βασιλεὺς, διὰ νὰ ἐξετάξῃ καὶ νὰ εὕρισκῃ τὰς αἰτίας τῶν ἀγαθῶν καὶ ἐναρέτων πράξεων.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, διανοοῦ καὶ ἐξέταζε ἀκριβῶς μὲ ἐπιμέλειαν καὶ στόχασιν τὰ ἥθη, τὰς γνώμας ἐκείνων, ὅπου συνευρίσκονται καὶ συνομιλοῦσι μὲ τοῦ λόγου σου, εἰς τὸ κριτήριον, εἰς τὸ συνειδὸς τῆς διανείας σου, τὸ ἀληθὲς καὶ ἀψευδές, διὰ νὰ γνωρίζῃς καὶ νὰ διακρίνῃς κατὰ πολλὰ καὶ ἐκείνους, ὅπου τιμῶσι μὲ φιλίαν, καὶ ἐκείνους ὅπου γαληφεύουσι, τιμῶσι, μὲ πλάνην καὶ δολιότητα, διότι περισσοὶ ἄνθρωποι σχηματίζομενοι πῶς νὰ ἀγαπῶσι καὶ νὰ εἶναι φίλοι κακοποιοῦσι κατὰ πολλὰ ἐκείνους, ὅπου ἐμπιστεύονται καὶ θαρρεῦνται εἰς αὐτούς.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, μὲ τὸ νὰ ἀκούσῃς, νὰ μάθῃς καὶ νὰ διδάχθῃς κανένα λόγον ἢ καμμίαν διδασκαλίαν καὶ συμβουλήν, ὅπου δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ νὰ βοηθήσῃ, μὴ ἀκούῃς μονοχὰ αὐτὸν τὸν λόγον μὲ τὴν ἀκουστικὴν σου δύναμιν, μὲ τὰ ὦτα δηλαδὴ, ἀμὴ διαδέχῃ μὲ πρᾶξιν καὶ κατόρθωμα, ἐμπράκτως, διότι τοιοῦτοτρόπως ἡ Βασιλεία τοῦ Ἀνακτος στολίζεται καὶ καλλωπίζεται, ὅποταν καταλαμβάνῃ καὶ στοχάζεται ἀπὸ λόγου τοῦ τὰ πρόποντα καὶ ὠφέλιμα ἢ ὅπου δὲν παραβλέπη παντάπασιν τὰ καλὰ, ὅπου ἤθελαν εὐρεθῇ ἀπὸ ἄλλον ἄνθρωπον, ἀμὴ ἀκούῃ, καὶ διδάσκεται χωρὶς ἐντροπὴν καὶ κατορθῶν χωρὶς ὑπέρθεσιν καὶ ἀναβολὴν καιροῦ, χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ, νὰ περάσῃ καιρός.

Βέβαια ἡ ἀκρόπολις, τὰ Βασίλεια, ὅπου εἶναι στερεὰ μὲ τει-

χόκαστρα, με τείχη ἀκούρσευτα, εἰς οὐδέν λογίζονται, δὲν ψήφουσι τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἐναντίους, ὅπου πολιορκοῦσι καὶ πολεμοῦσιν αὐτὴν τὴν ἀκρόπολιν, αὐτὰ τὰ Βασιλεία, καὶ ἡ ἡγεμονία ἡ ἐδική σας ἡ Ὁρθόδοξος, με τὸ νὰ εἶναι στερεωμένη με δωρεὰς καὶ χάριτας καὶ περιτετειχισμένη με ταῖς προσευχαῖς καὶ δεήσεις πρὸς τὸν Θεόν, ἀποκαθίσταται ἀνίκητος καὶ ἀπολέμητος ἀπὸ τὰ βέλη καὶ ὀρμὰς τῶν πολεμίων καὶ ἀντιπάλων, με τὸ νὰ σηκῶν καὶ νὰ κατορθῶν, νικητρία περιβόητος, ἐξάρχουστα καὶ μεγάλα, λαμπρά, ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν καὶ πολεμίων.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, μεταχειρίσου πρεπόντως τὴν ἡγεμονίαν, ἐξουσίαν τὴν κοσμικὴν, διὰ νὰ γένῃ καὶ νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τοῦ λόγου σου σκᾶλα, ἀνοδος, ἀνάβασις τῆς Βασιλείας τῆς Οὐρανίου· διότι οἱ Βασιλεῖς, ὅπου κυβερνοῦσιν αὐτὴν τὴν κάτω Βασιλείαν ὀρθῶς καὶ θεαρέστως, κρίνονται ἄξιοι, ἀξιώνονται καὶ ἀπολαμβάνουσι καὶ ἐκείνην τὴν Οὐράνιον εὐδοξίαν καὶ Βασιλείαν ὕστερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν κάτω Βασιλείαν· κυβερνῶσι θεαρέστως ἐκεῖνοι οἱ Βασιλεῖς, ὅπου φανερώνουσιν ἀγάπην εἰς τοὺς ὑπεξουσίους ἀρμόζουσιν τοῖς πατράσι καὶ με τὸ νὰ ἀντιδέχωνται τρόμον καὶ εὐλάβειαν προσήκοντα τοῖς Βασιλεῦσιν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ὑπηκόους καὶ νὰ ἐμποδίζωσι με φοβερισμούς, καὶ ἐπιτιμήσεις τὰ σφάλματα τῶν ὑπεξουσίων καὶ νὰ μὴ προσφέρωσι δοκιμὴν καὶ ἀπόπειραν εἰς αὐτοὺς τοὺς ὑπηκόους, παιδείας, κολάσεως, ἥτοι νὰ μὴ τοὺς τιμωρῶσι.

Τὸ ἔνδυμα τῆς εὐεργεσίας, τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας εἶναι ἔνδυμα μὴ παλαιούμενον, ἄφθαρτον καὶ αἰδίδιον· ἡ εὐνοία καὶ ἡ ἀγάπη, ὅπου γίνεται εἰς τοὺς ἐνδεεῖς, πτωχοὺς, ἀνθρώπους, εἶναι ἔνδυμασία, στολισμὸς αἰώνιος καὶ παντοτινὴ· τὸ λοιπὸν κάμνει χρεῖα ἐκεῖνος, ὅπου βούλεται, θέλει καὶ ἀγαπᾷ νὰ ἡγεμονεῇ θεοσεβῶς καὶ θεαρέστως, πρέπει νὰ λαμπρύνῃ καὶ νὰ στολίσῃ τὴν ψυχὴν με τέτοια φορέματα τῆς εὐποιίας καὶ ἐλεημοσύνης· διότι ὁ βασιλεὺς με τὸ νὰ εἶναι ἐνδεοδύμενος κόκκινον

καὶ ἀλουργὸν βασιλικὸν ἱμάτιον καὶ φιλευσπλαγχνίας καὶ ἐλεημοσύνης, κρίνεται ἄξιος, ἀπολαμβάνει τὴν οὐράνιον καὶ ὕψιστον Βασιλείαν.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, με τὸ νὰ ἔλαβες, νὰ ἱξιώθῃς καὶ νὰ ἐνεπιστεύθῃς ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸ Βασιλικὸν ῥαβδί, τὸ σημεῖον τῆς βασιλείας, τουτέστι τὴν Βασιλείαν, στοχάζου καὶ μελέτα τίνι τρόπῳ θέλεις ἀρέσει εἰς τὸν Θεόν, ὅπου ἔδωκε καὶ ἐχάρισεν εἰς τοῦ λόγου σου αὐτὴν τὴν βασιλείαν, καὶ ἐπιμελοῦ, ἀναγκάζου νὰ δοξάζῃς, νὰ τιμᾷς καὶ νὰ λατρεύῃς αὐτὸν τὸν Θεὸν περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὡσάν ὅπου ἐπροτιμήθῃς καὶ προεκλέχθῃς ἀπὸ αὐτὸν τὸν Θεὸν περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ὁ Θεὸς κρίνει δῶρον, χάρισμα, μεγαλῶτατον αὐτό, ἀνίσως προνοῆσαι καὶ ἐπιμελῆσαι ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, ὅπου ἐδημιουργήθησαν ἀπὸ αὐτὸν τὸν Θεόν, ὡσάν αὐτὸν τὸν Θεόν καὶ ἀνίσως ἐσὺ πληρώνης τὰς εὐεργεσίας καὶ τὰς ἐλεημοσύνας ὡς πληρωμὴν ὀφλημάτων, ὡς χρέος δηλαδὴ.

Κάθε ἄνθρωπος, ἐκεῖνος, ὅπου ἐπιθυμεῖ καὶ ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ψυχῆς του, χρεωστεῖ νὰ προστρέχῃ καὶ νὰ καταφεύγῃ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ Θεοῦ, ὅμως ὁ Βασιλεὺς χρεωστεῖ νὰ προστρέχῃ καὶ νὰ καταφεύγῃ εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ προτῆτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὡσάν ὅπου μεριμνᾷ καὶ ἐννοιάζεται διὰ ὑπεράσπισιν καὶ βοήθειαν ὅλων τῶν ἀνθρώπων· διότι ὁ Βασιλεὺς με τὸ νὰ διαφυλάττεται ὑγίης καὶ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ νικᾷ ἀνδρείως, κατὰ κράτος τοὺς ἐχθροὺς καὶ στερεώνει τοὺς ἐδικούς του, τοὺς ὑπεξουσίους, ὁγλήγορα.

Βέβαια ὁ ὕψιστος καὶ οὐράνιος Θεὸς δὲν χρειάζεται, δὲν ἔχει ἔνδειαν, κανενὸς πράγματος, ὅμως ὁ Βασιλεὺς χρειάζεται μοναχὰ ἀπὸ τὴν χάριν καὶ βοήθειαν τοῦ Θεοῦ· τὸ λοιπὸν, ὦ Βασιλεῦ, μιμήσου τὸν Θεόν, ὅπου δὲν χρειάζεται κανενὸς πράγματος καὶ πλουσίως δίδει εἰς ἐκείνους, ὅπου ζητοῦσι τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν, με τὸ νὰ μὴ ἀκριβολογῆσαι καὶ νὰ μὴ λυ-

πᾶσαι νὰ κάμνης τὴν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς ἐδικούς σου δούλους καὶ ὑπηκόους, ἀμὴ καὶ νὰ διδῇς, νὰ χαρίζῃς, εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὰς μεσιτείας καὶ παρακαλέσεις, ὅπου ζητοῦν διὰ τὰ πρὸς ζωάρκειαν ἀναγκαῖα, διότι κατὰ πολλὰ εἶναι πρᾶγμα καλὸν καὶ ὠφελιμώτερον νὰ ἐλεημονῇ καὶ νὰ εὐεργετῇ τινὰς καὶ ἐκείνους, ὅπου δὲν εἶναι ἄξιοι ἐλέους, διὰ τοὺς ἀξίους τῆς ἐλεημοσύνης, παρὰ νὰ ὑπερῇ ἐκείνους, ὅπου εἶναι ἄξιοι ἐλέους, διὰ τοὺς ἀναξίους τῆς ἐλεημοσύνης.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανέ, μὲ τὸ νὰ ζητῇς παρὰ Θεοῦ συγχώρησιν καὶ συμπάθειαν, ἐξιλέωσιν, τῶν πταισμάτων σου, συγχώρει καὶ ἐσὺ καὶ συμπάθει εἰς ἐκείνους, ὅπου ἁμαρτάνουσιν εἰς ἐσένα, διότι ἡ συγχώρησις ἀντιχαρίζεται ἀμοιβαίως καὶ ἐναλλάξ μὲ συγχώρησιν καὶ ἀντιδίδοται ἡ ἀγάπη καὶ ἡ οἰκειοποίησις μὲ τὸν Θεόν, μὲ τὴν εὐνοίαν καὶ ἀγάπην, ὅπου ἔχομεν εἰς τοὺς ὁμοδούλους μας καὶ ὁμογενεῖς ἀνθρώπους.

Κάμνει χρεῖα ἐκεῖνος ὁ Βασιλεὺς, ὅπου ἐπιμελεῖται καὶ θέλει νὰ βασιλεύῃ ἀκατηγορήτως, χωρὶς φόγον καὶ κατηγορίαν. Πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὰς ἀτιμίας, ὅπου συμβαίνουν ἀπὸ τοὺς ἰδιώτας ἀνθρώπους, ἀπὸ τὸν κοινὸν λαόν, καὶ πρέπει νὰ ἐντρέπεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ περισσότερον ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὑπηκόους, διὰ νὰ ἀπομακρύνεται καὶ νὰ λείπῃ ἀπὸ τοῦ νὰ πταίῃ φανερά διὰ τοὺς ὑπηκόους καὶ διὰ νὰ ἐμποδίζεται ἀπὸ λόγου του, ἀπὸ τοῦ νὰ πταίῃ κατὰ μόνας κρυφίως· διότι ἀνίσως οἱ ὑπ' ἐξουσίαν φαίνονται ἐπάξιοι εὐλαθείας καὶ ἐντροπῆς, αἰδέσιμοι, κατὰ πολλὰ περισσότερον ὁ Ἄναξ χρηματίζει ἐπάξιος αὐτῆς τῆς αἰδοῦς καὶ εὐλαθείας.

Καὶ ἀποφαίνομαι, λέγω, πῶς νὰ εἶναι, νὰ νομίζεται πονηρία βαρβάρου ἀνθρώπου τὸ νὰ κάμνῃ καὶ νὰ ἐργάζεται ἔργα κακὰ καὶ ἐπάξια τιμωρίας· καὶ λέγω, ἀποφαίνομαι, νὰ εἶναι κακία τοῦ Βασιλέως τοῦ προεστοῦ, τὸ νὰ μὴ κάμνῃ τὰ ἐπαινετὰ καὶ ὠφέλιμα ἔργα καὶ αἷτια τῆς ψυχικῆς ἐλευθερίας· διότι ἡ ἀποβολή

καὶ στέρησις τῶν πονηρῶν ἔργων δὲν δικαιώνει τὸν βασιλέα, ἀμὴ ἡ δόσις τῶν ἐπαινετῶν καὶ ἐναρέτων πράξεων στεφανώνει καὶ στολίζει τὸν τέτοιον Βασιλέα, τὸ λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς ἄς μὴ νομίζῃ νὰ ἀποφεύγῃ μοναχὰ ἀπὸ τὴν κακίαν, ἀμὴ ἄς ἐπιμελῇται νὰ ἐργάζεται τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀρετὴν.

Ὁ θάνατος δὲν σπλαγχνίζεται, δὲν φοβᾶται καὶ δὲν ἐντρέπεται τὰς ὑπερηφανείας, τὰς τιμὰς καὶ δόξας τῶν ὑψηλίων, τῶν ἐξουσιῶν, διότι ὁ θάνατος ἐπιπέμπει τὰ ὀδόντια τὰ ἐδικὰ του, τὰ πάντα ἄνθρωπον κατεσθίοντα καὶ κατατρώγοντα, ἐπάνω εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· τὸ λοιπὸν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἄς μεταβίσωμεν εἰς τὸν Οὐρανὸν τὴν σύναξιν τῶν θησαυρῶν πρὸ τῆς ἐλεύσεως ἐκείνου τοῦ θανάτου, τοῦ ἀπαραιτήτου· διότι οὐδὲ κανένας ἄνθρωπος ἐκεῖνα τὰ χρήματα καὶ τὰ πράγματα, τὰ ὅποια συναθροίζει καὶ σωρεύει εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ὅταν ἀναχωρήσῃ τοῦ βίου, φέρει ἐκεῖ εἰς τὸν Οὐρανόν, ἀμὴ ἀφήνωντας ὅλα τὰ πράγματα ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸν παρόντα Κόσμον, ἐξετάζεται καὶ κρίνεται γεγυμνωμένος τὴν ζωὴν καὶ τὴν πολιτείαν του.

Βέβαια ὁ Ἄναξ εἶναι αὐθέντης καὶ ἐξουσιαστῆς εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅμως εἶναι ὑπὲρ τῆς ὑπῆκοος τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ὁ βασιλεὺς θέλει ὀνομασθῇ αὐθέντης καὶ ἐξουσιαστῆς τὸ περισσότερον ἐξαιρέτως ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ὅποταν αὐτὸς ὁ ἴδιος Βασιλεὺς ἐξουσιάζῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ ὅταν δὲν ὑποτάσσεται εἰς τὰς τρυφὰς τὰς πονηρὰς· ἀμὴ ὁ Βασιλεὺς μὲ νὰ ἔχῃ τὴν λογικὴν κρίσιν, τὸν νοῦν τὸν θεοσεβῆ συμβοητόν, λέγω δηλαδὴ τὸν μονάρχην, τὸν Βασιλέα τῶν αἰσχυρῶν καὶ ἀτόπων ἐπιθυμιῶν καὶ ὀρέξεων τὸν ἀνίκητον, κατατροπώνει καὶ νικᾷ τὰς αἰσχυρὰς ἐπιθυμίας, ὅπου φθείρουν καὶ ἀφανίζουν πάντα ἄνθρωπον, μὲ τὴν ἀρμάτωσιν τῆς ἐγκρατείας καὶ χαλιναγωγίας τῶν παθῶν, τουτέστι μὲ τὴν ἐνάρετον ζωὴν καὶ πολιτείαν.

Ὅτι λογῆς, καθὼς οἱ ἴσχυοι ἀκολουθοῦσι τὰ κορμιά τῶν ἀν-

θρώπων, τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ τὰ ἁμαρτήματα ἀκολουθοῦσιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ φανερώνουσι καὶ νὰ θεατρί-
ζωσι τὰ ἔργα καὶ κατορθώματα φανερώς, παρρησίᾳ διὰ ταύτην
τὴν αἰτίαν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀρνηθῇ τινὰς νὰ κρύψῃ καὶ νὰ
μὴν ὁμολογήσῃ εἰς τὴν μέλλουσαν καὶ ἀδέκαστον Κρίσιν, εἰς
τὴν δευτέραν παρουσίαν· διότι αὐτὰ τὰ ἔργα καὶ κατορθώματα
θέλουν ὁμολογήσει καὶ φανερώσει ἐναντίον τοῦ καθενὸς ἀνθρώ-
που, μὲ τὸ νὰ μὴ πέμπωσι, προφέρωσι, λαλιάν, λόγον, τουτέστι
νὰ μὴν ὁμιλῶσιν, ἀμὴ μὲ τὸ νὰ φαίνωνται τέτοια, ὅ,τι λογῆς
καλὰ ἢ κακὰ ἐγιναν ἀπὸ λόγου μας.

Ἡ διάβασις τῆς παρούσης ζωῆς, ἡ ὀλιγοζωὸς μιμεῖται τὸ
πέρασμα, τὸ πλεύσιμον τοῦ καραβίου, ὅπου πλέει τὸ πέλαγος,
πλανῶσα ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ταξειδευτάς, διαβάτας αὐ-
τῆς τῆς νηὸς, τουτέστι τῆς παρούσης ζωῆς καὶ μὲ τὸ νὰ τραβᾷ
ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους εἰς στράταν κατ' ὀλίγον ὀλίγον καὶ νὰ πέμ-
πῃ, νὰ φέρῃ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ ἴδιον πέρας τοῦ καθενὸς
ἀνθρώπου, ἥτοι εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ καθενὸς· λοιπόν, ἐπειδὴ
αὐτὰ τὰ πράγματα εὐρίσκονται τοιούτοτρόπως, ἃς ἀφήσωμεν καὶ
ἃς παραβλέψωμεν τὰ πράγματα τῆς παρούσης ζωῆς, ὅπου φθεί-
ρονται καὶ διαλύονται καὶ ἃς προσέλθωμεν καὶ ἃς σπουδάζωμεν νὰ
φθάσωμεν εἰς ἐκεῖνα, ὅπου μένουσι καὶ εὐρίσκονται εἰς χρόνους
καὶ καιροὺς ἀθανάτους, τουτέστιν αἰωνίως, πάντοτε.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀλαζών καὶ ὑπερήφανος ἃς μὴ μεγαλοφρονῇ
ὥσάν βοὺς ὑψηλοκέρατος, ἀμὴ ἃς καταλάβῃ τὴν ὑπαρξίν καὶ τὸ
εἶναι τοῦ σώματός του καὶ ἃς σμικρύνῃ τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς
ψυχῆς του, διότι ἀγχαλὰ ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐχρημάτισε
προεστώς, ἐξουσιαστής, ἐπάνω εἰς τὴν γῆν εἰς τὸν Κόσμον, ἃς
ἤξεύρῃ πῶς κατάγεται ἀπὸ τὴν γῆν, μὲ τὸ νὰ ἀναβιβάζεται εἰς
τὸ ἀξίωμα τῆς Βασιλείας, ἀπὸ τὸ χῶμα, ἀπὸ τὴν λάσπην καὶ
ἐστῶντας νὰ γυρίξῃ πάλιν εἰς αὐτὴν τὴν γῆν, ὕστερα ἀπὸ ὀλί-
γον καιρὸν μετὰ θάνατον.

*Ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανέ, ἀνίκητε, ἐπιμελοῦ πάντοτε καθὼς
ἐκεῖνοι, ὅπου ἐκαμαν ἀρχὴν νὰ ἀναβαίνωσι τὰς ἀναβάθρας καὶ
τὰς σκάλας, ὅπου δὲν στέκονται, ἥτοι δὲν προβαίνουνσι προτύτερα
ἀπὸ τὴν κίνησιν ἐπάνω ὑψηλὰ πρὸς τὸ νὰ φθάσουν νὰ πατήσουν τὸ
ὑστερινὸν σκαλοπάτι, τέτοιας λογῆς καὶ ἐσύ, ὦ Βασιλεὺς Ἰου-
στινιανέ, βάσταζε ἀπὸ τὴν ἄνοδον, ἀνέλευσιν καὶ αὔξησιν τῶν
ἐναρέτων καὶ θεοφιλῶν πράξεων, ἥτοι τὴν ἀρετὴν, διὰ νὰ ἤθε-
λεις μεθέξῃ καὶ κληρονομήσῃ τὴν Οὐράνιον καὶ ὕψιστον Βασιλείαν,
τὴν ὁποίαν Οὐράνιον Βασιλείαν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ὁ Κύριος
τῶν κυριευόντων καὶ κυριευομένων, ἄμποτε νὰ ἤθελε χάριτη,
βραβεύσῃ εἰς τοῦ λόγου σου μετὰ τῆς Ὁμοζύγου καὶ γαμετῆς,
τῆς συνεύνου σου, αἰωνίως πάντοτε, ναί, γένοιτο ἄμποτες. Ἀμήν.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Λευκωσία.	Σώμ.	Σώμ.	
† Ό Άγιος Κυρηνείας Κύριλλος	1	Γεώργ. Κεφάλας	1
Α. Διασίδης	1	Κυριάκος Δημητρίου	1
Α. Άρτέμης	1	Χαρίλ. Α. Δρουσιώτης	1
Ν. Πασχάλης	1	Μιχ. Ν. Ίωαννίδης	1
Δ. Κ. Καραγεωργιάδης	1	Χρήστος Άρτεμίδης	1
Α. Κυριακίδης	1	Α. Παπαδόπουλος	1
Ν. Γεωργιάδης	1	Γερ. Ίωάννου ζαπτιές Νο 1961	1
Άμφ. Παναρίδης	1	Ξενοφών Μιχαήλ Νο 2214	1
Κ. Γιαννάκης	1	Κλήμης Φκρείδης ιεροδιάκονος	1
Π. Περδιός	1	Π. Μ. Τσερκώτης	1
Σοφ. Σταυρινίδης	1	Χ. Μ. Τσερκώτης	1
Κ. Μ. Κωνσταντινίδης	1	Νικόλ. Χ'' Δημητρίου	1
Ι. Γ. Ίωαννίδης	1	Ευάγγ. Κ. Ίωαννίδης	1
Γ. Α. Μαρκίδης	1	Μιχαήλ Κ. Πετρίδης	1
Ν. Σαμουήλ	1	Κ. Σαμουήλ	1
Άθαν. Γεωργόπουλος	1	Χ. Σ. Άργυρίδης	1
Μ. Σεβασλής	1	Κυρ. Γ. Ίωαννίδης	1
Ι. Κ. Έπαινετός	1	Κωνστ. Κοννίδης	1
Χ'' Γ. Μιχαηλίδης	1	Κ. Κυριακίδης	1
Ήλίας Χαραλάμπους	1	Χριστιφής Βασιλείου	1
Δ. Ν. Ρώστος	1	Ν. Γ. Οικονομίδης	1
Γ. Άθνασιάδης	1	Άπόστολος Χ. Ίωαννίδης	1
Γεώργ. Χρήστου	1	Άριστείδης Φ. Βάρδας	1
Κύριλλος Ίεροδιάκονος	1	Άγάπιος Παπᾶ Σάββα	1
Π. Χρηστόπουλος	1	Νικόλ. Χριστοδούλου	1
Κ. Βασιλείου	1	Ευτύχιος Ίωαννίδης	1
Χρ. Γεωργιάδης	1	Γ. Πιτσιλλής	1

Σώμ.	Σώμ.
Χ. Κόκκινος έπιστάτης Δ.Δ.	1
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΥΚΚΟΥ	100
Αύγουστίνος Χ. Μιχαηλίδης	1
Άγιοι Όμολογηταί	
Κ. Χριστοδουλίδης	1
Γεώργ. Σ. Στεφανίδης	1
Στρόβολος	
Κ. Κυριακίδης	1
Δημ. Κωνσταντινίδης	1
Α. Χ΄ Ίωάννου	1
Παλλουριώτισσα	
Γεώργιος Φιλιππίδης	1
Γεώργ. Χριστοδούλου	1
Κλεάνθης Κ. Λουκίδης	1
Άντώνιος Ν. Φερεκύδης	1
Καϊμακλή	
Δημήτριος Μιχαηλίδης	1
Κάτω Λακατάμια	
Χρύσανθ. Κωνσταντίνου	1
Άνω Δευτερά	
Χ΄ Νεόφυτος Χ΄ Νικολάου	1
Λουκάς Χριστοφῆ	1
Ίωάννης Χριστοδουλίδης	1
Πέτρος Γεωργίου	1
Δημήτρ. Λαβίθης	1
Νικολής Χ΄ Προκοπίου	1
Παπᾶ Σάββας Χ΄ Παπᾶ Χα- ραλάμπους	1
Χ΄ Κυπριανός Χ΄ Νικολάου	1
Γιαννής Χαραλάμπου Κατσαλαῶς	1
Χ΄ Κωστής Χαραλάμπους	1
Άνδρέας Μιχαήλ	1
Χ΄ Νικόλα Χ΄ Γεωργαλή	1
Γεώργιος Ίωάννου	1
Κυπριανός Κυριακοῦ	1
Κωνσταντ. Νικολάου	1
Κωνστ. Χ΄ Νικολῆ	1

Σώμ.	Σώμ.
Χαράλαμπος Ίωάννου	1
Κωστής Χαρή	1
Λάζαρος Γρηγορίου	1
Κίτω Δευτερά	
Νικόλαος Χριστοφῆ	1
Στυλιανός Χ΄ Νικολάου	1
Χ΄ Στυλιανός Χ΄ Κυριακοῦ	1
Άγλαντζά	
Χριστόδουλος Λοῖζου	1
Τσέρι	
Παπᾶ Δημ. Γεωργίου	1
Χαράλαμπος Κυριακίδης	1
Κυριακός Πιερίδης	1
Γεώργ. Μ. Στράτης Ζαπτιές	1
Γιαννής Παπᾶ Γεωργίου	1
Γεώργ. Λοῖζῆ Γιάννουκας	1
Ττοφῆς Παπᾶ Γεωργίου	1
Σοφοκλῆς Κωνσταντίνου	1
Ντζένιος Χ΄ Χριστοδούλου	1
Σταυρινός Γαβριήλ	1
Σοφοκλῆς Παπαδόπουλος	1
Ντζένιος Νικολάου	1
Σταυρινός Χ΄ Λοῖζου	1
Μιχαήλ Πιερῆ	1
Χριστόδουλος Χαραλάμπους	1
Άγάπιος Χαραλάμπους	1
Λοῖζος Χ΄ Δημητρίου	1
Ευθύμιος Μιχαήλ	1
Μιχαήλ Χ΄ Ίωάννου	1
Χριστοφῆ Παναγῆ	1
Χαράλαμπος Γεωργίου	1
Έργάταις	
Παπᾶ Σπυρίδων Χ΄ Μιχαήλ	1
Ίδάλειον	
Παπᾶ Κυριακός Χ΄ Παπᾶ Πα- ρασκευᾶ	1
Πέτρος Μιχαήλ	1
Χριστόδουλος Θεοδώρου	1

Κάτω Ζώδια

Γ. Κωνσταντινίδης	1
Μ. Σ. Ταλιαδωρος	1
Κυριακός Παντελίδης	1
Ἁγία Βιρβάρα	
Κυριακός Ἀβραάμ	1
Χαράλαμπος Παπᾶ Νικολάου	1
Ἀπόστολος Ἀναστασίου	1
Μιχαήλ Χ' Παύλου	1
Ἰωάννης Χ' Γεωργίου	1
Κυθραία	
Χριστ. Ι. Φραγκίδης	1
Στυλιανός Α. Κουμή	1
Νέον χωρίον	
Χαράλαμπος Γεωργιάδης	1
Δημήτριος Καρκαΐτης	1
Ἀγγελική Πέτρου	1
Γεώργιος Ἰωάννου	1
Κώστας Χ' Χαραλάμπου	1
Γέρι	
Χατζή Κωστής Χ. Λουΐζου	1
Μόρφου	
Χρήστος Χ. Καρκώτης	1
Γιαννής Αντωνή Κώστα	1
Πολύκαρπος Α. Ἀναστασιάδης	1
Εὐδοκία Μ. Ἐκτορος	1
Ὅροδντα	
Σωφρόνιος Μιχαηλίδης	1
Ζαπτιές Νο 2,510	1
Περιστερώνα Μόρφου	
Κ. Μιχαηλίδης	1
Χ' Παπᾶ Κυριάκος Κτωρῆ	1
Χριστόφορος Χ' Πιερῆ	1
Ἰλαρίων Χ' Κωνσταντίνου	1
Συμεών Χ' Φωτίου	1
Πετροῦς Χ' Γιάννη	1
Κωνσταντῖνος Χ' Κυριακοῦ	1
Ν. Χριστοφῆς ἱππεύς Νο 2195	1

Παπᾶ Χριστόδουλος	1
Γ. Βελάρης	1
Χ' Δημ. Μιχαηλίδης	1
Χ' Λαΐζος Παπᾶ Γεωργίου	1
Στυλιανός Χ' Σολωμοῦ	1
Πραστειδόν Μόρφου	
Δημητρός Χριστοφῆς ἐπιστάτης	1
Κόρνος	
Θεόδωρος Παπουῆς	1
Μιχαήλ Παπαδόπουλος	1
Εὐαγγέλης Ἀντωνιάδης	1
Χ' Πρωτοπαπᾶς	1
Λενοῦ	
Χαράλαμπος Παπᾶ Πέτρου	1
Χρήστος Παπᾶ Ἀντῶνίου	1
Φλάσου	
Παπᾶ Ἀβραάμης	1
Σοφοκλῆς Λοιζίδης	1
Εὐθύμιος Παπᾶ Εὐγενίου	1
Γαλάτα	
Ἰάκωβος Ἰωάννου	1
Φτερικουῶδε (Πετσιλζᾶ)	
Χ' Παπᾶ Δημήτρης	1
Χ' Ἰωάννου	1
Κυριακός Σ. Ἰωάννου	1
Κυπριανός Χ' Σταθᾶ	1
Χ' Ἀγάπιος Χ' Παπᾶ Ἰωάννου	1
Ἀγάπιος Χριστοδούλου	1
Γαλενῆ (Τελλερζᾶ)	
Θεόδουλος Παναγιώτου	1
Στέφανος Ι. Παπᾶ Στεφάνου	1
Εὐστάθιος Χ' Μιχαήλ	1
Χριστόδουλος Χαραλάμπους	1
Φίλιππος Ι. Τσιβιτανίδης	1
Λοΐζος Χαραλάμπους	1
Παπᾶ Μιχαήλ Μάρκου	1

Καμπᾶ

Κυπρῆς Χαραλάμπους

ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΛΑΡΝΑΚΟΣ

Σκάλα	Σώμ.	Ἄνω Λεύκαρα	Σώμ.
Α. Λαΐζου	1	Μιχαήλ Γ. Ἰωαννίδης	1
Κωνσταντ. Σ. Σαββίδης	1	Λοΐζος Γ. Καρκίδης	1
Ἀνδρέας Κ. Μελινιώτης	1	Χ. Α. Ποέρος	1
Ἰωάννης Ἀπέγυτος	1	Κ. Α. Λευκαρίτης	1
Πύλα		Μιχαήλ Ἀριστείδης	1
Ἰουλιανός Σ. Εὐστρατίου	1	Κωνστ. Μ. Βαβλίτης	1
Βασίλειος Μ. Καλογύρου	1	Ἀχιλλεὺς Βασιλείου	1
Κοντέα		Χ' Χρήστος Γρουτάρη	1
Παῦλος Σωτηρίου	1	Γεώργιος Γ. Κούσουρου	1
Κωνστ. Γεωργίου	1	Κάτω Λεύκαρα	
Κούκλια		Μιχαήλ Χ' Παρασκευᾶ	1
Κ. Ἀνώνυμος	1	Γεώργιος Γιακουμή	1
Ὀρμέδεια		Γεώργιος Θεμιστοκλέους	1
Γεώργιος Τζουβάνη	1	Νικόλαος Η. Κούμενου	1
Λεβιδία		Νικόλαος Ἡλίας Θεολοῦς	1
Λουΐζος Χ' Σάββα	1	Μιχαήλ Χ' Νικόλα	1
Τερσεφάνου		Νικόλαος Χ' Ἀρέστη	1
Νεόφυτος Ν. Ζωγράφος	1	Χριστόφορος Ἱερομόναχος	1
Καλλῆς Χ' Παπᾶ	1	Χ' Δημήτριος Ἰωάννου	1
Παπᾶ Φίλιππος	1	Ἀβραάμ Ἀντωνίου	1
Δημήτριος Ἰωάν. Πελεκάνος	1	Ἀναστάσης Χ' Παρασκευᾶ	1
Μιχαήλ Χ' Ἀντώνη	1	Μιχαήλ Ν. Δοῦκα	1
Λάζαρος Μ. Σιλβέστρου	1	Νικόλαος Κωνστ. Κούμενου	1
Ἀναφωτιά		Κάτω Δρύς	
Παπᾶ Γεώργιος	1	Πέτρος Χ' Ἰωάννου	1
Ἀλεθρικόν		Χοιροκοιτία	
Χριστόδουλος Κουμπάρος	1	Β. Βρυωνίδης	1
Νικόλαος Χριστοδούλου	1	Μιχαήλ Χ' Γεωργίου	1
Χ' Παπᾶ Γεώργιος Μιχαήλ	1	Παναγιώτης Χ' Μιχαήλ	1
Μιχαήλ Γ. Ἑλληνα	1	Κουμῆς Πανόου	1
Χρήστος Γεωργίου	1	Ἀναστάσιος Χ' Μιχαήλ	1
Χαράλαμπος Κωνσταντίνου	1	Χ' Παπαντωνῆς Παπαμιχαήλ	1
Ἀντωνῆς Γεωργίου	1	Χριστοφῆς Λουΐζου	1

Σώμ.	1	Τόχνη	Σώμ.
χ' Σταυρινός Κώστα	1	Μιχαήλ Χαραλάμπους	1
Μιχαήλ Πανόου	1	Ἡλίας Μ. Παττίχης	1
Χαραλάμπος χ' Παπᾶ	1	Καλιθασός	
Στυλιανός Φώτη	1	Εὐστράτιος Παπαδόπουλος	1
Γεώργιος χ' Τσαγγάρη	1	Μαρώνη	
Ἀναστάσιος χ' Χαραλάμπους	1	Τρίφων χ' Νικολάου	1
Χαραλάμπος χ' Σωτήρη	1	Μαζωτός	
Βασίλης Μηνᾶ	1	Ἀντωνῆς Γεωργίου	1
Ἀλέξανδρος χ' Μιχαήλ	1		

ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ

Σώμ.	1	Βαρώσια	Σώμ.
Δ. Ε. Λοΐζου	1	Γεώργιος Χαραλάμπους	1
Π. Α. Νικολαΐδης	1	Ι. Γ. Φιτικίδης	1
Πολύβιος Γεωργίου	1	Ι. Παύλου ἀρχιτέκτων	1
Θεόδ. Ἀπέργιτος	1	Χαραλάμπος Ἡλία	1
Χρ. Λοΐζου	1	Γεώργιος Δημητρίου	1
Σ. Παπαδόπουλος	1	Γεώργιος Χριστοδούλου	1
Σάββας Μιχαηλίδης	1	Δερίντζα	
Ἀγ. Παπαδόπουλος	1	Ἐλευθέριος Ἰακώβου διδ.	1
Ν. Θ. Ἰατροίδης	1	Δημήτριος Ἀδάμου	1
Λ. Παπαδόπουλος	1	Ἰωακείμ χ' Μαρίας	1
Α. Θ. Ἰωάννου	1	Γιαννῆς χ' Ἐλευθέρη	1
Χ. Κ. Ἡλιζάνης	1	Κώστας Πέτρου	1
Ἀνδρέας Γ. Σιούκρης	1	Κώστας Σέργη	1
Χαραλάμπος Χριστοφόρου	1	Γεώργιος Μπένη	1
Ν. Παυλίδης	1	Γεώργιος Σάνη	1
Ι. Μυριάνθης	1	Ἡλίας χ' Μιχαήλ	1
Σπύρος Καψουράκης	1	Ξενῆς Γεωργίου	1
Α. Ε. Χριστοδουλίδης	1	Γεώρ. Ν. χ' Μαρίας	1
χ' Κυριάκος χ' Βεννάβα	1	Νικόλαος Θεοδώρου	1
Χρῆστος Ι. Καραλλῆς	1	Γεώργιος χ' Κωνσταντίνου	1
Μ. Γ. Παυλίδης	1	Ἀδάμος Βασιλῆ	1
Μ. Γ. Ζήσιμος	1	Νικόλαος χ' Ἰωάννου	1
Νικολ. Ν. Παπαδόπουλος	1	Ἀριστοτέλης Γεωργίου	1
Ἡλίας Παπαδόπουλος	1	Παραλέμνη	
		Γ. Παπαγιάννης διδ.	1

Σώμ.	1	Δ. Μιντῆς	Σώμ.
Μιχ. Νικολάου	1	Μιχαήλ Μοναχός	1
Παπᾶ Γεώργιος Πρωτοπαπᾶ	1	χ' Γεώργιος Θεοδόση	1
Παπαγιάννης Οἰκονόμου	1	Ἀχνα	
Α. Γ. Κεφάλας	1	Παναγιώτης χ' Γεωργίου	1
Κ. Ι. Φράγκου	1	Γεώργιος χ' Πασχάλη	1
Μιχαήλ Εὐαγγέλη	1	Θεοχάρης Ἀνδρονίκου	1
Ἀνδρέας Α. Πάχη	1	Στυλιανός Ι. Θεοχαρίδης	1
Σάββας Παπᾶ Κωνσταντίνου	1	χ' Γιάννης χ' Σέργης	1
Γεώργιος Φράγκος	1	Θεοδόσης χ' Πασχάλη	1
Νικόλαος Γ. Σκάρου	1	Πέτρος χ' Κλήρου	1
Ξενῆς Παπᾶ Ἀνδρέου	1	Παναγῆς χ' Ἀντωνίου	1
Γεωργάκης Οἰκονόμου	1	χ' Γεώργιος Παναγῆ	1
		Θεοδόσης Λυσάνδρου	1
Σωτήρα		Χαραλάμπος Ἀντωνίου	1
Χριστοφῆς Πασχάλη	1	Ἀντωνῆς Νικολῆ	1
Χρῆστος χ' Κυριάκου	1	Καλοψίδα	
Χριστοφῆς χ' Κωνσταντῆ	1	Συμεὼν Συμεωνίδης	1
Ἰωάννης χ' Ἀδάμου	1	Λιωπέτρι	
Παντολέον Παπαχαραλάμπους	1	Λαμπρῆς Κωνσταντῆ	1
Δυγόρου		Λαμπρῆς χ' Σάββα	1
Παπᾶ Κωνσταντίνος χ' Παπᾶ	1	Χριστοφῆς Κυριακοῦ	1
Πέτρου	1	Μακρὰ Σουκά	
Παναγιώτης χ' Δημητρίου	1	Παπᾶ Κυριάκος Παπᾶ Ἀντωνίου	1
Φώτιος χ' Χαραλάμπους	1	Παπᾶ Χαραλάμπος Ἀντωνίου	1
Φλουρέντζος Χ' Παπᾶ Πέτρου	1	Ἀριστέλης Νικολάου	1
Πέτρος χ' Ἀναστάση	1	Κυριάκος Ἀντωνίου	1
Ἀντώνιος Γεωργίου	1	Ἀνδρόνικος Πάπαντωνη	1
Γεώργιος Γερολέμου	1	Ἰωσήφ Στυλιανοῦ	1
Γεωργῆς Παρασκευᾶ	1	Γεώργιος Ἀντωνίου	1
Στυλιανός Γεωργίου	1	Μαριῶ Χήρα	1
Ἰωάννης Μάρκου	1	Συμεὼν Φιλιππῆς	1
Φρέναρος		Πετρῆς Λαμπρῆ	1
Α. Η. Ἀντωνιάδης	1	Ἐγγωμη	
Χ' Θεοδῶρος χ' Γεωργίου	1	Ἀθανάσιος χ' Παπᾶ Ἀντωνίου	1
Παπᾶ Γεώργιος χ' Νικόλα	1	Κ. Γιαννάκης	1
Κοτμᾶς Οἰκονομίδης	1	Γεώργιος Ἰερῆος	1
Μιχαήλ Ἀντωνῆς	1	Ἀντώνιος Γεωργίου	1
Φραντζέσκος Οἰκονόμου	1	Λευκόνικον Μεσορίας	
Παπᾶ Νικόλας Χ' Δημήτρη	1	Παπᾶ Μιχαήλ Παπᾶ Γεωργ.	1

Σώμ.		Σώμ.
1	Μ. Παπαπέτρου Ιατρός	1
1	Μ. Χαρχαλάμπους διδ.	»
1	Ν. Χ. Οικονομίδης έμπορος	»
1	Χρήστος Σιακουνά	»
1	Παρκσκευάς Σάββα	»
1	Ίάκωβ. Ίεροδιάκ. Παπᾶ Μιχ.	»
1	Ί Αναστάσιος Χαρχαλάμπους	»
1	Ίεροδιάκονος Παπᾶ Νικόλα	»
1	Δημήτριος Κακουλλῆ	»
1	Κυριάκος Χ. Παναγῆ	»
	Ἀκανθοῦ	
1	Κυριάκος Χ' Μιχαήλ Ιατρός	»
»	Θεοχάρης Α. Θεοχαρίδης	»
»	Φώτιος Φωτίου	»
»	Γεώργιος Κ. Κραμβῆς	»
»	Γεώργιος Μιχαηλίδης διδ.	»
»	Ίωακείμ Γ. Χοιζίδης διδ.	»
»	Φώτιος Σάββα δημοδ	»
»	Χ' Σωτήριος Χ' Κυριάκου	»
»	Χ' Γεωργῆς Κώστα	»
»	Νικόλαος Χ' Σάββα	»
»	Γρηγόριος Κωνσταντίνου	»
»	Ἀντώνιος Χ' Παυλῆ	»
»	Στεφανῆς Γιακουμῆ	»
»	Χ' Παναγῆς Χ' Δαβίδ	»
»	Γ. Δασκαλούδην	»
»	Βασίλειος Λουΐζου	»
»	Πέτρος Μιχαήλ	»
»	Πέτρος Γ. Χ. Ἀνδρέα	»
»	Σάββας Γ. Παυλουδίου	»
»	Βασίλειος Κωνσταντίνου	»
»	Σωτήριος Κυριακοῦ Βιολάρης	»
»	Νικόλαος Αὐγούστου	»
»	Χ' Μ. Χ' Πιερῆ	»
»	Μαρία Χ' Μ. Θεοχαρίδου	»
»	Δεσδ. Παπᾶ Χριστοδούλου	»
»	Μαθαῖος Κώστα	»
»	Βασίλειος Σταύρου Πρωτοπαπᾶ	»
»	Ἀντώνιος Γεωργίου	»
	Δαυλός	
»	Παπᾶ Γεώργης Παπᾶ Γεώργη	1
»	Λουκᾶς Γεωργίου	1
»	Παναγῆς Χ' Ἀντώνη	1
»	Βασίλειος Γεωργίου	1
»	Γεώργιος Βασιλείου	1
»	Γεώργιος Παναγῆ	1
»	Κυριάκος Γ. Κονναρῆ	1
»	Γεώργιος Χακλῆ	1
	Πραστεῖον	
»	Παπᾶ Μιχαήλ Ἀνδρέου	1
»	Μιχαήλ Καλλῆ	»
»	Ττοφιλῆς Χ' Στερκότη	»
»	Ἀνδρέας Θωμᾶ	»
»	Γεώργιος Χ' Ἀνδρέα	»
»	Γεωργῆς Π. Τζένιου	»
»	Μιχαήλης Παντελῆ	»

Σώμ.		Σώμ.
1	Παναγῆς Πέτρου	1
»	Χ' Θεόδωρος Πασχαλίδης	»
»	Κ. Χ. Δημητρίου	»
»	Νικόλαος Πετροπουλάκης	»
»	Ἀνδρέας Ν. Κουλλαπίδης	»
	Βατιλῆ	
1	Νικόλαος Χριστοδούλου	1
»	Γεώργιος Χ' Λουΐζη	»
»	Κωνσταντῖνος Χ' Μάρκου	»
»	Κυριάκος Χ' Γεωργαλλῆ	»
»	Σολ. Χ' Γεώργη	»
»	Χριστόδουλος Αὐξεντίου	»
»	Γεώργ. Χ. Σάββα Τσανγκαρίδης	»
»	Ίωάννης Γεωργίου	»
»	Χριστόδουλος Χ' Βασιλείου	»
»	Γεώργιος Χ' Θεοχάρη	»
	Λύση	
1	Παπᾶ Δημήτρης Παπᾶ Μιχ.	1
»	Γιακουμῆς Χ' Εὐνή	»
»	Ζαχαρίας Φιλίππου	»
»	Εὐνῆς Κυριάκου	»
»	Πιερῆς Σύμου	»
»	Γεώργιος Κ. Κοντόπουλος	»
	Περιστερωνοπηγῆ	
1	Πανάρετος Ίερομόναχος	1
»	Σταῦρος Ἀναστασιάδης	»
»	Ν. Σωφρονίου	»
»	Ν. Σιαμτάνης	»
	Γύψου	
1	Χαρχαλάμπους Χ' Θωμᾶ	1
»	Γεώργιος Μιχαήλ	»
	Λάπαθος	
1	Κ. Χ. Ἀθνασιάδης	1
»	Χ'. Παπᾶ Πέτρος Κουμῆ	»
»	Συμεών Χ'. Δημητρίου	»
»	Σταυριανός Πιερῆ	»
»	Συμεών Χριστοφόρου	»
»	Καλλῆς Γιακουμῆ	»
	Μηλζᾶ	
»	Χ'. Παπᾶ Χαρχαλάμπους	1
»	Βερνάβης Κυριακοῦ	»
»	Παναγιώτης Ίερομόναχος	»
	Πυρζᾶ	
»	Μιχαήλ Κ. Πιερίδης	1
»	Ἀντώνιος Χριστοφῆ	»
»	Βασίλειος Χ'. Δημητρίου	»
	Γαῖδουρά	
»	Ζηνέτος Χ' Χαρχαλάμπους	1
»	Ττοσουλῆς Χ' Χαρχῆ	1
»	Μιχαήλ Χ' Παπαγεωργίου	1
»	Ίάκωβος Χ' Δημήτρη	1
	Γέναγρι	
»	Χ. Παπαδόπουλος	1
	Ἅγιος Σέργιος	
»	Παπᾶ Νικόλαος Ίωάννου	1
»	Ἀγγελῆς Παναγιώτου	1
»	Νικόλαος Κίζας δημοδ.	1
	Λεμεῶ	
»	Φιλόθεος Ίερομόναχος	1
»	Μιχαήλ Νικολαΐδης	1
»	Κωνσταντῖνος Χ' Βασιλείου	1
»	Γεώργιος Π. Σκουλίδης	1
»	Βασίλειος Χρήστος μηχανικός	1
»	Δημήτριος Ίωάννου	1
	Στύλλους	
»	Παπᾶ Γεώργ. Παπᾶ Δημήτρη	1
»	Λυσανδρῆς Χ'. Νικολῆ	»
»	Ίωάν. Παπᾶ Γεργ. Δημητρίου	»
»	Χ'. Χαρχαλάμπους Χ. Μιχαήλ	»
»	Χριστοφῆς Χ' Νικολῆ	»
»	Χριστόφορος Σωτηρίου	»
»	Κωνσταντῆς Λυσανδρῆ	»
»	Συμεών Δημητρίου	»
»	Νικόλαος Παπᾶ Γεωργίου	»
	Σύγκρισις	
»	Ἀδάμος Παπαδόπουλος	1

Σώμ.	Σώμ.
Τρίκωμον Καρπασίας	Ν. Παπαδόπουλος 1
Ίάκωβος Χρ. Ίκωβίδης δημ. 1	Γεώργιος Πασχαλῆ 1
Γεώργιος Σακκάς δημ. 1	Παναγῆς Πανάγου 1
Φ. Κωνσταντινίδης 1	Μιχαὴλ Ζηχαρίου 1
Ἐπαμεινώνδας Σκεπαρινίδης 1	Χ' Νικόλας Χ' Ττασοῦ 1
Ἀνδρέας Κωνσταντινίδης 1	Πολύβιος Π. Λαζαρίδης 1
Χρυσάνθη Σ. Ζωγράφου παρθ. 1	Ἀντώνιος Σ. Πάρου 1
Ν. Χ. Ζωγράφος 1	Ἀβραάμ Βασιλείου 1
Νικόλαος Μενίκου 1	Μιχαὴλ Αἰκατερίνης 1
Ἀλέξανδρος Λουκά 1	Σέργιος Νικολάου 1
Δημήτριος Θεμιστοκλέους 1	Νικόλαος Κ. Ψύλλος 1
Παπᾶ Κωνστ. Παπᾶ Παύλου 1	Ἀναστάσιος Φιλίππου 1
Παπᾶ Ἰωάννης Γεωργίου 1	Παντελῆς Γεωργίου 1
Παναγῆς Νικολάου 1	Ἐλεοῦσα
Ἀδάμος Ν. Ἀδαμίδης 1	Σοφοκλῆς Γ. Μιχαηλίδης 2
Ὁρθόδοξος Διακίδης 1	Χριστόφορος Πασχαλίδης 1
Γεώργιος Ν. Ἀδαμίδης 1	Αἰγιαλούσα
Θεόδωρος Ἰωάννου 1	Πιερῆς Χρήστου ὑποδηματ. 1
Δημήτριος Μ. Ζαβοῦ 1	Ἰωάννης Παπαδόπουλος 1
Σάββας Σπυρίδωνος Νο 1937 1	Μιχαὴλ Κωνσταντίνου 1
Κυριάκος Πασχαλίδης 1	Δ. Λοϊζίδης διδ. 1
Γεώργιος Παυλίδης 1	Σταῦρος Ὁρφανίδης 1
Φίλιππος Γεωργάκη 1	Λιθρίγκωμο
Ι. Νικολάου 1	Σοφοκλῆς Ἀναστάση 1
Ἀπόστολος Ἀνδρέας	Βοθύλκκα
Μονὴ Ἀποστόλου Ἀνδρέα 10	Δημήτριος Παπᾶ Γεώργη 1
Ριζοκάρπασον	Βασίλη
Παπᾶ Ἰωάν. Παπᾶ Νικολάου 1	Χ' Παπᾶ Χριστόφ. Γιακουμῆς 1
Χαρίλαος Σεργίδης δημ.δ. 2	Μιχαὴλ Νικόλα 1
Ἀναστασία Δημητρίου παρθ. 1	Ἀχμέτ Χ' Μουσταφᾶ 1
Ζ. Ν. Κλωναρίδης 1	Λιονίρισσος
Θοσχάρης Νικολάου 1	Δημήτριος Αὔξεντιου 1
Χριστόφορος Ν. Καλία 1	Ἀγαμέμ. Μ. Καραγεωργιάδης 1
Ἐκκλησία Ἀγ. Διονυσίου 1	Γεώργιος Πορτοῦ 1
Χ' Παντύπιος Χ. Μάρκου 1	Χρῆστος Ἀνδρεάδης 1
Κωνστ. Γ. Παλλικάρου 1	Πέτρος Κατσαρίδης 1
Χ' Παναγ. Χ' Δημητρίου 1	Ἀντώνιος Ἰωάννου 1
Κωνστ. Χ' Ζηχαρίου 1	Γεώργιος Ἀντωνίου 1
Ζηχαρίας Χ' Ἰωάννου 1	Δημήτριος Λοῖζου 1

Σώμ.	Σώμ.
Κώμη Αἰγιαλοῦ	Χαράλαμπος Χ' Συμεοῦ 1
Κωνστ. Λοϊζίδης διδ. 1	Ἅγιος Θεόδωρος
Παπᾶ Νικόλας Χ' Μιχαὴλ 1	Κυριάκος Ἀντωνίου 1
Ταύρου	Μιχαὴλ Π. Παυλίδης »
Χ' Παπᾶ Αὔξεντ. Μ. Σέργη 1	Α. Π. Δίγγλη »
Κυριάκος Παναγῆ δ.δ. »	Ἰωάννης Θ. Φωτιάδης »
Πέτρος Ἀναστασίου »	Πατρίκη
Ἐπτακώμη	Γεώργιος Ἰωάννου 1
Κυριάκος Λουκά 1	Ἅγιος Ἠλίας
Δημήτριος Ζηχαρίας »	Βασίλειος Ἀντωνίου Τσιμάμα 1
Γεώργιος Μάρκου »	Παναγῆς Γιαννακοῦ »
Κώμη Κκεπήρ	Γιαννῆς Κῶστα »
Φ. Λοῖζου 1	Μιχαὴλ Χ' Γεώργη »
Γ. Σολομίδης »	Περικλῆς Χ' Γιαννακοῦ »
Δημήτριος Χ' Κώστα »	Γεώργιος Χ' Νικόλα »
Πέτρος Χ' Ἀντώνη »	Παῦλος Ι. Κούρδη »
Πρωτοπαπᾶς Χρήστου »	Βασίλης Ἰωάννου »
Γεώργιος Χ' Γιάννη »	Λουλλῆς Μάρκου »
Λοῖζης Ττοουλῆ »	Κυριάκος Γ. Κιάλλη »
Παναγιώτης Λουκά »	Ἀρδινά
Κυριάκος Γερολέμου »	Ἰωάννης χ' Χαράλαμπος 1
Παπᾶ Σάββας Χ' Σάββα »	Σωτήριος Ἰωάννου »
Δημήτριος Κωνστ. Μασάλα »	Σταῦρος Καληπερίδης »
Γεωργῆς Χ' Φώτη »	Ἰάκωβος χ' Νικόλα »
Χαράλαμπος Βασίλη »	Καλλῆς χ' Σπύρου »
Μιχαὴλ Κωνσταντίνου »	Λοῖζης Πασχάλης »
Ι. Α. Χαπέσης »	Παῦλος Κουμῆ »
Γαστριά	Στεφανῆς χ' Μιχαὴλ »
Πρωτοπαπᾶς Χ' Χρήστου 1	Ἀγγελῆς χ' Γεώργη »
Ἀναστάσιος Γ. Ἀναστασιάδης »	Νικόλαος χ' Παπᾶ Μιχαὴλ »
Κωνσταντῆς Γιαννῆ »	Γερνίε
Γεωργάκης Στασουλῆ »	Χ. Παπαδόπουλος 1

ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΥΡΗΝΕΙΑΣ

Λάπιθος	Κάρμη
Σάββας Χριστοδούλου 1	Παπᾶ Κυριάκος 1

Σώμ.	Σώμ.
Πέρα Πέδι	
1 'Ηλίας χ' Λοΐζου	Χριστόδουλος Κωνσταντίνου 1
1 'Αντώνιος Εὐγενίου	1 Ζήνων Ι Νικολαΐδης »
1 'Αντώνιος Χαραλάμπους	1 Πολύβιος Σοφοκλέους »
	1 Νεόφυτος Ίωάννου »
	1 'Αριστείδης Νεοφύτου »
Βάσχ Κουσανζοῦ	Δωράν
1 'Ανδρέας Α. Νικολαΐδης δημ.	1 Μιχαήλ Κωνσταντίνου ἱερέως 1
1 Χριστόδουλος Ίωαννου	1 Παναγῆς Χ. Συμεοῦ 1
1 Στυλιανὸς Α. 'Αργυρίδης	1 Κωνστ. Χαραλάμπους 1
1 Νικολάκης Παναγῆ	
1 Ζηχαρίας 'Αλεξάνδρου	Πύργος
	1 Οἰκονόμος Παπᾶ Δημητρίου 1
'Αρσος	1 Μανώλης 'Αθανασίου 1
1 Περικλῆς Οἰκονομίδης δημ.	1 Κωνσταντῆς Γρηγόρη 1
	1 Στυλιανὸς Λαμπρινοῦ 1
Ποταμιοῦ	Πραστεῖον Κελλακροῦ
1 Μιχαήλ Χριστοφῆ	1 Γαβριήλ Κομοδρόμος 1
» 'Ανδρέας καὶ 'Ελένη 'Αριστοτέλους »	

ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΠΑΦΟΥ

Κτήμα	
1 Ν. 'Ιερόπουλος	1 Παπᾶ Δημήτριος Σάββα 1
» Γεώργιος Βασιλείου Δασονόμος	» Γεώργιος Θεμιστοκλέους »
» Λάμπρος Μ. Οἰκονομίδης	» Μιχαήλ Γεωργίου »
» 'Αριστοτέλης Γαλατόπουλος	» Δημοσθένης Χ' Παναγιώτου »
» Παναγῆς Γεωργίου	Μεσώγη
» Σταυρινὸς Μιχαήλ	» Κώστας χ' Παντελῆ 1
» Γιάγκος Χριστοδούλου λοχίας	» Χριστόδουλος χ' Ίωάννου »
» Χ' Χριστόφορος δεκανεὺς	» Χαράλαμπος χ' Νεοφύτου »
» Νο 1894	» χ' Φίλιππος χ' Παπᾶ Ίωάννη »
» Νικόλαος Χριστοδούλου ζαπτιὲς	Τριμεθοῦσα Πάφου
» Νο 1979	» Χρυστόστομος Γεωργίου 1
» 'Αχιλλεὺς Χριστοδουλίδης	'Αρμου
» Δανιήλ Χαραλάμπους ζαπτιὲς	» 'Αντωνῆς χ' Μιχαήλ 1
» Νο 1748	» Νησίφορος Νικολάου »
» Εὐρ. Καρμιχαήλ	» Μιχαήλ χ' Παπᾶ Δημήτρη »
» Εὐθύβουλος Λιασιδῆς	» Σάββας χ' Παναγιώτου »
'Ιερὸς Κῆπος	» Χαράλαμπος 'Ορφανοῦ »
1 Διόφικτος Ι. Φιλιππίδης	» Ίωάννης Κυριακοῦ »
	» χ' Θεοχάρης Χαραλάμπους »

Σώμ.	Σώμ.
Χριστοφῆς Χαραλάμπους	» Γιάννης χ' Σάββα »
Π. 'Αργυρὸς Π. Ίωάννου	» Φίλιππος Γεωργίου »
Χλόρακα	» 'Αγαθάγγελος Νικόλα »
1 Παναγῆς χ' Μιχαήλ	1 Πολύκαρπος 'Αχιλλέα »
» Χαράλαμπος χ' Βρυώνη	» Μιχαήλ Παπᾶ Σάββα »
» Νικόλαος Κωνσταντίνου	» Ε. Γεωργιάδης »
» Πισθένης χ' Χαραλάμπους	» χ' Στυλιανὸς χ' Σάββα »
» Γεώργιος Νικολάου	» Χαράλαμπος Ίωάννου »
» Χριστόδουλος Χριστοδούλου	» χ' 'Αντώνης Παπᾶ Γεωργίου »
» Σταυρινὸς Μιχαήλ	» Νικόλαος Θεοδώρου »
Εμδα	» Μιχαήλης Παναγῆ »
» Νικόλαος Πρωτοπαπᾶ	1 Χριστόδουλος χ' Παπᾶ Γεωργ. »
» Δημήτριος Μιχαήλ Κυρήτσος	» 'Ερωτόκριτος Στυλιανοῦ »
» Ίωάννης Χριστοδούλου	» Δημήτριος χ' 'Αντώνη »
» Γεώργιος Κωνσταντῆ	» Ίωάννης χ' Χαραλάμπους »
» Χριστόφορος χ' Στυλιανοῦ	» Γεώργιος Ίωάννου »
Κοννζᾶ	» Γρηγόριος Στυλιανοῦ »
» Εὐαγγέλης χ' Βασιλείου	1 Κλεάνθης Νεοφύτου »
» Χριστόδουλος Στυλιανοῦ	Κάθημας
» Σοφάκης Κοκκινόφτας	» Χαράλαμπος Φιλίππου 1
» Θεόφιλος Στυλιανοῦ	» 'Αγάπιος Στεφάνου »
» Εὐάνθης Μ. Κονζώτης	» Παπᾶ Γεώργιος Στεφάνου »
» Θεμιστ. χ' Παπᾶ Γεωργίου	» Κωνσταντῖνος Παπᾶ Ζηχαρίου »
» Σάββας Θεμιστοκλέους	» Σάββας Στεφάνου »
» Κωστῆς χ' Σάββα	» Χαράλαμπος Παπᾶ Κυριακοῦ »
» Εὐθύμιος Χαραλάμπους	» Εὐστάθιος Χαραλάμπους »
» Νικολῆς Βρυώνη	» Λεωνίδας χ' Χαραλάμπους »
'Αναρρήτα	» Ίωάννης Χρήστου »
» Παπᾶ Μωυσῆς	1 Χαρίλαος Ίωαννίδης διδ. »
'Αγιος Νεόφ.	» Λεωνίδας Ίωαννίδης »
» Μονῆ 'Αγίου Νεοφύτου	1 Γ. Ι. Σχρίκκας »
» Χρυστόστομος Μιχαήλ	» Θεόδωρος Ίωσήφ »
Τάλα	» Σάββας Νικολάου »
» χ' Λαμπρῆς χ' Βαρνάβη	1 'Ηπαμεινώνδας Γ. Κοντόπουλος »
Πέγεια	» Νεόφυτος Σάββα »
» Γεωργ. χ' Παπᾶ Χριστοδούλου 1	Θελέτρα
» Χαράλαμπος Βασιλείου	» Θεόδωρος Παπᾶ Γεωργίου 1
» Γεώργιος χ' Κυπρῆ	» Γεώργιος Ίωάννου Εσῆ »
» Μιχαήλης χ' Λοΐζου	» Κωνσταντῖνος χ' Γιάννη »

Σώμ.		Σώμ.
1	Μιχαήλ χ' Σάββα	1
»	Φιλοῦσα Χρυσοχοῦς	1
»	χ' Ἰωάννης χ' Φιλίππου	»
»	Χαράλαμπος χ' Ἰωάννου	»
»	Μιχαήλ χ' Ἰωάννου	»
»	Περιστερώνα	»
»	Χριστόδουλος χ' Ἀργυροῦ	1
»	Κρήτου Τέρρα	1
»	Σάββα Γ. Μακρίδης	1
»	Ἰννα	1
»	Διονύσιος Νικολαΐδης	1
»	Νέον Χωρίον	1
1	Κυπριανός Παπᾶ Ἰωάννου	1
»	Γεώργιος χ' Νικόλα	»
»	Πόλις Χρυσοχοῦ	1
»	Μ. Παπᾶ Χαραλάμπους	»
»	Γ. Κοντόπουλος	»
»	Φοίτη	1
»	Νικόλαος Κωνσταντίνου	1
»	Ἅγιος Δημητριάδης	1
»	Χ. Χριστοδούλου	»
»	Συμεὼν χ' Σάββα	»
1	Κωνσταντίνος Συμεοῦ	»
»	Ττοουλῆς Φιλίππου	»
»	Μελαμζοῦ	1
»	Κωνσταντῆς Χριστοδούλου	»
»	χ' Χριστόδουλος Βρυωνίδης	»
»	Γαλατιργζᾶ	1
1	Κωστῆς Πέτρου Νο 1274 Ζ.	1
»	χ' Χριστόφορος Χριστοφῆ δε- κανεὺς Νο 1894	1
»	Ἀναβαργὸς	1
»	Παναγῆς Μ. Πογιατζῆ	1
»	Κ. χ' Χαραλάμπους	1
»	Χούλου	1
»	Χρῆστος Βρυωνίδης	»
»	Χαραλάμπος ΠαπαΓεωργιάδης	»
»	Κυριάκος Μαργαρίτη	»
»	Κωστῆς Δημητρίου	»

χ' Γιάννης Νικόλα
χ' Χριστόφ. χ' Παπᾶ Λουΐζου
Ἰωάννης Θωμᾶ
Παναγιώτης χ' Γεώργη
Φίλιππος Στυλιανοῦ
Νεόφυτος χ' Χριστοδούλου
Χαραλάμπος Ἰωάννου
Χριστόδουλος χ' Πηπᾶ Λουΐζου
Θεόδουλος Στεφανῆ
Ἀντώνης Δημητρά
Λοΐζος Χριστοδούλου

Στρουμπὶ

Ἀνδρέας Παπᾶ Στυλιανοῦ
Σάββας Παπᾶ Νικολάου
Νεοκλῆς Κυριακοῦ
Νικόλαος Παπᾶ Γεωργίου
Χριστόδουλος Ι. Πασιδῆς
Χαρίδημος χ' Χαραλάμπους
Γιαννακὸς χ' Ἀργυροῦ
Γεώργιος χ' Ἰωάννου
Κωνσταντῆς Γεωργίου

Τσάδα

Πηπᾶ Δανιήλ χ' Ἀντωνίου
Νικόλαος Παπᾶ Ἰωάννου
Μιχαήλ Νικηφόρου
Χριστόδουλος χ' Μερτῆ
Χημήτριος Παναγιώτου

Δρύμου

Σάββας Γεωργίου
Γουδέ
Κωνσταντίνος Παντελῆ
χ' Παπᾶ Νικ. χ' Παπᾶ Χριστ.
Ἰωάννης χ' Παπᾶ Νικολάου

Λισώ

Κωστῆς Φιλίππου Νο 2091
Γεώργιος Χ. Δάμαλης
Κωνσταντίνος Χαραλάμπους
Πηπᾶ Χαραλμ. Χριστοδούλου
Χρῆστος Χ. Δάμαλης

Σώμ.		Σώμ.
1	Χριστόδουλος χ' Νικόλα	1
»	Χρῆστος Χαραλάμπους	»
»	Πενταλζᾶ	1
1	Δημήτριος Ἰωάννου δημ.	1
»	Κυπριανός Ἀντωνίου	»
»	Αὐγουστῆς Χριστοδούλου	»
»	Γιάγκος Ἀντωνίου	»
»	Ἀναστάσιος Χριστοδούλου	»
»	Ἀμυργέτη	1
1	Ἀναστάσιος Κούζουπας	»
»	Δημοσθένης Χαραλάμπους	»
»	Δαμιανός Παπᾶ Μιχαήλ	»
»	Ἰονούφριος Ἀγγελῆ	»
»	Νικόλαος Παπᾶ Γεωργίου	»
»	Γιαννῆς Ἀντωνίου	»
»	Στυλιανός Πηπᾶ Μιχαήλ	»
»	Γιαννῆς Χρ. Μαρτῆ	»
»	Ἰωάννης Νικολάου	»
»	Νικ. Χριστοδούλου δασοφύλαξ	»
»	Πηπᾶ Μάρκος Παπᾶ Χρι- στοδούλου	»
»	Στυλιανός Παπᾶ Ἀβραάμ	»
»	Μιχαήλης Πηπᾶ Κυριακοῦ	»
»	Εὐαγγέλης Παπᾶ	»
»	Περικλῆς χ' Δημητρίου	»
»	Ἐλεδζὸ	1
1	Χαραλάμπος Χριστοδούλου	1

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Ἀλεξάνδρεια	Κωστῆς Σ. Φιλιππίδης	1
Τὸ Πατριαρχικὸν Γραφεῖον	Ε. Ο. Ἀντωνιάδης	»
Τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας	Λοΐζος Νικολάου Ζαχαροπλ.	»
Σκελάριος Πηπᾶ Ἀνδρόνικος	Παναγ. Σ. Πήττας μηχαν.	»
Ἀντώνιος Χ. Κουμίδης	Βασίλ. Κ. Δημητρίου καπνοπ.	»
Νεοκλῆς Χρ. Κουμίδης	Θωμᾶς Πετρίδης	»
Φλουρέντζος Μιχαηλίδης	Νικόλαος Β. Μακρίδης	»

Σώμ.

Σώμ.

Θεόδωρος Χριστοδούλου	1	Γ. Γεωργαλλᾶς	1
Κυπριανός Σάββας	»	Μιχαὴλ Πισσαρίδης	»
Κωνσταντῖνος Ἰωαννίδης	»	Παναγιώτης Γ. Ἰωαννίδης	»
Ἀντώνιος Χ. Κωνσταντινίδης	»	Σωκράτης Γεωργίου	»
Γεώργιος Μηνᾶς	»	Νικόλαος Ἀργύρης	»
Ἀναστάσεως Σιδερῆς	»	Σάββας Γ. Ἀναστασίου	»
Ἰωάννης Λουκά	»	Χρῆστος Χριστοφίδης κουρεὺς	»
Ἡλίας Πελεκανίδης	»	Π. Θεοδωρόπουλος	»
Ἀριστείδης Χριστοφίδης	»	Νέστωρ Ἰάβου	»
Λούζος Σ. Λαμπαρτίδης	»	Χαράλαμπος Χ. Πασπαλίδης	»
Χρῆστος Κ. Γαβριηλίδης	»	Παῦλος Κυριακοῦ	»
Σωκράτης Μιχαηλίδης	»	Ἰωάννης Σάββα	»
Δημήτριος Ι. Μυριάνθης	»	Ἰωάννης Νικολάου	»
Ἀριστοτέλης Κ. Παρασκευᾶς	»	Δημήτριος Νικολαΐδης	»
Σωκράτης Χ. Μυριάνθης	»	Σ. Σφακιανοῦ	»
Θεόδωρος Ἰωαννίδης	»	Μ. Α. Ὁράτης	»
Γεώργιος Καρχακάννας	»	Ἰωάννης Δ. Μυριάνθης	»
Μένικος Σ. Μενικίδης	»	Κωνσταντῖνος Σάββα	»
Μιλτιάδης χ' Θεοδοσίου	»	Ἀναστάσιος Ὁράτης	»
Ἰωάννης Σ. Φιλιππίδης	»	Νικόλαος Π. Χαρχαλάμπους	»
Ἀντώνιος Νικολάου	»	Στέφανος Ἰωάννου	»
Κωνσταντῖνος Μιχαηλίδης	»	Μιχαὴλ Τσιταρίδης	»
Κωνσταντῖνος Ἀργύρης	»	Πέτρος Ι. Χριστοφῆ	»
Ζαχαζία		Ἐλευθέριος Πισσαρίδης	»
Ἰωάννης Γ. Ἀθηναῖος ἱερεὺς	1	Εὐστάθιος χ' Νικολάου	»
Ε. Κ. Στράτης	»	Κωνσταντῖνος Παναγᾶτος	»
Σ. Στράτης	»	Φώτιος Π. Φωτίου	»
Μιχαὴλ Ματσούκης	»	Χρῆστος Καρατζόπουλος	»
Δημήτριος Μαλαχᾶς	»	Νικόλαος Τσιτάκης	»
Βερβολομαῖος Στράτης	»	Ἀπόστ. Κ. Παπουτσόπουλος	»
Ἰωάννης Λαζαρίδης	»	Ἰωάννης Μπεβεράτος	»
Κυριάκος Γεωργιάδης	»	Λούζος Δεϊμέζης	»
Κυριάκος Ἰακώβου	»	Τάντας	
Γεώργιος Χαρχαλάμπους	»	Κ. Μιχαηλίδης	1
Ἰω. Παπαντώνη Μελινιώτης	»	Σταῦρος Κ. Χαρχῆς	»
Ἀργύρης Χριστοδούλου	»	Παγκράτιος Χαρχαλάμπους	»
Θεόδωρος Παπα Γεωργίου	»	Κωστής Στροβολίδης	»
Π. Χ. Παντελίδης	»	Χρῆστος Ἀποστόλου	»
Α. Παναγιώτου	»	Χρῆστος Σ. Ἰωαννίδης	»

Σώμ.

Σώμ.

Θεοδόσιος Ι. Θεοδώρου	»	Γεράσιμος Ἀλεξανδράτος	»
Ἀριστοτέλης Κατσογιάννης	»	Ἀδελφοὶ Τσιτσίνια	»
Εὐθύμιος Χριστοδούλου	»	Ἰωάννης Φασιλῆς	»
Μαριέττα Α. Σωτηρίου	»	Guglielmo Couchi	»
Χρῆστος Σωτηρίου	»	Γεώργιος Κούρκουλας	»
Σοροκλῆς Μ. Σπαστρῆ	»	Ἀθανάσιος Μαζαράκης	»
Μιλτιάδης Ἰερωνυμίδης	»	Ἀδελφοὶ Νικολαΐδου	»
Χρῆστος Κυριακού	»	Δ. Χαρχαλμπάνης	»
Μανσοῦρας		Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος	»
Ἀντώνιος Λοϊζίδης	1	Ἀδελφὸς Γ. Βαλέντη	»
Θεόδωρος Εὐσταθιάκης	»	Παναγιώτης Καλογερόπουλος	»
Ι. Δημητρίου	»	Ἡλίας Μ. τζάρης	»
Ἀλέξανδρος Ν. Ἡλιάδης	»	Γ. Βακιρτζῆς	»
Ι. Παπαδόπουλος	»	Π. Λοϊζίδης	»
Μιχαὴλ Ἡλιάδης	»	Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος	»
Πόρτ Σαῦτ		Δ. Α. Μαυροϊδῆς	»
Victor Fornari	1	Ν. Φούντης	»
Ἀγαμέμνων Κ. Ἐπαινετός	»	Ε. Ν. Ἰακωβίδης	»
Νικόλαος Βασιλόπουλος	»	Σ. Νέγρης	»
Ἰωάννης Γ. Νέγρης	»	Θωμᾶς Π. Κουφάκη	»
Ἰωάννης Τσορμπατζόγλου	»	Μ. Χάνδρας	»
Φραντζέσκος Κουρούπης	»	Δ. Λαρχάκης	»
Γρηγόριος Κ. Δάρρας	»	Λαμπρινουδάκης	»
Μιχαὴλ Κορώνης	»	Γ. Κουκουγιάννης	»
Ἀθανάσιος Μάλτσιδης	»	Παναγιώτης Βαζίνας	»
Β. Χινόπουλος	»	Ἰωάννης Ψάλλη	»
Γ. Ρωμανός	»	Γ. Φαρδουλῆς	»
Δημήτρ. Κωνσταντίνου	»	Διονύσιος Λουκάτος	»
Ἀντώνιος Μανιάδης	5	Κυριάκος Ἀνδρονίκου	»
Ἡρακλῆς Φινδανίδης	1	Δημ. Μεληνιώτης	»
Κ. Μπαρούμης	»	Γ. Βασιλόπουλος	»
Δ. Μαρινάτος	»	Θεόδωρος Π. Λαχανᾶς	»
Γεώργ. Δ. χ' Ἐλευθέρι	»	Θεόδωρος Σιελίδης	»
Ν. Παρέντης	»	Μιχαὴλ Ἀντωνίου	»
Χριστόδουλος Κούρκουλλος	»	Δ. Κ. Ἀγγελόπουλος	»
Κωνσταντ. χ' Κηραζῆ	»	Στυλιανός Βουωνίδης	»
Λεωνίδας Ν. Ραΐδου	»	Δ. Ἀναστασίου	»
Α. Βαφειάδης	»	Ἰωάννης Καστρίτης	»
Κλεάνθης Α. Βάρδας	»	Χαρχαλμπας Π. Παρασκευᾶς	»
Κωστής Εὐδαῖς	»	Χαρχαλμπας Νικολαΐδης	»

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΔΙΑΜΕΝΟΝΤΕΣ ΚΥΠΡΙΟΙ

Σώμ.

Μ. Κ. Κουρέας φοιτ. Ἱατρικῆς	ἐκ Λευκωσίας	1
Κ. Ν. Παπαδόπουλος φοιτ. Φιλολογ.	»	1
Σ. Γ. Σολομίδης σπουδ. Γαιοπ.	»	1
Θ. Ο. Φράγκου φοιτ. Ἱατρικῆς	ἐκ Λεμεσοῦ	1
Κυρ. Π. Ἰασιωνίδης φοιτ. Ἱατρικῆς	ἐκ Περικτερωνοπηγῆς	1
Παναγ. Λεοντιάδης	» ἐξ Ἀσσοῦ	1
Μ. Κυπριανοῦ ἔμπορος	ἐκ Λάρνακος	1
Ἀγαθοκλῆς χ' Σάββα σκαλιστής	ἐκ Ψυμολόφου	1
Θεοχάρης χ' Παρασκευᾶ	» ἐκ Κάτω Λευκάρων	1
Γεώργιος Κυριακοῦ	» ἐκ Χρουσίδος	1
Ἰωάννης χ' Π. Φραγκεσκείδης	ἐκ Καῦμακλίου	1
Σάββας Ν. Ζηνέτου	ἐκ Κάτω Λακατάμρας	1
Κωνσταντῖνος Ἐλευθερίου	ἐκ Στροβόλου	1
Χαράλαμπος Σαλατιδῆς	ἐκ Καῦμακλίου	1
Ἀλέξανδρος Ι. Κυρίλλου	ἐκ Καλλιάνων	1
Ἰωάννης Ἐλευθερίου	ἐξ Αὐγόρου	1
Εὐέλθων Κ. Ἐλευθεριάδης	ἐκ Λεμεσοῦ	1
Ἀντώνιος Κούταλης ὑποδηματ.	ἐκ Λάρνακος	1
Σταῦρος Ἀντωνίου	ἐκ Ψευματισμένου	1
Χ. Φ. Χριστοφίδης	ἐκ Σαῶς	1
Π. Β. Χριστοφίδης	»	1
Ι. Σ. Νεοφύτου		1

ΟΙ ΕΞ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δ. Σακελλαρίου		1
Μ. Βλάχος ἐξ Ἀρπυουνῶν		1
Γεώργιος Γιαγιάννης	ἐκ Δολχανῶν	1
Γεώργιος Ι. Νικολαΐδης	ἐκ Μαλγάρων (Θράκης)	1
Κωνστ. Μ. Ἀνδριτσόπουλος	ἐκ Στροβόλου (Κύπρου)	1
Παναγ. Α. Σπηλιόπουλος	ἐκ Λαγκαδίων (Γορτυνίας)	1
Ἰωάννης Νικολαΐδης	βιβλιοπώλης	1

Ο ἱερός Ληϊὸς ἀρσφύρα πλὴν μορφῶν καὶ πλὴν ἀκόντων, ἡ δὲ ἐπολεξάμην ἔπειτα,
 ἡ χάρις τῆς θεῆς ἐμὲ τεχνάτος εἴη μετ' αὐτῆς.

Ἡ Θεοτόκος ἡ Γερῶ Ληϊά, ὡς ἀγγέλλει, ἰσορῆσαι τὸ θεῖον αὐτῆς ἀντί-
 τυπον. Ἀλλ' ἐλὼς δὲ αὐτῆς Τρεῖς Σανίδες καμίζης, ἡ τοῦ Συγγαρέα

Οἱ Δὲ αὐτὰ παρὰ τῆ Βασιλέως τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι.

1892-28

1817-43

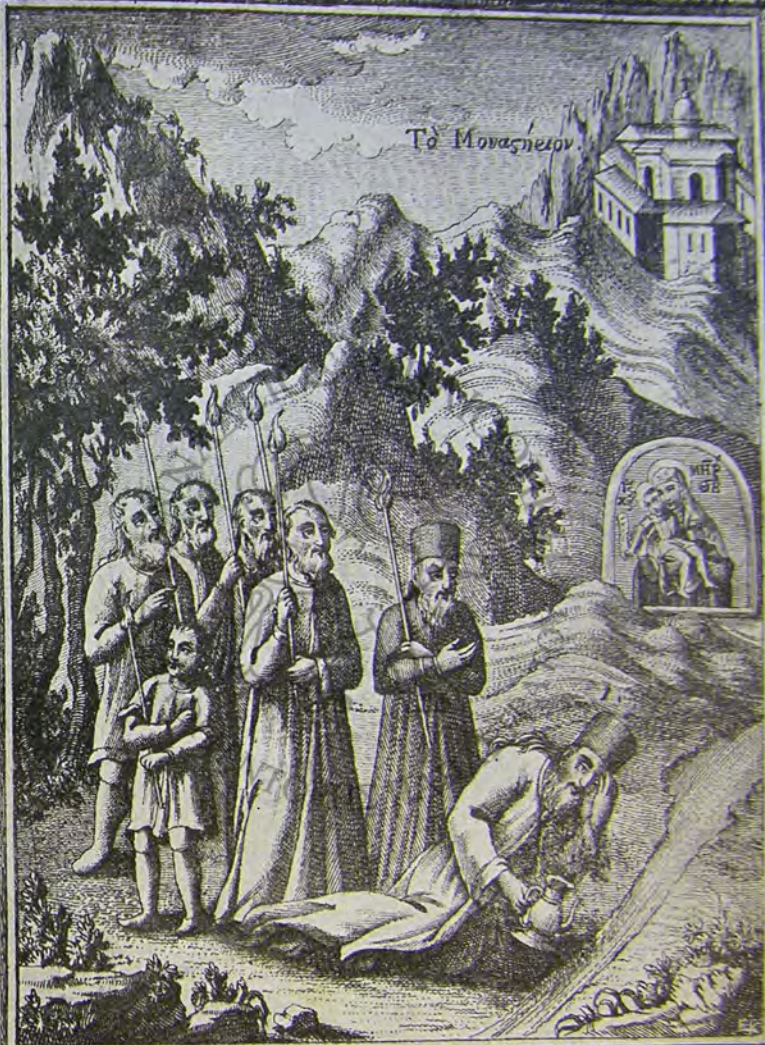

Θαύματα τῆς Θεοτόκου, καὶ οἱ Πατέρες Λιτανεύοντες ἐν καρπῷ αὐχμῶ.

1. Οἱ Σπαυροὶ καπασκλασμοί, ἐν ᾧ τίθεται ἡ Ἀγία Εἰκὼν.
ὅταν ἡ Λιτανία γίνεταί.

1782-(32)

1812-56

Οἱ Προσερχόμενοι πρὸς Ἀγίασματι τῆς Θεοτόκου, καὶ Παρόντων
ἀδελφῶν ἀπαλαττόμενοι.

1. Λίθος ἐκ τῆς οὐκείας Βρῦναι πρὸς Ἀγίασμα

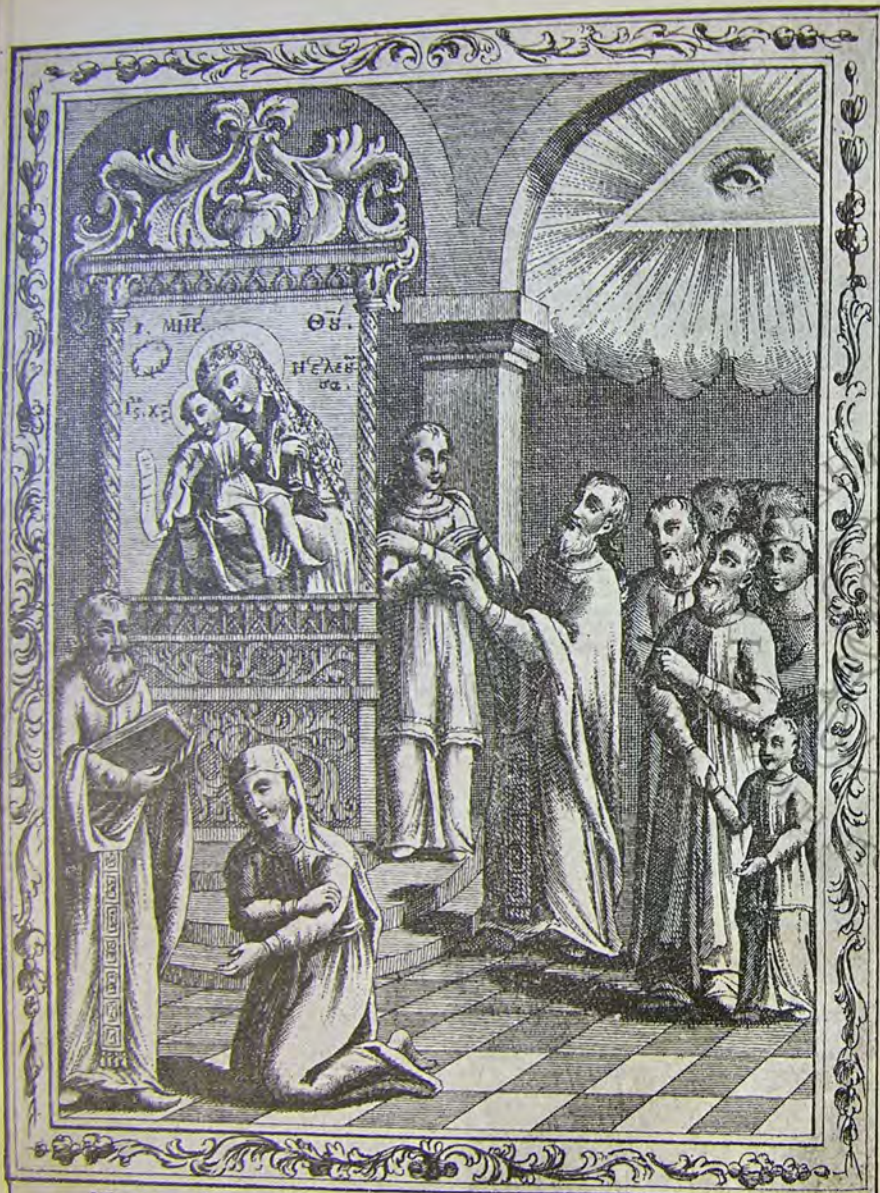

Παιδίον ὡσεὶ νεκρὸν Κεῖμνον, ἔμπορᾶν τῆς Ἀζίας Εἰκόνας. ἡ δὲ Μήτηρ
 αὐτῷ, ὑγιὲς ἀνέλαβεν αὐτό. καὶ Παραλυτικὸς τις ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ
 ὑπὸ δέσπῃ τῷ ἱερῷ Μανδίῳ τελείως Θεραπεύεται.
 1. Ἡ τὸ Παιδίον αὐτῆς ὑγιὲς λαβύσα χροῖα. ὡς Τεθνηκὸς οὖν.
 2. Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἰαθείας ἀδελφὴς, Παραλυτικὸς ὢν.

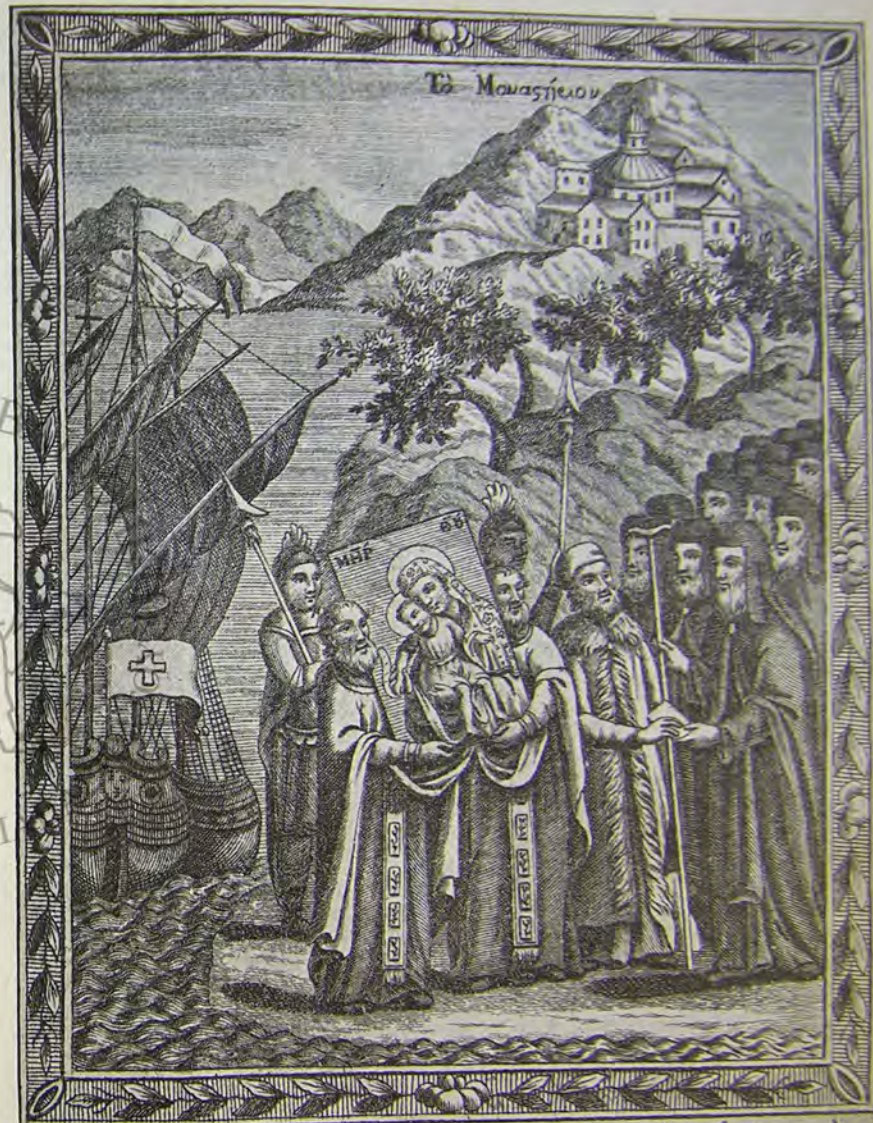

Παιδίου ὡσεὶ νεκρὸν Κεῖμνον, ἔμπορουν τῆς Ἀγίας Εἰκόνης. ἡ δὲ Μήτηρ
αὐτῆς, ὑγιὲς αὐλάβει αὐτό. καὶ Παραλυτικός τις ἐν Κωνσταντινπόλει, τῇ
ὀπιδέσει τῷ ἱερῷ Μανδίῳ τελείως Θεραπεύεται.

1. Ἡ τὸ Παιδίον αὐτῆς ὑγιὲς λαβύσα ζωή. ὡς Τετυκὸς ὄν.
2. Ὁ ἐν Κωνσταντινπόλει ἰαθείας ἀδελφὴς, Παραλυτικὸς ὢν.

1. Τὸ Καλλέειον, δι' ὃ οἱ υποχρεούμενοι σκλάβοι ἐλδοδεύονται ἐκ
 θαύρων Παδῶν, ὅτι τῆς αὐτῶν Πίσεως.

Τὸ Πλοῖον ἐλθὼν ἐν Κύπρῳ προσδέχεται, ὁ Ησαίας μὲν τῷ Δεσπότης,
 τῷ Ἀγίῳ Εὐκρίστῳ, καὶ παρ' αὐτοῦ λαμβάνει τὰ Χρυσόβαλλα καὶ ἐρχομένων
 αὐτῶν ἐν τῇ Μοῦρῃ τὰ ἐν τῷ ὁδῷ δένδρη, κλίνουσι τὰς κορυφὰς αὐτῶν

Ο' ὡς τὰ Σαβάνη πεμφθεῖς, καὶ μετ' αὐτῶν πλήθος στρατιωτῶν καὶ τῆς
Μονῆς, καὶ ὅτε ἐπλησίασαν, (ὡ τὰ Θαύματος.) μέγας ὑπὸς γέγονεν,
ὥς ὅτι ζῆσαντες πάντας.

Μέρον ὡφρη καὶ τοῦτο, τῇ πυρποληθείσῃς μονῇ πανάμωμε, φῶτα ἐνδοξίμοις ἡμερῶν
νατα νύκτα ἔξαπτοντα, καὶ γυνὴ ὡραία περιπολοῦσα τὸν ναόν σου,
λαμπροφόρος ἡ ὀφθείσα οἷς ἤθελεν.

ΟΙ ΠΡΟΣΕΡΧΟΜΕΝΟΙ Τῷ ΑΓΙΑΣΜΑΤΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ,
ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ ΑΠΑΛΑΤΤΟΜΕΝΟΙ.
(V) Λιδοῦς, ἐκ τῶ ὁποῦ βρῖσκει τὸ Ἅγισμα.

Ὁ ἱερεὺς λιθαργός, λαβὼν τὴν εἰκόνα φεύγει ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς
καὶ θέτει αὐτὴν ὅτινι πόδι.

Ἡ ΓΕΝΗΣΙΣ ἸΗΣΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ

Ὁ ἑΥΔΕ ΠΙΣΜΟΣ ἮΣ ΘΕΟΪΚΟΣ.

